DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

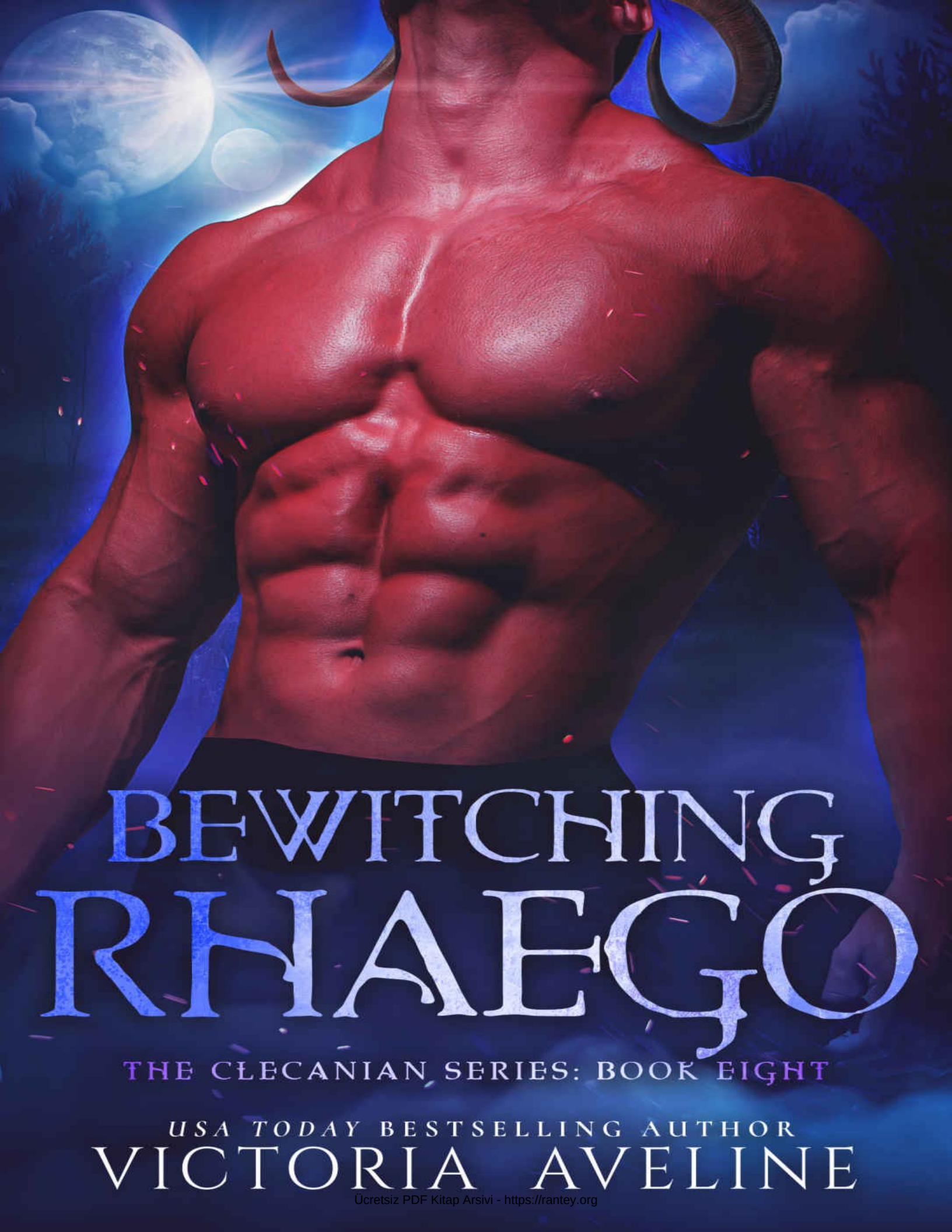

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💖💜🦜💫⚜️

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Büyüleyici Rhaego

Victoria Aveline

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif Hakkı© 2025 Victoria Aveline

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntıların kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Mayhem Cover Creations'a ait

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46 Sonsöz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1

Aurora soğuk havayı içine çekip boğumlu ağaç gövdelerinin yanından koşarak geçerken ciğerleri yanıyordu. Yayılan kökler, dikenli eğrelti otlarından oluşan battaniyelerin altında korunuyordu. Botu gizli bir köke takıldı ve öne doğru yelken açarak ön kollarının üzerine düştü.

Bacak kasları protesto edercesine inleyerek ayağa kalkmaya çalıştı. O bir koşucu değildi. Vücudunun her santimi isyan ediyordu ama kendini hareket etmeye devam etmeye zorladı.

Vadinin daha aşağısından, sağından bir çığlık havayı yırttı. İçi burkuldu, safra boğazına yükseldi. *Beni yakalamalarına izin veremem.* Kaygan bir dereden aşağı kaydı, çamur Kalçalarının arkasını kaplıyor ve elbisesi geniş kalçalarının etrafında toplanıyordu.

Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek vadinin diğer tarafına geçti. Hışırdayan bitkilerin ve çarpan ayak sesleri kulaklarına ulaşırken, parmakları destek almak için kalın, yapışkan çamura gömüldü. Gürleyen kalbinin şiddetinden dolayı gözlerinin önünde noktalar dans ediyordu.

Baş dönmesini atlatmaya çalışarak dizlerini ıslak, emici bir patlamayla çamura gömüldü ve uçurumun kenarına doğru tökezledi.

Sık orman sağında devam ediyordu, ağaçların arasında bir mola Soluna doğru. Hangi yöne kaçacağına karar vermek için sadece bir kalp atışına izin vererek ağaçlardan uzaklaştı. Hiç şansı yoktu Her seferinde ona çelme takmakla tehdit eden kaotik ağaç gövdeleri ve dallar arasında peşindekini kaybediyordu.

Aurora koşmaya başladı ama arkasındaki çıtırtılar daha da şiddetlendi.

Soğuk ter derisini kapladı, nefesleri sığlaştı ve panikledi.

İşine yarayacak bir şey bulmak için etrafı taradı. Düşmüş bir dal, fırlatabileceği bir taş, onu bu kâbustan çıkaracak sihirli bir geçit. Hiçbir şey bulamadı.

Kulaklarında içi boş çınlamalar başladı. *Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!* Şu anda bayılamazdı.

Bir şey onu dizlerinden yakaladı ve yere yuvarlandı. Kıçının üzerine döndüğünde, bir iblisin kendisine baktığını gördü.

Damarlarındaki kan buza dönüştü. Endişelendiği adam buydu. Bu korkunç ritüel başlamadan önce, bu adam ona öyle bir bakmıştı ki

tüm vücudu alarmla çınladı. Daha önce uzaktan göz göze geldiklerinde iri görünmüştü ama şimdi... devasa görünüyordu.

Uzun siyah ipi toplamaya başladı.

Kocaman, pençeli elleriyle Aurora'yı dizlerine bağladı, bakışları hiç değişmiyordu. Adamın onu kendisine doğru sürüklemeye hazırlandığını fark ettiğinde Aurora'nın midesi bulandı. kafeslenmiş av. Kan kırmızısı gözlerindeki ifade ancak *açlık* olarak tanımlanabilirdi.

Hırıltılı bir sesle karnının üzerine çöktü ve sürünerek uzaklaşırken bir eliyle kordonu bacaklarından aşağı kaydırdı. Sürüklenirken dünya tersine döndü.

Bir anda geriye doğru. Bunun gibi bir çekiş daha ve onun ulaşabileceği yerde olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tekrar sırt üstü döndü ve ayak bileklerinin üzerinden geçirebilecek kadar gevşetmeye çalışarak kordonu tırmaladı. Ama bir şekilde sıkılaşmıştı. *Büyü mü?*

Kordon tekrar gerildiğinde çaresiz bir inilti boğazından kaçtı.

İblisin kara kaşları kırıştı.

Bu bakışın ne anlama geldiğini inceleyecek zamanı olmamıştı ki, ilkinden daha soluk kırmızı tonlu bir başka adam bir kükreme ile açıklığa girdi.

Her iki iblisin de alınlarından çıkan keskin boynuzları olmasına rağmen, şekilleri farklıydı. Dev İpini yemek tabağı büyüklüğünde bir avuç içinde sıkıca tutan bu hayvanın boynuzları daha uzundu ve başının üzerinden geriye doğru kıvrılıyordu. Daha küçük olan daha kısa boynuzları vardı ve bu boynuzlardan birini diğer adamın karnına saplamak için bu avantajı kullanmıştı.

Aurora dondu kaldı.

Aurora'nın kemiklerini titreten bir kükreme büyük iblisin içinden yükseldi. Boynuzunu devin karnına daha derinden saplayabilmek için topuklarını toprağa bastıran küçük erkeğe doğru dönerken karnından kan fışkırdı.

Şok onu pençelerine almış olmalıydı ki, *boğazından* yukarı çıkan kusmuk hissini fark etmesine rağmen, Aurora'*nın* tek düşüncesi *ipi bırakmadığı* oldu.

Öfke, iri adamın parlayan gözlerini kırmızının daha öfkeli bir tonuna büründürdü. Adam ipi bıraktı ama kadının tepki vermesine fırsat kalmadan ipin üzerine basarak onu kendi ipinin altına hapsetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

topuğunun örsüyle. Sonra dişlerini göstererek, karnına gömülü olmayan boynuzu kavradı ve küçük adamın kafasını yana yatırdı.

Aurora bir an için o mide bulandırıcı çatırtının
Ağaçlarda yankılanan bir boyun kırılma sesiydi, ama sonra adam acı içinde çığlık attı.

Küçük adam tökezleyerek geri çekilirken boynuzundan geriye kalan tek şey alnındaki yırtık, fışkıran bir kütüktü. Adam
Başını deve doğru kaldırdı, sol gözünden damlayan kanı silkeledi ve savaşmak için pençelerini kaldırdı ama çok geç kalmıştı. Tam olarak savunmaya geçemeden, devin yumruğu bir çekiç kadar sağlam bir şekilde savruldu. Küçük iblis yere yığıldı.

Aurora dehşet içinde onun kıpırdamayan bedenine bakakaldı. Nefes almayı bıraktığını ancak gözleri görmemeye başladığında fark etti. Galip ona bir kez baktı ve gözlerinde hâlâ parlayan öfkeli kızıllık, boğazını tıkamak için bir çığlığın yükselmesine neden oldu. Ama buna yetecek kadar havası yoktu.

Ona doğru bir adım attı ve gevşek ipi yere bıraktı. Kadın olabildiğince hızlı uzaklaşırken
onu görüş alanında tuttu ama sırtı bir ağaca çarpınca durdu. Olduğu yerde donup kalan kadın, onun karnından çıkan kırık boynuzun ucunu obsidyen pençeleriyle kavrayışını izledi
ve sök.

Fişi çekilmiş yaradan akan kan göğsüne ve yüzüne sıçradı. Dudaklarındaki bakırımsı tadı aldığında, hapsolmuş çığlığı sonunda içinden patladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aurora ciğerlerini boşaltırken kulaklarında çınlamalar duyuldu. Çığlık son oksijenini de almıştı. Hiperventilasyon geçiriyordu ve bunu durduramıyordu.

Önünde çömelmiş, korkunç boynuzu uzatıyordu. Sıcak kan damlaları dizine damlarken görüşü kayboldu. Bacakları ağırlaşmış ve işbirliği yapmaz hale gelmiş olsa da, büzülerek uzaklaştı.

İblisin kaşları çatıldı, dolgun dudakları dişlerini gizlemek için aşağı doğru çekildi. Boynuzu ona doğru yaklaştırdı. "Senin için bir adak." Görüşü tamamen kararmadan önce, adamın gürleyen derin bir sesle, "Benim küçük karım," dediğini duydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

Dört gün önce

Rhaego hareketsiz duran kruvazörünün penceresinden dışarı bakıyor, gözleri aşağıdaki engebeli manzarada geziniyordu. Pırıl pırıl bir nehir, sık ve ormanlık bir arazide kıvrılıyordu. Sarp kaya yüzleri
Vadi tabanından gökyüzüne doğru uzanıyordu ve uçurumun yemyeşil yaylalarının tepesine Tuva yayılmıştı. Onun evi.

Şehri kucaklayan uzaktaki karla kaplı dağlar batan güneşin altında parlıyor, Rhaego'nun içinde bir sızı uyandırıyordu
Göğüs. Tuva hatırladığından çok daha güzeldi. Ya da belki de güzelliğini şimdi fark etmesinin nedeni, onu son kez gördüğünü bilmesiydi.

"Oraya varman ne kadar sürer?" Maxu'nun sesi daracık içeride yankılandı ve Rhaego kaşlarını çattı. O
sınırı tam karşıdan görebiliyordu ama kruvazöre havada kalmasını emretmişti. Duygusal bir saat daha
oyalandıktan sonra tekrar yola çıkmaya hazır olacaktı. Ama Maxu'nun bunu bilmesine gerek yoktu.

"Çok uzun sürmez," diye yalan söyledi, yuvalarının önünde bir ileri bir geri süzülen ve bir gece geçirmek üzere yola çıkmadan önce kanatlarını geren bir topuzlu akbaba sürüsünü takip ederken Avlanıyorlardı. Tuva'ya özgü bir türdü ve gezegenin başka hiçbir yerinde bulunmuyordu. Kaburgalarını saran bir tuzak nefes almasını zorlaştırıyordu.

"İstediğiniz buydu," diye hatırlattı Maxu. Hattan sabırsızlık sızıyordu.

Hayal kırıklığından doğan öfke Rhaego'nun derisini ısıttı ve pençeleri avuçlarına doğru kıvrıldı. Bunların hiçbiri onun

aranıyor.

Söz verdiği gibi, Tremanta'nın işbirlikçi Kraliçesi, gezegen temsilciliği seçimlerinde kendisini destekleyen şehirlere insan hediye etmeye başlamıştı. Kendisi
İnsanları topluyor ve onları özel teslimatlarmış gibi gönderiyorlardı, akıllı varlıklar değillerdi.
daha önce de evlerinden koparılmışlardı.

Kraliçe'ye yakın muhbirler insan konvoylarının ne zaman yola çıkacağına dair bilgi sızdırıyordu ve Rhaego haftalardır gezegenin dört bir yanındaki müttefikleriyle birlikte giderek silahlanan bu teslimatları durdurmaya çalışıyordu. Bu kanlı ve korkunç bir işti ama Rhaego zamanında daha kötülerine ve bundan daha az asil nedenlere de tanık olmuştu.

İnsanlar sadece Clecania'ya bağlıyken nerede ve nasıl yaşayacaklarını seçme şansını hak etmekle kalmadılar.
bu görevlerin başka bir amacı daha vardı. Yıkmak. Kraliçe'ye dünyanın basitçe hizaya girmeyeceğini ve onun insanlık dışı davranışlarına katlanmayacağını göstermek gerekiyordu. Bazıları doğru olanı savunabilirdi. Rhaego kesinlikle öyle yapardı. Özellikle de Marsol'a yaptıklarından sonra.

"Geri dönmek için çok geç değil," diye devam etti Maxu. "Onu ikna edebiliriz."

Rhaego, "Marsol sadece kendisiyle aynı hizada olan mantığı duyacaktır," diye nefes aldı. "Ve bu netlik bile çok yakında kaybolacak. Meg senden alındığında zihninin bulanıklaşması ne kadar sürdü?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hattın diğer ucundan sessizlik sesi geldi ve Rhaego amacına ulaştığını anladı.

Marsol, Kraliçe'nin emrinde çalışan muhbirlerden biriydi. Bir hafta önce, hala kriyotüplerde uyuyan dört insan sevkiyatını organize ediyordu ve
Planladıkları rotaları Rhaego'nun ekibine iletiyorlar.
İnsanları incelerken gözleri kararmış ve bir eşin ilk kez fark edildiğini göstermişti. O gecenin ilerleyen saatlerinde, şüphelerini doğrulayan işaretler ortaya çıktı.

Kadın camın arkasında uyuyor ve onun varlığından tamamen habersiz olsa da, ruhu eşini tanımıştı. Bu muhteşem bir olaydı.

Ama Marsol özensiz ve sabırsızdı, aceleyle
yardım beklemeden Kraliçe'nin burnunun dibinden eşini kaçırmayı planlıyordu. Hem muhaliflerle olan ilişkisinin hem de kararmış gözlerinin haberi
hamlesini yapamadan Kraliçe'ye ulaştı. Marsol'u toplamaları için asker göndermekle kalmamış, bir de
Küçük bir intikam için insan sevkiyatlarını da erkenden göndermişti.

Marsol'un, eşinin uzak bir şehirde, varlığından asla haberdar olamayacağı bir evliliğe doğru yola çıktığını anladığında yüzünde beliren yıkımı görmeyi umuyor muydu? Eğer öyleyse, Acı çektirmeyi başarsa da onun acısını görememişti. Marsol tutuklanmaktan kıl payı kurtulmuştu ama Tremanta'dan kırılmış bir erkek olarak kaçmıştı.

Kraliçe'nin yaptıkları ne kadar korkunç olsa da,
ahlaksızlığında bir umut ışığı vardı. Onlara bir silah vermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ona karşı kullanabilirlerdi.

Seçimi sırasında topladığı tüm destek sallantılı bir zeminde oluşmuştu. Dünya onu tanıyordu.

Rüşvet ve gri ahlak, yine de onun başarılı olacak kadar kurnaz olduğunu düşünerek görmezden gelmeye istekliydiler. Galaksilerarası İttifak'ın Dünya'yı yeniden sınıflandırmasını sağladı - her Clecanian'ın istediği bir başarı.

Ama kader arkadaşlarını bilerek ayırdığını öğrenselerdi, yine de onun yolsuzluğunu görmezden gelirler miydi? Bu hareket düşünülemezdi. Çiftleşmeyle ilgili kanunları diğerlerinin önüne geçmesinin bir sebebi var.

Eğer Marsol ortaya çıkıp Kraliçe'nin sadece inadına yaptıklarını dünyaya açıklayacak olursa... belki de müttefiklerinden bazılarını kendi taraflarına çekebilirlerdi.

Skandal onun destekçilerini sarsacaktı. Maxu'nun neredeyse ağzının suyu akıyordu. Ama aşılamaz bir sorun vardı.

Marsol, eşi Diana yanında olmadığı sürece konuşmayı reddetti.

Onu ortaya çıkmanın en iyi hareket tarzı olacağına ikna etmek için tekrar tekrar denemişlerdi ama o, Kraliçe'nin yaptıklarını ancak Diana iyileştiğinde açıklayacağını açıkça belirtmişti. Ve ne kadar uzun süre beklerlerse, mantıklı zihninin eş yoksunluğundan devrilme riski o kadar artıyordu.

Rhaego bu görevi istemiyordu ama Marsol'un argümanını da anlıyordu. En azından Kraliçe'nin iyi niyetinden haberdar olması gereken bazı kişiler vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapıldı ve istemeyerek de olsa onaylandı. Eğer *bazıları*, sonra diğerleri vardı.

Ya Marsol ortaya çıkarsa ve Kraliçe her şeyi inkâr ederse? Ya Diana'yı kaçırıp sakladıysa ve Marsol'un yoksunluktan ölmesini beklediyse? Ya Diana'nın gönderildiği şehrin yöneticisi olan Kral Yaskan Kraliçe'ye sadık kalırsa? Yaskan pragmatist biriydi ve çoktan
Kraliçe'nin yakın bir müttefiki olduğunu kanıtladı.

Rhaego aynı durumda kalsa kendi kararının Marsol'unkinden farklı olacağından tam olarak emin değildi. Erkeğin ilk amacı eşini geri almaktı ve Rhaego bunun için onu suçlayamazdı. Yoksunluk belirtilerinin ne kadar çabuk ortaya çıkacağını kim bilebilirdi? İzleri birkaç saat içinde ortaya çıkmıştı. Hastalığı da aynı hızla mı ilerleyecekti?
Çabuk mu?

"Onunla tekrar konuştun mu?" Rhaego sordu.

Bir an sessizlik oldu ama Maxu'nun öfkesinden dolayı sıcak olduğuna yemin edebilirdi. "Kendine gelecektir... eninde sonunda."

Rhaego yavaşça nefes verdi. "Bunun doğru olmadığını herkesten daha iyi biliyor olmalısın. Eğer şu anda burada olmasaydım, Marsol o kulübeden çıkmak için tırmalıyor ve tıpkı Meg'i geri almak için yaptığınız gibi Tuva'nın sınırlarını kendisi belirleyecek."

"Meg için yola çıktığımda başkalarını riske atmıyordum," diye karşılık verdi Maxu.

Rhaego, "Marsol da aynı şeyi hissediyor," diye itiraz etti.

Erkeğin kurtarıcı lütfu ve Rhaego ile Maxu'nun bu kurtarma görevini düşünmelerinin tek nedeni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Queen hangi insanı tanıdığını bilmiyordu. Ne adı ne de nereye gönderildiği. Sadece Marsol,
sevkiyatı ayarlayan kişi biliyordu.

Rhaego o sırada bunun Kraliçe için pek de önemli olmadığını düşünüyordu. Ne de olsa insan bir kanıttı. En iyisi
onu dünyanın öbür ucuna gönderdi. Ancak Kraliçe'nin muhafızları Marsol'un evine ulaştıktan ve orayı boş bulduktan sonra hatasını anladı. Marsol'a karşı elindeki koz gitmişti.

Tuva, Cribus, Ubolensk ve Zentithro. Bunlar Marsol'un eşi Diana'yı alabilecek dört şehirdi. Rhaego ve ekibi onun Tuva'ya gönderildiğini bilse de, Tremanta'dan gelen fısıltılar Kraliçe'nin bilmediğini doğruluyordu.
Kraliçe'nin casuslarının bulması için sahte ipuçları yerleştirmeye başlamışlar ve onu Zentithro'ya yönlendirmişlerdi.
Rhaego başı dönükken bir kurtarma girişiminde bulunabilirdi.

Diana'yı geri almak stratejik açıdan faydalı bir hamle olsa da, Rhaego'nun bu görevi kabul etmesinin, hatta bunda ısrar etmesinin başka bir nedeni daha vardı. *Matehood.* Hürmet Rhaego, Tanrıça'dan sonra ikinci sıradaydı. Onun gözünde bu ikisi el ele yürüyordu, çünkü eş olmak Tanrıça'nın bir daha değersiz olduklarını kanıtlamaları halinde her an ellerinden alabileceği bir hediyeydi.

Kraliçe'nin hareketleri inancının temelini sarstı. Bir insanın böyle bir saygısızlığa nasıl seyirci kalabildiğini anlayamıyordu. Tanrıça'nın onları sonsuza dek terk etmesi için daha kaç saygısızlık yapması gerekecekti? Nasıl olur da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi onun yanında durup bu korkunç yanlışı düzeltmezse kendine bir eş bulabilecek miydi?

Marsol'un çektiği acıları düşündükçe Kraliçe'ye duyduğu nefret içini katran gibi kaplıyor, kararlılığı damarlarındaki taş gibi sertleşiyordu. Rhaego aynı şey kendi başına gelirse ve eşi kaçırılırsa, dışarıda yardım edebilecek birilerinin tehlikeye rağmen bunu yapacağını umuyordu.

"Eşler birbirinden ayrılamaz," diye açıkladı Rhaego. "Marsol'un, eşler için gereken zamanı ayırma lüksü yok.
Stratejik düşünme. Arkadaşına ihtiyacı var ve ben onun en iyisiyim.
bir şans." Meseleyi sorgulamaya gerek yoktu. Dişiyi geri almak ve onu ait olduğu yere, *Tanrıça*'nın ait olduğuna karar verdiği yere geri götürmek için elinden geleni yapacaktı.

"En iyi ihtimalle," diye alay etti Maxu pek de güçlü olmadan. "Tuva'da sana hâlâ hizmetçi gibi davranmıyorlar mı? O kral kabul ediyor
Bağışlarınız ve yapılması gereken bir görevi olduğunda her şeyi bırakmanızı bekler, ancak yine de siz bir
Kötü bir alamet. Henüz bir planın bile yok. Geri gel ve işleri benim yöntemimle halledelim."

"Birçok planım var," diye karşı çıktı Rhaego. "Ama sadece kendimi düşünmek zorunda değilim." Rhaego'nun sesi alçaldı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Uzun süren bir sessizlik hattı çınlattı. "Annen."

"Ya Diana'yla birlikte Tuva'dan çıkacağım ya da yakalanacağım. Her iki durumda da hain olduğum ortaya çıkacak ve sürgün edileceğim. Umarım annemi bizimle gelmesi için ikna edebilirim,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama değilse..." Rhaego sessizce küfretti. "Mümkünse en az enkaz bırakmak istiyorum."

Tuva'ya yaptığı yolculuk boyunca Rhaego senaryo üzerine senaryo üretmişti ama ne kadar düşünürse düşünsün, halkının haberi olmadan Diana'yı gizlice kaçırmanın bir yolunu bulamamıştı. Tüm yollar sürgüne çıkıyordu ve bir şekilde annesini de kendisiyle gelmeye ikna edemezse, onu bir daha asla göremeyebilirdi.

Belki yardım alsaydı bu mümkün olabilirdi ama bu görev sadece onun kaderinde vardı. Onun halkı aşırı derecede yabancı düşmanıydı. Yabancılara izin verilmezdi ve eğer Tuvastan olmayan biri bir şekilde Tuva'ya girmeyi başarırsa, asla uzun süre kalmazdı. Her ne kadar insanlar Biraz farklı bir konu, çiftleşme yeteneğine sahip tek tür oldukları düşünüldüğünde, yine de nasıl karşılanacakları konusunda endişeliydi.

Rhaego farklı muamele görmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Bu acıyı insanlar için istemiyordu. Onlar sadece dişi ve az bulunmalarından dolayı değerli değillerdi, aynı zamanda Rhaego onların doğrudan Tanrıça'nın hediyeleri olduğunu iliklerinde hissediyordu. Aklı olan biri başka ne tahmin edebilirdi ki?

Yok olmanın eşiğindeki bir tür, aniden bu yok oluşu durdurabilecek varlıklardan oluşan bir gezegen mi keşfetti? Ve dahası, bu varlıklar kutsal ruhları uyandırma yeteneğine sahipti. Yüzyıllardır uykuda kalan çiftleşme içgüdüleri?

Annesinin dediği gibi, tesadüfler sadece kaderin ayak izleriydi. Rhaego da aynı fikirdeydi. O, tek Tuvastan kendi grupları arasında, Marsol'un şehrine erişimleri vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gönderilmiş olması, Tanrıça'nın onu burada istediğinin bir kanıtıydı. Yine de kemiklerine bir yorgunluk bulaşmıştı, Hangi fedakarlıkların gerektiğini biliyordu. Şehrini, halkını, annesini.

Maxu, "Verakko ve ben, ne yapmak istediğinize karar verdikten sonra sizi almak üzere bir kruvazör gönderebilmemiz için bir geçersiz kılma üzerinde çalışıyoruz, ancak bu sorunlu bir durum," diye açıkladı.

Rhaego'nun bakışları bir sıra kruvazörün beklediği Tuvastan sınırına kaydı. O noktadan geçmelerine izin verilmiyordu ve eğer önceden izin almadan uçmaya çalışırsa, kruvazörü güçsüz bir hurda parçası olarak havadan düşecekti. "Bir hafta boyunca temas halinde olamayacağım. Zentithro'nun dışındaki küçük kasabalara gidiyoruz. Bazılarımızın şehrin yakınlarında görülmesi gerekiyor. Bir yalan inşa etmeliyiz.

Diana, onu Tuva'dan çıkarmanız için size zaman kazandırmak amacıyla oraya götürüldü," diye açıkladı Maxu, sesi artık bir generale dönüşmüştü. "Verakko, Diana'yı Yine de geçersiz kılma üzerinde çalışıyor, bu yüzden o haber verir vermez hazır olmanız gerekecek."

"Zentithro." Rhaego'nun gözleri iletişim cihazına kaydı. Marsol'un gafı yüzünden dört insan sevkiyatı ellerinden kaçmıştı ve ellerinden pek bir şey gelmiyordu.

Onları şimdi geri al. Zentithro'da kapana kısılmış insanlar kalacaktı. Rhaego kaşlarını çattı. Başarısız olmaktan hoşlanmıyordu.

"Bu işe başlarken hepsini kurtaramayacağımızı biliyorduk," diye hatırlattı Maxu, Rhaego'nun düşüncelerini okuyarak. Pençelerini geri çekti ve kızgınlığıyla birlikte uzattı. "Belki de eşlerini bulurlar," diye ekledi umutla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Maxu acı bir kahkaha attı. "İnsanların iyiliği için umarım öyle değildir. Tüy dökme mevsimindeyiz."

Rhaego sertleşti. "Çiftleşme içgüdüsü çekiciliğe göre karar vermez." Eğer öyleyse, başı beladaydı. O
henüz onun görünüşünden ürkmeyen bir insanla karşılaşmamıştı.

Bir insan arkadaşı olan Jade, ırkının dünyalıların ilmindeki iblis denen kötü yaratıklara benzediğini açıklamıştı. İlk şok geçtikten sonra çoğunun onu çekici bulacağını ve bunu kişisel olarak algılamamasını söylemişti ama yine de içini kemiren endişeye engel olamıyordu.

"Deri değiştiren bir Zentilian bile bir insanı tanıyabilir." Rhaego, Maxu'yu bir şeye ikna etmekten çok kendi kuşkularını yatıştırmak için ısrar etti.

"Tüm insanlar için ne kadar iç karartıcı bir düşünce," diye söylendi Maxu.

Rhaego yumuşak bir tokadın kusursuz gümbürtüsünü duydu. "Hey!" Meg, Maxu'nun arkadaşı, arka plandan bağırdı.

"Hangi plana sıcak bakıyorsunuz? En azından bunu bana söyleyebilir misin?" Maxu bastırdı. Ses tonu sıkıcıydı, ama içinde alaycı bir gülümsemenin izi vardı, sanki şu anda
Meg'e sırıtarak.

Rhaego dişlerini sıktı. Eşleşme konusunda deneyimli bir erkek olan Luka, eş yoksunluğu onları öldürmeden önce eşlerin ne kadar süre ayrılabileceğine dair herhangi bir gösterge için kayıtlarını taramıştı, ancak net bir cevap yok gibi görünüyordu. Bazıları bir hafta içinde ölmüştü. Bazıları bir ay. Ve bazıları da Akıl sağlıklarını geride bırakmış olsalar da yıllarca yaşadılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayatta kalmak tesadüfi görünüyordu. En çabuk ölenler dul kalıyordu. Ayrılmış, çiftleşmiş çiftin diğerinin evrende, hayatta olduğunu bilmesi yardımcı oluyor gibi görünüyordu.
ve bekliyordu. Ama Marsol zaten bir haftadır Diana'dan ayrıydı. Güçlüydü ve henüz hiçbir bozulma belirtisi göstermemişti ama ne kadar dayanabilirdi? Ve Kraliçe neler olduğunu anlamadan önce onun dikkatini ne kadar dağıtabilirlerdi?

Rhaego'nun zaman lüksü yoktu. Diana'ya *hemen* ulaşması gerekiyordu, bu da geriye tek bir yol bırakıyordu.

Ağzını açtı ama konuşmadı. Fikrini Maxu'ya açıklamaktan korkuyordu.

"Rhaego?"

Sesini eşit tuttu. "Kovalamacada yarışacağım."

Yıllık kovalamaca dört gün sonra başlayacaktı ve insanların buna katılmaya zorlanacağından emindi. Rhaego'nun, kralın yeni kazanımlarını, Tuva'ya alışmaları için zaman tanımaktansa, uygun bir hazırlık yapmadan eski Tuvastan evlilik geleneğine sokmayı tercih edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Kral Yaskan'ın vücudunda zerre kadar sabır yoktu.

Rhaego Maxu'dan alay etmesini, sadece kendisi için bir insan yakalamak istediğine dair bir yorum yapmasını bekliyordu ama Maxu konuştuğunda samimiydi. "Sıcak bu kadar yakınken bunu yapmak istediğine emin misin?" Rhaego cevap vermeyince, daha düşük bir tonda devam etti. "Bir kovalamacanın zihnine neler yapabileceğini biliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun uyarısını dikkate aldı. Yarı Trakyalı olan Maxu, kovalamaca sırasında bir Tuvastan'ın kanında ne tür bir içgüdünün kıvılcımlandığını herkesten daha iyi biliyordu. Hayvani bir yan
sadece yakalamak ve zapt etmek için bir akla sahipti, mantıklı düşüncenin üzerine bir perde çekti.

Rhaego içindeki şüpheyi silkeledi. "Onun bir başkasının eşi olduğunu biliyorum. Ateşim bunu anlayacaktır. O başka biri için yaratılmış ve onu yakalayarak, biz onu dışarı çıkarana kadar güvende ve benim elimde olmasını sağlayabilirim."

"Onunla *evlenerek*." Bu bir soru değildi. Bir hatırlatmaydı.

Rhaego'nun sinirlenmesi gerekirken, Maxu'nun evliliği eskiden olduğu gibi aptalca ve anlamsız bir gelenek gibi görmek yerine nihayet ciddiye almasından memnun olduğunu fark etti. "Eğer onu yakalayamazsam, evliliği bitene kadar ona ulaşmak imkansız olacak ve o kadar vaktimiz yok."

Bir gelin yıllık kovalamacaya yakalandığında, kocasıyla birlikte bağlanma sürecine girerdi. Geleneksel olarak bağlanma altı hafta sürerdi ve çiftin her seferinde kayalıkların arasına sıkışmış izole evlilik inlerini terk etmelerini gerektirirdi,
dönene kadar ellerini birbirine bağlıyorlardı. Bu kuralın tek istisnası, kocaları sıkıcı ev işleriyle uğraşırken eşlerin paylaştığı haftalık iki saatlik öğle yemeğiydi.

Evli olmayan bir erkek olarak bağlanma sırasında evli bir kadınla yalnız kalmanın bir yolunu bulmak sadece imkansız değil, aynı zamanda yasadışı olurdu. Önümüzdeki bir ay içinde Diana'yla konuşmak istiyorsa, onunla evlenmesi gerekecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O halde Verakko haber gönderdiğinde hazır olmalısınız. Tabii onu yakaladığınızı varsayarsak." Maxu sözlerini ince bir imada bulunarak bitirdi ama bu pek fark edilmedi.

Kovalamacaya katılımı henüz kesin değildi, bu doğruydu. Eleme müsabakalarına geç katılmasına izin vermesi için kralı ikna etmesi gerekiyordu ve Rhaego konuşarak katılabileceğine inansa da kralın

Onu reddet.

Ancak konu bir eş yakalayıp yakalayamayacağına geldiğinde, en ufak bir şüphe kalmıyordu. Rhaego artık pek sık kovalamacaya katılmıyordu, ama katıldığında da kimi isterse *onu* yakalayacağı herkes tarafından biliniyordu ve avını takip edenlerin vay haline.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 3

Kral Yaskan'ın geniş gri gözleri Rhaego'nun üzerinde gezindi, onu değerlendiriyordu. Gülümsemesini kibar ve kapalı tutmasına rağmen Rhaego, saçlarını inceleyen kralın yargısını hissedebiliyordu.

"Seni son gördüğümden beri saçını değiştirmişsin."

Rhaego yüz ifadesini nezaketle korudu. Kelimelerin kendisi masumdu, ancak nazik tonuna rağmen eleştirinin farkındaydı.

Tuvastanların kaba, hayvani yanlarına bakılmaksızın ya da belki de *bu yüzden*, günlük yaşam katı, anlamsız kurallarla yönlendiriliyordu. Bunlar arasında kişinin nasıl giyinmesi ve kendini nasıl sunması gerektiğine dair kurallar da vardı. Giyilen kumaşın türü ve rengi mevsime, duruma ve giyen kişinin özelliklerine bağlıydı. Bir bel kuşağını kliofi düğümüyle bağlamak yakışıksızdı, ancak pantolonları kliofi dışında herhangi bir düğümle bağlamak alay edilebilecek bir suçtu.

Rhaego kuralların içini dışını biliyordu, görgü kuralları bir kraliyet mensubu kadar kusursuzdu ama düğmeleri pırıl pırıl parlıyor ve ayakkabılarının topukları saygılı bir şekilde yumuşak olsa da
cilalı zemin düşünüldüğünde, saçları için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kralın parlak yelesi mücevherlerle kaplı boynuzlarının etrafından ve sırtından aşağıya doğru akıyor, sağlık ve canlılık saçıyordu.
Rhaego'nunki de eskiden böyleydi. Ancak doğru bakım yapılmadığı için yelesi kolayca karışıyor ve sertleşiyordu. Tuva'yı nadiren terk eden Tuvastanlı dostlarını etkilemek için yapılan bakım onun en önemli işi değildi.

paralı işlerde öncelik. Kolaylık olsun diye keserdi. Evdekilerin onu özellikle barbar bulacağı kadar kısa değil, ama yine de kaba olacak kadar kısa.

"Oldukça talihsiz bir durumdu," dedi Rhaego, dile getirilmeyen eleştiriye katılarak. "Ama işlerimden biri bunu gerektiriyordu, efendim."

Kral kayıtsız bir ses çıkardı ve Rhaego'nun kuşağındaki karmaşık işlemeleri inceledi. Bu bir
sahip olduğu en iyi şeydi. Kralın kaşlarını neredeyse fark edilmeyecek şekilde kaldırması Rhaego'nun onayladığını gösteriyordu.

Rhaego elinde küçük gümüş bir kutu tutan görevliye başıyla işaret etti. "Size bir hediye getirdim, efendim."

"Ne muhteşem bir sürpriz." Kral tekrar gülümsedi ve görevliyi yanına çağırdı.

Hiç de sürpriz olmadı. Görgü kurallarına göre eğer
Kral bir yurttaşla görüşmeye tenezzül ettiğinde, onlardan bir hediye getirmeleri beklenirdi. Eğer Rhaego eli boş gelseydi, görevliler kralın neden aniden müsait olmadığına dair bir yalan uydururlardı ve o da
sessizce dışarı çıkarıldı.

Misafirlerin önünde hediye açmak kaba bir davranış olduğundan, gümüş kutu dar, lake bir masanın üzerine, bir dizi pahalı paketin yanına yerleştirildi. Bir de
Rhaego konuşmayı nasıl yönlendireceğini düşünürken rahatsız edici bir sessizlik oldu. Yarın yapılacak müsabakalara katılmak için kraldan izin istemesi gerekiyordu ama bunu doğrudan istemesi kabalık olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seyahat ederken, memleketimin insanları müstahkem surları içinde ağırlayacağını bildirmekten gurur duydum. Tuva'ya kazandırdığınız prestij alkışlanmalı." O gözlerini kapattı ve saygı göstermek için çenesini kaldırdı.

Kralın yüz ifadesinden bir gölge geçti ve plastik gülümsemesi tekrar yerine oturdu. "Gerçekten de öyle. Çok yakında şehrimiz Tanrıça tarafından öpülecek ve erkeklik yeniden tesis edilecek."

Kelimeler prova edilmiş gibiydi. Yanlış bir şeyler vardı. "Peki insanlar ne durumda?" Kralın gülümsemesi solunca Rhaego hemen ekledi: "Yurtdışındayken onlarla sosyalleştim. Harika insanlar ve çok..." Doğru kelimeyi arıyormuş gibi yaparken kralın dikkatini üzerinde tuttu. "İradeli."

Kralın gözlerinin ardında bir pırıltı parladı. Züppe bir Tuvastan'ın dedikodu yapmaktan daha çok hoşlandığı pek az şey vardı. "Ben de aynı şeyi buldum. Tuvastan görgü kurallarını benimsememe konusundaki kararlılıkları takdire şayan. Uzlaşmazlıkları konusunda bu kadar inatçı bir türle daha önce hiç karşılaşmamıştım."

Rhaego alt metni çözdükten sonra içten içe sırıttı. İnsanlar işbirliği yapmıyordu. Hatta isyan ettiklerini bile tahmin edebilirdi. "Clecanian dili derslerime rehberlik ederken ben de aynı şeyi düşünmüştüm, efendim."

Yorumu istediği etkiyi yarattı. "İnsanlar için öğretmenlik mi yaptınız?" Kral Yaskan merakla sordu.

"Evet. Tahmin edebileceğiniz gibi, on kişilik bir gruba rehberlik etmek aydınlatıcı bir meydan okumaydı. Öğretmenlerimize yeni bir saygı duymaya başladım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Erkeğin gözleri kısılırken Rhaego kralın düşüncelerini duyar gibiydi. Tuva'daki pek çok kişi gibi kral da Tuva'lı olmayanlara karşı bağnazlığıyla tanınıyordu. Rhaego, erkeğin bir grup Dördüncü Sınıf uzaylının değerli şehrine girmesine ne kadar öfkelendiğini ancak hayal edebilirdi. Yine de, hatalarına rağmen, Tuva tarafından sevildi, sağlam eli ve gerektiğinde uzlaşma yeteneği için övüldü. İnsanlara izin vermek Vatandaşlık Tuva'nın yararınaydı, ancak bu durum kralın onlardan hoşlanmamasına ve onları Tuva'ya getirmenin bir yolunu aramasına engel olmadı.

ateşli ruhları dize getirdi. Gri gözlerinin ardında hesaplama oynuyordu.

Sadece insanları nasıl evcilleştirdiğimi sor ve ağ konuşalım,

Rhaego sessizce yalvardı.

Kral da aynı kararı vermiş gibi görünüyordu, ses tonu biraz daha rahat bir şekilde, "Yardımcılarıyla paylaşabileceğiniz, kararlılıklarını yatıştırabilecek herhangi bir stratejiniz var mı?" diye sordu.

Rhaego bunun üzerinde çok düşünmüş gibi yaptı. "Ayrıntıları bilirsem belki yol gösterebilirim. Üçünden herhangi biri uygun mu?"

Kralın takiyyesinin bir kısmı akıp gitti ve hayal kırıklığı onu normalde olduğundan daha fazlasını ortaya koymaya teşvik etti. Başını bir o yana bir bu yana çevirirken saçlarından bir tutam boynuzlarının üzerine dökülen boncuklara takıldı. "Üç kişiden sadece ikisi uyanık ama onlar da iletişim kurmak konusunda aynı derecede isteksizler."

Rhaego yavaşça sordu, "Konuşmayı reddediyorlar mı?" Kral başını sallayarak tavana baktı.

"Konuşmayı reddetmek, dinlemeyi reddetmek, yapmayı reddetmek

kendilerinden istenen her şeyi *terbiyeli* bir şekilde yerine getirirler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Geldiklerinden beri bu kadar kaba mı davrandılar?" O insanların görgüsüz davranışlarından tiksinmiş gibi davrandı.

Kral dişlerini gösterdi. Bu hareket bilinçsizce yapılmış olmalıydı, çünkü son derece saldırgandı.

Rhaego yine kendi kendine gülümsedi. Kralın böyle bir eylemden habersiz olması için insanlar gerçekten boynuzlarını kazıyor olmalıydı.

"İlk uyandırılan en başından beri korkunçtu. Diğerini sakinleştirebileceğini düşünerek ikincisini uyandırdık. Ama evlilik törenimize katılacaklarını açıkladıktan sonra neredeyse ilki kadar vahşileşti." Kral ellerini havaya kaldırdı, sonra bir gümbürtüyle tahtının üzerine bıraktı. "Üçüncüyü uyandırmayı, evliliğimiz bitene kadar erteledik.

Diğer ikisini hallettik ama onu kovalamacaya hazırlamak için yakında uyandırmamız gerekecek. Karar verdim.

Uyandığında, zihninin onların kontrolsüz duygularıyla zehirlenmemesi için diğerlerinden ayrı kalacak."

Rhaego, gezgin bir paralı asker olmak için Tuva'yı terk edene kadar ne kadar korkunç olduğunu fark etmemişti.

insanlar olabilirdi. Adab-ı muaşeret konusundaki tüm endişelerine rağmen, duygusuz bir gruptu. Kralını dinlerken damarlarında nefret ateşi yanıyordu.

Buraya nakledilen üç insan hâlâ kriyo-uyku tüplerinin içindeydi. Dünya'dan kaçırılmışlar, uyutulmuşlar ve Kraliçe tarafından nakil kolaylığı için bu şekilde tutulmuşlardı. Uyandırdıkları insanlar muhtemelen çok korkmuşlardı ama en azından birbirlerine sahiptiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rahatlık. Şimdi bu kral üçüncüyü uyandırmak ama onu tecrit etmek mi istiyordu? Bu çok zalimce.

"Bence onları ayrı tutmak bir hata olabilir." Rhaego konuşurken kralın gözleri parladı ve göğsü öfkeyle şişti. "Onlar sosyal bir tür. Onları ayrı tuttuğunuzu bilirlerse feryatları daha da artabilir."

Kral umursamaz bir tavırla el salladı. "Bırakayım da feryat figanla zavallı kocaları uğraşsın. Birkaç gün sonra elimden kurtulmuş olacaklar."

Yine de içinde kaynayan tiksinti ateşini alevlendirdi, Rhaego ağzını kapalı tuttu ve ateşini kontrol altına aldı. Buraya gelmeden önce deralja içmemiş olsaydı
onu bastıracak kadar sakin olabilirdi. Ateşinin gözlerini kızartmasına izin vererek kralı gücendirmiş olabilirdi. Eğer böyle bir şey olursa, savaşlara katılma şansını unutabilirdi.
-Hâlâ açması gereken bir konu vardı.

Kral Yaşkan'ın bakışları ona kaydı ama bu hareketin rahatlığı zorlama gibi geldi. *İşte başlıyoruz.* Rhaego'nun beklediği şey buydu. Kralın ellerini
kolundaki hayali toz. Kayıtsız bir ses tonuyla, "Annen son zamanlarda nasıl?" diye sordu.

Rhaego sırıtışını zorlukla bastırdı. Kendini bildi bileli Kral Yaşkan'ın annesine karşı tükenmek bilmeyen bir hayranlığı vardı. Erkeği hatırlayabiliyordu
Şehirde gittikleri her yerde ortaya çıkıyor, sorularına takılıyor ve onu iltifat yağmuruna tutuyordu. Rhaego ancak hayatının ilerleyen dönemlerinde öğrenmişti ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kral Yaskan ve annesi kısa bir süreliğine evlenmişlerdi.

"Eve daha dün geldim ve henüz onu görmeye gitmedim." Kralın omuzları çöktü. "Seni görmek istedim
önce." Kral Yaskan bunun üzerine manikürlü kaşlarını kaldırdı. "I
"Beni müsabakalara geç kabul edeceğinizi umuyordum."

Kral kendini tutamadan kısa bir homurtu çıkardı. Sertleşti, sonra boğazını temizledi, boynuzları bir
Utanç verici bir ses çıkardığı için rengi biraz daha koyulaştı. "Son başvuru tarihi on gün önceydi. Zamanında başvurmayacak kadar dikkatsiz olanlara istisna tanımaya başlayamam."

"Anlıyorum, elbette." Rhaego saygıyla çenesini kaldırdı. "Bunu bilmiyor olabilirsin, ama erkeklik her zaman onun ilgisini çekmiştir. Anneme benim için bir istisna yaptığınızı ve insanlarla ilk kez yarışacağımı duyurmayı umuyordum."

Kralın ağzını sıkıca kapatan kibir kayboldu. "Bu onu mutlu eder mi?" Yüz hatları yumuşak ve ifadesi ciddiydi, Rhaego sanki gerçekten Yaskan'ı görüyormuş gibi hissetti. Kralı değil, karısının hasretiyle yanıp tutuşan genç adamı.

"Olacak." Annesinin öyle ya da böyle umursayıp umursamayacağını bilmiyordu. O günkü rüzgara bağlıydı. "Ve Verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim, şehre yaptığım yıllık bağışı iki katına çıkarmayı ve görevlerinize zaman ayırmayı planlıyorum.
öncelik vermemi istiyor."

Rhaego kralın bunu anlamasını bekledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yıllık bağışları ve paralı askerliği, Rhaego'nun iki yılda bir yapılan evlilik kovalamacasına katılmaya hak kazanmasını sağlamanın bir yolu olarak başlamıştı.
aslında onun şehrinde geçirdi. Şimdi, bir anlaşmaya varılmıştı. Özel olarak, yaptığı bağışın bir kısmı annesinin Eyrie'de, yani dağların tepesindeki kadın barınağında rahatça yaşaması için kullanıldı. Geri kalanı ise kralın karar verdiği şekilde, Tuva'nın iyileştirilmesi ya da
kendi cebini doldurmak için. Yokluğunda annesiyle ilgilenildiği sürece Rhaego'nun umurunda değildi.

Kral Yaskan ciddiyetle başını salladı. Sonra, sanki başından aşağı bir kova Tuvastan inceliği dökülmüş gibi, dişlerini gizlemek için dudaklarını birbirine kenetledi ve el salladı
Bir görevliye doğru belli belirsiz. "Doftun'a son dakikada bir giriş yapabileceğini söyleyin."

"Tanrıça sizi öpsün, efendim." Rhaego başını arkaya eğdi, neredeyse tavana bakıyordu.

"Annene selamlarımı ilet." Kral Yaskan'ın dudağı kıvrıldı. "Ayakların hızlı, avın bereketli olsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 4

Eleme müsabakaları başlamak üzereydi ama Rhaego hiçbir heyecan hissetmiyordu. Rakiplerini inceleyerek alanı taradı. ve sabah annesiyle yaptığı ziyaretin üzerine çökerttiği kasveti üzerinden atmaya çalıştı.

Kötü bir gün geçirdim.

Yarın tekrar deneyecekti. Şimdilik dikkatini toplaması gerekiyordu. Büyük bir tehdit görmüyordu ama aşırı güven, dikkatli olmazlarsa en yetenekli dövüşçüleri bile alaşağı edebilirdi.

Erkeklerin sayısı kadınlardan çok daha fazla olduğu için, sadece en iyilerin en iyilerine katılma izni verildi.

Kovalamaca. Hayvancılık okulu puanlarınız
kusursuz olmalıydı. Mali durumunuz ve sağlığınız en iyi durumda olmalıydı. Ve her şeyinizi kanıtlamak zorundaydınız. seçmeli iki yılda bir yapılan sınavlarda yer alabilmek için hayvancılık becerileri bozulmamıştı.

Olağanüstü bir geçmişe sahip olan ancak doğrudan yarışmaya katılacak kadar nitelikli olmayan tüm erkekler için müsabakalar vardı.

Katmanlı oturma yerleri geniş, düz bir antrenman sahasının etrafında kıvrılmıştır.

Rhaego gölgeli sıraları tarayarak izlemeye gelen çok sayıda seyirci arasında insanları aradı. Genellikle kovalamacaya katılacak olan dişiler de müsabakalara katılırdı. Hoşlarına giden bir erkek bulurlarsa, kovalamacadan önce ona iltifat eder, eğer peşine düşerse daha kolay yakalanabileceğini ima ederlerdi.

Kalabalığın arasında hiç insan yoktu. Rhaego tüm bunlarla nasıl başa çıktıklarını anlayamıyordu. Gelenekler onlara açıklanmış mıydı? Müsabakalara katılmamayı mı seçmişlerdi? Yoksa izin verilmemiş miydi? Acaba
Kral üçüncüyü uyandırdı mı?

Ringin kenarındaki bir platformun tepesinden moderatör yirmi ayak yüksekliğinde bir baldrate borusu çaldı ve Rhaego'nun dikkati elindeki göreve yöneldi.

Arenanın yüzeyinin altına gömülü geniş altın halkalar, on dövüş alanının her birinin sınırlarını belirtmek üzere ortaya çıkarken yer sarsıldı.

"Yarışmacılar, lütfen atandığınız müsabakanın sınırlarına girin."

Arenanın etrafında dolaşan iki yüz erkek kendi ringlerine çıktı. Rhaego rakiplerine baktı, savaşması gereken sağlam Tuvastan'ların her birini gözünün önüne getirdi. Birkaçı ona temkinli bir şekilde baktı. Çoğu ters ters baktı, hevesli gözlerinden kararlılık fışkırıyordu.

O zaman yirmiye karşı bir mi olacak? Kollarını salladı, ringin kenarına doğru geri çekildi ve bir kasırga bile onu düşüremeyene kadar bacaklarını açtı.

"Ringdeki son boynuzlar kovalamacada yarışmak için bir geçiş hakkı kazanacak. Öldürmek yok. Sakatlamak yok. Onurunuzla yarışın," diye seslendi moderatör Doftun yüksek platformundan.

Kalabalıktaki Tuvastanlılar başlarını usulca salladılar, boynuzlarını kapattıkları küçük alkış çanlarını şıngırdatıyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Turuncu renkli büyük bir Tuvasta Rhaego'nun sağ kanadına doğru ilerlerken, onlar da bir sonraki boru sesini beklediler. maçın başladığını işaret etmek için baldrate.

Ringden ilk çıkan o olacak.

Korna çaldı ve kükremeler arenayı çınlattı.

Sanki beyninden fırlamış gibi, sağındaki erkek ona doğru koşmaya başladı.

Rhaego duruşunu değiştirdi ve yumruklarıyla dövüşmeye hazırmış gibi yaptı. Erkek yeterince yaklaştığında, yolundan sıçradı. Rakibi kendini yakalayamadan ringin dışına düştü.

Rhaego saha dışında kalmamak için ileri atılırken arkasından küfür sesleri yükseldi ve dövüş alanının etrafındaki halka bir ayak kadar küçüldü. Altın metal, bir dövüşçü her nakavt olduğunda büzülüyor ve sadece iki kişi kalana kadar dövüş alanını gittikçe küçülmeye zorluyordu.

Her zaman turuncu renkli erkek gibi, zorlu rakiplerle mücadele etmeye çok hevesli genç bir geyik vardı. Henüz ateşlerini nasıl dizginleyeceklerini ve beyinlerini nasıl kullanacaklarını bilmiyorlardı. Ama Rhaego'nun kaçarak diğerlerini kandırması pek mümkün değildi. Artık dövüşme zamanıydı.

En tecrübeli savaşçıların kaldığı arenanın merkezine doğru ilerledi. Bir erkek boynuzlarını Rhaego'ya doğru indirdi ve ona doğru uçtu
onu. İyi eğitimliydi ve yıldırım gibi hızlıydı ama Rhaego onun dövüş tarzıyla daha önce de karşılaşmıştı.

Erkeğin hızlı yumruklarının inmesine izin verdi, yumrukların kendisinden çok rakibine zarar vermesi için sert kaslarını esnetti. Erkek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tereddüt etti, Rhaego'yu saf dışı bırakacak bir vuruşu nereye yapacağına karar verdi. Rhaego engelleyemeden karnına vurdu ve boğazından bir hırıltı çıkardı.

İçgüdüleri alevlenen Rhaego, arkasından gelen ayak seslerinin titreşimini tam zamanında fark etti. Öne doğru eğildi, arkasına tekme attı ve saldıran erkeği boynuzlarıyla ona çarpamadan geriye savurdu.

"Pek onurlu bir hareket değil," diye homurdandı Rhaego, Önündeki erkeğe yeniden odaklandı. Yumruğu karnına bir yumruk daha indirmek için savruldu ama Rhaego bu sefer hazırlıklıydı. Kolunu yakaladı, arkaya doğru büktü
erkeğin sırtına vurdu ve onu o kadar sert itti ki erkek arenadan dışarı uçtu ve tozlu zeminde savruldu.

Dövüş Rhaego'nun beklediğinden daha uzun sürdü. Bir erkeği küçülen sınırın dışına fırlattığında, bunun sebebinin savaşçı arkadaşlarının
birbirleriyle savaşmamaya ve onu ortadan kaldırmaya odaklanmaya karar verdiler.

Acı homurtuları ve çarpışan boynuzların gürültülü çatırtıları, o dövüşürken diğer dövüşlerden etrafında gürledi.
Çabasının çoğu kendini ringin içinde tutmaya ve mümkün olduğunda rakiplerini zayıflatmak için darbeler indirmeye odaklanmıştı.

Çemberlerinin dışında dolaşan bir erkek dikkatini çekti. Arada sırada, Rhaego'nun yere düşürdüğü birini sınırın dışına sürüklüyordu ama erkeğin bunu ona yardım etmek için yaptığından çok şüpheliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yırtıcıların yemeklerini bitirmelerini izleyen bir leş yiyici gibi bekliyordu. Dövüşmek için onursuz bir yoldu ama Rhaego onu suçlayamazdı. Bazıları için yer vardı
Bir gelini yakalama şansı söz konusu olduğunda nezaketin kaybolması.

Yine de, rakiplerinin en irisine pençeleriyle vurup kan akıtırken sinsi erkeği görüş alanında tuttu.

Şimdi dört kişi onun peşindeydi ve iyi yerleştirilmiş bir tekmeyle dizlerinin üzerine düştü. Saldırdılar.

Gözleri kıpkırmızı olan Tuvastanlılardan yumruklar yağdı. Ateşlerinin onları ele geçirmesine izin vermişlerdi.

Rhaego kendi yanmasının yükselme tehdidini hissedebiliyordu, ama onu tüketmesine izin verirse, tüm mantık bulanıklaşacaktı. Çılgına dönen erkeklerden biri hırladı ve pazusunu Rhaego'nun boynuna kilitledi.

Öfke derisinin altında yanıyor, ateşi kafesinden dışarı fırlıyordu. Arkasına uzanarak pençelerini erkeğin etli kalçalarına geçirdi, sonra öne doğru hamle yaparak
onu boynuzlarının üzerinden yukarı kaldırdı ve ona saldıran üç erkekten ikisine vurdu. Erkek atağa kalktı, gözleri geniş, vahşi ve kırmızı parlıyordu. Ateşler içindeydi.

Rhaego'nun omurgasından ter boşandı ve ona saldırdı.
erkek, dişlerini göstererek. Dişler ve pençelerden oluşan bir girdabın içinde birbirlerine çarptılar. Rhaego'nun kolundaki korkunç ısırık izinden kan akıyordu ama hiç acı hissetmiyordu. Sadece öfke.

Öldür onu, zihni uğuldadı.

Başını salladı. *Hayır! Hayır! Odaklan. Kendini kontrol et.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçgüdüleri dişlerini geçirmesi için bağırsa da rakibinin boynuna doğru itti. Bunun yerine erkeği itti, başını eğdi ve saldırıyı engelleyemeden boynuzlarını erkeğin yüzüne çarptı.

Rakibi sersemlemiş bir halde bir adım geriye tökezledi. Aniden halka iki adım daha küçüldü ve erkek sıkışıp kaldı arenanın dışında. Rhaego döndü ve sinsi Tuvastan'ın dişlerini göstererek ona sırıttığını gördü.

Rhaego şu anda sınırın dışında yayılmış olan diğer üç dövüşçüyü gözden geçirdi. Biri bacağını tutarak acı içinde kıvranıyordu.

Demek ki erkek sadece dolandırıcı değilmiş; biraz becerisi de varmış.

Rhaego sakinleştirici bir nefes alarak ateşinin düşmesini diledi. Sırıtmakta olan erkeğin gözleri Ateşin yükseldiğini gösteren kırmızı renk. En ufak bir iz bile yoktu.

Rhaego'nun karnında huzursuzluk kıvranıyordu. Sadece en disiplinli Tuvastanlar ateşi bu kadar düşürebilirdi. bir maç sırasında. Rhaego kesinlikle bunu yapabilecek kapasitede değildi. Kimyasal reaksiyon içgüdüseldi, duyguların yükseldiği her an, ama özellikle de dövüşler sırasında ateşi yükseliyordu. Saldırganlık en etkili tutuşturucuydu.

Ya bu erkek istisnai biriydi ya da nöbetler başlamadan önce deralja içmişti. Bu ilaç Tuvastanlar tarafından sinirlerini yatıştırmak ve ateşlerini dizginlemek için kullanılırdı ama Bir erkeğin disiplinini ve duygularını dizginlemesini doğru bir şekilde temsil etmediği için hem dövüşler hem de kovalamaca sırasında kesinlikle yasaklanmıştır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Erkek tekrar Rhaego'ya sırıttı. İşin ikisine kalacağını hep biliyor muydu? Erkek
gücünü korudu, zayıfları seçti ve Rhaego'nun kendini göstermesine izin mi verdi?

Birbirlerinin etrafında yavaşça dönerek değerlendirme yaptılar. Halka artık o kadar küçüktü ki ikisinin de her adımına dikkat etmesi gerekecekti.
Dengesini kaybedip geriye doğru tökezlese, oyun dışı kalırdı.

Diğer erkek, Rhaego'nun kolundan aşağı akan koyu kan damlalarını takip etti ve gülümsemesi genişledi.

Rhaego neredeyse kıkırdıyordu. Sanki böyle bir sakatlık artık kayıtlara geçiyormuş gibi. Ama olsun. Bırakalım zayıf olduğunu düşünsün. Avantajlı olduğunu düşünsün.

"Onurlu bir bitiş mi?" diye homurdandı erkek, Rhaego'yu görüş alanında tutarken başını hafifçe eğdi.

Rhaego toprağa akan kana belirsizce bakıyormuş gibi yaptı. Erkeğin gözleriyle tekrar buluştu, başını salladı ve omurgasını hizalayarak başını eğdi.

Saldırdılar, sadece birkaç hızlı adımdan sonra boynuzları birbirine çarptı.

Boynuzları birbirine kenetlendi, geleneksel Tuvastan dövüş duruşuyla birbirlerinin kollarını kavradılar. Erkek, Rhaego'nun yaralı ön kolunu sıkarak ateşinin yükselmesine neden oldu ama onu sabit tuttu. Onu kaybetmeyi göze alamazdı.
Sona çok yaklaşmıştı ve erkeğin tam olarak istediği şeyin bu olduğunu biliyordu.

"Sen bir gelini hak etmiyorsun, *Blight*."

Hayatında bir zamanlar o tanıdık hakaret ateşi kükreyebilirdi. Erkek güveniyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onu. Ama bu isim sadece Rhaego'nun kanını soğuttu. O bir yanık değildi. İnsanlara yardım etmek için yaptığı iş, bu basit düşünceli erkeğin anlayabileceğinden çok daha önemliydi.

Rhaego sırıttı, dişlerini gösterdi ve erkeğin gülümsemesini karartmak için bir belirsizlik parıltısını zorladı.

"Rhaego mırıldandı: "Benim gibi bir belayı bile alt edemezken, bir eşe sahip olmaya ne hakkın var?" Onun
eli erkeğin boynunun arkasına kilitlenmek için dışarı fırladı.

Gözlerinde kırmızı bir parıltı belirdi ve Rhaego ilerledi. Yavaş, ölçülü adımlarla ilerlerken boynuzlarını birbirine kilitlemek için boynundaki tutamağı kullandı.
Kaba kuvvetle ringin kenarına doğru mücadele eden erkek.

Öfkeli Tuvastan geri çekilmeye zorlanırken böğürdü,
Çırpınan botlar toprakta bir yer bulmaya çalışıyor ama sadece toz kaldırıyordu. Güçlüydü... ama Rhaego daha güçlüydü.

Ateş, geniş gözbebeklerinde netleşen deralja sisinin içinden bile erkeği ele geçirdi. Öfkeyle çırpındı.
Pençelerini Rhaego'nun göğsünün üzerinde gezdirerek bir savunmasız bir nokta. Ama çaresizlik içinde ayağı kaydı ve tökezledi.

Rhaego bundan faydalanarak erkeğin boynuzlarından birini kavradı ve başını ve boynuzlarını sınırın ötesine itti.

Moderatör kovalamacadaki yerini hak ettiğini açıklarken tribünlerden gelen şıngırtılar kulaklarında yankılandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 5

"Bana yol göster, Nan." Aurora koltuğunda kıpırdandı ama kaçış olmadığını biliyordu. Kalçalarını saran bant onu kötü niyetli bir emniyet kemeri gibi hapsetmişti. Kafa derisinde karıncalanmalar başladı ve soğuk ter, zorla giydirildiği elbisenin hafif, doğal liflerini nemlendirdi. Gördüğü hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Geniş bir yol boyunca uzanan uzun, yükseltilmiş bir platformda oturuyordu. Sağında ve solunda uzanan bir sıra halinde, diğer kadınlar da platformun üzerinde aynı sandalyelere oturmuşlardı.

Onun. Ama bunlar daha önce gördüğü hiçbir kadına benzemiyordu. İnsan değillerdi.

Onlar *iblislerdi*.

Aslında gördüğü herkesin kıvrık boynuzları, keskin dişleri, uzun siyah pençeleri ve kırmızının çeşitli tonlarında derileri vardı. Yanındaki iblis onun bakışlarını yakaladı ve ona bir yüzünü dehşetle buruşturdu, sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

Uzaylılar. Ona uzaylı olduklarını söylemişlerdi. Ama uzaylılar nasıl iblislere bu kadar benzeyebilirdi? Bu sadece bir iblisin masum, yeni ölmüş bir ölümlüye yapacağı türden bir şaka olabilirdi. Babasının ailesi onun kötü ruhu konusunda haklı mıydı? Bir şekilde ölmüş ve Cehennem mi?

Hatırladığı son şey, Dumanlı Dağlar'da bir araştırma gezisindeyken bir kamp ateşinin yanında uykuya daldığıydı. Yangın yayılmış ve onu uykusunda mı öldürmüştü? Dudaklarını büzdü. *Bunun için uyanırdım gibi hissediyorum.*

Çaresizce üçüncü bir olasılık aradı ama bulamadı. Ya ölmüştü ve şimdi bir grup iblisin merhametine kalmıştı ya da onlar doğruyu söylüyorlardı
ve evrende yabancı bir gezegene nakledilmişti. Bu gerçeklerin saçmalığı kafasına dank ettikçe görüşü odaksızlaştı. Neyin gerçek olduğunu söylemenin hiçbir yolu yoktu.
Her iki seçenek de aynı derecede hayal edilemezdi.

İki gün önce, gözlerini açtığında iki boynuzlu yaratığın kendisine baktığını görmüştü. Bir kapsülün içindeydi ama sanki bir tabut gibiydi. Bedeni halsiz ve tepkisizdi ama zihni çığlık atıyordu. Ne zaman
Onunla konuşmaya çalıştıklarında tek yapabildiği, keskin dişlerini göstererek hareket eden dudaklarına bakmak oldu. Zihni onların sözlerini işlemeyi reddetmişti, ancak görünüşe *göre* yerleştirdikleri çevirmen çipi
onların dilini anlamak.

Sonunda vücudunu yeniden kullanmaya başladığında
Bir köşeye sinmiş ve ne zaman yaklaşsalar çığlık atıyordu.

Sonunda pes edip onu odada yalnız bırakmalarının ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Ve o
ne kadar süre köşeye sinmiş olduğunu bilmiyordu. Sadece sonsuzluk gibi geldiğini biliyordu.

Sandalyesinin arkasına yerleştirilmiş olan muhafız şimdi kıpırdandı ve orada olduğunu bilmesine rağmen yine de sıçradı. Diğer kadınların hiçbirinde gardiyan yoktu ya da sandalyelerine bağlı değillerdi. Onun bir gardiyanı olduğu gerçeği sinir bozucuydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu uyandıran iki iblis başlangıçta
Dün onu görmeye geldiklerinde onları duyacak kadar sakinleşmişti ama söyledikleri her şey kafasını daha da karıştırmıştı.
Ona Dünya'dan kaçırıldığını ve
Dünya dördüncü sınıf bir gezegen olduğu için onu geri göndermek yasal değildi. Onun yerine, burada yaşaması bekleniyordu.
ve kültürlerine uyum sağlamaları gerekiyordu. Buna evlilik de dahildi.

Kavga etmemiş, kaçmaya çalışmamış ya da onlara hakaretler yağdırmamıştı. Bunların hiçbirini yapamayacak kadar bunalmıştı. Ama ağlamıştı. Hem de çok. Ve gözyaşlarının onları rahatsız ettiği çok açıktı. Bir süre sonra, gergin dudakları yargılayıcı alaylara dönüştü. Sanki ona
Ona ne yapmayı planladıklarını anlatırken ağlayarak kabalık etti.

Ama başka nasıl davranabilirdi ki? Ona kaçırıldığını söylemişlerdi. Tek başına bu bilgi bile insanı çılgına çevirmeye yeterdi ama sonra bir tür hastalıklı evlilik törenine katılacağını da açıklamışlardı. Birden fazla erkek tarafından kovalanacağı bir tören. Birden fazla iblis.

Onu bilgiden ve korkudan daha çok ağlatan şey, bilginin veriliş şekliydi. Sempati ya da duygu olmadan. Ses tonları gerçekçiydi. Katı bir öğretmenin çocuğuna öfke nöbetinin onu ödevden kurtarmayacağını söylemesi gibi.

Onları nasıl ikna edeceğini bilemeyen ve çaresizlik içinde olan Aurora yalvarmaya başlamıştı. Sadece büyüdüler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha da tedirgin oldu. O kadar ki, sanki o aynı odada değilmiş ve duymamış gibi uzaklaşıp özel bir sohbete dalmışlardı.

Hiç bu kadar küçük hissetmemişti.

"Ateşini" daha iyi kontrol edebildiğinde geri döneceklerini söyleyerek gitmişlerdi. Aurora bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama saatler sonra tekrar ortaya çıktıklarında sakin kalmak için elinden geleni yapmıştı.

Başaramamıştı.

Onların buyurgan ifadeleri anında duyguların kabarmasına neden oluyordu ve ne zaman gözlerinin arkasında bir ıslaklık görseler, artık onunla konuşmayı reddediyorlardı. Konuşmanın nafile olduğunu bildiğinden, talimatlarına sessizce itaat etmiş, garip köpüklü duşla nasıl yıkanacağı konusunda onu yönlendirmelerine izin vermiş ve onlar saçlarını kabaca şekillendirip onu giydirirken metanetini korumuştu.

Uysal uysallığı onları memnun etmiş görünüyordu. Onlar Onu, tımarhanede endişeli bir köpeğe yaptığınız mırıldanmadan farklı olmayan bir şekilde övüyorlardı. Ama kaçırılmasıyla ilgili bir şey söylediği anda, kısa bir ses çıkarıyor ve hayal kırıklığına uğramış kaşlarını çatıyorlardı.

Şimdi burada, diğer tüm kadınlar gibi süslenmiş, güzel beyaz bir elbise içinde oturuyordu ve emin olduğu tek şey yakında ormana gönderilip avlanacağıydı.

Hafif bir rüzgâr esti ve gözlerini kırpıştırarak boş bakışları yüzünden gözlerinin ne kadar kuruduğunu fark etti. Önündeki yol, çiçek yapraklarından oluşan bir örtüyle süslenmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karmaşık desenler. Bazı çiçekler havaya kalkmış ve esintide hülyalı bir şekilde süzülüyordu.

Parlak kırmızı bir kıvılcım dikkatini çekti. Taç yaprağı Rüzgârda dans ettikten sonra doğrudan kucağında durdu. Aurora onu parmaklarının arasına aldı ve başparmağını yüzeyinde gezdirdi. Diğer çiçekler gibi yumuşak ve narindi. Ama şekli tanıdık geliyordu. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Taç yaprağı bir glayöl çiçeğine aitmiş gibi görünüyordu. Büyükannesinin en sevdiği çiçekti.

Taç yaprağını sıkıştırdı, parmaklarının arasında salladı, sonra başparmağını burnuna götürdü. Kokuyu yaratan ister hüsnükuruntusu ister gerçek olsun, bir glayölün ince baharatını algıladığını düşündü ve bu boğazının daralmasına neden oldu. Ninesi ona bir işaret gönderiyordu. Aurora aniden kendini o kadar da yalnız hissetmedi.

Göz kapakları kapandı. *Beni izlediğin için teşekkür ederim. Hediyen bana güç veriyor.*

Aurora derin bir nefes alarak gözlerini açtı ve yenilenmiş bir kararlılıkla dünyayı inceledi. Karşı tarafta Yolun kenarında standlar vardı. İçlerinde yüzlerce insan oturuyor, güzel giysiler ve ışıltılı mücevherlerle süslenmiş kırmızı boynuzlardan oluşan bir deniz yaratıyorlardı.

Bu insanların şeytani görünümleri ile giysilerinin, dekorlarının ve güzelliklerinin yan yana gelmesi
mimarisi ilginçti. Keşke ona da dış görünüşlerine gösterdikleri kadar özen gösterselerdi.

Yüksek yakalar, zengin renkli kumaşlar ve
Boynuzlarına bağlı ışıltılı çanlar kutlama havası yarattı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

güzellik ve zarafet. Ama ormanda bir gelin avlamak? Bu nasıl uyuyor?

Vahşete mi yoksa nezakete mi değer veriyorlardı? Onlarla ilgili her şey her ikisini de söylüyordu ve o bunu anlayamıyordu. Hatta Manzara peri masallarından fırlamış gibiydi. Standların arkasında uzanan parlak yeşil tepeler, yüksek kayalık dağlara dönüşene kadar yükseliyordu. Manzara
ona yazın gördüğü Alpler'in fotoğraflarını hatırlattı.

Dağın zirvelerindeki beyaz kar çizgilerini seçebilse de, bulundukları yer hoş bir şekilde sıcaktı. Mükemmel bir yaz günüydü. Güneş, Dünya'daki güneşten daha zengin bir ton olan altın sarısı bir bal renginde parlıyordu ve bu da ona oldukça neşeli bir nitelik kazandırıyordu. Törene vuruyor ve ısıtıyordu çiçek yaprakları, tüm alanın tatlı ve taze kokmasını sağlar.

Onu çevreleyen güzel dünya sadece korkusunu körükledi. Bu av hakkında çok az şey bilmesi, tüm bu güzel şeyleri bir aldatmaca gibi hissettiriyordu. Bir tuzak gibi. "Hansel ve Gretel "deki cadının şeker evi gibi.

Solunda biri böğürerek onu yerinden sıçrattı. Yaklaşık altı koltuk aşağıda, çırpınan ve çığlık atan bir kadın vardı. Aurora nefesini içine çekti. O *bir insandı*.

İki çatık kaşlı muhafız onu kollarından tutarak havada tutarken, o yere değmeden ayaklarını tekmeleyip sallıyordu. Aurora'nın içinden bir utanç dalgası geçerken
kendi korkakça teslimiyetini hatırladı. Neden içgüdüsü savaşmak değildi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Muhafızlar yüzlerini iki kez buruşturarak onu
boş bir koltuğa oturttu ve kadını da aynı şekilde bağladı.

"Hey!" Aurora kemerinin izin verdiği ölçüde koltuğundan kalkarak bağırdı. Ama kadın hâlâ iki korumaya öfkeleniyordu ve onu duymamıştı. Aurora tekrar bağırmak için ağzını açtı ama kendi koruması göz hizasına geldi ve ona ters ters baktı.

"Gezinti başlamak üzere. Bağırarak geleneklerimize saygısızlık edemezsiniz." Ses tonu resmi ve soğuktu ama gözlerindeki hafif kırmızı parıltı kadının boğazında düğümleniyordu. Sandalyesine geri çekildi
ve öne doğru baktı.

Muhafız tatmin olmuş bir şekilde onun arkasındaki pozisyonuna geri döndü. Bir süre kendini tuttuktan sonra diğer insana şöyle bir baktı ve boğazı kurudu. Ağzının etrafına bir şey bağlamışlardı.

Farklı koşullar altında, eşyayı bir kostüm maskesi olarak tanımlayabilirdi. Mücevherlerle süslenmiş ve muhteşem bir şekilde işlenmişti ama *aslında* ne olduğu açıktı. Çok pahalı bir ağızlık.

Kornalar çaldı ve Aurora'nın kulakları uğuldadı. Bütün gün çektiği baş ağrısı daha da kötüleşti.

İblislerin hepsi başlarını hafifçe sallamaya ve boynuzlarındaki çanları hep bir ağızdan çalmaya başladı. Alkış mı?

Teker teker başları titremeyi bıraktı ve sağındaki yola baktılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir yerlerde gizlenmiş müzisyenler enstrümantal bir melodi çalmaya başladı. Kalbi hızlandı, sırtından aşağı soğuk terler süzüldü. Bu tören her neyse, şimdi başlıyordu.

Çok geçmeden, korktuğu şeyi gördü. Uzun boylu ve kararlı bir adam ilerledi. Çiçeklerin arasında yürüdü ve ardında buruşuk yapraklardan oluşan bir iz bıraktı.

Sıradaki ilk iblisin önünde durdu ve Aurora kimin kimi ölçtüğüne karar veremedi. Neredeyse ona poz veriyormuş gibi görünüyordu. Özellikle de yüksek koltuğunda adam kadına bakmak zorunda kaldığı için.

İnsani bir çağrışım olsa da, Aurora boy farkının bir şekilde otoriteyle ilgili olduğunu düşünmeden edemiyordu. Bu duruş ona, bir şövalyenin, oturmakta olan soylu bir kadına doğru bakmasını hatırlatıyordu.

mızrak dövüşü etkinliği. Ama bu soylu kadın şövalyesini inceliyordu. Neden? O da avlanmak üzere değil miydi? Neden *ondan* hoşlanıp hoşlanmadığına karar veriyormuş gibi görünüyordu? Bunun bir önemi var mıydı?

Aurora hayal kırıklığı içinde ofladı. Eğer duygularını daha iyi kontrol edebilseydi. Belki o zaman iblisler ona her şeyi daha iyi açıklayabilirdi.

Duruşunu bozmayan adam başını geriye eğdi ve kadın bu hareketin baş eğme hareketinin tersi olduğu izlenimine kapıldı. Bir süre sonra adam yoluna devam etti,

sıradaki kadının önünde duraklıyor. Yeni bir adam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arkasında belirdi ve ilk kadın için aynı pozu verdi.

Her kadının önündeki platforma bitişik, yaklaşık bir metre genişliğinde bir sehpa vardı. İnce ahşap dübeller yatay sıralar halinde sehpadan aşağı uzanıyordu ve dübellerin her birinin üzerinde renkli kumaşlardan küçük, dalgalanan parçalar vardı.

Aurora, kumaş şeritleri ona belli belirsiz küçük parti flamalarını hatırlattığı için standların dekorasyon amaçlı olduğunu düşünmüştü. Ama ilk adam standa doğru adım attığında,
onların sadece dekorasyon olmadığını fark etti.

Kendisine gülümsemeyen üstündeki kadına çekici bir şekilde gülümsedi, sonra bir kumaş parçasını çözdü ve kemerindeki bir keseye soktu. Adamın bir sonraki kadına doğru ilerleyişini izledi ve tekrar sıraya geçmeden önce önündeki standdan da bir parça kumaş almadığını fark etti.

Aurora kendi standını yeni bir ilgiyle inceledi.

Önündeki kurdelelerin hepsi parlak pembeydi ve üzerlerinde belli belirsiz tanıdık bir desen vardı. *Ne anlama geliyorlardı?* Düşüncelere dalmışken, ilk adam görüş alanına girene kadar erkek alayının kendisine ulaştığını fark etmedi.

Sırtını sandalyesine dayadı ve gözlerini kırpmadan kucağına baktı. Ona bu işte gönüllü bir katılımcı olduğuna dair hiçbir işaret vermek istemiyordu. Göz teması bile kurmadı.

Uyluklarından yukarı bakma cesaretini topladığında, adam gitmişti ve yerinde başka bir adam duruyordu. Kumaş parçalarından biri eksikti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu yeni adam da onun standından bir kurdele almak için öne çıktı. Kaşları çatıldı. Bu kurdeleler önemliydi. Ama nasıl?

İblislerin geçit töreni devam etti ama zaman geçtikçe hissizleşmek yerine daha da endişelendi. Önünde duran adamların yarısı onun kurdelelerinden birini almıştı. Bunu düşündükçe midesini bulandıran bir şüphe kapladı.

Ya bir kumaş parçasının alınması, o kumaşın ait olduğu kadını takip etme niyetini gösteriyorsa?

Eve döndüğünde ara sıra birileriyle çıkmıştı ama iş romantizme geldiğinde utangaçtı ve vücudunun
Tip, yüzeysel tanışma sitelerinde tercih edilen bir şey değildi. Eğer standındaki eksik kurdeleler bir gösterge ise, buradaki erkekler onun kıvrımlarına hiç aldırış etmiyordu.

Yoksa bir tür uzaylı fetişi miydi? Belki de sadece başka bir gezegenden olduğu için ilgileniyorlardı.

Panik göğsünü sıktı. Diğer insanın kurdele standına bir göz atmak için öne doğru uzandı ve kendi kurdelelerinin de birçoğunun gittiğini görünce hiç şaşırmadı. *Hay sikeyim.*

Sağ tarafındaki şeytandan gelen hareket dikkatini çekti. Komşusunun önündeki adam ona gülümsemiş olsa da, kadın karşılığında ona en ufak bir gülümseme bile vermedi. Bir iblis için yakışıklıydı. Diğerlerinden biraz daha küçüktü ama Aurora'nın o güne kadar gördüğü en muhteşem saçlara sahipti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın oturduğu yerden kalktı ve platformun iki basamağını indi, ancak yine de yer seviyesine inmemişti. Dizlerini onun başıyla aynı hizaya getirerek elbisesinin gizli cebinden bir kurdele çıkardı, kalçalarından eğildi ve ona uzattı. Aynı soluk yeşil çiçekli kumaştan yapılmış olmasına rağmen,
Adama verdiği kurdele, önündeki sehpaya bağlı olanlardan daha uzundu.

Kurdeleyi aldı ve başını geriye doğru eğerek poz verdi ve boynunu normalden daha uzun süre sergiledi. Uzun kurdeleyi cebine koyduktan sonra Aurora'nın önünde sırasını almak için hareket etti. Durakladı ve yoluna devam etmeden önce kısa bir süre için başını arkaya eğdi, açıkça onunla ilgilenmiyordu.

Yanındaki kadın koltuğuna geri döndü ama gözleri kurdeleyi verdiği adamın sıraya doğru ilerlemesine takıldı. Aurora'yı tekrar bakarken yakaladı ve iki iblisin çıkardığı o rahatsız edici sesi çıkardı.
Onu sık sık uyandıran kişi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

Güneş gökyüzünde daha da yükseldi ve erkekler gelmeye devam etti. Aurora kaç kadın ve kaç erkek olduğunu ölçmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Üzerinde bulunduğu platform çok uzundu ve tam olarak sayamıyordu ama erkeklerin kadınlardan sayıca fazla olduğunu açıkça hissediyordu
Büyük ölçüde. Karşısındaki kalabalıkta daha da büyük bir dengesizlik vardı, neredeyse tüm koltuklar erkekler tarafından doldurulmuştu.

Daha sonra olacaklardan korktuğu için bunun bitmesini istemese de, Aurora daha ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Promenade devam edebilirdi. Standında sadece iki sıra kurdele kalmıştı. Herkesin standı boşalana kadar devam edecek miydi?

Sağındaki kadın yine neşelendi ve Aurora
Şimdi onu üzecek ne gibi bir kabalık yaptığını anlamak için hemen yaptıklarını gözden geçirdi. Ama kadın
ona bakmıyordu. Bakışları şimdiye kadar gördüğü en korkunç iblisin üzerine inene kadar onun görüş hattını takip etti.

Buradaki insanlar iriydi ama bu adam daha iriydi. Diğer herkesle aynı resmi kıyafetleri giyiyordu, yine de kat kat lüks kıyafetler bazı erkekleri gölgede bırakıyordu
yüksek yakalı ve fit ceketini görmüştü.
cüssesini abartıyordu. Diğer tüm adamların yaptığı gibi sıra boyunca ilerledi ama gülümsemeye ya da cazibesini göstermeye çalışmadı.
kimse ona bakmadı, kadınlar da ona bakmadı.

Dev, komşusunun önünde yerini aldı ama
Gözleri iblise odaklanmak yerine başka yöne kaydı ve Auroras'la buluştu. İki kez baktı. Her ne kadar
başka birinin önünde dururken, doğrudan ona baktı.

Sinirleri karnını oydu. Bakışlarını kucağına çevirdi, sağ eliyle sol elinin arkasını kaşıdı ama hâlâ adamın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Aurora zihninde saniyeleri saydı, en az altmışa ulaşana kadar başını eğmeye zorladı kendini.

Gitmiş miydi? Yeterince uzun sürmemiştir diye bakmak istemedi ama sinsi bir merak onu kontrol etmek için kaşındırdı. Daha fazla dayanamayana kadar bekledi.
yukarı baktı.

Tam önündeydi. Bakıyordu.

Gri gözlerinde belli belirsiz kırmızı bir parıltı belirdi. Her bir kası sertleşti ve omuzları öne doğru kıvrıldı. Bu adamın kendisiyle ilgilenmesini istemiyordu. Adamın amansız yoğunluğu endişe vericiydi.

Bu etkinliğin kurallarını bilmiyordu, ama biliyordu ki kovalanacaktı. Bildiği *tek* şey buydu. Ve eğer bu korkutucu, bir metreden uzun, tank gibi inşa edilmiş iblis onu takip ederse, kendisine doğru hızla geldiğini görünce korkudan bayılacağından yarı emindi.

Yine de başka seçeneği yoktu. Eğer onu kovalamak isteseydi, kovalardı.

Gözyaşları bir kez daha kirpiklerinden süzüldü ve duygularını kontrol altında tutmak için dudağını çiğnedi.

Gözlerini kırpıştırdı. Öfkeli bir kızarıklık boynuzlarına doğru yayıldı.

Bir an için ağlamasına izin verip vermemesi gerektiğini düşündü. Diğer tüm iblisleri rahatsız ediyordu. Belki onu da kızdırırdı ve ondan hoşlanmadığına karar verirdi.

Sağ tarafındaki iki boş alana baktı. Önündeki adam çoktan iki kez ilerlemişti ve şimdi bakışlarıyla tüm alayı durduruyordu. Adam bunu anlamış gibiydi, kalın kaşları birbirine yaklaşıyordu. Dikkatini tekrar ona çevirdiğinde, parçalanmış görünüyordu.

Aurora anlamadı.

Sanki yürüyecekmiş gibi sağa doğru eğildi, sonra aceleyle ileri atıldı ve bir kurdeleyi çekerek kurtardı. Kurdele

Hareketi o kadar ani oldu ki kadın irkildi. Başka bir bakış atmadan sıraya doğru yürüdü.

Tuhaf dev adam ona bir daha bakmadı ama kız dikkatinin tekrar ona yönelmesine engel olamadı. Adamın standındaki parlak pembe kumaşı burnuna doğru kaldırdığını gördüğünde neredeyse gözden kaybolmuştu. Kurdeleyi koklarken geniş göğsü genişledi.

O anda kurdelenin üzerindeki deseni nerede gördüğünü hatırladı. Uyandığında üzerinde bu desene sahip pembe bir elbise vardı. Ondan aldıktan sonra kurdeleden şeritler mi kesmişlerdi? Onun gibi kokan şeritler mi? Omurgasında karıncalanmalar başladı ve büyükannesine sessiz dualar göndererek cesaret istedi.

Aklı hala o kadar başka yerdeydi ki, etrafta hışırtılar duyulana kadar Gezinti Yolu'nun bittiğini fark etmedi.
dikkatini çekti. Kalabalık koltuklarından kalkmaya başlamıştı. Her iki yanındaki kadınlar da ayağa kalkıyordu.

Şimdi bomboş, çiçeklerle kaplı yol çiğneniyordu.
Karmaşık desenler erimiş bir tablo gibi birbirine geçtiğinde. Elindeki kırmızı yaprağa baktı ve yanlışlıkla buruşturduğunu fark etti.

Aurora'nın boğazını bir düğüm tıkadı.

Koruması yanına geldi, kemerinin kilidini açacak cihaz pençeli elindeydi. Yenilgi içinde ona baktı, ne söyleyeceğini şimdiden tahmin ediyordu.

"Kovalamaca başlıyor."

Bölüm 6

Rhaego uçurumun kenarında durdu ve aşağıdaki sık ağaç sırasına baktı. Sadece on dakika önce
Dalların arasından hareket parıltıları geliyordu ama şimdi her şey durgundu. Gelinler serbest bırakılmıştı.

Etrafındaki erkekler sabırsızca ayaklarını sürüyerek yürüdüler. Botunun ucunu kenara doğru uzatırken çakıl taşları kayalıktan aşağıya sıçradı. O dik uçuruma tırmanmak için can atıyordu. yüzünü de.

Sadece biraz daha, sonra peşinden gitmesine izin verilecekti. Tombul sarışın güzelin görüntüsü gözünün önüne geldikçe ateşi yükseldi.
zihninde cisimleşti. Bu düşünceden kurtulmaya çalıştı. Yakalaması gereken kişi o değildi. Diana, insan olan
Marsol'a aitti, siyah saçları vardı. Burada bulunmasının tek amacı onu korumak ve eşiyle yeniden bir araya getirmekti.

Bir rüzgâr esti ve palaskasından burnuna sarhoş edici bir koku geldi. Üç metal kılavuz halkasına her insandan aldığı üç simge takılmıştı.
Gezinti Yolu'nda yürümeye başladığında, izini sürmesi gereken dişi için gözlerini dört açmıştı ama sarışın insanın kokusunu alır almaz
ayaklarının altındaki taç yapraklarından süzülen ılık çiçek kokularına karışırken, tüm varlığı durgunlaşmıştı.

Palaskasının en üst halkasında dalgalanan kumaş parçasına baktı, normalde burnuna en yakın olduğu için kovalamakla en çok ilgilendiğiniz dişinin simgesi için ayrılmış olan halka. Rhaego kaşlarını çattı.

Ellerinde hiçbir iz yoktu ve gözleri de değişmemişti. Değişmiş olsalardı biri onu uyarırdı. Kısacası, ona doğru çekilmişti ama onu tanıyamamıştı.

Ayrıca, göz göze geldiklerinde tamamen korkmuş görünüyordu. Tahminine göre kız, onun insanıydı.
Kral uyanmayı reddetmişti. Ne kadar zaman önce
Uyandı mı? Peki ona ne kadarını anlatmışlardı? Adam, kumaş jetonlarının bulunduğu sunu standına yaklaştığında soluk kaşlarının gergin bir düğüm halinde birbirine yaklaşmasından, Rhaego çok az şey varsaydı.

Gezinti sırasında yanından geçtiği diğer iki insanın yüz ifadeleri farklıydı. Korkulu ve kızgın, ama gözlerinde açık bir anlayış vardı. Her birinden birer jeton da almıştı. Biri Diana'dan, diğeri de
üçüncü turuncu saçlı insan.

Üçünden de birer hediye almak mantıklıydı. Her erkeğin Gezinti sırasında üç jeton almasına izin verilirdi ve her zaman alırlardı. Sadece bir erkek
Şahsen ilgilenen bir dişi tarafından tercih edilen bir simge teklif edildiğinde diğerlerini almayı reddederdi. Rhaego Diana'nın standından sadece bir tane alsaydı garip görünürdü.

Ama o zaman neden güzel, dehşete düşmüş insanın simgesini palaskasının o kadar yükseğine yerleştirmişti? Neden şimdiden
ne tarafa kaçmış olabileceğini tahmin ederek
Diana'yı kovalamaya tüm kalbiyle kararlı mıydı? Ne de olsa Tanrıça'nın istediği buydu.

Bu bir test miydi? Çiftleşme içgüdüsü onun içinde bir yerlerde mayalanıyor muydu, ona diğer dişinin

Onun mu? Yoksa bu, bunca mevsim kovalamacadan vazgeçtikten sonra istediği kişiyi avlamak için uygun bir bahane miydi?

Ateşi düşüncelerini çekiştiriyordu ve karanlık bir şekilde güzel görünüşünün muhakemesini gölgelemiş olabileceğini kabul etti. Tuvastanlar özlerinde şehvet dolu yaratıklardı ve Rhaego da bir istisna değildi. Tuvastan'ın
Gelin sahnesindeki koltuğuna hapsolmuş güzellik zihninde bir araya geldi. Yine de bu manzara karşısında içinde ne endişe ne de öfke yükseldi.

İştah açıcı küçük geyik, kaynayan ateşi fısıldadı. *Son kovalamacam için mükemmel bir av.*

Rhaego farkına varınca kaşlarını çattı. Bu *olabilirdi* son kovalamacası olacak.

Hiç.

Bir daha asla o boyalı yolda yürümeyecekti. Asla bir gelini yakalayıp bir evlilik inine kapatmayın. Jetonlar
Palaskasına bağladığı silahlar seçtiği son silahlardı. Bir Tuva vatandaşı olarak, başka hiçbir şehrin
Evlilik törenleri ve bu görevin sonunda halkına ihanet ettiği ilan edilecekti.

Bu sadece onun son Tuvastan kovalamacası değildi, aynı zamanda evlenmesine de son kez izin verilecekti. Eşiyle karşılaşmadığı sürece, yalnız olacaktı. Başka bir fedakarlık daha.

Bir şekilde bunu anlamış olmalıydı. Ateşi bunun son kovalamacası olacağını sezdiyse, belki de yakalamakla yükümlü olduğu ödülün değil, arzuladığı ödülün peşinden gitmeye karar vermişti.

Hayır.

Rhaego dürüstlüğünden bu kadar kolay vazgeçmeyi reddetti. Tuva'ya dönmesinin bir sebebi vardı. Davalarına yardım etmek ve Tanrıça'ya hizmet etmek için. Yapılacak en onurlu şey buydu. Ve eğer Tanrıça'nın ona eşini vermesini ve yalnızlığına bir son vermesini istiyorsa, *yapması gereken buydu*.

Derin bir nefes aldı ve jetonların sırasını Diana'nınki en yüksek olacak şekilde değiştirdi. Yanındaki erkek onun hareketlerini fark etti ve gözlerini dikti.

Rhaego kaskatı kesildi. Diğer erkek de Diana'nın simgesinin soluk yeşil kumaşını üst halkasında sergiliyordu.

Rhaego'nun ters ters baktığını fark etmedi. Gözleri yeşil kumaşa kilitlenmişti, aklı çok uzaklarda, düşüncelere dalmıştı. Yukarı baktı
ve Rhaego'nun gözleriyle karşılaştığında irkildi.

Rakip uçurumun kenarından aşağı baktı ve bir dişiyle dudağını kemirdi. Sonunda başını kaldırdı ve Rhaego'nun görmesi için yaptığı bir hareketle jetonlarının sırasını değiştirdi.

Erkek güçlüydü ama gençti ve
deneyimsizdi. Jetonlarını değiştirerek Rhaego'ya aynı dişi için rekabet etmeyeceklerini garanti etmeye çalışıyordu. Başka herhangi bir durumda akıllıca bir hareketti ama zavallı gencin bilemeyeceği şey, sarışın insanın parlak pembe simgesini tercih ettiği halkaya yerleştirerek, Rhaego'nun karnında sıcak ve öfkeli bir ateş yükselmesine neden olduğuydu.

Sakin ol, diye azarladı, dikkatini başka yöne çekmeye zorlayarak.

Diğer dişiyi kimin yakaladığı önemli değildi. Onu ilgilendiren o değildi. Belki de tüm dişileri serbest bırakmanın bir yolunu bulursa

Tuva'daki insanlar bu cazibeyi keşfedebilirdi ama şimdilik yolu belirlenmişti.

Bir kornanın kısa sesi art arda üç kez çaldı ve etrafındaki mırıltılar sustu. Erkekler, diskalifiye olma korkusuyla birbirlerini itmemeye dikkat ederek uçurumun kenarına yaklaştı.

Rhaego gruptan uzaklaşarak daha az kalabalık bir noktaya doğru ilerledi. Aşağıya tırmanmak erkeklerle dolu alandan daha zor olacaktı ama kendisine dik kayalıklardan oluşan bir yol kalacaktı.

Üstteki jetonu burnuna götürdü ve izleyeceği kokuyu bildiğinden emin olmak için içine çekti. Hoş olmayan bir koku değildi. Taze ve temiz. Ona sabunu hatırlattı ve keskin sonbahar havası. Diana'yı takip etmek zor olmazdı. Ama jeton burnunun ucundayken bile farklı bir koku onu çağırıyordu.

Tatlı ve botanik, güneşte pişen otlar ve meyveler gibi. Etli.

Belki de diğer jetonu atmalıydı. Günaha girmekten kurtulur.

Ancak bunu yapamadan, başlangıç kornaları ormanın kilometrelerce ötesinden duyulacak sağır edici bir sesle çalmaya başladı.

Rhaego sıçradı. Pençelerini kayaya batırmadan önce sadece birkaç dakikalığına serbest düşüşe izin verdi. Gözler Aşağıya bakarak, bir parmak kalınlığında olmayan çıkıntıların haritasını çıkardı ve vadi tabanına doğru ilerlemeye başladı.

Normalde daha fazla zaman ayırır ve tutuşuna dikkat ederdi ama gelin kovalamacası sırasında zaman her şeydi ve diğer erkeklerden daha zor bir rotadaydı. Dişlerini sıkarak daha uzun mesafeler kat etmesine izin verdi,
Gerektiğinde ilerlemesini yavaşlatmak için pençelerini uçuruma gömüyordu. Yere ulaşmadan önce körelmiş olacaklardı ama rakiplerini hızlıca gözden geçirdikten sonra bu fedakârlığa değeceğini biliyordu. Öndeydi.

Sol üstündeki bir erkek onun stratejisini fark etti ve pençelerini de feda etmeye başladı.

Rekabet ve avın sıcaklığı Rhaego'nun ateşini körüklüyordu. Aşağı inerken, ateşini yatıştırmaya çalıştı.
Ama sarışın güzelin kokusu burnuna dolmaya ve düşüncelerini bulandırmaya devam ediyordu.

Botları yere çarptığında pençeleri körelmiş ve zihni yüzmeye başlamıştı. Ormana doğru hızla ilerledi ve bir avuç erkek tarafından yakından takip edildi. Paltolarından fırlayan pembe kumaşların her parıltısı dikkatini çekmek için ateşini yükseltiyordu.

Gelinlerin beklediği açıklığa ulaştığında durdu. Çiğnenmiş patikalar her yöne doğru uzanıyordu. Rhaego havayı kokladı, birbirine karışmış kokuları eledi.

Sağ tarafındaki iki erkek kavga etmeye başladı. Onlardan uzak durdu ama gözünü diğerlerinden ayırmadı. Aradığı kokuyu ne kadar çabuk izole edebilirse, o kadar çabuk
ayrılın ve her zaman gelinin açıklığında ortaya çıkan ilk kavgadan kaçının.

Çabukluk en iyi strateji olsa da, savaşın sıcaklığı en kontrollü Tuvastanları bile yenik düşmeye zorladı
Özellikle de ödül avlanmaya hazır bir dişi olduğunda. Rhaego ilk gelin avında bu tuzağa düşmüş ve bir daha asla düşmeyeceğine dair kendine söz vermişti.

Duyularını rahatsız eden tatlı koku, sanki ateşine daha fazla işkence etmek istercesine, önce üzerine sıçradı. Koku izinin geldiği yöne bakmayı reddetti.

Yanındaki yere çarpan üç kavgacı erkekten kaçarken daha da konsantre oldu. Gözleri
parladı.

Şurada.

Sabun ve berrak hava, hemen ileride, üzerinde yürünmüş şamfelya yapraklarının bulunduğu bir alana yapışmıştı.

Koku izine doğru ilerleyemeden, gözleri ateş gibi kırmızı bir erkek ona saldırdı. Boğuştular ama ateşler içindeki erkek dikkatsizdi. Rakibinin yere düşmesi için iyi yerleştirilmiş bir kafa darbesi yetti.

Bir Tuvastan, umutsuzca görmezden geldiği tatlı koku izine doğru yanından hızla geçti. Sonra bir tane daha. Alevler parladı duyularının ön saflarında.

Tüm iradesini yanlış yöne doğru koşmamaya odakladı. *Yanlış* geline doğru. Ekibi ona güveniyordu. Marsol'un hayatı onun ellerindeydi.

Diğer takipçilerin Diana'nın koku izini yakalamasını izledi ve kayıtsızlıktan başka bir duygu uyandırmaya çalıştı. Kıskançlık. Kana susamışlık. Hatta dürüstlük.

Sağduyusunun önüne geçen müstehcen dürtüleri seyreltecek herhangi bir şey. Ama ayakları kımıldamadı.

Ateşi karnının derinliklerinde yanıyordu. Ne istediğine çoktan karar vermişti ve bunun buharı mantığını bulandırıyordu. Gözleri uzak durması gereken koku izine kilitlendi. Ona doğru bir adım atmış mıydı?

Ne kadar oyalanırsam, o kadar çok erkekle savaşmak zorunda kalacağım. Mantık zihnine yerleşti ve ateşinin onaylayarak mırıldanmasına neden oldu. Bir başka kırmızı gözlü rakibin sarışın insana doğru tökezleyerek yanından geçmesi onu çılgına çevirdi.

Avını takip etmeye cüret mi ettiler?

Ateşi patladı. Akıl gitti. Acı vaat eden alçak bir hırıltıyla Rhaego avına doğru hızla ilerledi.

***

Çarpan boynuzlar, kırılan kemikler, kan, pençeler.

Kırmızıya boyanmış vizyonuyla Rhaego, gelininin peşinde tüm rakiplerini avladı ve ortadan kaldırdı. Engebeli ormanı stratejik bir şekilde kat etti. Onun kokusuna yaklaşırken yolunu geniş bir yay çizerek rakiplerinden temizledi. Etrafta başka Tuvastan olmadığından emin olduğunda, onun izine kilitlendi ve ona doğru koşmaya başladı.

Uzaktaki beyaz bir parıltı adımlarını yumuşatmasına neden oldu. Küçük bir kayalığa ulaşana kadar olabildiğince sessizce koştu.

Hedefi aşağıdaydı, nehre ulaşmaya çalışırken ağaçların arasında koşuşturuyordu.

Ateşi düşmemiş olsa da, onu görünce daha da yükseldi. Hatırladığı kadar güzeldi. Koşarken solgun, kabarık saçları arkasında uçuşuyor, geniş göğsünde ter parıltıları beliriyordu. Tenindeki tuz onun lezzetini artıracak mıydı? Rhaego dudaklarını yaladı.

Arkasında biri olup olmadığını görmek için döndüğünde pembeleşmiş yüzünde korku parlıyordu.

Üzülme güzel insan, diye fısıldadı ateşler içindeki zihni. *Ben seni koruyacağım*.

Ellerini göğüslerinin üzerinde kenetlediğinde dudaklarında bir sırıtma belirdi, koşarken görkemli cüsseyi güvende tutmaya çalışıyordu. Ne olursa olsun zıplıyorlardı ve onun sıkı tutuşu sadece
göğüs dekoltesinin dolgunluğunu vurguluyordu. Buharlaşan kanı aşağıya doğru akarak şaftını ısıttı.

Soluk sarı yaz söğütlerinden oluşan bir yama engebeli zemini gizliyordu. Çiçeklerin arasında tökezledi ve neredeyse düşüyordu. Adam ona yardım eli uzatmak için can atıyordu.

Uzaklardan gelen hışırtılar onu harekete geçirdi ama daha fazla oyalanıp onu izleyemediği için pişmanlık duydu. Zıplıyordu, yavaştı ve acelesi yüzünden biraz da sakardı. Kolay bir av. *Mükemmel* bir av.

Kısa uçurumdan aşağı inerken onu görüş alanında tuttu. Tekrar tökezledi, bu sefer sertçe ön kollarının üzerine düştü. Kasları gerildi. Daha fazla oyun yok. Ateş, tek görebildiği elbisesinin beyazı ve tek koklayabildiği ballı bitki kokusu olana kadar odağını daralttı.

Yakala onu. Ona sahip çık.

Elini kalçasındaki uzun tuzağa doladı. Biraz daha yaklaşırsa atış mesafesinde olacaktı.

Ağaçların arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Çok fazla ağaç vardı. Net bir görüntü yoktu.

Sola doğru hızla koşarken, ağır ayak seslerini susturmaya çalışmayı bıraktı ve kaçmamaya dikkat etti
dallar kırılıyordu. Kız sesi fark edip sağa, ondan uzağa doğru kaçınca sırıttı... ya da kız öyle sandı.

Onu yönlendirdiği yöndeki orman ağaçları daha az sıklıktaydı ve mükemmel bir görüş açısı sağlıyordu. Rhaego parmakları beklentiyle uğuldayarak tuzağını kaldırdı. Artık onun bağlamak için kullandığı düğüm tipini görebilecek kadar yakındı. Korse.

Başı dönüyormuş gibi sola doğru yalpaladı ve Rhaego'nun dudakları kıvrıldı. Yorgun ve yakalanmaya hazır.

Tuzağı ustaca bir hassasiyetle fırlattı. Dizlerinin etrafına dolandı ve harekete geçerek sıkılaştı.

Rhaego öne doğru savrulup yere yuvarlanırken yüzünü buruşturdu. Düşüş canını yakacaktı. Sebep olduğu herhangi bir acıdan pişmanlık duysa da, suçluluk duygusu onun yumuşak kalçalarını birbirine kenetleyen tuzağının görüntüsüne verdiği şövalyelik dışı tepkiyi köreltmek için çok az şey yaptı.

Yüzünü ona döndü ve adamın nefesi boğazında düğümlendi. Teni parlıyor, saçları vahşi, yanakları parlak pembe kızarmış ve gözbebekleri sadece soluk mavi bir şerit kalacak şekilde büyümüştü-
O bir hayaldi. Hayatında gördüğü en büyüleyici kadını yakalamıştı ve o artık tamamen kendisine aitti.

Ben bakacağım. Kalbi küt küt atarken ipi kendine doğru çekti. *İşaretlemek için.*

Adam ipi gererken gelininin gözleri gevşek ipin kısa kısmına takıldı. Karnı üzerine döndü ve sürünerek uzaklaşmaya çalışarak iğrenç arka tarafını sergiledi.

Yalamak için. Ateş tüm damarlarını yakarken, onu kendine doğru sürükledi. Elbisesi kalçalarına kadar yükselmiş ve kalçalarına doladı. Kadın tuzağı ayak bileklerine kadar kaydırmayı başarırken, adam onun dolgun, sallanan göğsüne baktı. Aleti zonkluyordu. *Üremek için.*

Kalçalarının pençelerinin altında nasıl hissedeceğini hayal ederken göğsünde bir mırıltı oluştu.

Gözleri bir kalp atışı süresince kilitlendi ve kadın inledi.

Ses kafatasında yankılandı ve elleri hareketsiz kaldı.

Korku mu? *Benden korkuyor mu?*

Belirsizlik, tek düşünceli ateşini kesti ve bir hüzün dalgası tarafından kovalandı.

Ama seni el üstünde tutacağım, küçük geyik.

Bir kükreme kulaklarına çarptı, ama odağını başka bir yöne çeviremeden

Tehdit, acı karnını yırttı. Öfke çöktü, siyah ve kör edici. Kendisine saldıran erkeğe ters ters baktı. Boynuzu Rhaego'nun karnına gömülmüştü.

Genç bir geyik tarafından mı? Gelinimin önünde mi?

Erkek geri çekilmeye çalıştı, ama Rhaego onu yakaladı. kafasına vurdu. Rakibi kaçmak için mücadele ederken keskin pençeler Rhaego'nun uyluklarında derin yaralar açtı. Onlar boğuşurken boynuz itişip kakışıyor ve safra

Dilini. Mide bulandırıcı acıya rağmen Rhaego gövdesindeki kasları gerdi ve erkeğin kafasını yana doğru çekerek boynuzunu kopardı.

Erkeğin acı dolu çığlığı kulakları sağır etti. Rhaego'nun gelinini çalmaya çalışıyordu. Daha da kötüsü

Rhaego onun karşısında zayıf bir aptal gibi görünüyordu.

Ses tellerinde yankılanan hırıltıyla yumruğunu kaldırdı, sonra durakladı ve saldırısını sadece bir an için geri çekti. Sadece bir parça kontrol sağlamak ve darbesinin genç Tuvastan'ı öldürmesini engellemek için yeterli bir süre. Sonra da vurdu. Erkeğin kalan boynuzu yere düşmeden önce, Rhaego'nun odağı tekrar gelinine döndü.

Kadın dehşet içinde adamın karnına baktı. Birden karnına saplanmış olan keskin boynuzu hatırladı. Acıdan ziyade utanç dolu bir inilti duydu.

Onun bundan daha iyi olduğunu bilmeliydi. Güçlü ve onu koruyabilecek kapasitede. Bu yaranın *hiçbir* anlamı yoktu.

Aralarındaki mesafeyi kapattı ama kadın kaçmaya devam ettiği için bu zor oldu. Muhtemelen gafil avlanmasına izin veren bir erkek tarafından sahiplenilmek üzere olduğundan iğreniyordu. Utanç, ateşle ısınan boynuzlarını daha da kızdırdı.

Ona, onu hak edecek kadar güçlü olduğunu gösterecekti. Parmaklarını deliğe sokarak, yırtık boynuzu kavradı ve çekip çıkardı. Kan kokusu burnuna çarptı ama kızın tatlı kokusu onu bastırdı.

önünde diz çöktü.

Kırık boynuzu uzattı. Ne kadar sağlam olduğunu hissedebilecek ve onu kırmak için gereken güçten etkilenecekti.

Kirpikleri dalgalandı, gözleri odağını kaybetti. Neden bu kadar hızlı nefes alıyordu? Tehdidi yok etmişti.

"Senin için bir adak," diye homurdandı.

Yüzünün rengi solmaya başlamıştı.

Rhaego aniden daha yaşlı, daha güçlü bir erkeğin ona saldırmasını diledi, böylece ona bir koca olarak yeterliliğine dair daha iyi bir kanıt sunabilirdi. Ama başka bir saldırıyı bekleme riskini göze alamazdı. Kovalamacanın sona ermesi için ele geçirilen bir gelinin *yüksek sesle* sahiplenilmesi gerekiyordu.

"Benim küçük karım."

Göz göze geldiler ve kalbi hızlandı. Çok güzeldi ve onu yakalamıştı. Ve şimdi
geleneksel olduğu gibi yakalamayı kabul et-

Gözleri geri yuvarlandı. Yere yığıldı, başı yana düştü.

Rhaego öne atıldı ve onu elinden geldiğince nazikçe inceledi. Hayattaydı, sadece bilinci yerinde değildi. Ne olmuştu ki?

Yeni gelinini kollarına almaya başladı, sonra durdu. Palaskasındaki pembe kumaş esintide dalgalanıyor, onunla alay ediyordu. Dişlerini sıkarak karnındaki kıpırdanmayı görmezden geldi ve titreyen parmaklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kurdeleyi çözdü. Rhaego onun ilahi ama şüphesiz bilinçsiz yüzüne baktı ve suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. Kurdeleyi kaldırdı ve boynuzlarından birinin etrafına bağladı.

Bunu yapanın o olması gerekiyordu.

Uyuyan gelinini kollarının arasına alıp hafif bir koşuyla yola koyulduğunda karnında rahatsız edici bir boşluk açıldı
Zafer Geçit Töreni'ne doğru. Her geçen an ateşi düşüyor ve içindeki boşluk giderek büyüyordu.
onu yutmakla tehdit ediyordu.

Başarısız olmuştu. Görev, Marsol, Tanrıça. Rhaego hepsini başarısızlığa uğratmıştı.

Dehşete düşmüş, şaşkın bir insanı ormanda kovalamıştı... ve bundan zevk almıştı.

Tıpkı Maxu'nun tahmin ettiği gibi, kontrolünü kaybetmişti. O da en az, onu bu savaşa katılmaya zorlayan kral kadar kötüydü. Chase ve onu buraya hediye edilmiş bir biblo gibi gönderen Kraliçe.

Ağaçların arasından hafif bir yokuş çıkarken yüzünde güneş ışığı dilimleri parlıyordu. Özlem kalbini
Acı. Diana'yı ve bu insanı Marsol'u kurtarmak için zamanında Tuva'dan çıkarmayı başarsa bile, bu onu kurtarmaya yetmeyecekti.

Bu bencilce ve utanç verici bir hareketti. Güzel yüzünü çarpıtan dehşet anıları ve korkunun pis kokusu hâlâ
Onun terine yapışmak, kendinden duyduğu nefreti daha da artırdı. Bugün başardığı tek şey, bu güzel yaratığın onu asla istemeyeceğinden emin olmaktı.

Belki de halkının dediği gibiydi. Bir bela.

Bölüm 7

Zafer Geçit Töreni'nden gelen kutlama yankıları Rhaego'nun göğsünü gururla kabartmalıydı, ama sadece korku hissetti. Yaptığı planın bir parçasında bile başarısız olmuştu. Diana'ya ulaşmak artık korkunç derecede zor olacaktı. Üstelik ormanda dehşete düşmüş, isteksiz bir insanı avlamıştı... ve bu hoşuna gitmişti. Ve şimdi onda bir sorun vardı.

Eğer onu incitmiş olsaydı, bir daha asla yansımasıyla yüzleşemezdi.

Yukarıdaki kalabalıktan gelen tezahüratlar bir dalga gibi yükselip alçalıyordu. Her bir başarılı erkeğin, yeni erkek arkadaşıyla caddede yürürken gururla şişindiğini hayal etti. kolunda gelin. Onun için hiç bu kadar yüksek sesle tezahürat yapmamışlardı.

Bu, Rhaego'nun hayatında dördüncü kez muzaffer bir damat olarak geçit törenine katılışıydı. Önceki gelinlerinin hiçbiri onun tarafından yakalanmaktan memnun olmamıştı. Kibar davranmışlardı ama Rhaego onların hayal kırıklığını hissetmişti. Onları suçlamıyordu.

Doğduğu o uğursuz günden beri, Rhaego bir *bela* olarak görülmüştü. Bu etiket başlangıçta zararsız bir hakaretten, canı sıkılan Tuvastanlıların sabah kahvelerini yudumlarken fısıldayacakları bir dedikodu malzemesinden başka bir şey değildi.

Ateşler içindeki bir Tanrıça'nın altında mı doğdu? Beşiğinin alevler içinde kalmamasına şaşırdım.

Ama zaman geçtikçe, alay konusu şu şekle dönüştü daha yaygın bir şey. Şanssız olaylar

Ne kadar saçma olursa olsun, şehir Rhaego'nun varlığından sorumlu tutulmaya başlanmıştı.

Oğlunuzun boynuzları kırılganlaştı mı? Küçük bir hastalıkla omuz omuza gelmiş olmalı.

Gweldings erken mi göç etti? Hiç şüphe yok. Hastalık daha geçen hafta yuvalarına yaklaştı.

Rhaego çocukken onların sözlerine inanmıştı. Ancak Kral Yaskan'dan ilk paralı askerlik işini aldıktan sonra Tuva'dan ayrıldıktan sonra kentindeki talihsizliğin ne kadarının kendi hatası, ne kadarının tesadüf olduğunu sorgulamaya başlamıştı.

Tuvastanlıların gezegenin çoğunluğuna kıyasla ne kadar batıl inançlı olduklarını artık anlamış olsa da, bir parçası hâlâ ne zaman eve dönse bir zamanlar olduğu güvensiz, suçluluk duygusuyla dolu haline geri dönüyordu. Yalnız çocuk Eyrie'nin koridorlarında dolaşırken, ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da, sürekli yanlış bir şey yapmış gibi hissediyordu.

Kollarındaki şuursuz güzelliğe baktı ve içindeki eski şüpheler canlandı.

Sadece biraz korkmuştu. Bu onun hatası değildi.

Rhaego çenesini sıktı. Bu *tamamen* onun hatası değildi. Kral Yaşan ona bir parça şefkat gösterseydi ve onu kovalamacaya uygun şekilde hazırlasaydı, belki de ondan bu kadar korkmazdı.

Aptal olma, diye fısıldadı zihni. *Benden her zaman korkardı.* Kaburgalarının arkasını derin bir sızı kemiriyordu. Tanıştığı her insan ondan korkmuştu. Peki neden

Olmaları gerekmez mi? Ateşini kontrol edemeyen bir erkekten korkulmalıydı. İnsan uykusunda inledi, soluk kaşları düğümlendi.

Endişe adımlarını hızlandırdı. Eğer sadece korkudan bayılmış olsaydı, şimdiye kadar ayılmış olması gerekmez miydi? Bunun normal olup olmadığını bilecek kadar insan fizyolojisi konusunda bilgili değildi. Kasaba meydanına çıkan merdivenin basamaklarını çıktı.

Her seferinde iki tane.

Geçit töreninde ortaya çıktığında, bir sessizlik çöktü. Rhaego, izleyicilerin sıralandığı kutlama koridorunda koşarken yüz ifadesini boş tutmaya çalıştı. Meydan

Etkinlik için zengin bir şekilde dekore edilmişti. Canlı pankartlar ve savrulan çiçek yapraklarından oluşan bulutlar etrafını sarmıştı ama onun varlığı tüm bu neşeli renkleri silikleştiriyor gibiydi.

O koşarak geçerken kalabalık ona göz kırptı. Bazıları

Alkış çanları hâlâ belli belirsiz tınlıyordu ama artık tezahürat için başlarını sallamıyorlardı. Ölen ses Rhaego'nun kulaklarını sağır ediyordu.

Onları görmezden gel. Gözler ileri. Boynuzlar yukarıda. Tepkilerinden duyduğu utancı bastırmaya çalışsa da yaşadıkları şokun yersiz olduğunu söyleyemezdi. Onların gözünde nasıl görünüyor olmalı? Birçoğunun olmaması gerektiğini savunduğu

kovalamacaya katılmasına izin verildi.

Bilinci yerinde olmayan, kan sıçramış bir insanı ganimet olarak taşıyan bir geçit töreni.

Bu olayı korkularının bir başka kanıtı olarak görmelerinden nefret ediyordu ama dahası

Yargılamaları onu çok incitmişti. Onların onayı onun için neden hâlâ bu kadar önemliydi?

Görgü kuralları seyircileri geçici şoklarından çıkardı. Kibarca alkışlamaya başladılar. Alkışlamamalarını diledi. Bu ses onun boynuzlarına kadar kızarmasına neden oldu. En azından sessizlik duygularının gerçekliğini daha yakından yansıtacaktı.

Yeni çiftlerin ve etkinlik görevlilerinin bulunduğu geçit töreninin sonuna ulaştı ve görevli sağlık görevlilerinden birini yanına çağırdı. Üç kişi öne atıldı.

"Nasıl yaralanmış?" Kadim başhekim Evu, diğer ikisi teşhis asalarıyla onu tararken sordu. Ses tonunda küçümseme ya da suçlama yoktu ve Rhaego bunun için minnettardı.

"Buna neden olacak herhangi bir yaralanmaya maruz kaldığını görmedim."

Yaşça Rhaego'ya daha yakın olan bir başka sıhhiye eri, asasını elbisesinde özellikle kanlı bir lekenin üzerinde gezdirirken ona alaycı bir bakış fırlattı ve Rhaego kaskatı kesildi.

Kovalamaca sırasında yaralanmalar nadir değildi. Erkekler, yaşanan onca kavgadan sonra sık sık tedaviye ihtiyaç duyuyordu. Bununla birlikte, bir gelin yakalandığında beklenen çarpma ve çürükler dışında kadınların yaralanması son derece nadirdi.

Bir dişi, peşindeki erkeğin elinde ciddi şekilde yaralandığında, prensip gereği erkeği yatağına kabul etmeyeceği herkesçe bilinirdi. Eğer bir erkeğin dişiyi yakalayacak ustalığı ya da eğitimi yoksa

ona zarar verenler değersizdi. Artık herkes Rhaego'nun böyle olduğuna inanıyordu.

Doğru olmasa bile, en hafif tabirle gururunu incitmişti. Rhaego ona zarar vermektense boynuzlarını ateşe vermeyi tercih ederdi. Tuzak konusunda uzmandı. Ateşler içinde olsa bile, kalıcı bir zarar vermeden onu tuzağa düşürmek için ne zaman ve nereye atacağını biliyordu. Kafasını çarpabileceği hiçbir taş ya da ağaç kütüğü yoktu ve onu incelediğinde daha önce yaralanmış olduğuna dair hiçbir iz bulamamıştı. Karnının üzerine düşmüştü; talihsiz bir durumdu ama ciddi bir yaralanmaya yol açacak bir şey değildi.

Sağlık görevlileri insanı muayene ederken ama ona hiçbir şey söylemezken endişesi derisinin altında bir elektrik akımı gibi yükseldi.

Adını bile bilmiyorum.

Belki de gözden kaçmış bir tıbbi durumu vardı. İnsanların şimdiye kadar nasıl muamele gördüğünü bildiğinden, ona atanan muhafızların bunu göz ardı edemeyeceğini düşünüyordu.

"Ne yaptınız lan ona?" diye bağırdı biri.

Rhaego dondu kaldı. Kendine saygısı olan hiçbir Tuvastan böyle bağırmazdı. Kendini arkasına bakmaya zorladı, ne bulacağını zaten biliyordu.

Diğer insanlardan biri -Diana değil- onu tutan erkekten kurtulmak için mücadele ediyordu. Turuncu saçları buruşuk ve gözleri vahşi bir şekilde Rhaego ve gelinine dehşet içinde bakıyordu.

Utanç derisinin altında yanıyordu. Çalışarak geçirdiği aylar İnsanlara yardım etmek için yorulmak bilmiyordu ama yine de ona bir canavarmış gibi bakıyordu.

Rhaego dönüp gitti. Bu durumda, kadın haklıydı. Kovalamacaya katılma niyeti asilce olsa da, nihayetinde eylemleri öyle değildi.

Soğukkanlı doktor bir muayene çubuğunu gelininin başının üzerinde tuttu ve gözlerini kısarak ekranındaki göstergeye baktı. "Yükseklik zehirlenmesi," diye duyurdu. "Onu tıbbi bir kapsüle nakletmemiz gerekiyor."

Yükseklik zehirlenmesi mi? İnsana biraz daha sıkı sarıldı, göğsünde sempati kabarıyordu. Tuva Bermore Sıradağları'nda yer alıyordu ve gerçekten de yüksek bir rakımda yer almaktadır. Yükseklik hastalığı çevreye alışkın olmayan ziyaretçilerin başına gelebilecek bir durum olsa da, Tuva'da tam da bu nedenle aklimatizasyon politikaları uygulanmaktadır.

"Düzgün bir şekilde alıştırılmadı mı?" Rhaego sorarken hırıltısını tutmaya çalıştı ama bir parça törpü sızdı.

Evu onun gözleriyle buluştu. "Öyle görünmüyor."

Rhaego'nun içindeki ateş çatırdayarak canlandı. Kralını parçalara ayırmak istiyordu. Bu tür bir muamele *herhangi bir* ziyaretçi için kabul edilemez olmalıydı, ama kadınlar için?

"Bu kanın kaynağı ne?" Genç doktor, koyu kırmızı lekeleri göstermek için elbisesini çekiştirerek meydan okudu.

Rhaego, karnındaki delik görünene kadar onu kollarında kaldırdı. "Onu yakalamadan önce bir boynuz aldım. Hayati bir şeye isabet etmedi."

Evu, Rhaego'nun yarasını incelemek için insanın altına çömeldi. "O kadar da kötü değil," diye mırıldandı. "Bir örgü enjekte edeceğim

hızlandırıcı ve birkaç saat içinde yeni gibi olacaksınız. Yara izini iyileştirmek için başka bir zaman geri gelebilirsiniz.
görünüş sizi ya da gelininizi rahatsız ediyor." Doğruldu ve çift spiralli boynuzlarını genç sıhhiyeciye doğru eğdi. "Onu Buhmek'e ver. Düzgün bir şekilde iyileştiğinde iyi olacak.
alıştı."

İç organları isyan etti ve tutuşu sıkılaştı. "Onu *ben* alacağım," dedi Rhaego. Kibarlıktan ölecek olsa, ona doğru bakan her doktorun gözünü korkutur ve üstün bir bakım gördüğünden emin olmak isterdi. Özellikle de bu Buhmek'e.

Rhaego, erkek gelininin yüzüne baktığında dudaklarının hafifçe bükülmesini kaçırmamıştı. Yabancılara karşı duyduğu hoşnutsuzluk açıktı ama Rhaego'ya duyduğu hoşnutsuzluğun yanında ikinci planda kalıyordu.

"Diğer erkeklere katılman gerek," diye karşı çıktı Buhmek. Rhaego kaşlarını çattı. "Daha sonra zamanım olacak."

"Bir ev kurmak zordur. Yerinizde olsaydım, sığınağımın aşırı derecede abartılı olması için hiçbir masraftan kaçınmazdım." Gözleri yine kadının elbisesindeki kana kaydı ve ekledi: "Onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

İçini kızgın bir ateş kırbacı çarptı. "Bu kadar yerinde bir tavsiye vermek için kaç kez evlendin?"
Rhaego kaba ve dişlek bir gülümsemeyle konuştu.

Buhmek'in gözleri kırmızı bir parıltıyla aydınlandı. "Sen-"

"Görüyorum ki bir insan yakalamayı başarmışsınız." Kral Yaşkan, yaz sıcağına rağmen kat kat lüks ve kalın kumaşlar giymiş bir halde onlara doğru yürüdü.

"Emredersiniz efendim." Rhaego başını saygıyla geriye eğdi, tıpkı hazırladığı iğrenç şeyi kusmadan önce çenesini kapatan Buhmek gibi.

Evu da Rhaego'nun hızlandırıcısını bir tıbbi enjektöre yüklemeye dönmeden önce boynuzlarını selamlamak için eğdi.

"Annen çok memnun olacak." Kral sarışın insanı inceledi. "Peki o iyi mi?"

"Hayır, efendim," diye geveledi Buhmek. "Onu iyileşmesi için götürmek isterdim ama görünen o ki *bl-hey* acı çekmesini tercih ediyor."

Rhaego'nun kafası bir hırıltıyla erkeğe doğru döndü. "O *benim* gelinim ve sizin gibiler tarafından standartların altında muamele gördü, bu yüzden şimdi onun iyileştiğini göreceğim."

Kral, "Bu tatsızlığa hiç gerek yok," diye söylendi. "Onu bana ver delikanlı. Seninle özel olarak konuşmak istiyorum. Evu onunla ilgilenecek."

Rhaego hareket etmedi. Direkt bir emre itaatsizlik edemezdi. ama parmakları gevşemeyi reddetti.

"Kralım, daha önce ona kimin baktığını doğrulayabilirim. görevlerinde başarısız oldular. Buna göre disipline edilecekler." Evu göz teması kurarak Rhaego'ya odaklandı. "Ama sizi temin ederim ki benim gözetimim altında böyle bir dikkatsizlik yaşanmayacak."

"Çok iyi." Kral başını salladı.

Buhmek kollarını uzattı, dudaklarında memnun bir gülümseme vardı. Rhaego tereddüt ederek Evu'ya baktı. Yaşlı doktor samimi görünüyordu ama onu gözünün önünden ayırma fikri üzücüydü. Gergin bir anın ardından Rhaego onu Buhmek'in kollarına bıraktı.

Evu izin istemeden Rhaego'nun gömleğinin köşesini kaldırdı, ilacı yarasının yanına enjekte etti ve deliğin üzerine dezenfektan köpük püskürttü. Şaşırtıcı acının etkisiyle hâlâ homurdanan Evu, Buhmek onu Tuvastan'ın büyük pavyonuna götürmeden önce insanın yüzüne son bir kez bakma fırsatını kaçırmıştı. Tüm dikkatini krala vermemek saygısızlık olsa da, arkasında kayboldukları boyalı kapıya baktı.

"Benimle yürü." Kral Yaskan, Rhaego'nun kabul etmesini beklemedi. Zaten bu bir istek de değildi.

Çizmelerinin sürüklenmesine izin vermemeye çalışan

Rhaego onu takip etti. "İyi avınız için tebrikler," dedi

Kral Yaskan

yorum yaptı.

Kalabalıktan uzaklaşıyorlardı ve Rhaego'nun dikkati keskinleşti. Daha önce de dikkati dağılmıştı ama birden bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark etti. Kral bu etkinliklere nadiren katılır ve zafer kazanan damatları tebrik etmek için asla bir kenara çekmezdi. O kaleye dönmeden önce sadece boynuzlarını gösterecek kadar göründü. Ne istiyordu?

"Teşekkür ederim," dedi Rhaego yavaşça.

Kral bir süre daha konuşmadı ama Rhaego onun gözlerindeki dalgalanmadan ve çenesindeki sertlikten bir sonraki sözlerini dikkatle düşündüğünü hissetti. Artık geçit törenine katılanlardan boşalan meydanın kenarına ulaştılar ve

Kral onunla yüzleşti.

"Dün gece anneni ziyaret ettim." Bunu hazırlıksız bir şekilde söyledi. Sanki bu gerçek sadece bir

sohbet, tıpkı hava durumu gibi, ama Rhaego daha iyisini biliyordu.

"Çok naziksiniz. Eminim seni görmek hoşuna gitmiştir." Dürüst olmak gerekirse, Rhaego'nun annesinin Kral Yaskan'ın ziyareti hakkında ne hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sık sık kraldan, onun karasevdasını aptalca buluyormuş gibi bahsederdi ama Rhaego geçmişlerinin onun itiraf ettiğinden daha karmaşık olup olmadığını ve kralın ilgisinden gösterdiğinden daha fazla hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyordu. Dün sabah hiç misafir ağırlayacak havada değildi ama belki de günle birlikte huyu değişmişti.

"Gerçekten de öyle." Kral eklemeden önce kafa karıştırıcı bir sessizlik ritmi daha yaşandı.
insanlardan çok etkilendim." Rhaego
gerildi.

Kral onu inceledi. "Konuşmamıza dayanarak, seninle birlikte olma ihtimalinin onu heyecanlandırmasını bekliyordum.
bir eşi tanımak. Ama o daha çok şüpheciydi."

Hay sikeyim. Müsabakalara girmek için geç izin almak için yalan söylemişti ve kral bunu fark etmişti.

"Annemi biliyorsun..." Rhaego ses tonunu rahat tuttu. "Boynuzlarının spirali rüzgarla birlikte değişir, derler." Yaşkan'ı
her zaman saran o kendini beğenmiş hava soldu,
ve Rhaego altındaki kurnaz erkeği gördü. Rhaego'nun yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışmıyordu. Onun yalan söylediği açıktı.
zaten biliyordu ama yine de *bir şeyler* tartıyordu.

Eğer kral onun açgözlü, ateşli bir erkek olduğu için yalan söylediğini düşünürse, bu Rhaego'nun görevini daha da

imkansız olmasa da zordu. Ama eğer kral onun
insanlar için *gerçek* niyetler...

Önsezi derisinin üzerinde kayıyordu. Tavrını değiştirmemiş olsa da, içinde soğuk ve hesapçı bir hal aldı, zihinsel olarak çıkış stratejilerini gözden geçirdi. Ne yazık ki hepsi de kanlıydı.

Diana'yı yakalayamayarak işini yirmi kat daha zorlaştırmıştı. Ateşinin onu alıp götürmesine izin verdiği için bir kez daha kendine lanet okudu.

"Belki de beklentilerini yönetiyordur. Heyecanını yatıştırıyordur." Kral sessizce yorum yaptı. Ardından Rhaego'nun dişlerini kenetleyen bir gülümseme takındı. "Her halükarda, artık evlisin. Hem de bir insanla. İzlerin ortaya çıkarsa annen ve tüm Tuva sevinecek."

Kral anlamlı bir nefes verdi. "Halkımıza erkekliği geri getiren hükümdar olmak için mi? Bu uzaylılar oldukça kaba varlıklar olduklarını kanıtlamış olsalar bile." Yaskan'ın bakışları onu delip geçti.

Kabul etmemi istiyor. Rhaego tiksintisini yuttu. "Kaba ama evrim geçirme yeteneğine sahip. Bunu gördüm, efendim."

Kralın ağzı hafifçe yukarı kalktı. "Umalım da
başına başka bir talihsizlik gelmesin, ha?" Rhaego'nun omzuna bir tokat attı. Samimi miydi, yoksa Rhaego'ya bir gönderme mi yapıyordu?

Yanıklık mı? Ya da onun yanıklığıyla ilgili bir şaka mı? O Kral Yaşan'ın batıl inançları olan bir erkek olarak tanınıp tanınmadığını hatırlamaya çalıştı.

"Onu güvende ve iyi tutacağım," diye güvence verdi.

"Sen annenin oğlusun. İnsanlar Tuva için önemli." Kralın odağı sertleşti, otorite aurası Rhaego'yu bile kıvrandıracak kadar güçlüydü. "Ve Tuva için en iyi olanı yapacağını biliyorum."

Tedirginlik kafa derisini sıyırıp geçti. Kulağa hissettirdiği kadar uğursuz mu geliyordu? Karar vermek zordu.

Kral tuhaf bir adamdı. Rhaego onun yanında nerede durduğunu hiçbir zaman tam olarak bilememişti. Kralın annesine duyduğu şefkat, ona her zaman küçük bir ayrıcalıklı muamele yapılmasını sağlamıştı.

Diğerleri kadar deneyimli bir paralı asker olmamasına rağmen kral ona yüksek maaşlı işler verdi. Kendini
Tuva'da çok az yaşamasına rağmen iyi durumda bir vatandaştı. Ve dövüşlere geç katılmasına izin verdi. Ama onun bu iyiliği her zaman bir doz acılıkla birlikte verilirdi.

"Yapacağım," diye yalan söyledi Rhaego.

Kral Yaskan onu sessizce süzdükten sonra gülümsedi. "O zaman Tanrıça'ya evliliğinizi kutsaması için dua ediyorum." Kral Yuva görevlerini bekleyen damatlar kümesine doğru başını salladı. "En iyisi insanları yakalayan diğerlerini tebrik etmeye gitmek. Evinizde iyi şanslar
hazırlıklar."

"Teşekkür ederim, efendim." Başını arkaya eğdi ve bir süre öyle tuttu.

Kralın uzaklaşmasını ve tıpkı Rhaego'ya yaptığı gibi başka bir erkeği kenara çekmesini izlerken sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Huzursuzluk devam etti.

Bu Tuva için hassas ve benzersiz bir durum olduğundan, kral sadece insanları gelinleri olarak kabul edenlere dikkat ediyor gibi görünüyordu. Ancak nedeni ne olursa olsun, Rhaego ve gelini üzerinde normalden daha fazla inceleme olacaktı ve uyanık kalması gerekiyordu. Dağınık bir kaçış planlayarak Marsol gibi başarısız olamazdı.

Bu görev dikkatli ve özenli bir planlama gerektiriyordu. Diana'yla doğrudan konuşamayacağı için gelini aracılığıyla konuşmak zorundaydı, bu da öncelikle şunları yapması gerektiği anlamına geliyordu

boynuzlarını ısıtan ve zihnini vıcık vıcık yapan büyüleyici bir dişinin güvenini ve işbirliğini kazanmak.

Şüphesiz ki onun çekiciliği kaçış planını engelleyecek kadar dikkat dağıtıcı olamazdı. Dikkati büyük pavyona doğru kaydı. Tuva'nın meraklı gözlerinden uzakta, küçük, izole bir sığınakta onunla yalnız olduğunu hayal etti. Ateşi yükseldi, kendine güveni sarsıldı.

Kendini neyin içine sokmuştu?

Bölüm 8

"Uyanıyor," diye fısıldadı biri.

Aurora yüzünü buruşturdu, şakakları zonkluyordu. *Neredeyim ben?*

Gözlerini kısarak baktığında, havanın aydınlık olduğunu hissedebiliyordu. *Yine çok fazla gece yarısı margaritası mı içmişti?* Parmaklarını alnına bastırdı.

Bir anda, ormandaki koşuşturması zihninde parladı. O iblis tarafından yakalanmıştı. Adamın bir görüntüsü ortaya çıktı; kan sıçramış, kırmızı gözlü ve yaklaşıyordu. Gözleri parlayarak açıldı ve kafasındaki çarpıntı çekiç darbesine dönüştü, bu yüzden tekrar kapattı.

Etrafını anlamaya çalışarak yatağı yokladı ve onu içine alan kavisli duvarlar parmaklarıyla buluştuğunda nefesi kesildi. Tabut tüpü. Panik başladı.

Dışarı çıkmak için çabalayarak ileri atıldı ama başı o kadar şiddetli atıyordu ki neredeyse kusacaktı.

"Whoa."

Aurora sesle dondu ve gözlerini bir parça açtı. Etrafta insanlar vardı ama onları sadece bulanık görüşünden hissedebiliyordu.

"Dayan kızım."

Kız mı? Aurora tek gözünü kısarak sesin geldiği yöne baktı. İblisler *kız* kelimesini mi kullanmıştı?

Gördüğü belirsiz şekil netleştiğinde bir rahatlama dalgası onu sardı. Şekil ne kırmızıydı ne de boynuzluydu. Bir insan mıydı?

Hâlâ başını tutarken rahatlamış bir şekilde "Merhaba" dedi.

Kadın onun iniltili selamının ardındaki duyguyu anlamış gibiydi. "Sana da merhaba." Kadın biraz daha netleşti ve Aurora onu daha önce Gezinti Yolu'nda gördüğü insan olarak tanıdı. Bir gülümsemeyle
Aurora'ya doğru plastik bir tüp uzattı. "Biraz oksijen al. Doktor en kötü semptomlarının tedavi edileceğini ama ilaçların etkisini gösterene kadar bir süre daha kendini bok gibi hissedeceğini söyledi. Tabii ki yorum yapıyorum."

"Ha?" diye kalın dilini yutmayı başardı.

Kadın tüpü ona doğru daha da uzattı. "Yükseklik hastalığınız var."

Bu baş ağrısını açıklıyordu. Aurora tüpe uzandı ve ağızlıktan nefes aldı.

Çarpıntı azalıp görüşü açıldığında iki gözünü de açtı ve tüpün dibinden kendisine bakan başka bir kadın fark etti. *İkinci* bir insan. Üç
onu sayıyordu. "Sadece irtifa hastalığı değil," dedi kadın usulca. "Beyninin şiştiğini söylediler."

"Diana," diye tısladı kızıl kadın. "Belki de onu korkutmadan önce ona beş dakika vermelisin, ha?" Aurora'ya geri döndü. "Merak etme. Bu kapsül her şeyi iyileştirdi."

Diana dudaklarını büzdü ve mırıldandı, "Korkmuş *olalı*. Nerede olduğumuza bir bak."

Aurora oksijen tüpünü indirmeden önce derin bir nefes daha aldı. "Yani... biz... Bu doğru mu?" diye homurdandı. "Söyledikleri gibi başka bir gezegen mi burası?"

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı acı dolu bir gülümsemeyle.

"Diana
Bu arada ben Maggie.

Günlerdir ayrıntılarıyla uğraşıyorum ve tek açıklama bu. Kalpsiz ahmaklar olabilirler ama yalancı olduklarını sanmıyorum."

Diana, Maggie'nin yanında durmak için hareket etti ve yürürken parmağını camın üzerinde gezdirdi. "Yalan söyleme zahmetine girecek kadar önemsemiyorlar."

"Bekle." Aurora ikisinin arasına baktı. "Ne zamandır birliktesiniz?"

Düşünerek birbirlerine baktılar. "Ne kadar? Yaklaşık bir hafta, ne dersin?"

Diana omuz silkti. "Bu konuda." Bir şeyin parıltısı
Koyu kahverengi gözlerinin arkasından hayalet geçti. "İlk başlarda takip etmek zordu." Başını yana eğdi. "Senin varlığından bile haberimiz yoktu. Nerede tutuyorlardı
Sen mi? Şehirde misin?"

Bir hafta mı?

Aurora tokat yemiş gibi hissetti. Bu ikisinin bir hafta boyunca birbirlerini görmelerine ve konuşmalarına izin mi verilmişti? Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı.

"Kahretsin. Olamaz. Ne oldu? Ne yapmışlar?" Maggie bağırdı.

Aurora avuçlarının içlerini gözlerine bastırdı ve son birkaç gündür yaptığı gibi gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Maggie bir şekilde anlayış göstererek onun ellerini tuttu. "O kendini beğenmiş, duygusal açıdan kabız piçlerin seni ağlamaktan alıkoymasına izin verme. Ağlamaya hakkın var. Bu tam anlamıyla hıçkıra hıçkıra ağlamaya, sinir krizi geçirmeye değer bir durum."

Aurora gözlerini kırpıştırdı, sonra gülümsedi, artık kendini o kadar da kırılgan hissetmiyordu. Ağlamasına izin verilmesi bile o kadar rahatlatıcı ve onaylayıcıydı ki gözyaşlarını durdurmuştu.

"Beni sadece iki gün önce uyandırdılar." Burnunu çekti. "Ben de sizin varlığınızdan haberdar değildim. Ta ki seni o platformda görene kadar Maggie."

İki kadının da çeneleri gevşedi.

"İki gün önce mi?" Maggie öfkeyle tekrarladı. "Neden?"

Aurora omuz silkti. "Bana nedenini söylemediler. Bana pek bir şey söylemediler."

Diana yüzünü buruşturdu. "Çok ağladın mı?"

"Ne? Sanki bu onun suçuymuş gibi onu suçluyorsun," diye tersledi Maggie.

"Onun hatası olduğunu *söylemiyorum*," diye karşılık verdi Diana. "Sadece çok ağladıysa, bu her şeyi açıklar diyorum. Ağlamamızdan nefret ediyorlardı, hatırladın mı? Biz ağlayana kadar bizimle konuşmayı reddettiler.
sanki bir bebeği Ferberize ediyorlarmış gibi durdu." "Evet,
öyle oldu." Aurora başını salladı ve
Diana'yı işaret etti. "Elimde değildi."

Maggie elini cama vurarak onun irkilmesine neden oldu. "Hadi canım. Daha iki gün önce uyandın. Ne yaptın?
ne bekliyorlardı? İlk birkaç gün ikimiz de kendimizi toparlayamadık."

"Başka ne hatırlıyorsun?" Diana bastırdı.

Aurora yaşadıklarını iki öfkeli kadına anlattı. Her kelime ağzından bir öncekinden daha hızlı dökülüyordu. İçine attığı her şeyi dışarı atmanın verdiği rahatlama
üzgün olduğu için kendisini küçük hissettirmeyen insanlara

o kadar katartikti ki, bitirdiğinde kendini yeniden kendine bağlanmış hissetti.

Yalnız değildi. Müttefikleri vardı.

Baş ağrısı tamamen geçtiğinde, içine yerleştirildiği tüpten çıkmasına yardım ettiler. Bu onun midesini bulandırdı.
Birinin yine kıyafetlerini değiştirdiğini gördü. Elbise soluk sarı ve yeşil renkteydi, kollarından aşağıya doğru inen ve dar bedeninin üzerinden geçen küçük çiçek desenleri vardı. Elbise
Bir ortaçağ bakiresinin giyebileceği bir şey. Onu yırtıp atmak istedi. Yumuşak kumaş ona sadece ihlali hatırlatıyordu.

Hem Maggie hem de Diana benzer tarzda elbiseler giyiyordu. "Bu kıyafetler... bir şey." Aurora kalçalarını ileri geri sallayarak eteğinin sallanmasını sağladı.

"Evet." Maggie kıkırdadı ve kendine baktı. "Eğer bu durum bu kadar berbat olmasaydı, çok mutlu olurdum. Lanet bir prenses gibi görünüyorum."

"Bundan nefret ediyorum," diye yakındı Diana. "Ben bir oyuncak bebek ya da yürümeye başlayan bir çocuk değilim. Kendi kıyafetlerimi kendim seçebilirim." Kollarını kavuşturdu ve odanın ortasındaki bir sandalyeye çöktü.

Maggie onun yanındaki sandalyeye çöktü ve çatık kaşlı kadına sırıttı. "Senin tarzın nasıl bu arada? Ben
hayal ediyorum..." Ellerini kaldırdı ve işaret ve başparmaklarıyla Diana'nın etrafında bir çerçeve oluşturdu. Gözlerini kısarak "Modern gotik mi?" diye tahmin etti. Hayır. Pelerin.
Morina büyükannesi mi? Hayır. Ben hallederim! Klasik Jersey ev kadını. Söylesene, tam olarak ne kadar hayvan desenine sahipsin?"

Aurora onlar tartışırken odayı inceledi, ancak şimdi mekânı fark etti. Daha önce tutulduğu steril odaya hiç benzemiyordu.

Duvarlar farklı doğal tonlarda pürüzsüz taşlarla örülmüştü. Duvarların geniş ve düz kısımlarına kraliyet mavisi duvar halıları serilmişti. Aynı renkteki kilimler, devasa bir üfleme cam aydınlatma armatürünün altındaki zemini kaplıyordu.

Diğer iki kadının karşısındaki sert sandalyeye yerleşirken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bir bakışta, oda ve içindeki eşyalar biraz eski olmasa da tamamen normaldi. Ama ayrıntılarda onu tedirgin eden bir şey saklıydı.

Goblenlerdeki iplikler sanki içlerinden elektrik geçiyormuş gibi titreşiyordu. Ayakları pelüş halıya battı ama ayak izlerinden eser yoktu. Sanki iyileşir iyileşmez lifler kendilerini düzeltiyorlardı. Bu... başka bir dünyaydı.

"Seni uyandırmak için neden bu kadar beklediklerini söylemediler mi?"

Gözleri parlayan cam avizenin bir parçasına takılmıştı ki, avize kendini armatürden ayırdı ve süzülerek uzaklaştı. Bu nasıl mümkün olabilir? Mobilyalar öylece hareket mi ediyordu? Burada kendi başına mı dolaşıyor?

Ona bir şey mi sordular? "Ne sordular?"

"Seni bu saçma törene bu kadar yakın bir zamanda uyandırarak neden zihnini sikmeye karar verdiklerine dair bir fikrin var mı?" Maggie cevap verdi.

Aurora, yüksek ve kudretli iblislerin Maggie'ye nasıl tepki vermiş olabileceğini düşünerek gülümsedi. Tatlı bir kızdı.

Yüzü. Yuvarlak, bronzlaşmış ve çillerle kaplı. Ama sanki hiç sevmediği bir küfürle karşılaşmamış gibi konuşuyordu. Masum yüz hatlarıyla bile, filtresizliği bir şekilde ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Aurora başını sallayarak, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "Bana söyledikleri her şeyi sana da söyledim. Benimle neredeyse hiç konuşmadılar. Sanki görgü kuralları varmış da bana ne olduklarını söyleme zahmetine girmemişler gibi."

"Evet, haklısınız. Böyle kuralları var. Duygusal olma. Gülümsediğinizde dişlerinizi göstermeyin. Yemek yerken iki elinizin de masanın üzerinde durduğundan emin olun." Diana konuşurken parmaklarıyla saydı. "Kuralları dinlemediğimiz zaman bundan hoşlanmazlardı." Maggie'ye doğru başını salladı. "Soru sormayı bırakmadığı için Maggie'ye ağızlık taktılar."

"Özür dilerim." Maggie ellerini havaya kaldırdı. "Bizi gelinleri yapsınlar diye bir sürü gevşek serseri tarafından avlanmak üzere olduğumuzu söylüyorsun ve ben
soru sormaması mı gerekiyordu? Bana bir rahat ver."

Aurora'nın teninde nemli bir ter oluştu. Kovalamacayla ilgili tüm anılarını gömmek istiyordu. Ama hiç olmamış gibi davranmak, sözde kocasının kabul edeceği bir mazeret olmayacaktı.

"Bu evlilik meselesi hakkında ne biliyorsun?" Sesi ancak bir fısıltıdan daha yüksekti.

Havadaki enerji değişti, sıkılaştı.

"Senden fazla değil." Diana tırnak etlerini karıştırdı. "Nehre ulaşırsak kimsenin bize sahip çıkamayacağı söylendi. Ama bu pek mümkün değil." Homurdandı. "Bir bakışta
o adamlar ve ben kazımın piştiğini biliyordum."

"Kendi adına konuş. Neredeyse başarıyordum." Maggie eliyle yanlamasına uzakları işaret etti. "Suyu *görebiliyordum*." Eli kalçasının üzerine düştü. "Korkak herif üzerime koca bir ağ attı."

"Benimki dizlerimin etrafına kement attı." Aurora kaşlarını çattı ve bacaklarına baktı. Garip bir şekilde, hiçbir yerinde acı hissetmiyordu. Kapsül o sıyrık ve çürükleri de iyileştirmiş miydi?

"Evet... Onu gördük. Kocanızı." Diana sanki Aurora'ya ölümcül bir hastalığa yakalandığını haber vermeye hazırlanıyormuş gibi konuşuyordu.

Aralarına baktı. Maggie, en azından
Merhametini gizlemeye çalışıyordu. Korku tenine buz gibi yayıldı. "Onu ne zaman gördün? Ve bu ses tonu ne anlama geliyor?"

"Kovalamaca bittikten sonra, tüm erkekler yakaladıkları kadınları kilisenin önündeki kutlama alanına getirdiler.
Şimdi gösteriş yapmak için binadayız." Konuşurken Maggie'nin dudakları kıvrıldı. "Ama sizi getiren adam..."

Sessizlik havayı elektriklendirdi. Aurora'nın nabzı hızlandı. "Bana ne getiren adam?" diye tersledi.

"Sadece biraz korkutucu görünüyordu." Diana'nın sözleri öncekinden daha yumuşaktı. "The-"

"Baygındın," diye araya girdi Maggie. "Hayalet gibi solgun. Kanla kaplıydı. O da kanıyordu. Oh, ve o
Bu arada muazzamdı." Maggie devam ederken Diana sessizce başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, diğer herkesin
Ona tepki vermek beni her şeyden daha çok gerdi. Değil mi?" Destek için Diana'ya baktı.

"Evet," diye yavaşça başladı Diana, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Bu çok garipti. Sanki dışlanmış biriymiş gibi davrandılar. Arkamdakiler onun hakkında fısıldaşıyorlardı ama ne dediklerini duyamadım. Beni yakalayan adam sürekli benimle konuşmaya çalıştı." Diana gözlerini devirdi.

"Sana zarar verebileceğini düşündük," diye ekledi Maggie. "Ama sonra bu doktor tüm eşlerin getirildiği odaya geldi ve bizi buraya götürdü. Bize senin
irtifa hastalığı yüzünden bayıldı, sonra bize
Sen uyanana kadar burada takıldım. Bu saatler ve saatler önceydi. Neredeyse üzerine dökmek için bir bardak su bulacaktım."

Aurora burnunu kırıştırdı. "Doktor seni neden getirdi? *Burada* mı? Bir sebep gösterdi mi?"

"Uyandığında burada olmamızın seni daha rahat ettireceğini iddia etti ama bilemiyorum. Daha önce bize senin var olduğunu söylemek umurlarında bile değildi." Maggie'nin ses tonu samimiyete dönüştü. "Lütfen inan bana, senden haberimiz olsaydı, seni bulmadan kaçmazdık.
sen."

Aurora başını salladı. "Teşekkür ederim. Ben de seni aradım ama aşağıya indiğimizde her şey çok hızlı gelişti.

Orman. Bize kaçmamızı söylediklerinde düşünecek zamanım bile olmadı. Muhtemelen en iyisi de buydu zaten." Omuz silkti. "Ben yavaş bir koşucuyum."

Maggie güldü, sonra başparmağını Diana'ya doğru kaldırdı. "Bu kaltaktan daha kötüsü olamazdı. Beş dakika içinde koşmayı *bırakt ı*."

"Dediğim gibi, o nehre ulaşmamın hiçbir yolu yoktu." Diana kollarını göğsünde kavuşturdu ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "İyi bir av fikrinden dolayı neredeyse ağızlarının suyu akıyordu, ben de bunu onlar için mahvetmeye karar verdim. hiç koşmuyor."

Aurora buna güldü. "Ne d-"

Kapı açıldı. Hepsi yerlerinden fırladılar ve bir araya toplandılar.

İçeri giren boynuzlu adam eylemi izledi. "Kocalarınız birkaç dakika içinde sizi alacak."

Maggie, "Ne halt ederlerse etsinler," diye bağırdı.

Aurora olduğu yerde dondu kaldı. Gerçekten bağırmalılar mıydı?

Özellikle de bağırdıkları kişi sivri dişleri olan iri bir uzaylıysa.

Boynuzlu adamın burun delikleri geniş ve kontrollü bir nefes alıp Maggie'ye dik dik bakarken alevlendi.

Aurora, Maggie'nin bileğini tutmaya çalıştı.

Yabancıya bir adım daha yaklaştı ama ıskaladı. "Sana daha önce de söyledim. Bir neandertal beni evrendeki en boktan kovalamaca oyunu sırasında yakaladı diye kendimi onun mağarasına sürüklenmeye bırakacak değilim."

Maggie'ye katıldığında adamın bakışları Diana'ya kaydı. "Açık konuşayım, kendilerine kocalarımız demeye çalışan her erkeğin hayatını cehenneme çevireceğiz. Cehenneme çevireceğiz."

Aurora, Diana'nın son üç kelimesine enjekte ettiği zehir karşısında irkildi. O, kesinlikle bunu kabul etmemişti. Bu şartlar altında söz vermek safça bir şeydi. Onu ormanda avlayan adamı hayal etti ve ürperdi. Onun hayatını, kendisininkinden çok daha fazla cehenneme çevirebileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Diana'nın sözleri üzerine adamın gözlerinde belli belirsiz bir kızıllık parladı. "Siz insanlar. Kaba, boynuzsuz, aşağılık yaratıklar. Bu çekiciliği *asla* anlayamayacağım."

Adamın yüzündeki alaycı ifade, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi içini tırmalıyordu. Diana da aynı şeyi hissediyor olmalıydı ki Aurora onu durduramadan yan masadan dekoratif bir biblo kaptı ve adamın kafasına fırlattı. Adam kolayca savuşturdu ve gözlerindeki kırmızı parladı.

"Küçük, kaba saldırganlık gösterinizin bir anlamı olduğunu mu sanıyorsunuz?" Bir adım öne çıktı. "İnsanların *ihtiyacımız* olan genetiği var, ama bir an için bile
kimse senin gibi 4. Sınıf bir pisliği burada istemez."

Aurora'nın içindeki ateş, bu iblisin ağzından dökülen iğrenç saçmalıklar karşısında alevlendi. Kelimeler o kadar nefret doluydu ki
Ona da nefret bulaştırmışlar.

Dudakları kıvrıldı, dişleri ortaya çıktı. "Siz *insan değil*siniz."

Bu uzaylı da nereden çıktı? Sanki burada olmayı onlar istememişti. Diana ve Maggie ona tısladılar,

ve Aurora elbiselerinin arkalarını tutarak onları öfkeli adamdan uzaklaştırmaya çalıştılar.

Bir çocukla konuşan biri gibi öne doğru eğildi. "Şimdi, açık *konuşayım* - kocalarınızı sessizce evlilik ininize kadar takip edip etmemeniz umurumda değil.
saçlarından sürükleneceksin. Gideceksin." Dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla doğruldu.

Aurora daha önce hiç bu kadar içgüdüsel olarak birine vurma dürtüsü hissetmemişti.

"Bana yaklaşan her erkeğin sikini keserim," diye haykırdı Diana.

Adamın küçümseyen bakışları onu bir aşağı bir yukarı taradı. "*Şanslı* kocanı uyaracağımdan emin olabilirsin."

Hiçbiri tepki veremeden adam cebinden bir kutu çıkardı ve önce Diana'nın, sonra da Maggie'nin yüzüne püskürttü. İkisi de yere yığıldı ve Aurora da onlarla birlikte yere yığılırken, yüz üstü düşmelerini engellemek için hâlâ elbiselerini tutuyordu.

Adamın kendisine de sprey sıkmasını engellemek için kollarını önüne doğru savurdu ama tenine hiçbir sis isabet etmedi.

"Seni de dışarı atmam gerekiyor mu, yoksa medeni davranacak mısın?"

Aurora titreyerek kollarını yavaşça indirdi ve iblisin yüzüne baktı. *Sivil mi?*

Şimdi güzel bir kumaş yığını halinde etrafına yayılmış olan iki yeni arkadaşına baktı. "Bu medeni bir şey mi?" diye fısıldadı kendini durduramadan.

Hücuma hazır bir boğa gibi boynuzlarını eğdi.

"Buhmek," diye seslendi kapı aralığından bir adam, sesi sertti. "Ne yapıyorsun?"

"İstediğiniz gibi insanları topluyorum." Buhmek doğruldu, elleri arkasında ve başı dik bir şekilde durdu. "Gitmeyi reddettiler. Bunun en kolayı olacağını düşündüm."

Pislik.

"Belki de onları ikna etmek kocalarının görevidir, onları uyuşturmak senin değil," diye söylendi yeni gelen.
Diana ve Maggie'nin önünde çömeldi ve onları kontrol ettikten sonra zahmetsizce kaldırıp
onları sandalyelere yerleştiriyor. "Buhmek'in
eylemler." Adam onun bakışlarını karşıladı. Şimdiye kadar gördüğü en büyük boynuzlara sahipti ve kararlı sesinde sakinleştirici bir şey vardı. "Ben Evu. Ateş kontrolüyle ilgili bir seminere katılmasını sağlayacağım."

"Ne?" Buhmek arkasından bağırdı.

Aurora'nın omuzları kulaklarına doğru kalktı. Buhmek başını tekrar eğmişti. Bu hareket açıkça saldırgandı.

"Boynuzlarını bana doğru itme." Önündeki adam etrafında döndü. "Şu anda bile gözlerindeki ateşin parıltısını görüyorum. Kiminle konuştuğunu unuttun mu?" Evu heybetliydi ama diğer adam gibi öfkeli ve kızarmış gözlü değildi. Diana'ya doğru agresif bir hareket yaptı. "İnsanlardan birinin yanağında bir çürük oluştu. Ya seni beceriksizliğin yüzünden bir dişiyi yaraladığın için rapor ederim ya da
telafi eğitimine katılmak. Hangisi olacak?"

Ateş neydi? Buhmek'in Diana'yı morarttığı için cezalandırılması gerçekten mümkün müydü? Bu nasıl mantıklı olabilir?

Onları kovalayan adamlar neden cezalandırılmamıştı? Şimdi gitmiş olsalar da, bazı çürükler aldığından emindi.

Aurora Evu'nun söylediklerinden hiçbir şey anlamadı ama Buhmek anladı. Ve korkmuş görünüyordu.

Birbirlerine bakarlarken sessizce söyleniyordu. Sonunda başını kaldırdı ve arkasına bakmadan dışarı çıktı.

Odaya.

Evu yorgun bir iç geçirdi, sonra dönüp Aurora'ya baktı. Hiçbir içgüdü onu harekete geçirmedi. Adamın bakışları karşısında donup kalmıştı.

boyun eğmiş bakışlar.

"Bu ikisiyle ilgilenmeliyim." Gözleri Diana ve Maggie'ye kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Ama önce seni kocana teslim etmem gerekiyor. Benimle gelir misin?"

"I-" Sözleri boğazında düğümlendi. Onunla gidip gitmeyeceğini sormuyordu. *Asıl* sorduğu şey kolaylıkla gidip gitmeyeceğiydi. Gözyaşları yükseldi. "Gitmek istemiyorum." Sesinin çatlamasını engelledi... zar zor.

Yüz ifadesi, kaşlarının bir anlık seğirmesi dışında değişmedi. "Biliyorum." Derin bir nefes daha alarak başını salladı. "Bu ikimize de bağlı değil. Eğer seni zorlamazsam,

başkası yapacak."

Yeni arkadaşlarını incelemek için başını eğdiğinde yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama onu süpürüp atmadı. Onları burada bu şekilde bırakamazdı.

Seçme şansım yok ki.

"İyi olacaklar. Sakinleştirici etkisiyle onları uyandırmak için henüz çok erken ama elimden geldiğince çabuk uyandıracağım," diye söz verdi Evu.

Aurora hemen ona bakmadı. Cesaretini toplayarak burnunu çekti.

Ayağa kalkmadan önce gözyaşlarını sildi. Gözleri tekrar buluştuğunda tek yapabildiği başını sallamak oldu. O da başını salladı, sonra kenara çekildi ve sessizce ona odadan çıkış yolunu gösterdi.

Onu ne bekliyordu? Onu *kim* bekliyordu? Acımasız mı olacaktı? Aurora eşikten geçip Evu'yu takip ederken yutkunamıyor gibiydi. Bir kuzu gibi
katliama götürüldü.

Yürürlerken zihni hızla ilerliyordu. Cildi yanana kadar elinin üst kısmını kaşıdı.

"Kendini tırmalamayı kes, yoksa seni tekrar iyileştirmeye götürmek zorunda kalacağım," diye uyardı Evu.

Aurora'nın elleri bir anda yere düştü.

Hafif sinirli bir ses çıkardı. "Bu evliliğe gerektiği gibi hazırlanmadın, bu yüzden gerginliğini anlıyorum ama buna gerek yok. Her şey yoluna girecek."

Buna nasıl inanabilirdi ki? Adamın doğruyu söylediğini düşünse bile, bu *onun doğrusuydu*, kendisinin değil. Onun insanları
Ayrıca ağlayan uzaylıların ormanda avlanmaya zorlanmasının normal olduğunu düşünüyorlardı. Sonuç olarak: Onun normali onunkiyle aynı değildi. Onun normal tanımına nasıl inanabilirdi ki?
"iyi" onunkiyle aynı mıydı?

Kaşınmamak için yumruklarını sıktı ve gizlice ona baktı. Fark ettiyse de belli etmedi.

"Yeni kocamı tanıyor musun?" diye fısıldadı soğuk taş koridorda ilerlerken. Adımları yavaştı
ve isteksizdi, ama onun hızına ayak uydurdu ve onu daha hızlı yürütmeye çalışmadı.

"Çok iyi tanışmıyoruz. Onu tanıyorum." Adamın çenesi sertleşti ve kadın adamın söyleyebileceği daha fazla şey olduğunu ama söylemediğini hissetti.

Daha fazla soru sormak istiyordu ama bu adam zaten ona herkesten daha nazik davranıyordu ve onu kızdırarak bunu tehdit etmek istemiyordu. Dudağını çiğnerken sessizlik içinde yürüdüler.

"Onunla genç bir çocukken tanışmıştım," dedi adam sessizce. Aurora'nın dikkati ona doğru kaydı. "Penceresine bir kuş uçmuştu ve benden o küçük şeyi iyileştirmemi istedi ama ona bunun için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyledim." Adam yavaşça başını salladı. "Çok perişan haldeydi.
Bunun onun hatası olduğuna ikna olmuştu." Sanki geçmişe bakıyormuş gibi önüne baktı, sonra gözlerini kırpıştırdı ve ona baktı. "O zamandan beri onunla hiç görüşmedim. Bugüne kadar yani."

Yürümeyi bıraktı ve Aurora büyük bir ahşap kapıya ulaştıklarını fark etti.

Hikaye Aurora'nın yüreğini burktu ama yine de korkudan titriyordu. "Neden bunun kendi hatası olduğunu düşündü?" Küçük tatlı çocukların büyüyünce tatlı adamlara dönüşeceğini söyleyen bir kural yoktu. Buna inanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Adam başını yana eğdi. "Kesin bir şey söyleyemem. Benim de tahminlerim var ama dedikoduyu tasvip etmiyorum." Aurora hayal kırıklığına uğramış olsa da başını salladı.

"Diyeceğim o ki..." diye ekledi, yüz ifadesini ısıtan bir nezaketle. "Bugün onu görene kadar yaralı kuşla ilgili her şeyi unutmuştum. Seni bana getirdiğinde gözlerindeki bakış... Hafızamı geri getirmeye zorladı."

Bu, yeni kocasının içinde biraz yumuşaklık olduğu anlamına mı geliyordu?

onu? Yoksa bu sadece kötü şeyler yapıp sonra pişmanlık duyduğu anlamına mı geliyordu? Umutsuzca ilkine inanmak istiyordu ama

ikincisini düşünmemesi aptallık olur.

"Hazır mısın?" Evu pençeli bir elini kapıya dayayarak sordu.

Aurora nefes aldı ve güç için sessiz bir çağrı gönderdi.

"Hazırım."

Bölüm 9

Rhaego zavallı gelinini beklerken yaşadığı iç düğümleri daha önce hiç yaşamamıştı. Suçluluk, utanç, bencillik, endişe ve daha bir sürü şey.

ve karnının içinde umutsuzca kıvrıldı. Bunu hak etmişti.

şimdilik. Hatalarını düzelttikçe, düğümler gevşeyecekti.

Doubletini düzeltti. Kâhyası seğirdi.

Tekrar.

İnlerine atanan kâhyanın bir erkekten ziyade mantıklı bir erkek olacağını hayal etmek çok fazla olurdu.

Batıl inanç, ama Rhaego onun bundan daha az ürkek olmasını ummuştu. Giysilerini düzeltiyordu ama kâhyası Phirdo, sanki bu hareketi yüzünden ayaklarının altından toprak kayacakmış gibi davranıyordu.

Meydan boşalmıştı ama henüz temizlenmemişti. Yapraklar ve flamalar hâlâ orada burada havada uçuşuyor, geri kalanlar ise sokakta yığınlar halinde birikiyordu. Güneşte kavrulan terk edilmiş tatlıların yapışkan kokuları, çiçek nektarı arayan vızıltılı dupiktunların dikkatini çekiyordu.

Çoğu çift uzun zaman önce evlilik merkezlerine gitmişti ama onun gelininin iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. O yapmadı

beklemeye aldırmadı. Bu ona boş zamanlarında den hazırlıkları yapması için zaman kazandırmıştı ve ayrıca şu anda eleştirel izleyicilerle çevrili olmadığı anlamına geliyordu.

Büyük pavyonun kapıları açıldı ve herkes

Gergin kâhyaya olan kızgınlığı kaçtı. Gelini -Aurora, ona öyle söylenmişti- meydana adımını attı ve aniden

Rhaego sanki yer yarılmış da içine girmiş gibi hissetti.
ayaklarını.

Çiçek desenli, sarı ve yeşilden oluşan göz alıcı bir elbise giymişti. Bu renkler, parlak teni ve soluk sarı saçlarıyla birlikte ona parlak güneşin ağaç yaprakları arasında nasıl parladığını hatırlattı. Mavi gözlerinin güzelliğini mantığın ötesine taşıyacağını hayal ediyordu ama ne yazık ki
Onları yere doğru tuttu. İçindeki düğümler sıkılaştı.

Evu yanında olduğu halde yardım almadan yürüdü. Bu iyiye işaretti, değil mi? Sürüklenmiyordu.

Yaklaşırken onun kokusunu aldı ve kaba bir miktar solumamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Ardından ikinci bir aroma geldi ve yüzü kızardı.

Korku.

Pek çok Kolekanyalı ırkın tanımlayabileceği bir kokuydu, ama çoğunun aksine, bir Tuvastan için nahoş bir koku değildi. Sadece biraz acı. Bu kokunun onların yırtıcılığının bir kalıntısı olduğunu söylediler.
soy. Rhaego korkusunun ona kötü kokmasını diledi. Şu anda burnunu onun her santiminde gezdirmek ve korkunun altında yatan tatlı kokuyu bulmak istemeseydi, kendini daha az canavar gibi hissederdi.

Kız onun önüne geçtiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. O kadar sert vuruyordu *ki*, boynuzlarında bunu görebileceğinden emindi... daha doğrusu, eğer ona bakarsa görecekti. Şimdiye kadar gözlerini kaçırmıştı.

Durduğu sırada duyulan tek ses, ılık esintide dalgalanan kumaş afişlerin sesiydi

önünde. Gelininin simgesi, boynuzunun üzerinde hâlâ bağlı olduğu yerden dalgalanıyordu. Onu takmak zorunda olmamayı diledi. Onu üzerinde görmekten nefret eder miydi?

Korkunç sessizlikte Evu önce ona, sonra Rhaego'ya, sonra da kâhyaya birkaç tur baktı ve sonra boğazını temizledi. "Aurora, sana yeni kocan Rhaego'yu takdim etmek istiyorum."

Boğuk bir iniltiye benzer bir şey kaçtı. Bir süre gergin bir sessizlikten sonra başını kaldırdı ama gözleri hâlâ onunkilerle buluşmamıştı. Sulu bakışları sadece göğsüne kadar yükseldi ve yumuşak bir "Merhaba" diye mırıldandığında, tek bir gözyaşı sol yanağından aşağı kaydı.

Clecania'da onu bu gözyaşı kadar derinden kesebilecek hiçbir bıçak yoktu.

Başını tekrar aşağı eğdi ve nemi sildi. Bir şey söylemeliydi. Herhangi bir şey. Ama söyleyecek tek bir yardımcı kelime bile bulamadı. Umutsuzca onu yalnız bırakıp güvende olduğuna ikna etmek ve nedenini açıklamak istiyordu
Gerçekten gelin kovalamacasına girmişti, ama bu bir işe yarayacak mıydı?

Diana'yı kurtarmaya ve korkunç bir yanlışı düzeltmeye geldim, ama sikim onun yerine seni istediğine karar verdi. Eğer Diana
sadece onun beceriksiz olduğunu düşündü.

Başka yolu yoktu. Diana'nın yanı sıra Aurora'yla da kaçması gerekiyordu. Bugün ona yaşattıklarından sonra bunu ona borçluydu.

Ağzını açtı ama o konuşamadan Phirdo sessizliği bozdu. "Ve ben Phirdo, ininizin atanmış

Steward. Sizi ininize götürüp getireceğim.
Evliliğiniz sırasında ihtiyaç duyabileceğiniz her şeyi teslim edin. Kocanızın yönlendirmesine göre çalışma odanızı hazırladım, ama yola çıkmalıyız, böylece akşam olmadan düzeltmeleri sipariş etmek için zamanınız olur." Yumuşak bir sesle bir kez daha mırıldandı.
selam verdi ama başını kaldırmadı. Bir kaş çatma Phirdo'nun ağzını aşağı çekti.

Rhaego kâhyaya başıyla selam verdi, ancak bu kadar kötü bir iş çıkardığına dair üstü kapalı varsayım karşısında yüzünü buruşturdu.
gelininin hatalarını düzeltmek için saatlere ihtiyacı olacağını düşündü. Ama ya yaptıysa? Ya onun tüm hatalarından nefret ettiyse?
Seçimler?

Önemli değildi. İşini yaparsa yakında Tuva'dan ayrılmış olacaklardı ve odası için seçtiği duvar halılarının yoğunluğu pek de önemli olmayacaktı.

Ama yine de umursadığını fark etti. Acınası bir şekilde.

"Hazır mısın Aurora?" Daha çekingen türlerin yanındayken her zaman yapmaya çalıştığı gibi sesini alçalttı.
Bunu yıllardır yapıyor olmasına rağmen, yine de bir çabaydı. Ama sesini yumuşatması kızın ondan daha az korkmasını sağlayacaksa, hayatının geri kalanını fısıldayarak geçirebilirdi.

Tüm çabalarına rağmen, adının duyulmasıyla irkildi.

Bunu telafi edeceğim, küçük geyik.

Sonunda başını salladığında Evu'ya veda ettiler ve Phirdo'yu çiçeklerle kaplı meydanda sessizce takip etmeye başladılar.
Rhaego, bazı insanları rahatsız ettiğini bildiği için ona bakmamaya çalıştı ama bakışları tüm çabalarına rağmen gezinmeye devam etti. Bazı yapraklar hâlâ çiçeğin üzerinde sürükleniyordu.

Esinti saçlarına yerleşti ve onun gerçekten karısı olduğu alternatif bir gerçekliğin hayalini kurdu. Eğer *gerçekten* evli olsalardı, saçlarıyla ilgilenmesine ve
onun karşılığında.

Çok mahrem olduğu için modası geçmiş bir uygulamaydı ama bazı çiftler hâlâ tımar yapıyordu. Rhaego onun saçlarına yerleştireceği çiçekleri hayal etmesine izin verdi. Çiçek
Fantezi ona kısa bir mutluluk anı yaşattı.

Phirdo'nun onları rıhtımda son bulan dolambaçlı bir merdivenden aşağı indirirken Aurora'ya bir kez daha eleştirel bir bakış attığını fark edince düşünceleri bozuldu. Erkek
eğik başını onaylamaz gözlerle süzmeye devam etti.

Rhaego'nun ateşi yükseldi. Phirdo'ya doğru uyarıcı bir hırıltı göndermek istedi ama bunun Aurora'yı korkutacağını biliyordu, bu yüzden onu kilit altında tuttu ve bunun yerine ölümcül bir bakış takındı.
Başını eğmenin kabalık olduğunu nereden bilebilirdi ki? Boynuzları yoktu. Bunun bir saldırganlık ya da küçümseme işareti olmadığı açıktı. Phirdo bunu yakında anlamazsa
ve gelinine dişlerini göstermeyi bırakırsa, Rhaego boynuzlarını indirir ve ona *kabalığın* gerçekte neye benzediğini gösterirdi.

"Gözler ileri, kâhya," dedi sesini eşit tutmayı başararak. Erkek ona baktı ve Rhaego'nun gözlerinde yanan ateşin parıltısıyla soldu. Phirdo dönerek uzaklaştı ve adımlarını hızlandırdı.

Evlilik rıhtımlarının ve den arabalarının beklediği kıyıya ulaştıklarında Aurora sustu. Dudakları
uzaktaki bir at arabasına huşu içinde bakarken gözlerini ayırdı. Görkemli kumaşlarla kaplı geniş kat kat kanopiler ve

Karmaşık süslemeler, çiftlerin ve kâhyalarının rahatça oturduğu aşağıdaki teknelere bağlanıyordu. O
Aurora'nın göz çizgisini takip etti ve altın bir teknenin sudan çıkıp gökyüzüne doğru süzülerek evli çifti kendilerine tahsis edilen yuvaya doğru taşımasını izledi.

"Çok güzeller," diye nazikçe yorumladı Rhaego. "Ve Güvende," diye hızla ekledi, korkunun onu durdurmuş olabileceğini fark ettiğinde.

"Nasıl uçuyorlar?" diye sordu kocaman gözlerle.

Rhaego şişti. Ona bir soru sormuştu. O da
onunla

konuştu.

"Onlar-"

Uzaktan Phirdo boğazını temizledi ve büyü bozuldu. Arabalarının açık kapısının yanında beklerken sabırsızlığını gizlemek için hiçbir şey yapmayan kâhyaya doğru göz kırptı.

Başı öne eğildi, soluk kaşları birbirine dolandı. Phirdo'ya doğru koşmadan önce "Özür dilerim," diye geveledi.

Rhaego bir an yerinde durmak zorunda kaldı, henüz çok yaklaşırsa erkeğin dilini koparacağından endişe ediyordu. Kendini toparladıktan sonra arabaya doğru ilerledi ve bindi ama oturmadı. Yarım daire şeklinde
Yumuşak yastıklarla doldurulmuş minderli koltuklar, arabanın arkasındaki orta masanın etrafında kıvrılıyordu. Phirdo dümende durmuş bekliyordu.

Erkek sabırsızca, "Karınızın yanına oturmanızı istiyorum," dedi. Rhaego'nun göğsünde kızgınlık oluştu.

Aurora, Phirdo'ya göz kırptı.

Derin bir kıskançlık nabzı hissetti. Henüz Rhaego'nun gözleriyle karşılaşmamıştı ama can sıkıcı kâhyalarına bakabiliyordu. İyileşmiş ve yeniden büyümüş pençelerini esnetti, sonra yavaşça ona yaklaştı.

Kadının tekrar rahatsız olmasına üzülüyordu ama yapacak bir şey yoktu. "Sadece bir an için,"
Rhaego ikna etmeye çalıştı. Onun yanına yerleşti, cüssesi koltuğun çoğunu kapladı ve avuçlarını dizlerine sürdü.

Sert bir şekilde onun yanına oturdu. Dokunmadıkları halde, kıvılcımlar ayak bileğinden boynuzunun ucuna kadar yan tarafını boydan boya kat ediyordu. Bu dişi vücudundaki her hücreyi heyecanlandırıyordu.

"Sol elinizi buraya koyun lütfen." Phirdo masanın ortasını işaret etti.

Çekingen bir şekilde kabul etti.

"Elimi seninkinin üzerine koymam gerek Aurora. Sorun olur mu?" Rhaego içini çekti, tenlerinin birbirine değeceği anı hem korkuyla hem de hevesle bekliyordu.

Bakışları düştü ve "Tamam" diye fısıldadı.

Rhaego elini uzattı, avuç içi zaten karıncalanmıştı ve onunkinin üzerine koydu. Kızın eli onun çok daha büyük olan elinin altında kayboldu. Sadece parmak uçları görünüyordu. Birdenbire, zapt edemeden göğsünden dörtnala bir mırıltı yükseldi. Hemen susturdu, yüzü alev alev yanıyordu.
boynuzlarına giden yol.

İrkildi ve yan gözle ona baktı. Parlak mavi gözleri sonunda onunkilerle buluştu.

Etkisiz hale getirilmişti. Nefes nefese.

Kaşları birbirine yaklaşarak onu inceledi.

0h Tanrıça. Onun ne kadar öfkeyle kızardığını görmemesini umuyordu.

Phirdo, "Kıpırdamadan dur," diyerek dikkatini başka yöne çevirmesini sağladı.

Rhaego nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalıştı.

Masanın okuyucusu üst üste bindirilmiş ellerini tarayıp bilgileri kilitlediğinde avucu onunkinin altında zıpladı
Uzakta.

Phirdo ekranına birkaç komut yazdı ve ardından
kapattı. "Her şey hazır. İziniz kaydedildi. Şimdi yolumuza gidelim." Döndü ve teknenin dümenine geçti; orada tek başına bir koltuk bekliyordu ve
ileri taşıma.

Rhaego üzüntüyle avucunu kaldırdı. Artık özgür olan Aurora elini kucağına sıkıştırdı ve bankın kenarına doğru kaydı. En azından koşarak uzaklaşmamıştı, gerçi Rhaego onun bunu istediğini hissetmişti.

"Lütfen." Rhaego güvenli bir mesafede durmak için ayağa kalkarken boş koltuğuna doğru işaret etti. "Rahatınıza bakın."

Arabanın kenarına yaslandı ve sabit durmak için bir elini destek direğine doladı. Aurora dedi ki
hiçbir şey yapmadı ama daha önce oturduğu yere geri döndü.

Elinin dokunduğu avuç içi derisi hâlâ karıncalanıyordu. Bu hissi görmezden geldi ve ürkütücü sessizliği nasıl bozacağını düşündü. Tekne suyun aynalı yüzeyini keserken düşünceli düşünceli aşağıya bakıyordu. Kolları hafifçe hareket ediyordu sanki

Ellerini ovuşturuyordu ama masanın kenarının altında göremiyordu. Teni de karıncalanıyor muydu?

"Nasıl hissediyorsun? Kovalamacadan önce tam olarak alışamadığın için üzgünüm." *Birçok şey için üzgünüm.*

Kadın bir saniye daha suya baktı, ama adam onu duyduğunu biliyordu. Sonunda ona tekrar baktı. İfadesi temkinliydi, ihtiyatlıydı ama en azından
artık ağlamıyor. "Daha iyiyim. Teşekkür ederim." Masanın altındaki hareketleri arttı. "Peki sen... daha iyi misin?" Bakışları adamın karnına kaydı.

"Evet," diye ağzından kaçırdı, biraz fazla hevesle. "Fena değildi." Kadının ağzı buruştu. "Kazığa oturtulmuştun."

Buna nasıl cevap vereceğini şaşıran adam, acınası bir onay sesi mırıldandı. Tekrar sessizliğe gömüldüler. Phirdo'yu dümendeki koltuğundan casusluk yaparken yakaladı ve içgüdüsel olarak hırladı. Erkek öne doğru eğildi ama hırıltısı Aurora'nın irkilmesine neden oldu. *Lanet olsun. Boynuzlarımı kazıyım.*

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bu senin için değildi."

O anda arabanın dümeni kalktı ve sudan yükseldi. Aurora'nın elleri önündeki masayı kavramak için dışarı fırladı. onu. Rhaego'nun midesi bulandı. Avucunu koyduğu sol elinin üzerinde kızgın kırmızı çizikler vardı. Onun dokunuşu derisini kazımak isteyeceği kadar korkunç muydu?

"Vagon güvenli," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Kenardan atlasan bile seni yakalayacak bir güvenlik alanı var."

Suyun yüzeyine baktı, onlar yükseldikçe her saniye daha da uzaklaşıyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sana bir şey olmasına izin vermem."

Başını ona doğru çevirdi, yüz hatlarını düzeltmeden önce bir anlığına yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. Yaşadıklarından sonra ne kadar gülünç geliyor olmalıydı.

Rhaego Phirdo'ya baktı. Erkek hala itaatkar bir şekilde Yüzü öne dönüktü ama Rhaego'nun onun söylediği her kelimeyi dikkatle dinlediğinden hiç şüphesi yoktu. Muhtemelen daha sonra tüm arkadaşlarına anlatmak için utanç verici haberleri saklıyordu. Deralja piposu içiyor.

Ne söyleyebilirdi ki? Birçok insan arkadaşı olduğunu açıklayarak onu rahatlatabilir miydi? Olmasa daha iyiydi. Kral'ın daha önceki tuhaf davranışları hâlâ aklının bir köşesindeydi ve eğer Yaşan ondan şüpheleniyorsa, bir şey olmasını istemiyordu. bu şüpheleri körükledi. Kral, Rhaego'nun insanlara aşina olduğunu zaten biliyordu. Dedikoducu bir kahya aracılığıyla ona hatırlatmamak daha iyi.

Yenilmiş bir halde, sessizliğin hüküm sürmesine izin verdi. Yakında onunla açıkça konuşabilecekti. Sadece biraz sabra ihtiyacı vardı.

Su yoluna bakan ıssız bir platoya ulaşana kadar uçurum kenarları arasında yelken açtılar. İnleri geldi
ve sessizce ona doğru işaret etti. Aurora onun hedefini takip etti ve gözle görülür bir şekilde yutkundu.

"Burası senin inin," diye gururla duyurdu Phirdo. İşinin bir parçası da inin ve çevresindeki arazinin yanı sıra arabasının da bakımını yapmaktı ve görünüşe bakılırsa iyi iş çıkarmıştı. "İnin her katında güzel su bahçeleri var. Orman diğer bazı inlerdeki kadar erişilebilir değil," diye itiraf etti kendine aşırı güvenen bir tavırla.

Çene, "Ama araziniz diğerlerinden daha büyük. Sizin araziniz en büyüğü bile olabilir."

Denstead'ler - çalışma odası, müştemilatı ve çevresindeki arazi - Bermore'a dağılmış durumdaydı.
Dağlar. Her biri izole edilmiş asılı vadilere yerleştirilmişti - bir zamanlar buzullardan oyulmuş eski toprak cepleri uçurumların yükseklerine yerleştirilmişti. Asırlar önce Tuva'ya yerleşmiş olan varlıklı Tuvastanlar bu cepleri kendi mülkleri için daha da oymuşlardı.

Veba vurduktan ve dişiler ölmeye başladıktan sonra, iki yılda bir yaşanan sıcaklar şehir merkezinde bir sorun haline gelmişti. Erkekliğin ortadan kalkması ve çok az gelinin kalmasıyla birlikte, ateşi yükselen erkekler ateşlerini birlikte geçirecekleri bir eş arayışına girerek kanlı savaşlara girişti.

Yeni evlenen çiftlerin birlikte sıcak dönemlerini geçirebilecekleri güvenli, izole bir yer bulmak bir zorunluluk haline gelmişti, bu nedenle Tuva'nın önceki kralı en izole mülklere el koymuş ve buraları evlilik yurtlarına dönüştürmüştü.

İn, arkasında kayalık uçurumlar bulunan küçük, çimenli bir çıkıntının üzerine tünemişti. Evin arka tarafında ormana açılan dar bir geçit vardı ama orası da dik yokuşlarla sınırlıydı. Tüm denstead, orman
ve hepsinin geçilmez sınırları vardı. Binlerce metre aşağıdaki su yolundan tehlikeli bir tırmanış dışında inlerine gidip gelmenin tek yolu Phirdo'nun arabasıydı.

Aurora güzel eve bakarken solgunlaştı. Bir Tuvastan için denstead güvenli bir yerdi.

rahatlayabilir ve savunmalarını bırakabilirlerdi. Ama Aurora için burası bir hapishane gibi görünüyor olmalı.

Phirdo arabalarına iniş pistine kadar rehberlik etti. uçurumun kenarına geldi ve çıktı. Rhaego, Aurora'nın kendisinden önce çıkmasına izin vermek için döndü ama onu gördüğünde neredeyse kendini kaybediyordu. Arabalarının havada asılı kaldığı yükseklikten korkmuş olmalıydı, çünkü kalçasından eğilmişti, beyaz mafsallı
Sağındaki bankı ve solundaki masayı kavrıyor ve minik adımlar atıyordu. Bu açıda, göğüsleri öne doğru yayılıyordu ve Rhaego yakasının aşağısını net bir şekilde görebiliyordu. Ateşi fark etmeye fırsat bulamadan bakışlarını kaçırdı.

Koltuklar sona erdiğinde ve destek için tutunacak tek şey Rhaego'nun uzattığı el kaldığında Aurora ona baktı.
Derin bir nefes alarak dudaklarını inceltti ve titreyen avucunu onunkinin içine koydu. Sevinmek istedi. Bu küçük bir zaferdi. Seçimi onun elini tutmak ve
ya da sürünerek, ama yine de zafer kazanmış gibi hissediyordu. Onun kısa iskeleye tırmanmasına yardım etti ve ayakları çimenlere değene kadar sıkıca tuttu.

Adam elini hemen bırakmayınca elini çekti, çiziklerini incelerken dikkati çok dağılmıştı. "Teşekkür ederim," diyerek uçurumun kenarından uzaklaştı.

"Çalışma odanıza hoş geldiniz," dedi Phirdo prova edilmiş bir sesle.
kabadayılık. "Haftada bir kez sizi şehre getirmek için geri döneceğim. Ya da acil bir şeye ihtiyacınız olursa buradan talepte bulunabilirsiniz." Rıhtımın kenarındaki çağrı standını işaret etti. "Aurora, şimdi seni gezdireceğim." Yeleğinden

kesesinden ekranını çıkardı. "Bana istediğiniz tüm değişiklikleri söyleyeceksiniz ve ben de yarın sabah bunlarla geri döneceğim. Hazır mısınız?"

Boş gözlerle adama baktı, kaşlarının arasında bir çizgi vardı.

"Size mobilyaları, yiyecekleri, giyecekleri gösterecek... Sen iyileşirken seçtiğim her şeyi. Sadece neyi beğenmediğini söylemen yeterli, o da bunları senin zevkine daha uygun şeylerle değiştirecek." Rhaego
nazikçe açıkladı.

Hâlâ kafası karışık görünüyordu ama elini, bu hareket karşısında kaşlarını çatan Phirdo'ya doğru uzattı. "Her şeyin yolunda olduğuna eminim. Hiçbir şeyin değişmesine ihtiyacım yok. Gerçekten."

Phirdo ayaklarının üzerinde kıpırdandı, hâlâ ekranını havada tutuyordu. Erkek, diş çıkaran bir çocuğun sabrına sahipti. "Ben gerekli
size turu şimdi vermek ve talep ettiğiniz değişiklikleri kaydetmek için."

Aurora Rhaego'ya baktı.

"Keşke onu kovabilseydim, ama ne yazık ki kovamayacak. Bu iş bitene kadar git," dedi, sadece onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Kaşları kalktı ve Phirdo'ya odaklandı. "O...tamam. Sanırım hazırım."

Kâhya, Rhaego ona ulaşamadan topuklarının üzerinde döndü ve içeride kayboldu. Rhaego erkekten hoşlanmıyordu ama davranışı şaşırtıcı değildi. Phirdo'nun bakış açısına göre, *Blight*'a atanmıştı ve bu da onun egosuna bir tokattı.
Çok az düşündüğü belli olan bir insanla uğraşmak zorunda kalmıştı. *Ve* söz konusu insan son derece kabaydı.

şimdiye kadar. Onun huzurunda başını öne eğmiş, gözyaşlarına maruz bırakmış ve şimdi de hizmetlerine ihtiyaç olmadığını ima ederek mesleğini aşağılamıştı.

Rhaego tüm bu hakaretlerin hiçbir şekilde kasıtlı olmadığını biliyordu. Geleneklerine aşina olmayan bir uzaylı olarak davranışı tamamen normaldi, ancak Tuvastanlılar bu tür yabancılara karşı hoşgörü. Phirdo muhtemelen giderdi Yorucu bir gün geçirdiğinden yakınıyor ve böyle bir kabalık karşısında gösterdiği soğukkanlılıktan gurur duyuyordu.

Rhaego'nun tur ve teftiş sırasında onlara eşlik etmesine izin verilmiyordu, bu yüzden onun yerine odasına girdi ve Phirdo'nun içeri getirdiği kilitli bagajını çıkardı. Neyse ki bundan sonra kâhyalarını fazla görmek zorunda kalmayacaklardı. O gider gitmez Rhaego her şeyi Aurora'ya anlatacaktı.

Yanında olmadan asla seyahat etmediği güvenlik ekipmanlarını çıkardı ve evi sterilize etmeye başladı. Bunu kaldığı her yerde yapardı, ama özellikle de özel görüşmelerin yapılacağını bildiği durumlarda. Yıllarca şehirler ve gezegenler arasında gizli paralı askerlik yaptıktan sonra bu işlem artık doğasında vardı.

Rhaego evi yaşam formları için tarayarak işe başladı ve duvarların içindeki tek yaratığın bildiği üç yaratık ve hobi odasının sol arka köşesine yakın küçük bir böcek grubu olduğunu doğruladı, bunu daha sonra araştıracaktı.

Bir şeyleri gizleyebilecek belirli malzemeleri tanımlayabilen başka bir cihazla evi tekrar taradı. Gizli

Askaitle doldurulmuş odalarda değerli eşyalar, insanlar ya da her ikisi de bulunabilir. Olağandışı boşluklar ya da yoğun askait alanları bulamadı. Gizli oda yok.

Son olarak üçlü bir ekran açıp evin iç ağına bağlandı, ardından koruma yerleştirebilmek için alttaki güvenlik hatlarını incelemek üzere aşağıya indi. Evin yaşı göz önüne alındığında şüphelendiğinden daha gelişmişlerdi, ancak yama yapmak ve tüm kontrolü yönlendirmek çok fazla çaba gerektirmedi.

İşini bitirdiğinde, Rhaego güvenli iletişim cihazı hariç tüm ekipmanı yerleştirdi ve aynayı etkinleştirdi
odanın karşısındaki uzun goblenin içine yerleştirilmişti. Yakasını çekiştirdi, kollarını düzeltti ve boynuzlarının arasındaki saçlarını düzeltti.

Aurora'yı düşündü ve bir ateş kıvılcımı onu kızarttı. "Sakin ol," diye fısıldadı.

İletişim cihazının ekranına bakarken çenesini sıktı. Parmakları yazamayacak kadar sertleşmişti ve bir an için mesajı göndermeyi ertelemeyi düşündü. Ama ne
Ne gurur ne de zaman onu bundan kurtarabilirdi. Alay edilmeyi ve kınanmayı kesinlikle hak ediyordu. En iyisi uzatmamaktı.

Maxu'nun erişim kodunu tuşlayarak mesajına basitçe başladı.

Bir sorunumuz var.

Bölüm 10

Aurora, artık bir şekilde kendisine ait olan yığınla eşyaya baktı. Kıyafetler, güzellik ürünleri, tanımadığı ama yine de güzel olan ışıltılı biblolar. Phirdo yüzünde o ekşi, sabırsız ifadeyle bekliyordu.

"Bütün bunları benim için mi aldı? Hepsini o mu seçti?" diye sordu, hem inanamamış hem de tedirgin olmuştu.

Phirdo'nun uzun ve sinirli nefes alışını görmek yerine duydu. "Evet. Tüm kocaların yaptığı gibi."

Aklı bir karış havada. Ne yapmalıydı? Phirdo, bu hediyelerden hangilerini beğenmediğini söylemesini bekliyordu ki onları elinden alabilsin. Doğrusu hepsini sevmişti ama bu çok fazlaydı. En çok beğendiği hediyeleri işaret etmek istiyordu.
pahalı görünen şeyleri alıp Phirdo'ya ihtiyacı olmadığı için onları geri götürmesini söyleyebilirdi, ama bu onu
Kocan kızdı mı?

Beklediğinden farklıydı. Sakin, çoğunlukla
-Ve yumuşak konuşuyordu. Birçok kez onun gergin olduğunu ve söyleyecek bir şeyler aradığını hissetmişti. Ona dokunmaya çalışmamış ya da yanına oturmaya zorlamamıştı. Vücuduna bakmamış ya da sapıkça davranmamıştı. Bu kafa karıştırıcıydı. Kafa karıştırıcıydı.

Yine de Phirdo gittiğinde ve birlikte yalnız kaldıklarında ne olacağı konusunda endişeliydi. Bu insanlar görgü kurallarına takıntılıydı. Belki de kocalık haklarını talep etmek için seyircilerin gitmesini bekliyordu. Aurora yutkundu.

"Phirdo, sana bir soru sorabilir miyim?"

Adamın gözleri neredeyse geriye kayıyordu. "Bu benim işim."

"Ne bekliyor ki? Bütün bunları benim için aldı. Ne bekliyor? Karşılığında ona ne vermem gerekiyor?"

Bunun üzerine Phirdo'nun başı öne eğildi ve kibrinin bir kısmı şaşkınlığa dönüştü. Eşya yığınlarına baktı, sonra tekrar ona döndü. "Sen onun karısısın," diye cevap verdi şaşkınlıkla.

"Bu ne anlama geliyor? Ne yapmam gerekiyor?" Kâhya ona boş boş bakmaya devam edince ekledi: "Benden yemeklerini yapmamı, evi temizlememi, onu ovmamı mı bekliyor? ayaklar..." Sinirli bir şekilde elini kaşımaya başladı. "Onunla mı uyuyacaksın?"

Phirdo'nun kolları çözüldü ve ona baktı. onu tamamen şaşırtmıştı. "Sen *onun* karısısın," dedi tekrar, sanki bu ona bir cevapmış gibi. Bordo bir kaşını kaldırdı. "Kocalar Dünya'da ne yapar?"

Ayaklarına bakarak nasıl cevap vereceğini düşünmeye çalıştı.

"Boynuzlarını bana doğru itmeyi bırak," diye tersledi.

Aurora daha kelimeleri algılayamadan sert ses tonuyla geri sıçradı. "Ama... benim hiç boynuzum yok."

"Hayır-bilmediğini biliyorum- Boş ver." Kısa bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkardı. "Seni anlamıyorum. Sadece bana neyden kurtulmak istediğini söyle, ben de yoluma gideyim." Nefesinin altından, "Onunla yatmak mı? Kimin yatağında, sorarım size? Saçmalık."

Aurora yenilgiyle iç çekti. Hiçbir yere varamıyordu. "Hiçbir şeyin değişmesine ihtiyacım yok. Her şey yolunda."

"*İyi,*" diye tekrarladı, sanki bu kelime rahatsız ediciymiş gibi. Ekranını kapattı. "Değişiklik yok. O zaman erkenden yatayım." Bunun daha iyi olacağını düşündü.
Şehre dönüp geç saatlere kadar çalışacaktı ama Phirdo'nun keskin sesi ona aksini söylüyordu.

"İyi günler" -başını arkaya eğdi, buradaki insanların selamlaşırken yaptığı gibi garip bir şekilde boğazını gösterdi ve veda etti ve sözünü bitirmeden odadan çıktı- "iyi geceler."

Yalnız kaldığında, hediyelerinin yığılı olduğu odadan dışarı çıktı. Tam olarak bir dolap değildi, daha çok bir sergi salonuydu. Herhangi bir raf ya da askı yoktu ama bir dolap gibi yatak odasına bağlıydı.

Evin tarzı gördüğü diğer binalara benziyordu. Dış duvarlar, eski bir binadan fırlamış gibiydi.
masalsı, büyük ve soğuk renkli taşlardan inşa edilmiştir. İçeride, taş duvarlar veya taş vurgular her yerde bulunabilirken duvarlar boyanmış ya da oyma ahşap aksanlarla kaplanmıştır.

Yatak odasında, yapraklar, dallar ve böcekler gibi doğal unsurları tasvir eden güzel ahşap oymalar ve duvar halıları ile yeşil bir duvara yerleştirilmiş devasa bir yatak vardı. Oymalar, düzinelerce üfleme cam armatürün devasa ateş böcekleri gibi parladığı tonozlu tavana kadar uzanıyordu. Yatağın karşısında yer alan oda, bir

Yarım daire şeklindeydi ve fiyort ile uzaktaki batan güneşe bakan kemerli pencerelerle kaplıydı.

Burada, şimdiye kadar sahip olduğu en güzel odada uyuması gerekiyordu ama içindeki korkuyu uzak tutamıyordu. Phirdo ve *kocası* Rhaego'nun sesini duyabiliyordu,
evin içinde bir yerlerde konuşuyordu. Kalbi kaburgalarının altında titriyor, onu tedirgin ediyordu. Yakında Phirdo gidecek ve kocasıyla yalnız kalacaktı. O zaman ne olacaktı?

Aurora yatağa oturdu ve pencereden turuncu güneşe baktı, sinirleri uğulduyordu. Elini kaşımamaya çalışmaktan vazgeçti. Tırnaklarını kırmızı teninde gezdirirken duyduğu acı onu rahatlatıyor, odaklanabileceği bir şey veriyordu.

Bir kasırga sireni sırasında bodruma sığınmak gibiydi. Oturup beklemekten ve parçalanmak üzere olup olmadığınızı merak etmekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Diğer odadan gelen sesler kesildi. Ayağa kalkıp pencereye koştu ve arabalarının bir şekilde havada asılı beklediği dik yamaca baktı. Phirdo
ön yolda belirdi ve yüzünde asık bir ifadeyle arabanın içine adım attı.

Arabayla uzaklaşırken onun kendi kendine mırıldandığını görebiliyordu.

Uçup gitti mi? Yönlendirmek mi? Sihirli bir uçan makinenin istediğiniz yöne doğru süzülmesini sağladığınızda buna ne denirdi?

"Aurora?"

Sıçradı ve kapalı kapıya doğru döndü. O adamın

-Kocasının gürleyen sesi odunların arasından geliyordu.

onları ayırıyordu. Dizleri titreyerek geri çekildi.
Omurgası güneşin ısıttığı pencereye çarptı. Gözlerini kırpmadan kapının kestane kahvesi rengine kilitlenmişti. Nabzı o kadar sert atıyordu ki tüm vücudu titriyordu.

Adını tekrar seslendi ve kadın yere yığıldı, acıyan iri gözlerinde yaşlar birikti. Cevap vermezse içeri girecek miydi?

"Git buradan," diye fısıldadı, çaresizce yalvarırken boğuluyordu. "Git buradan. Git buradan. Git buradan."

Kapısının kolu döndü ve başını ellerinin arasına gömdü.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sizinle konuşmalıyım."

Şimdi onun odasındaydı. Yüzünü gizlemesine rağmen, sesinin taşınma şeklinden bunu anlayabiliyordu. Sürüklenen bir adım sesi adrenalini yükseltti ve kafası
tehdidi görüş alanında tutmak için.

Kaşları çatılmıştı, yüzünde acı dolu bir suçluluk ifadesi vardı. "Korkunun kokusunu alabiliyorum, küçük insan. Lütfen güvende olduğunu bil. Sana zarar vermek istemiyorum."

Göğsünden, gözyaşlarıyla birlikte boğuk bir kahkaha fırladı. Boğazı kapandı. Kendisine gülünmesine nasıl tepki verecekti?

İblisin ağzı gerildi ama ona doğru ilerlemek yerine, korkmuş bir hayvanı saklandığı yerden çıkarmaya çalışır gibi dizlerinin üzerine çöktü. Bakışlarını onun üzerinde tutarken gözleri sabit ve kararlıydı. "Ben bir grubun parçasıyım.
yardım etmeyi misyon edinmiş yeraltı grubu

Clecania'nın insanları. Biz muhalifleriz." Durakladı. Gözleri kızın yüzünde gezindi.

Aurora ona sadece sessizce göz kırpabildi.

"Tuva'ya yardım etmeye geldim," diye devam etti, kaşları ciddiyetle kalkmıştı. "Eğer istersen seni özgür bırakmayı umuyorum. Sana daha önce söyleyemediğim için özür dilerim."

Zihni uğuldadı. Bu bir oyun muydu? "Anlamıyorum," diye nefes aldı şaşkınlık gözyaşları arasında. "Biz evliyiz... değil mi?"

Sanki onun konuşmasını duymak rahatlatmış gibi göğsü genişledi. "Tüm Tuva için öyleyiz. Ama evliliğimiz sadece bir oyun. Ben... sizden biriyle çabucak yakınlaşmalıydım. Tek yol buydu."

Aurora onun sözlerini sindirdi ama inançsızlığından kurtulamadı. Anılar zihninde yüzüyor, çenesinin sallanmasına neden oluyordu.

Birinin boynuzunu kıran bu adamın iğrenç sesi.

İpin keskin ısırığı dizlerinin üstündeki deriyi kazıyordu.

Kırmızı, vahşi gözler ve damlayan kan.

Yüz ifadesi dürüst ve hevesli görünüyordu ama son birkaç gündür korkusunun şüphesini yönlendirmesine izin vermeyecek kadar çok şey yaşamıştı. Yalan söylediği ortaya çıkarsa bir daha toparlanamazdı.

Umut, göğsünde bir yer edinmek için çırpınıyordu. İçeri girmesine izin vermek istemedi.

Çene kasları gerildi, bir şey söylemek için ağzını açtı ve ağırlığını ona doğru kaydırdı. Aurora irkildi.

Dondu kaldı. Söylemek üzere olduğu her neyse sustu. Kısa bir nefes vermeden önce gözleri onunkiler arasında gidip geldi. "Güveninizi kazanmak için ne yapabilirim?"

"Git," dedi kısaca. Cevap, zihninin işleyebileceği zamandan daha hızlı gelmişti. Başka türlü söylemeyebilirdi. Ama istediği buydu. O anda ihtiyacı olan tek şey onun gitmesiydi. O çok büyüktü, varlığı çok kuşatıcıydı. Zihni, yaklaşan devasa bir iblisin yakın tehdidi dışında hiçbir şeyi tanımlayamıyordu.

Yüz hatlarında bir irkilmenin gölgesi geçti ama itiraz etmedi. Onu şaşırtarak başını salladı. "Bir daha içeri girmeyeceğim. Burası senin alanın. Ama hazır olduğunda gel beni bul. Hafta sonundan önce konuşmamız gerek."

O ayağa kalktığında Aurora'nın kasları yeniden gerildi. Tam yüksek boyuna ulaşması uzun zaman aldı, ki bu sadece kanını daha da dondurdu.

Adam çıkışa doğru ilerlerken ağır adımlarının sarsıntısı zeminde ilerledi ve topuklarına çarparak titreşti. Gitmeden önce tekrar ona döndü. "Kapınızın önüne yiyecek bırakacağım. Başka bir şeye ihtiyacın olursa lütfen beni çağır. Seni duyacağım."

Adam kapıyı arkasından kapattı ve kadın koyu renkli ahşaba baktı.

Seni duyacağım.

Bunun güven verici olması mı gerekiyordu? Odaklanabildiği tek şey, onun sessizce
Evin derinliklerinde. Bekliyor ve dinliyorum.

Titredi.

Bölüm 11

Aurora'yı görmeyeli iki günden fazla olmuştu. Rhaego evin içinde durmadan volta atıyor, her ihtimale karşı yakın duruyordu. ortaya çıktı. Yemekleri kapısına bıraktı, usulca kapıyı çaldı ve ona yemek getirdiğini söyledi, ama içeriden en fazla boğuk bir itiş kakış duydu.

Eğer yatağındaki sensörlerden gelen ve onun hayatta ve hareket halinde olduğunu gösteren kayıtlar olmasaydı, içeri dalabilirdi. Ama onu yeterince korkutmuştu ve umutsuzca onunla tekrar konuşmak ve bir şekilde onu samimiyetine ikna etmek istemesine rağmen kendini tuttu.

Maxu, Rhaego'nun düşündüğü kadar iğrenç biri değildi. Aslında Rhaego, Diana'nın güvenliğini sağlayamadığı için daha fazla alay edilmeyi hak ettiğini düşünüyordu. Ekip, Diana'yı kurtarmak için ve gelecek hafta yerel bir üst düzey yetkilinin evine zorla girmeyi planladılar.

Rhaego'ya Marsol'un hâlâ idare edebildiği konusunda güvence vermişti, ancak sık sık ne durumda olduğunu soruyordu. Erkeğin Sabır sadece Rhaego'nun daha kötü hissetmesine neden oldu. Tekrar başarısız olursa hayal kırıklığına uğrama tehlikesiyle karşı karşıya olan o kadar çok insan vardı ki. Fakat
Bir plan yapmıştı ve tek ihtiyacı olan Aurora'nın işbirliğiydi.

Kocaları ev işleriyle uğraşırken tüm gelinlerin bir araya gelip sosyalleştiği haftalık öğle yemeği, Aurora'nın çok şey öğrenmesi için mükemmel bir fırsattı.
Diana'dan gerekli bilgileri alacak ve planını paylaşacak.

Şu an itibariyle, öğle yemeğine hâlâ iki gün vardı. Zamanları vardı ama gittikçe azalıyordu ve o da endişelenmeye başlamıştı.

Ayrıca, Rhaego planının işe yarayıp yaramayacağına henüz karar veremiyordu. Aurora hakkında çok az şey biliyordu. Ya bir sebepten dolayı yardım etmeyi reddettiyse? Ya Aurora'nın
yalan söylediğini ve ona anlattığı her şeyi karşısına çıkan ilk askere açıkladığını biliyor muydunuz?

Ekibinin gözaltına alınmasına neden olabilecek herhangi bir hassas bilgiyi ona söylemeden önce onun hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu.
öğrendi. *Hâlâ zamanım var*, diye kendine tekrar hatırlattı. Diana'nın hangi sığınakta olduğunu bilse bile, Verakko kruvazör sorununu henüz çözmemişti. Rhaego bir kaçış yolu bulana kadar hiçbir şey yapamazdı.

Maxu ile yaptığı kısa görüşme dışında dış dünyayla iletişim sınırlı kalmıştı. Muhaliflere katılan herkes artık Kraliçe'nin intikam alma eğiliminin farkındaydı. Hiçbir ipucu, ele geçirilebilecek hiçbir mesaj bırakmamaları gerekiyordu ve bunu başarmanın en kolay yolu da sadece kesinlikle gerekli olduğunda iletişim kurmaktı.
gerekli.

En eski arkadaşı Theo'yu ve insan eşi Jade'i arayıp Aurora'yı en iyi şekilde nasıl kazanabileceği konusunda tavsiye almak istese de, kendini ulaşmaktan alıkoydu. İkili sadece çiftleşmiş ve Kraliçe'nin burnunun dibinde Tremanta'da yaşamakla kalmıyor, aynı zamanda değerli bir kız bebekleri de vardı. Hain oldukları anlaşılırsa Kraliçe onları birbirlerinden ya da çocuklarından ayıracak kadar alçalır mıydı? Bunu riske atmayı reddetti. İşler henüz bunun için yeterince vahim değildi.

Rhaego inin akıntısına baktı ve sinirlerini yatıştırmak için piposundan bir nefes deralja çekti. Uzun kadifemsi yeşil

Dallar, küçük derenin yüzeyinin altında, hafif bir akıntıda sürüklenen saç tutamları gibi sallanıyordu. Kıvrıldılar ve alevler kadar hipnotik bir şekilde dalgalanıyordu. Rhaego bitkileri izliyor, kalp atışlarıyla eş zamanlı olarak pençelerini akılsızca geri çekip uzatıyordu.

Diana'ya nasıl ulaşılır?

At arabası mı, tırmanış mı? Üçüncü bir seçenek bulmak için zihnini zorladı.

Diana'yı kasabadan götürmeyi deneyebilirdi ama halka açık her şey riskliydi. Kocasına kopmaz bir kumaşla bağlı olacaktı. Erkeği öldürmesi ve cesedini dışarı çıkarken sürüklemesi gerekecekti. Bu ya da kolunu koparmak.

Rhaego bir kahkaha attı. Başka yolu yoktu. O sadece bir erkekti.

Kısa sürede bir muhafız sürüsü üzerine çullanırdı. Bağlayıcı kumaşlarını çözecek aleti çalabilse bile, yine de bir orduyla savaşması ve bir şekilde takip edilmeden bir kruvazöre ulaşması gerekecekti. Hayır, çalmak zorundaydı.

Diana'yı bir şekilde ininden çıkardı. Tek yolu buydu.

Piposunu bir kenara bırakarak elini boynuzlarının arasına götürdü. Kendini aşmaya başlamıştı. Diana'nın hangi mağarada olduğunu bile bilmiyordu. İlk adım, Diana'nın Aurora öğle yemeği sırasında onunla konuşacaktı. Sabırsızlıktan bakışları Aurora'nın odasına giden koridora kaydı.

Şimdiye kadar, bu evlilik onun geçmiş evliliklerine biraz fazla benziyordu. Diğer eşleri *de* kendi içlerine kapanmışlardı. onunla zaman geçirdim.

Göğsü sıkıştı. Ondan hoşlanmadığını herkesin içinde gösterse hiçbir Tuvastan gözünü kırpmazdı. Aslında, bu muhtemelen bu hileye yardımcı olur.

Rhaego'nun hassas kulakları Aurora'nın kapısının gıcırtısını yakaladı. Omurgası dikleşti, sonra dondu kaldı, herhangi bir sesten korktu. onu sıçrayarak odasının güvenliğine geri gönderirdi.

Ara sıra kapıyı açıyor, adamın koridora bıraktığı yemek tepsilerinden bir şeyler alıyordu. Ama her seferinde kısa bir süre sonra geri çekilirdi. Tekrar ortadan kaybolmadan önce kalkıp onu yakalamak istese de, kendini zorladı kalmak için.

Küçük bir ses kulaklarına çarptı ve oturduğu yerden sıçradı. *Ayak sesleri mi?*

Sessiz adımlar yaklaştıkça kalbi kararsız bir ritimle çarpıyordu. Gelininin tatlı kokusu koridordan aşağı süzüldüğünde, nabzı boynuzlarına kadar atmaya başladı.

Hayır, gelinim değil, diye kendini düzeltti. *O sadece benim gözetimim altında bir insan.*

Sonra gelini olmayan adam ortaya çıktı ve bir an için sanki kalbi hiç atmıyor gibiydi.

***

Bunu yapabilirsin. Aurora hareket etmeye devam etmek için ayaklarını zorladı. *Seni beslemekten ve yalnız bırakmaktan başka bir şey yapmadı.*

Sinerek, ağlayarak ve yatakta uyanık kalarak geçirdiği günlerin ardından, nihayet yakın tehlike korkusunun azaldığını hissetmeye başlamıştı. İblis kocasının korkunç bir planı hayata geçirmek için pusuya yatmadığı artık çok açıktı.

Aslında, ona lüks bir oteldeki özenli bir uşak gibi davranıyordu. Ona gurme yemekler getirip kapıya bırakıyor, sonra da eski tabakları kaldırıyordu. Öyle bir noktaya gelmişti ki, teşekkür bile etmeden onun yemek pişirmesine ve temizlik yapmasına izin verdiği için kendini suçlu hissediyordu.

Bugün erken saatlerde, kendini içinde bulduğu yeni durumla yüzleşme zamanının geldiğine karar vermişti. Gerçi tam olarak Ona güvenmeye hazırdı ama onu dinlemek için sabırsızlanıyordu. Ya gerçekten ona yardım etmek için oradaysa? Umut etmek için çok fazla gibi geliyordu ama eğer doğruysa...

Hâlâ içini kemiren sinirleri silkeleyerek onunla yüzleşmeye hazırlandı. Odasındaki devasa, yuvarlak taş havuzda yıkandı. Neredeyse istemeyerek de olsa bu ıslanmadan keyif almıştı. Su, evin içinden geçen büyük derenin bir kolu olan küçük, fokurdayan bir akarsu tarafından besleniyordu. Küvetin üzerindeki resimli pencerelerden fiyortun muhteşem manzarası görünüyordu.

Budamayı yaparken, Rhaego'ya nasıl yaklaşacağını da zihninde planlamıştı. Küçük kuş benzeri yaratıklar
Pencerenin dışında uçuşan kuşlar dikkatini çabucak dağıtmıştı. İki yerine dört tüylü kanatlarıyla, uzun gagalarını dışarıdaki fırfırlı lacivert ve benekli pembe çiçekleri dürtmek için kullanıyorlardı. Çift kanatları ileri geri uçmalarına ve bir sinek kuşunun yapabildiği gibi havada süzülmelerine yardımcı oluyordu.

Garip kuşlar onu fark etmiş gibi göründüklerinde, penceresinin önünde durup bıldırcın tüylü tek başlarını ona doğru eğdiklerinde, nasıl olduğunu merak etmişti.
zekiydiler. Kendini bir süre kuşları düşünmeye bıraktı.

Uzun süre, varlıklarının uyandırdığı merakın tadını çıkardı. Korkudan başka bir duyguyu deneyimlemek iyi hissettiriyordu.

Lifleri tenine dokunur dokunmaz onu kuru bırakan ılık bir havluyla odasında dolaşırken, Rhaego'nun ona verdiği giysilere baktı.

Aurora, Phirdo'yla birlikte kıyafetlere baktığında pek beğenmemişti. O kadar perişan olmuştu ki
hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Ama şimdi onları görüyordu. Her bir parça çok güzeldi ve lüks kumaşlardan üretilmişti. Renklerin hepsi çiçeksi, organik tonlardaydı. Yapay hiçbir şey yoktu. Hiçbiri cafcaflı değildi. Her biri onun özelliklerini tamamlıyordu.

Ve mücevherler... Narin zincirlere dizilmiş ışıltılı taşlar ve inciler. Kristal kakmalı başlıklar ve som çekiçle dövülmüş
altın korseler. Bir hazineyi açmak gibiydi.
göğüs. Eşyaların birçoğu, nasıl giyileceğinden emin olamadığı konfigürasyonlarda bir araya getirilmişti ama yine de göz alıcıydılar.

Eğer bu bir oyunsa, o zaman neden böyle güzel bir
şeyler? Neden ucuz ya da en azından orta derecede güzel şeyler seçmiyorsunuz? Phirdo yüzünden miydi? Ona bu abartılı hediyeleri vermemek şüphe uyandıracağı için mi? Hepsinin onda kalmasını istememiş olmalı. Onu buradan çıkardığında muhtemelen geri verecek ya da satıp parasını alacaktı.
para iadesi.

Havluyu göğsünde tutarak kıyafetlere göz attı. Gördüğü ilk elbise yumuşak pembenin güzel bir tonuydu. Onu yığının en üstünden aldı ve

uygun bir tane bulmadan önce birkaç tane denemesi gerekirdi. rahatça. Giysinin mükemmel olduğunu görünce şok olmuştu. Sanki onun için yapılmış gibi tüm doğru yerlerinden kıvrımlarını sarıyordu.

İpekli gül rengi korsajın Juliet kolları vardı, dirseklerine kadar şeffaf ve kabarıktı, sonra etrafına oturdu.
Ön kollar. Hafif etek, dönme isteği uyandıracak kadar hareketli kumaş katmanlarından oluşuyordu.

Dünya'da kıyafet almak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Kıyafet satın almak, kendi bedeninin yanı sıra bir küçük ve bir büyük bedende listelenen ürünleri denemek zorunda kaldığı yorucu bir çileydi. Paranın ve zamanın sorun olmadığı mükemmel bir dünyada, devasa göğsüne uyması için her şeyi bir beden büyük alır, sonra da giysileri terziye diktirirdi.
çadırlara benziyordu, ama bunun için hiç enerji bulamamıştı.

Bu gezegende şimdiye kadar kendisine verilen tüm giysiler ona uyuyordu. Elbette, tam olarak onun tarzı değillerdi. Kolların çoğu bol ve kabarıktı, ki bu da
Mutfakta çalışırken uğraşmak can sıkıcıydı ve henüz hatırı sayılır göğüs dekoltesini rahat ettiğinden daha fazla ortaya çıkarmayan bir yaka bulamamıştı, ama şikayet edemezdi.

Yerçekimi hala vardı, bu yüzden en azından küçük bir destek olmadan
Hâlâ sinir bozucu derecede ağırdılar ama alışkın olduğu endüstriyel sınıf sütyenler yerine destek için sadece sert göğüs kısmıyla bile harika görünüyorlardı... çok harika.

Aurora aynada kendi göğüs dekoltesine bakarak kaşlarını çattı ve yakasını daha mütevazı bir şekilde germeye çalıştı.

boşuna yükseklik. Sonunda pes etti. Eğer Rhaego gerçekten onu kurtarmak için buradaysa, göğüslerinin onun için bir önemi olmamalıydı, değil mi?

Muhtemelen beni çekici bile bulmuyordur, dedi kendi kendine odasından çıkarken. Onu ormanda yakaladığında kırmızı bakışlarının bıraktığı hararetli izi hatırlayınca adımları durakladı. Belki de gözlerinde gördüğü açlık sadece bir numaraydı... söylediği gibi.

Aurora kendini buna ikna etmeye çalıştı ama durdu. Koridorun ortasında, odasından çıkma kararını yeniden düşündü. Onunla yüzleşmeye gerçekten hazır mıydı?

Elini kaşıdı ve midesinin kazınmasının durmasını diledi. Aklından milyonlarca korkunç olasılık geçiyordu ama hiçbirini mantıklı bulamıyordu. Eğer ona kötü bir şey yapmak isteseydi, bunu daha önce yapmış olması gerekmez miydi?

Şimdi mi? *Tabii saplantısı uzun süreli zihinsel manipülasyon değilse.*

Sonunda ayaklarını tekrar hareket etmeye ikna etti. Koridordan çıktığında onu hemen fark etti. Fark etmemek zordu. Çok fazla yer kaplıyordu.

Uzun açık hava odasının diğer tarafındaki adaçayı yeşili büyük sandalyenin önünde durdu. Yüzü ona dönük olmasına rağmen Vücudu sanki yeni kalkmış gibi eğikti.

Bu mesafede, aralarına koltuklar ve masalar yerleştirilmiş olsa bile, yine de onu korkutuyordu. Onun ne kadar hızlı olduğunu ilk elden biliyordu.

Aurora yutkundu.

Eğer onu şu anda yakalamak isterse, yakalamadan önce arkasını dönmekten başka bir şey yapamayacağını tahmin ediyordu.

onu. Bu düşünceyle boğazı düğümlendi, ama onu itti.

"Merhaba." Sesi çatallaştı.

Rhaego vücudunu ona doğru çevirdi ve güçlü boynunu taşıyarak çenesini yukarı kaldırdı. Bunu yapan başka insanlar da görmüştü.
Ben de. Selamlama mı? "İyi günler." Adamın gürlemesi odada yankılandı ve kadının kollarındaki tüyleri diken diken etti.

Birbirlerine bakarlarken ağır bir sessizlik oldu. Adamın gözleri kızın kıyafetinde gezindi. Bakışları o kadar kısaydı ki, adamın aslında ilgisiz olduğu sonucuna varabilirdi ama bakışlarının sert bir şekilde kızın vücudundan uzak kalması kasıtlı olduğunu hissettirdi. Bir erkeğin bakmamak için kendini zor tuttuğu zamanki bakışını tanıyacak kadar çok kadınla çıkmıştı.

"Oturmak ister misiniz?" Yanındaki sandalyeyi işaret etti. Sonra, koltuğun kendisine çok yakın olduğunu anlamış gibi birkaç adım geri çekildi ve daha uzaktaki bir aşk koltuğunun önünde durdu.

Aurora yanağının içini çiğneyerek bir nefes çekti.
derin bir nefes aldı ve sandalyeye doğru ilerledi. O kaldı
O derin minderin kenarına tüneyene kadar ayakta durdu, sonra o da oturdu.

"İyi misin?" diye sordu.

Bu saçma soruya *hayır* demek istiyordu ama adamın sesindeki gerçek endişe parıltısı onu durdurdu. "Evet. Biraz daha iyi hissediyorum." Etrafına bakındı
güzel odanın duvarlarında ne söyleyeceği yazılıymış gibi.
Değildi. Nasıl daha iyi bir fikir bulamadığım için

Bu garip sohbetten sıyrılmak için ağzından kaçırdı: "Yani bizi serbest bırakmak için mi buradasınız?"

Ağır kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru kalktı. Ağzı açıldı ama bir şey onu bir an için konuşmaktan alıkoydu. Yavaşça cevap verdi: "Amaç bu. Eğer gitmek istiyorsan."

Aurora neredeyse kıkırdıyordu. "Neden kalmak isteyeyim ki?" Nasıl olduğunu fark ettiğinde boynuna bir kızarıklık yayıldı. Bu kulağa aşağılayıcı geliyordu. Ne de olsa burası onun memleketi olabilirdi. "Ben... Yani..." diye kekeledi. "Güzel bir şehir ama-"

Ağzının köşesi hafifçe kalktı. "Endişelenmene gerek yok, küçük insan. Şehrimin kusurlarını biliyorum." Omuzları derin nefesiyle birlikte yükselip alçaldı. "Teklifim yine de geçerli. Kısa süre önce, bir kız çocuğunu kurtarmak gibi bir hata yaptım. Kurtarılmayı tercih etmeyen bir kadın, bu yüzden şimdi sormayı akıllıca buluyorum."

Gerçekten pişman görünüyordu ve Aurora'nın ilgisini çekti. "Bunu daha önce yaptın mı? Yani, bir örgütün parçası olduğunu söylediğini biliyorum, ama *gerçekten* başka yerlere gidip insanları özgürleştirdin mi? Hepsiyle evlenmek zorunda mıydın?" O cevap veremeden kadın hızlandı, aniden sorularla doluydu. "Kaç kişiyiz ve bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

Soluk gri gözlerinin ardında onun nefes almasını beklerken zihni çalışıyordu. "Son sözünüzle başlayabilir miyim? soru?"

Aurora, onun cevap vermesini beklediğini fark edene kadar sorunun retorik olduğunu düşündü. "Evet, tamam."

"Bir yıldan biraz daha kısa bir süre önce bir insan, arkadaşım Jade, bir ormanda bulundu. O zamanlar insanlar hakkında çok az şey biliyorduk. Ona Galaksilerarası yasaların emrettiği gibi, haydut Dördüncü Sınıf türlere davranıldığı gibi davrandık ve onu Toplum. O da evlenmeye zorlanmıştır, ancak yaşadığı şehir olan Tremanta'daki tören onunki gibi değildir...
benim memleketimde olduğu kadar yoğun. Sizi korkuttuğum için özür dilerim." Yani gelin kovalamacası her yerde olmamış.

İlginç.

Aklından sorular geçmeye başlamıştı ama sözünü kesmek istemediği için sadece küçük bir gülümsemeyle onayladı.

"Jade ve kocası Theo yakınlaştı ve Jade onun çiftleşme işaretlerini hayata geçirdi," diye devam etti. Aurora kaşlarını çatınca, "Bir Clecanian'ın gözleri değiştiğinde, bu potansiyel olarak eşini, ilahi diğer yarısını bulduğunu gösterir. Bu durum birden fazla kişi için geçerli olabilir. Ama ne zaman
Bir Clecanian'ın ellerinde çiftleşme işaretleri -tasarımları- belirdiğinde, bu onların eşlerini bulduklarını doğrular."

Birden fazla insan. Aurora'nın ağzı kupkuru olmuştu. Gözleri değişmişti. Kırmızıya dönmüşlerdi. O korkunç doktor Buhmek'in gözleri de öyle. Bu ne sıklıkla oluyordu? Kısa bir an için adamın ellerine baktı ama pürüzsüz kırmızı deriden başka bir şey göremedi. Belki de bu o kadar sık oluyordu ki, ateşli birini gördüğünde karnında bir çarpıntı hissetmeye benziyordu.

"Bu olağanüstü bir olaydı." Rhaego'nun ifadesi bir aciliyet kazandı. "Halkımız için çiftleşme ölmüştü. Yüzlerce yıldır hiçbir Clecanialı eşini tanımamıştı. Bu yüzden birinin bir uzaylıyı tanıması... mucize gibi görünüyordu." O zaman çenesi sıkıştı ve bir an önce gözlerinde parladığını gördüğü hayranlığı bastırdı. "Ama sonra onun gezegenimizdeki varlığının
tam bir mucize."

Rhaego, Aurora'nın kaşlarını daha da yukarı kaldırdı.
PRIC olarak bilinen bir grubun sinsi yeraltı hareketlerini açıkladı. Görünüşe göre insanları getiriyorlardı.
ve diğer uzaylılar, yok olmaktan kurtulmalarına yardımcı olacak uyumlu bir tür bulma umuduyla herkesin bildiğinden daha uzun süredir buradalar.

İlk başta, dünyanın dört bir yanındaki şehirler insanların ve onların çiftleşme yeteneklerinin keşfedilmesinden büyük mutluluk duymuşlardı.
Klekanyalılar, ancak mevcut insan sayısının azlığı ve Dünya'nın mevcut Dördüncü Sınıf olarak adlandırılması, dünyayı sabırsızlandırmaya ve bazılarına ahlak kurallarını unutturmaya başlamıştı.

İnsanların müttefiki olan eski Tremanta Kraliçesi'nin suikasta kurban gittiğini ortaya çıkardığında
Kurnaz kızı yeni Kraliçe olarak seçilince Aurora'nın nefesi kesildi.

"Hepimiz için üzücü bir gündü," diye kabul etti Rhaego. "Ama o zamandan beri olanlar, benim muhalif grubumun ona karşı çıkmasının nedenidir. Dünya'yı yeniden sınıflandırmak için, Galaksilerarası İttifak Konseyi'ni insanların Dünya'yı yeniden sınıflandırmaya hazır olduğuna ikna etmemiz gerekiyor.

daha geniş bir evrene tanıtılacak. Bir duruşma çağrısı yapıldı ve seçilen Clecanian gezegen temsilcisi konseyde davayı savunacak kişi olacak. Tremanta'nın eski Kraliçesi temsilciydi, ama koltuğu
öldüğünde açıldı. Yeni Kraliçe Vila bu makamı istiyordu ve gerekli oyları alabilmek için Fejo adında bir erkeğin aylar önce kriyo-uyku kapsüllerinde bulup eski Kraliçe'ye teslim ettiği insan stokuyla şehir liderlerine rüşvet verdi."

"Aylardır burada mıyım?" Aurora elini kaşıdı. "Ben... Ben bir rüşvet miyim?"

"Evet," dedi çenesi gıcırdayarak. "Eğer İttifak onun burada ne yaptığını bilseydi, hapse atılır ya da daha kötüsü olurdu. Ama kimse böyle bir şeyi onlara açıklamaz, çünkü açıklarsak gezegensel ceza. Şu anda dördüncü sınıf asimilasyon için sığınak gezegeni olarak belirlenmiş durumdayız.
İttifak, gezegenimizin açıkça Dördüncü Sınıf varlıkların ticaretini yaptığını öğrenirse çok uzaklara gider."

"Yani, eğer onu ele verirseniz, insanlar Dünya'ya geri mi götürülecek?" Aurora umut etmeye cesaret edemeyerek yavaşça sordu.

Pençelerini geri çekip uzattı ama bu hareketin farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Hayır. Başka bir sığınak gezegene nakledilirsiniz. Dünya'ya dönebilmenizin tek yolu türünüzün yeniden sınıflandırılması ve Dünya'nın-
duyarlı evrenle bütünleşmiştir."

Aurora adamın söylediği her şeyi gözden geçirdi. İşlenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki şakaklarında bir ağrı oluştu. "Bu
Kraliçe tüm bunlardan paçayı sıyırıyor çünkü

Kimse onu ispiyonlayacak mı? Biz-diğer insanlar ve ben
-Onun yakalanmasını istemiyorum çünkü eve dönme şansımızı kaybederiz ve sen de onun yakalanmasını istemiyorsun çünkü bizi alıp götürürler ve halkın en başa döner. Yani soyları tükenecek." Rhaego sessizce başını salladı. "Bu işleri... zorlaştırıyor, değil mi?"

"İnanılmaz derecede öyle," diye kabul etti. "Tuva gibi bazı şehirler Kraliçe ile ittifak kurdu. Ona oy verdiler ve karşılığında insanları aldılar ve Dünya'nın yeniden sınıflandırılması için gereken süre boyunca onu desteklemeye ve korumaya devam edecekler. Ancak karşı koyan bazı şehirler var. Onlar da Dünya'nın yeniden sınıflandırılmasını istiyorlar, ancak Kraliçe'nin bu konuda izlediği yolun vicdansızlık olduğuna inanıyorlar ve bir tavır aldılar. Kraliçe'nin zaferi ilan edildikten sonra, siz insanları kendisine sadık kalan şehirlere göndermeye başlayacağını biliyorduk ve biz de bunu engellemeyi kendimize görev edindik. Bu sevkiyatlar onun yerine kendisine karşı duran şehirlere teslim edilecek."

Aurora'nın başı zonkluyordu. Kendini bir yere indirmişti. tam bir karmaşa. Kendisinin güçsüz bir siyasi piyon olduğu bir karmaşa. Bir yerlerde hâlâ kapsüllerde uyuyan başka insanlar olduğu fikri mide bulantısına yol açtı. Kaç kişi vardı?

Uyuyan insanlardan oluşan bir depo var mıydı?
Onları kullanacak bir şey bulana kadar saklamak mı? Kraliçe onu, Diana'yı ya da Maggie'yi uyandırma ve yeni hayatlarını kabullenmelerine izin verme zahmetine bile girmemişti.

onları göndermek. Aurora'nın boğazı yandı. Tabii ki hayır. Bu çok fazla sorun yaratırdı.

"Sen iyi misin?" Rhaego sordu.

Aurora ona baktı ve uzun süredir sessiz kaldığını fark etti. "Görünüşe göre bu herkesin bildiği bir şey.
İnsanlar türünüzü kurtarmanın anahtarıdır." Onun başını sallamasını bekledi. Bakışları tekrar odaklanmadı ve Sandalyesinin yanında fokurdayan bir dere. "Sanki o kadar önemli hale geldik ki, artık insan değiliz. Sadece semboller. Ya da potansiyel."

Rhaego koltuğunda öne doğru kayarak onun dikkatini çekti. Kaşlarının iç köşeleri kalkmış, alnında endişe çizgileri oluşmuştu. "Sen *benim* için bir insansın. Çoğumuz için." Aurora bakışlarını onun kararlı bakışlarından ayıramıyordu. Sanki o yakışıklı gözleriyle ona samimiyetini aşılamaya çalışıyordu.

Aurora gözlerini kırpıştırdı. *Yakışıklı mı?*

Adam tekrar konuşmadan önce bu düşünceyi kabul edecek zamanı olmadı. "Muhaliflerin sayısı artıyor. Yolunu değiştirene kadar ona karşı toplanmaya devam edeceğiz, ya da..." Bunun üzerine dudakları mühürlendi ve daha dik oturdu.

"Yoksa?" diye sordu, bilmek istiyordu.

Bu kez ona baktığında yüz ifadesi daha tereddütlüydü. Sanki gerçeği ne kadar şekerle kaplayacağına karar veriyordu. "Ya da," diye başladı, "planlarını hayata geçirecek yetkiye sahip olmamasını sağlayacağız."

Aurora yüzünü boş tutmaya çalıştı. Otorite demesine rağmen, *yetenek* duymuştu ve bunun iması onu ürpertmişti.

Bölüm 12

Aurora Rhaego'yu soru yağmuruna tutarken güneş aşağı doğru alçalmaya başladı. Rhaego hepsine eksiksiz cevap verdi ve Aurora onun cevaplarının dürüst olduğunu hissetti, hatta Yüksek sesle konuşmaya pek hevesli görünmüyordu.

O sindirirken sohbette bir durgunluğa ulaştılar. Tuvastan'ların bu gezegende onun gibi görünen tek insanlar olduğuna dair şaşırtıcı haber. Bunun mantıklı mı yoksa dar görüşlü mü olduğuna karar veremedi.

Tüm insanların birbirine benzediği gibi tüm Clecanialıların da birbirine benzediğini varsayıyordu. Bazı ırkların neredeyse insan gibi göründüğünü, bazılarının ise işlevsel kanatlara sahip olduğunu öğrenmek aklını başından almıştı.

Bir böcekbilimci olarak Aurora taksonomiye aşinaydı. Genellikle bir tür, birbiriyle çiftleşebilen ve verimli yavrular üretebilen bir grup hayvan olarak tanımlanırdı. Fakat o Hafıza bankalarını taradığında, bu kadar fiziksel değişkenliğe sahip tek bir böcek türü bile hatırlayamıyordu.

İnsanların da Clecanian türünün bir parçası olduğunu açıklamasına rağmen, Tremanta'da yaşayan bir çift arasında halihazırda üretilen yavruların kanıtladığı gibi, Aurora çocuğun kısır olup olmayacağını merak etti.

katır gibi melezleşmiş birçok hayvan gibi yetişkinlik çağına ulaşabilirdi ya da bir mucize eseri insanlar ve Clecanian'lar gerçekten uyumlu olabilirdi. Bildiğini sandığı her şeye meydan okuyordu ve bu fikir heyecan vericiydi.

Dikkati Rhaego'ya kaydı. Onların çocuğu neye benziyordu?

Aurora'nın bakışları onun kalın boynuzlarına ve güçlü yüz hatlarına takıldı. Baskın ve çekinik özelliklerin dünyasında, kendi cılız insan alellerinden hiçbirinin onunkilerle yarışabileceğini hayal bile edemiyordu. Eğer *baskınlık* bir imge olsaydı, bu adam o olurdu. Çocukları muhtemelen babalarının karbon kopyası olacaktı.

Oturduğu yerde kıpırdandı, onun sessiz incelemesinden rahatsız olduğu belliydi. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Özre gerek yok." Başını salladı ve yavaşça oturduğu yerden kalktı. Onu ürkütmemek için mi bu kadar yavaş hareket ediyordu?

Sonunda tam boyuna ulaştığında, sıkı bir gülümseme takındı. "Biliyorum insanlar görünüşümü biraz..." Yere baktı, sonra tekrar ona döndü. "İtici.
Şeytani, eğer kelimeyi doğru hatırlıyorsam."

Aurora'nın dudakları aralandı. Dürüst olmak gerekirse, *gerçekten* de bir şeytana benziyordu ama onun bunun farkında olduğunu bilmek kalbini acıtıyordu.

Adam kızın yüzündeki acıma ifadesini görmüş olmalı ki parmaklarını umursamaz bir şekilde salladı. "Bunu ilginç buluyorum. Derinlerde yatan bir anısı olmalı
İnsanların bize bu kadar benzeyen varlıklar hayal etmesini halkım sizin türünüze aşıladı." Onun sandalyesi ile aşk koltuğu arasındaki yoldan dikkatlice kaçınarak manevra yaptı oturma alanlarının arkasındaki yürüyüş yoluna doğru. "Hafızanın böyle bir şeye bağlanmış olması talihsizlik.
Benzerliğimizin kötücüllüğü temsil etmesi üzücü." Sözlerini ancak resmi bir omuz silkme olarak tanımlayabileceği bir ifadeyle bitirdi, omuzları uygun sertliğini asla kaybetmiyordu.

Aurora eriyip bir su birikintisine dönüşmek istedi. Rhaego her ne kadar rol yapmaya çalışsa da, üzüntüsünü görebiliyordu. Kim onu suçlayabilir miydi? Ona henüz tam olarak güvenmiyordu ama eğer doğru söylüyorsa, bu onun türüne yardım etmek için çok fazla risk aldığı anlamına geliyordu ve onlar da onu kötü, yıkıcı bir canavarla karşılaştırarak teşekkür etmişlerdi.

Yalan söylemek ve ona bu karşılaştırmayı yapmayı hiç düşünmediğini söylemek istedi ama bu ona küçümseyici geldi. Önce
cadıların zaten iblislerle işbirliği içinde olması gerektiği konusunda bir şaka yapıp yapmayacağına karar verebilirdi. harika bir eşleşme olduğunu söyledi.

"Son birkaç gündür pek bir şey yemedin. Sanırım akşam yemeği hazırlasam iyi olacak."

Ses tonunda daha önce duymadığı bir kesinlik vardı. Sanki iştahsızlığı onu üzmüştü ve şimdi onu beslemeye kararlıydı. Bunun kontrolcü mü yoksa besleyici bir kişiliğe mi işaret ettiğini daha sonra analiz edecekti.

"Yemeğinizi odanıza getirmemi ister misiniz?
Yine mi?" Oturma alanına paralel uzanan küçük dereye doğru baktı. "Ya da burada servis edebilirim."

"Yani bütün o yemekleri sen mi yaptın?" Aurora şaşkınlığını sesinden gizleyemedi. Kafasını kapının arkasından çıkarıp ulaşabildiği her lokmayı kapacak kadar cesaretini topladığında soğuk ve şekilsiz olsa da, onun için bıraktığı tepsilerdeki yiyecekler Michelin yıldızlı bir şef tarafından yapılmış gibi görünüyordu.

Ağzını açtı, sonra Phirdo'ya benzer bir şekilde tekrar kapattı. "Evet," diye cevap verdi sonunda. Kulağa daha çok

Sanki bir soru sorar gibi, övgü alıp almaması gerektiğinden emin değilmiş gibi.

"İnanılmazlardı."

"Teşekkür ederim." Sadece derin bir nefes almış olabilirim. göğsünü genişletiyordu, ama daha çok iltifat karşısında şişmiş gibi göründüğünü düşündü. Zihnini bir sıcaklık gıdıklaması işgal etti. "Okulda en sevdiğim derslerden biriydi."

"Keşke aşçılık kursu ben okurken de bir seçenek olsaydı. okul." Aurora oturduğu yerden kalktı ve adam onun hareketlerine pasif bir merakla baktı. "Acaba..." Tereddüt etti. Belki de bu devasa uzaylının etrafında dolaşmamalıydı. Ona güvenip güvenmeyeceğinden hâlâ emin değildi.

Zihninde, tüm bunların acımasız bir şaka olabileceğini hatırlatan rahatsız edici bir ses vardı. Sadece onu kazanmak için bir oyun.
gönül rahatlığıyla. İhtiyatlı davrandığı için hiç pişman olmamıştı ve şimdilik biraz şüphe duymakta bir sakınca yoktu.

Öte yandan, yemek pişirmek bir mutfak cadısı olarak kimliğinin temel dayanaklarından biriydi ve Rhaego onu her ne kadar rahatsız etse de,
Burada yemek pişirmenin neye benzediğini, malzemelerin neye benzediğini görmek istedi. Özellikle de koruma tılsımı için kullanabileceği bir şey bulup bulamayacağını görmek istiyordu.

Benim için yemek yapmasına da izin veremem. Bu adil olmaz. Bu onun kararını pekiştirdi. "İzlememin sakıncası var mı?"

"Beni yemek yaparken izlemek mi?" Ağzının kenarı kalktı ve ağır kaşları açık bir heyecanla kalktı. "Gerçekten mi?" Onun derin sesi odada çınladı, öncekinden daha yüksekti. Temizledi

Tekrar konuşmadan önce boğazını sıktı ve yüz hatlarını düzeltti. "Bana katılmanızdan onur duyarım."

Bu heves kulağa *samimi* geliyordu. Onun izlemesi fikri neden onu heyecanlandırmıştı?

"Ben önden gideceğim." Sırıtışı yine sıkıydı ama artık zoraki bir gülümsemeye benzemiyordu. Sanki daha çok
Daha geniş gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Başını bir kez daha geriye doğru hızlıca eğerek uzaklaştı ve Aurora da onu takip etti. O da
güvenli bir mesafeden onu mutfağa kadar takip ederken Rhaego'nun geniş sırtını inceledi. Kilometrelerce kas.

Phirdo turları sırasında ona mutfağı bilerek göstermemişti, nasıl olsa yiyeceklerin hiçbirini tanımayacağını, dolayısıyla bir anlamı olmadığını iddia etmişti. O zaman şaşırdı
Rhaego onu en alt kata kadar götürdü. Her katta
Yaşadığı evin mutfağı, arkadaşların bir araya geldiği ve sihrin yapıldığı evin kalbinin attığı yerdi.

Bu mutfak gözden uzak bir yerdeydi. Gizli. Sanki yemek pişiren kişi görülmek istenmiyormuş gibi. Yine de bu alanı sevmişti. Loş ve sakindi. Pencereler
uzaktaki duvar, evin her katından geçen küçük derelerden birine bakıyordu.

Ana katta gün ışığında parıldayan ve yemyeşil çiçekli bitkilerle çevrili akarsuların aksine, bu gölgeliydi. Bahçenin kenarları arasında fokurduyordu.
Ev ve dik uçurum duvarları, taştaki nemli çatlaklar arasında tüylü eğrelti otlarının büyüdüğü yer.

Dış duvardaki mutfak tavanının bir köşesi yoktu, bunun yerine geniş pencerelerin camları kavis yaparak yuvarlak bir köşe oluşturuyordu ve Aurora mavi gökyüzünün en küçük dilimini görene kadar uçurumu takip ediyordu. Günün herhangi bir saatinde güneş bu odaya doğacak mıydı?

Pencereden arkasına baktığında, Rhaego'nun doğal taşla yontulmuş tezgahın diğer tarafından sessizce onu izlediğini gördü. Sanki yapmadığı bir şey yaparken yakalanmış gibi gözlerini kaçırdı.
gerekiyordu. Kollarını arkasına doğru çekerek sırtını dikleştirdi.

"Bir koltuğa ihtiyacınız olacak." Daha çok kendi kendine konuşarak
odayı taradı ve kaşlarını çattı. "Eşler normalde mutfakta oyalanmazlar. Oturacak yer yok."

"Ayakta durabilirim. Benim için sakıncası yok," diye teklifte bulundu.
Eş olarak pozisyonuna atıfta bulunarak.

"Hayır." Bu kelimeyi söylerken neredeyse yüzünü buruşturuyordu. O ısrar edemeden merdivenleri çıktı.

Olduğu yerde kök salmış bir halde mutfağı inceledi. Odanın diğer tarafına büyük dolaplar yerleştirilmişti.
taş duvarlar. Görünürde sandalye yok. *Eşler oyalanmaz, değil mi?* Yazık oldu. Otları ayıklarken dışarıda şırıl şırıl akan dereyi dinleyebileceğiniz sağlam bir ahşap masa sığacak kadar yer vardı.

Belki bu gece geç saatlerde gizlice aşağı inebilir ve birkaç koruyucu-sachet malzemesi için dolapları yağmalayabilirdi. Öyle olmadı.

Rhaego odadayken mutfağı araştırmak doğru olmazdı. Ne yaptığını sorarsa ne diyecekti? Ona, kendisine zarar vermek istemesi ihtimaline karşı kendini korumak istediğini söyleyemezdi.

Dolaplara tekrar baktı ve umudu azaldı. Bir uzaylı kilerinin kapısını açma şansı neydi ki?
ve adaçayı bulmak? Yok.

Rhaego, güneşin ısıttığı oturma odasında gördüğü minderli sandalyelerden biriyle merdivenlerin başında yeniden belirdi. Dudakları aralandı. Sandalye devasa boyutlardaydı, dev kocasının rahatça sığabileceği büyüklükteydi ama o sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi merdivenlerden aşağı taşıdı. Adam onu aval aval bakarken yakalamadan önce ağzını kapattı.

Yarım daire çizerek dönerken sandalyeyi havada tuttu ve yerleştirmek için iyi bir yer aradı. Bu garip ağırlığın altında ölmüyor muydu? Sonunda sandalyeyi iki tezgâhın arasındaki girişe yerleştirdi. Aurora sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Çalışırken, onları ayıracak sağlam bir tezgâh olmadan doğrudan onun yolunda olacaktı.

Ondan bunu kaldırmasını isteyebilirim, diye düşündü, sinirden kalçaları diken diken olmuştu.

Önce sandalyeye, sonra da işini bitirdiğinde ona baktı ve sandalyeye doğru bir el salladı. "Lütfen oturun." İfadesi o kadar ciddiydi ki, huzursuzluğuna rağmen şaşırtıcı bir sıcaklık dalgası karnını işgal etti.

Sevimli olduğuna karar vermeden önce seni beş dakikadan fazla avlayan iblisin etrafında ol, diye azarladı ilerleyip bulut yumuşaklığındaki koltuğa otururken.

Plastik sandalyedeki bir çocuk gibi yukarı, yukarı, yukarı bakarak yerleştiğinde ona bir kez daha kapalı dudaklarla sırıttı. Bu koltuk hiçbir şekilde yere yakın değildi. Aksine, ayakları yere değmeyecek kadar yüksekti. Yine de tezgah yüksekliğinde bir şey görebilmesi için çok alçaktı. Yine de bu konuda bir şey söylemedi. Adamın yaptığı nazik bir jestti ve bu jeste burun kıvırmak aptallık olurdu.
koşullarını göz önünde bulundurarak onlara baktı. "Çok teşekkür ederim."

Bu kez gülümsemesinin arasından bir parça dişi göründü ve onu çabucak sakladı.

Aurora, Diana'nın ona gülümserken dişleri göstermenin ne kadar kaba bir davranış olduğunu anlattığını hatırladı. Bu çok kötü oldu. Şimdi Rhaego'ya gerçekten bakma şansı bulmuştu. Rahatsız edici dişlerine rağmen yakışıklı bir gülümsemesi olduğunu hayal etti.

Tezgâha dönerek özel dikim ceketini silkti ve tuniğinin kollarını sıvayarak kaslı ön kollarını ortaya çıkardı. Kadın yutkundu. Bol gömleğinin üzerine giydiği tuhaf yeleğin omuz kapakları hafifçe uzundu ve sağlam gövdesine sıkıca yapışmıştı.

Gülümsemesinin çekici olmasından daha fazlasını kabul edebilirdi.

Tüm o kasların neler yapabileceğini hayal etmek onu hâlâ tedirgin ediyordu ama artık tehdit altında hissetmeden gizlice bakabildiğine göre... iri yarı erkeklerden her zaman hoşlanmıştı.

Dizlerinin yanındaki gizli bir panelden avuç avuç ürün toplarken gözüne çarptı ve kadın hemen yiyeceklere baktı, bunu merak ediyormuş gibi yaptı.

sahte iblis kocasına bakmak için kabus dolu haftasından bir an ayırıyor.

"Ne yaptığımı bilmek ister misin, yoksa sadece izlemeyi mi tercih edersin?" diye sordu.

"Bilmek isterim." Kadın ayağa kalkmaya çalıştı ama adam kocaman pençeli elini kaldırdı.

Ürünleri tezgâhın üzerine bırakıp, bir tanesini arakladı. Şişman bir salatalığın şekli ve renginde olan, ancak kalın bir tüy tabakasıyla kaplı dikdörtgen bir cisim. Ona doğru ilerledi, ve hava ciğerlerinden vınlayarak çıktı. Koltuğuna yaslandı, adrenalini yükselmişti.

Sandalyesinin önünde diz çöktü ve evlenme teklif eden bir adamın tantanasıyla tüylü salatalığı ona sundu. Saldırı altında olmadığını anladıktan sonra rahat bir nefes alıp gevşemeye çalıştı ama Rhaego onun tepkisini fark etmişti.

Gözlerini kırpıştırıp yeniden ayarlamadan ve gülümsemeden önce yüz hatlarında bir suçluluk ya da belki de üzüntü parıltısı geçti. "Bu bir fisquat. Onu parçalayıp tohumlarını çıkaracağım. Taramanızın hoşunuza gideceğini söylediği tuzlu bir tadı var ve yaptığım yağlı balıkla güzel bir uyum sağlayacak." Ona uzattığı fisquat avucunun içinde yuvarlandı. Onun almasını mı istiyordu?

Onun sabit bakışlarıyla karşılaştı ve nefesi kesildi. Yakından bakınca adamın gözlerinin ne kadar muhteşem olduğunu gördü. Derin, soluk gri, koyu kirpikler ve kalın kaşlarla kaplı.

"Harika," diye nefes aldı fisquat'ı onaylayarak.
Sırıtışı genişledi.

Sonraki yirmi dakika boyunca Rhaego ona her bir malzemeyi tek tek gösterdi, her zaman bir tanesinin üzerine eğildi ona sunmak için diz çöktü. Her bir yiyeceği neden seveceğini düşündüğünü ve onları nasıl hazırlamayı planladığını anlatmak için zaman ayırdı.

Aurora göğsündeki sıcaklığın kıpırdanmasına engel olamadı. Çok tatlı davranıyordu. Çok sabırlıydı.

"Benim taramam ne?" diye sordu. Birkaç kez bundan söz etmişti.

Rhaego ona odaklandı. "Yemek ve koku tercihleriniz taranıyor." Aurora ona boş boş baktığında, Rhaego onunla yüzleşti
Tam olarak. "Kokular püskürten ve yiyeceklerin görüntülerini gösteren test, daha sonra beyninizin tepkisini tarıyor ve en çok hangi tür içeriklerden hoşlanabileceğinizi tahmin ediyor."

Karnına yılanlar dolandı. "Bunu hatırlamıyorum." Kovalamacadan önceki zamanlarını pek hatırlamıyordu. Günler bulanıktı. Acaba o sırada uyanık mıydı? Yoksa o hâlâ baygınken mi yapılmıştı? Boğazında bir safra düğümlendi. Vücuduna yeni giysiler giydirdikleri sıralarda mı?

Adamın yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçti ve yüzünü çevirip iki yumruğunu da tezgâhın üzerine koymadan önce gözlerindeki hafif kırmızı ışığı fark etti. Aurora gerildi. Bahsettiği tanıma olayı bu muydu? O
huşu içinde tartışırdık. Sanki kutsalmış gibi. Ama bu öfke gibi hissettirdi.

Burun delikleri alevlendi ve gözlerini elektronik bir ekrana dikti. "Bunu sen uyurken yapmış olmalılar." Onun

Kelimeler alçak sesle söylenmişti ama ona dönüp baktığında kırmızılık gitmişti. "Eğer bir şeyi beğenmezsen, lütfen bana söyle."

Onun *için* deli mi oluyordu?

"Sana ne kadarını açıkladılar?" Gözlerini işine dikmişti ama çenesinde bir kas kıpırdadı.

"Fazla değil," diye mırıldandı. "Beni yakalayanın kocam olacağını söylediler. Nehre ulaşabilirsem evlenmek zorunda kalmayacağımı söylediler." Başını öne eğdi. "Başka şeyler de söylemiş olabilirler ama... beni ilk uyandırdıklarında dinlemekte zorlandım ve... şimdi
Burada ağlamanın ayıp olduğunu biliyorum. İlk başta kendimi durduramadım." Alçak bir hırıltı başını kaldırmasına neden oldu.

"Özür dilerim," diye homurdandı Rhaego, hırıltısını bastırmaya çalışırken derin sesi yuvarlanan taşlar gibiydi. "Bu kabul edilemez. Kral Yaskan'ın anlayışsız olduğunu biliyordum ama bu kadar soğukkanlı olabileceğini düşünmemiştim." Bıçağını tedirginlikle havaya doğru salladı. "Ve bir kadına böyle davranmak? Nasıl olur da
Bu tür eylemlerin Tanrıça'nın gözüne girmesini sağlayacağına inanıyor muydu?"

Tanrıça mı?

Aurora ruhani bir insandı. Her şeyin birbirine bağlı olduğuna ve enerji alışverişinin herkesin bildiğinden daha büyük ve gizemli olduğuna inanıyordu. Ama büyükannesi gibi o da inancını her zaman tanrılardan ziyade doğaya bağlamıştı. Yine de Rhaego'nun Tanrıçasına duyduğu saygı ilgisini çekmişti.

"Sence diğer insanların kocaları da böyle hissediyor olabilir mi?" Aurora düşünmemeye çalışmıştı

Diana ve Maggie hakkında. Aklı ne zaman onlara gitse boğazına bir korku düğümleniyordu. "Sence onlar
iyi muamele gördün mü?"

Rhaego ellerini lacivert bir beze silerken durakladı. "Elbette." Sanki kendini azarlıyormuş gibi gözlerini uzun bir süre kapalı tuttu. "Ne kadar az şey bildiğini unutuyorum."

Örtüyü bir kenara atarak arkasındaki tezgâha yaslandı. "Veba dünyamızı kasıp kavurmadan önce bile dişiler her zaman el üstünde tutulurdu. Sizin gözünüze farklı görünse de bu değişmedi. Evlilikte eşlerin üzerine titrenir. Okulda yemek pişirmekten hoşlandığımı söylediğimde, ortaokul eğitimimizden bahsediyordum-
hayvancılık okulu. Eşlerimize her şekilde nasıl bakacağımızı öğrenmek için kurslara katılıyoruz, böylece Tanrıça, dişinin onayı yoluyla bizi çocuklarla kutsayacak ve türümüzün devam etmesine izin verecek.

"Bir Tuvastan erkeği bir eş aldığında, uygun olduğunu kanıtlamak için çalışır. Kocalar günlerini eşlerine iltifatlar, hediyeler, yiyecekler yağdırarak geçirir ve
Yeterince..." "Memnun oldum" diye mırıldanırken yanakları fuşya rengine büründü.

Yüzünün kızarması dikkatini o kadar dağıtmıştı ki sözlerini anlaması bir an aldı. Anladığında, onun da yanaklarında sıcaklık yükseldi.

"Ama..." Söyledikleri hiç mantıklı gelmedi. "Korkmuş bir kadını ormanda avlamanın bununla ne ilgisi var?"

Rhaego irkildi. Başını salladı, kalın siyah bukleleri geniş omuzlarına dökülüyordu. "Hissedebilirsin

Mantığa aykırı ama tüm Tuvastanlar bundan hoşlanıyor. Ateşimizin dizginlerini gevşetmemizi sağlar." Ona doğru bir adım attı ve tekrar diz çöktü. "Ama doğru düzgün hazırlanmamışsınız. Kralımız sabırsızdı ve bu affedilemez."

Solgun gözlerinin altında kırmızı bir parıltı yanıyordu ve kadın kendini geri çekilmemek için zorladı.

"Sizi tedavi eden sağlık görevlileri yetersiz bakımları nedeniyle görevden alınmalı ve sizi şehrimizin geleneklerine alıştırmakla görevlendirilen her kimse..." Dalgınca yemeği hazırlamaya dönerken sözlerini tartıyor gibiydi. "Onları ormanda avlamak da benim için sorun olmazdı."

Aurora bu tehditten biraz fazla hoşlandı. Bu
Kendisine karşı bu kadar acımasız davranan insanlardan bahsederken sözlerinin koruyucu bir şekilde kesilmesi neredeyse iç çekmesine neden oluyordu.

Bacaklarını altına sıkıştırdı, merakı daha da alevlenmişti. "Ateş hakkında soru sormak ayıp mı?"

Keskin bir pençeyle yuvarlak pembe bir meyveyi deldi ve güçlü elinde posa haline gelene kadar sıktı. "Bana karşı kabalığını dert etme Aurora. Sen
Bana istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz."

Adını gümbür gümbür söylerken kadının omurgasından bir ürperti geçti. Adını *her* söylediğinde olduğu gibi. "Tam olarak nedir bu? Ateş mi?"

Doğramanın ortasında durdu ve onu inceledi. "Bu da mı açıklanmadı?"

Kendini biraz daha cesur hissederek sandalyesinden kalktı ve yemeği nasıl hazırladığını görmek için merakla adamın karşısında durdu. "İlk başta bunun argo bir kelime olduğunu düşünmüştüm.

kızgın ya da sinirli. Ama şimdi bunun başka bir anlama gelebileceğini düşünüyorum."

Rhaego'nun eli, onu hayrete düşüren bir şekilde metal bir bıçak yerine bir lazere sahip olan bıçağının sapını sıktı ve çözdü. Hiç körelmeyen bir bıçak. *Fiyakalı.*

Rhaego kıpırdamayınca başını kaldırıp baktı ve onu yine kendisine bakarken buldu, gözlerinde belli belirsiz bir kırmızılık vardı. Nefesini içine çekti ve bakışlarını kaçırdı, sonra doğramaya geri döndü. "*Ateş*, belirli duygular yaşadığımızda vücudumuzun yarattığı kimyasal ve hormon artışına verdiğimiz addır. Bu duyguları yükseltir ve bizi...
uygunsuz bir şekilde. Eğer bunu kontrol etmezsek."

"Yani, vücudunuzda gerçek bir reaksiyon mu var? İlginç." Şaşırmaması gerekirdi. Fizyolojik hormonal tepkiler hayvanlar aleminde normaldi.
Lepidoptera, metamorfoz da dahil olmak üzere her türlü şeyi tetikleyen ekdisteroid sinyallere sahipti. Kollarını tezgâha dayadı ve ona yaslandı. "Buna neden *ateş* diyorsunuz?"

Adamın gözleri dekoltesinin sergilendiği yakasının dantel kenarına kaydı ve kadın hemen
Tekrar doğruldu, teni ısınıyordu.

"Hissettiriyor..." Parlayan kırmızı gözler yapıştıkları yerden kalkıp onun bakışlarını yakaladı. "*Ateşli*."

Aurora'nın karnı kıpırdadı.

Kendinden geçer gibi olan Rhaego dikkatini aşağıya verdi ve o kadar hızlı kesti ki lazerden gelen mavi ışık

Bıçak bulanıktı. "Ateş gibi," diye ekledi. "Kimyasallar arttıkça içimizde sıcaklık yükselir. Bizi sıcak yapar."

Aurora olabildiğince rahat bir şekilde sandalyesine çekildi. Onların ateşi bulaşıcı mıydı? Çünkü kendisi de kızarmış hissediyordu. Avucunu sağ taraftaki tezgâha bastırdı ve kulaklarına taş öğütme sesi çarptı. İki pençesinin arasında tuttuğu balık filetosunu avucunu dayadığı tezgâhın üzerine bıraktı ve şaşırarak cızırdadı.

"Bir Tuvastan'ın gözlerinde ateşi görebilirsiniz."

Aurora sustu. Gözlerini değiştiren şey tanıdık değil de ateş miydi? "Kırmızı mı?"

Balığı baharatlarken başını salladı. Ve bir ses çıkardı rahatlamış bir iç çekiş. Bu ses üzerine kaşlarını kaldırarak ona doğru döndü.

"Özür dilerim..." Kendini durdurdu. Nedenini tam olarak kestiremese de ne kadar rahatladığını itiraf etmek kabalık gibi geliyordu. Sanki "*Tanrı'ya şükürler olsun* ki *birlikte olmak anlamına geliyordu*. "Sadece bunun ne olduğunu fark etmemiştim. Kovalamaca şimdi daha anlamlı geliyor."

"Hayatımız boyunca ateşimizi yönetmek için eğitiliriz. Kontrolün tamamen bizde olması pek çok kişi için gurur kaynağıdır. Ancak kendimizi kavga ya da kavga gibi duyguları harekete geçiren durumlara soktuğumuzda
Evlilik peşinde koşarken, onu ancak bir yere kadar dizginleyebilirsiniz."
Adam çalışırken onu dikkatle dinledi ve derin sesinin tadını çıkardı. "Bu, ateşlerini savaşmak ve üremek için kullanan ilkel atalarımızdan kalma körelmiş bir tepki."

Aurora kendisine kaba olduğu söylenen tavırları düşündü ve yapbozun parçaları yerine oturmaya başladı. Hepsi de duyguları açıkça ifade etmekle ilgiliydi. Dişlerini göstermek Dünya'daki pek çok hayvan için bir saldırganlık işaretiydi. Ağlamak açıkça aşırı bir duygu gösterisiydi. Aklına bir fikir geldi. "*Boynuzlarını itmek* ne anlama geliyor?"

Rhaego ilahi kokulu eserini kaplamaya başladı, kalçalarından eğildi ve bir cımbız kullanarak
Alçak açıdan göremediği bir şeyi titizlikle yemeğin üzerine yerleştirdi. Karnında kelebekler uçuşurken
onun yemeğine bu kadar özen ve niyet göstermesini izledi.

Kaşları hafif bir şaşkınlıkla çatıldı. Sonra sertleşti ve gözlerini ona dikti. "Bunu sana Phirdo mu söyledi?" Kız başını sallayınca kısık bir hırıltı çıkardı, sonra yeniden işine odaklandı. "Halkım görgü kurallarına bayılır ve kurallarımızı özünde bilmeyen herkese karşı hoşgörüsüzdür. Bu yorucu bir yaşam biçimi ve sen aramızdaki en bağnaz kişi tarafından karşılanacak kadar şanssızsın."

Aurora omuz silkti. "O kadar da kötü değilsin," diye şaka yaptı.

Adam iki kez baktı ve kadının gülümsemesini görünce yanaklarına bir fuşya çiçeği daha düştü. "Bunu duyduğuma sevindim," diye homurdandı. Elini hafifçe sallayarak "Boynuzlarınızı birine doğru indirmek kavgacıdır, çünkü boynuzları çarpmak savaşma yöntemlerimizden biridir. Eğer onlara boynuzları itmeyi bırakmalarını söylerseniz
kaba hareketine karşılık."

Aurora başını salladı, anlamaya başlamıştı. Boynuzlarının kıvrımlarını gözleriyle takip etti, hafif bir çizgiden başlayarak

Şakaklarının yakınında filizlendikleri yerde şişkinleştiler, sonra her çıkıntı boyunca bir kez dönerek keskin noktalarla son buldular. Derisi gibi koyu kırmızıydı. "Bu yüzden mi herkes birbirini selamlarken başını arkaya doğru eğiyor?"

Rhaego doğruldu ve ona bakmadan önce eserinin üzerinden eleştirel bir gözle geçti. "Gerçekten de öyle. Boynuzlarınızı uzatıp boğazınızı ortaya çıkarmak kibarlıktır. Sanırım siz insanlardan bazıları için el sıkışmak da buna eşdeğer bir gelenek. Bu doğru mu?"

"Evet."

Gülümsediğinde dişlerinin görünmesini engellemek için dudaklarını ısırdı. Kendini sağlıklı bir şüphe porsiyonuyla ıslatmak istese de, endişelerinin zihninin girintilerinde daha da rahatladığını fark etti. Bu adam
Güvenilir.

Daha önce görmediği bir kontrol panelindeki birkaç düğmeye bastı ve ışık fikstürünün iki cam parçası tavandan aşağı süzülüp her birinin tabağının üzerinde durduğunda hareketsiz kaldı.

"Yemeğinizi nereye getirmemi istersiniz?"

Aurora yukarı doğru baktı, evin düzenini hatırlamaya çalışırken tavanı taradı. "Bir tercihim yok. Nerede yemek istersin?"

Başını yana eğdi. "Benimle yemek yemek ister misin?" Adamın şaşkınlığı onu neredeyse utandıracaktı. Evde yalnız oldukları ve aynı anda aynı yemeği yedikleri için birlikte yemek yiyeceklerini düşünmüştü.

"Ah, özür dilerim," diye geri adım attı. "Yapmak zorunda değiliz."

"Hayır." Bağırmamıştı ama sesi kulaklarını çınlatacak kadar yüksek çıkmıştı. Bir anlık sessizlikten sonra
daha yumuşak bir tonda konuştu. "Yemeğimizi paylaşmamızı istiyorum." Yere bakarken siyah saçlarından bir tutam boynuzuna düştü, sonra gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. Gergin miydi? "Sen terasa yerleşmeye ne dersin?
yemek ve size katılmak?" Avucunu ana kata çıkan merdivenlere doğru kaldırdı.

Ona baktı, ama onun ne olduğuna karar veremedi.
Kibarlık olsun diye heyecanlanmış gibi yapıyordu ya da gerçekten onunla yemek yemek istiyordu. "Bir şey taşımanıza yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Buna gerek yok," diye neredeyse alay ediyordu, sanki onun parmağını kıpırdatması aşağılayıcı bir şeymiş gibi.

Aurora tartışmak istedi ama bunun yerine sessizce merdivenlerden yukarı çıktı, terasın nerede olduğunu hatırlamaya çalışırken öğrendiği her şeyi karıştırdı. Yanlış bir kapının bir dolaba açılmasından sonra dolabı buldu ve küçük masadaki sandalyeye yerleşti.

Terasın kubbeli bir taş çatısı ve dairesel kenar boyunca uzanan sütunları vardı. Mor çiçekler açan kadifemsi sarmaşıklar terasın kenarından yukarı tırmanıyor ve
sütunların etrafında. Akşamüstü esintisi ılıktı. Güneş batmak üzere olduğu için gökyüzü peygamber çiçeği mavisinden daha koyu bir tona dönüşüyordu. Menekşe ve pembe bulutların çizgileri uzaktaki dağ zirvelerinin yakınında asılı duruyordu.

Başka bir durumda burası cennet gibi olurdu.

Eğer Rhaego onu dışarı çıkarmayı başarırsa, nereye götürecekti? Gözlerini kapadı ve güneşin ölmekte olan ışınlarını içine çekti.

Gün batımı, her nereye giderse gitsin Tuva'nın yarısı kadar güzel olmasını umuyordu.

Bölüm 13

Odaklan. Rhaego, Aurora'nın yemeğini toplarken kendi tepkilerine lanet okudu.

Bu kadar gerilim dolu bir durumda hissedeceği rahatlık anlarını tahmin etmemişti. Kendini içinde bulduğu koşullar ürkütücüydü. Bunların ağırlığı ciğerlerini daraltıyordu ama tatlı mavi gözleriyle ona baktığında zihninin bulanıklaşmasını sağlayan bir yolu vardı.

Şu anda bile, izole ediyor ve tasarlıyor olmalı.
Olasılık stratejileri, yine de aklında sadece acınası bir düşünce vardı: *Benimle vakit geçirmek istiyor.* Bu bir
Bu saçma düşünce onu istemediği bir baş dönmesiyle boğdu ama bundan kurtulamadı.

Rhaego iki soluk yeşil el üflemesi bardağa tury doldurdu ve onları zaten yiyecekle dolu olan tepsinin üzerinde dengeledi. Kim ürkek insanını etkileyecek bir yemek hazırlamaya çalışırken kan dolu kaçış planları düşünebilirdi ki?

Ona pahalı hediyeler aldığını ve yorulmak bilmeden yemeklerini pişirdiğini, kendi türünün ellerinde yaşadığı her şey için sessiz bir özür olarak söyleyebilirdi. Ama gerçekte, o ona kur yapmak istiyordu ve bu ayrıcalığı hak etmediğini biliyordu. En azından şimdilik.

Onu ve Diana'yı güvenli bir şekilde uzaklaştırıp Tanrıça tarafından kendisine verilen görevi yerine getirdiğinde, odağını Aurora'yı kazanmaya çevirebilirdi. Eğer çoktan onun

bir koca olarak yetkinlik, belki de bu fikre açık olurdu. Bir adım daha yaklaşmıştı.

Adam ne zaman yaklaşsa kaçışını hatırlıyorum.

onunla alay etti. Umutsuzluğun verdiği bir sızı omuzlarını çökertti.

Ona yaşattıklarımdan sonra beni asla istemeyebilir.

Bu düşünce zihninde safra gibi sıvılaştı. Ekşi ve yakıcı. Ceketini giydi, düğümleri düzeltti ve tepsiyi aldı. Sadece korktuğu için mi nazik davranıyordu?

Düşmanlıktan kaçınmak için kralına karşı kibar ve uysal davranması?

İlahi koku izini takip ederek evin içinde ilerlerken adımları hızlıydı. Dördüncü kata çıkmadan önce

Terasa çıkan merdivenlerden inerken derin bir nefes aldı. Oksijen sinirlerini yatıştırmak yerine onlara enerji verdi. Derisinin altında çatırdıyorlardı, ona yaklaştıkça yoğunlukları artıyordu.

Terasın kemerli girişini yarılamıştı ki adımları başarısız oldu. Teni gün batımının yumuşak tonlarıyla aydınlanan Aurora oturmuş uzaklara bakıyordu. Hafif bir esinti kabarık saçlarını karıştırdı. Bu onu gıdıklamış olmalıydı ki saçlarını omzunun üzerinden geçirerek boynunun yumuşak sütununu ortaya çıkardı.

Çekil, seni sersem. Rhaego, kız onu aval aval bakarken yakalamadan önce bakışlarını kaçırdı. Tepsisini terasın korkuluk duvarlarına koydu ve geniş ağızlı flütleri getirdi.

tury. Tuva'da yaygın bir içecek değildi ama insan dostları bu içeceği seviyordu ve Aurora'nın da seveceğini umuyordu.

Önüne bir tabak koyarken kalbi küt küt atıyordu. Beğenecek miydi? Tabağı küçük kremsi sarı sos topakları, renkli yenilebilir yapraklar ve soğutulmuş spiral yeşil rampine ile düzenleyerek elinden geldiğince güzel hale getirmişti. Pul pul
siyah fisquat tohumlarıyla kaplı beyaz bir kaynak ortasına tünemişti.

Midesi kükredi. Bu iyiye işaretti, değil mi?
Göğsünde bir güven kıvılcımı çaktı.

"Bu..." diye başladı. Adam onun sözlerini bitirmesini beklerken nefesini tuttu. "Çok güzel."

Şişti. "Beğendiğine sevindim." Herhangi bir standarda göre yetersiz bir ifade.

Rhaego koltuğunu çekip onun karşısına yerleşti ama genişliğinin ışığın tenini öpmesini engellediğini fark edince sandalyesini yana kaydırdı.

Onun hareketlerini izledi ama yorum yapmadı. Bardağını çevirirken, ışığı yakaladı ve
teninde dağınık fraktalları yansıtıyordu. Tuvan fiyortlarının manzarası hiç şüphesiz büyüleyici olsa da, kesinlikle daha iyi bir manzaraya sahipti.

Kadehini kaldırdı ve küçük bir yudum aldı. "Alkol mü?"

"Evet." Endişe onu sandalyesinden kaldırdı. "İçki içmiyor musunuz? Size başka bir şey getirebilirim."

"Hayır, hayır" -gülümsedi- "çok lezzetli. Fazla içmem, o yüzden sadece kontrol ediyordum."

Bilgiyi bir kenara kilitledi ve başarısızlığın boynuzlarından yuvarlanmasına izin vermeye çalıştı. "Elbette."

Sanki eksik bir şey arıyormuş gibi tabağının kenarına baktı. Bakışları tekrar
tabağındaki yemeğe özlemle baktı. Meseleyi anladığında Rhaego'nun ağzının kenarı kıvrıldı. Elini kaldırdı, niyeti açıktı.

Balığı almak için çıplak parmaklarını kullanmadan önce, adam onu durdurdu. Sessizce, yanlışlıkla kucağına koyduğu yemek eldivenini kaptı ve ona uzattı. Ardından kendi eldivenini giydi ve bir lokma balık aldı.

Yanakları pembeleşti. Bu renk onu sessiz bir aptallığa sürükledi.
utanılacak bir şey yok.

Aurora onun hareketlerini kopyaladı ve spiralli bir rampine aldı. Gözlerini kapatıp bir ısırık almadan önce ona endişeyle baktı. Çıkardığı inilti, şaftına ani bir kan hücumu gönderdi ve onu kalışlarına karşı şişirdi. Yutkundu ve pantolonunu düzeltmemek için kendini zorladı.

Gözlerini açtı, gözlerinde bir mutluluk pırıltısı vardı ama onun bakışlarını renklendirdiğini bildiği ateşi görünce sustu. Söylemek üzere olduğu her şey dudaklarında can verdi.

Ateşini görünce duyduğu huzursuzluğun kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı. Eskisi kadar korkmuş görünmüyor ya da kokmuyordu. Belki de zamanla, bunun kanıtları onu etkilemeyecekti.

Rhaego ateşini kafesine geri sokmak için sessizce mücadele ederken o yemeğine geri döndü. Bu hem bir hediye hem de

Yemeğini yerken artık zevk sesi çıkarmadığı için cezalandırıldı.

Garip bir sessizlik içinde yemek yediler, ama adamın sormak için yanıp tutuştuğu sorular vardı. Bilmek için can atıyordu. ama öğrenebileceklerinden korkuyordu. Eğer karakterinin kalitesi görünüşü kadar bile baştan çıkarıcı olsaydı, akılsız kalacağından korkuyordu ve yapmacık. Bu, şu anda göze alamayacağı bir durumdu.

"Peki plan nedir?" diye sordu bir porsiyon lapa balığı tutmak için mücadele ederken.

"Öğle yemeğinde temas kurmamız gerekiyor." "Öğle yemeği. Phirdo da bundan bahsetmişti. Nedir bu?" "Her haftanın sonuna doğru, eşler özel bir yemeğe katılır. Kocaları kasabada ev işleriyle uğraşırken birbirleriyle vakit geçiriyorlar. Diana'nın denstead'i hakkında bulabildiğiniz her şeyi bulmanızı istiyorum. Arabasının ne kadar yol kat ettiğini, etrafın neye benzediğini, tanımlayıcı herhangi bir işaret olup olmadığını. Onunla konuşurken gizli olman gerekecek, böylece diğer eşler tarafından duyulmamış olursun," diye açıkladı.

Dudakları gergin bir şekilde büzüldü. "Onlarla şehirde başka bir yerde buluşamaz mıyız?"

"Evlilik geleneksel olarak bir bağ kurma zamanıdır. Phirdo bizi Tuva'ya getirdiğinde, bir din adamı bizi tarikatlarının dokumasıyla bilinen kurdeleyle birbirimize bağlayacak. Kırılamaz ve sadece bir din adamı tarafından çıkarılabilir. Aynı şey tüm

evli çiftler. Öğle yemeği, bunun kaldırıldığı tek zamandır."

"El düğünü gibi mi?" Aurora'nın yüzüne geniş, ışıltılı bir gülümseme yayıldı. Nasıl çiğneyeceğini hatırlamak için çalışması gerekiyordu. Aklı o kadar meşguldü ki, çeviriyi kaçırdı. kulaklarında uğultu. "Bu çok havalı. Yani işimizi zorlaştırması dışında. Bizim de benzer bir uygulamamız var.
Dünya." Gwelding'ini yerken Tuvastan bağları üzerine düşünürken küçük sesler çıkardı.

Her bir mırıltının hangi düşünceden kaynaklandığını bilmek isterdi.

"Bu uygulamanın nasıl başladığını biliyor musunuz?"

Rhaego düşündü. Bağlamanın nedenini hiç sorgulamamış, sadece gelenek olarak kabul etmişti. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama sanırım densteadların yerleşmesine benzer nedenlerle başlamış olabilir. Dişiler ölmeye ve erkekler gelin almak için savaşmaya başladığında, bu tür davranışları engellemek için birçok yasa yürürlüğe kondu. Sonuçta bir başkasına bağlıysa, bir erkeğin kendisi için bir gelin çalması daha zor olurdu. Tabii kolunu koparmamışlarsa."

Aurora'nın eli ağzının yarısında durdu ve burnu kıvrıldı. "Ne kadar... yenilikçi."

Sessizce lanetledi. Nihayet odasından çıktıktan hemen sonra neden böyle bir şiddetten bahsetmişti? "Belki de başka bir nedeni vardı."

Omuz silkerek balığına döndü. "Diana ve Maggie'ye gitmek isteyip istemediklerini sormam mı gerekiyor? Tekrar üstlenmek istemediğini söylemiştin."

İşte yine oldu. Üçüncü insan Maggie'den bahsediliyor. Maggie'nin muhtemelen geride kalacağını ona söyleyecek cesareti henüz bulamamıştı. Diana için gelmişti. Aurora'yı da yanında getirmesi sadece kovalamaca sırasındaki kötü kontrolünün bir sonucuydu. Ama üçüncüsü için her şeyi riske atmak?

"Diana ne olursa olsun gitmeli," dedi Maggie konusundan dikkatle kaçınarak.

"Neden ne olursa olsun? Maggie ve bana seçim hakkı tanıyacaksın ama ona tanımayacaksın öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Kalmak isteyeceğinden değil ama yine de."

"Çiftleşti," diye açıkladı, sesi saygılı bir oktav düşerek. "O... o hastalanmadan önce eşiyle yeniden bir araya gelmesi çok önemli."

"Ne?" Sandalyesine yaslandı, çenesi gevşemişti. "Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bir eşi olduğunu biliyorlarsa neden şehriniz onu evlenmeye zorlasın ki? Bunun kutsal olduğunu sanıyordum."

Rhaego başını salladı. "Şehrim bilmiyor, o da bilmiyor. Eşi Marsol, onu tanırken
kriyo-uykudaydı. Olay olduğunda Kraliçe'nin emrinde casus olarak bizim için çalışıyordu. Kraliçe öğrendi ve
Diana'yı göndererek onu cezalandırdı." Durumu hatırlatınca iştahı kaçtı. "Grubumuzdaki tek Tuvastan ben olduğum için, buraya gelir gelmez acele ettim.
gönderildiği yerin burası olduğunu fark ettim. Onunla evlenmeyi ve Marsol'a geri getirmeyi planlamıştım.
mümkün, ama..." Bir yumruk karnını sıktı. Tury'sinden bir yudum aldı. "Ama onun yerine seni yakaladım."

Sözcükleri üzerinde çalışırken gözleri masanın üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Çok geçmeden, hâlâ cevap veremeyecek kadar aşağılanmış olduğu soruya ulaşacaktı.

Eğer Diana'yı yakalamak istediyse, o zaman neden *Onu* mu?

O sormadan önce tekrar konuşarak Marsol ve Diana'yı çevreleyen hassas durumu açıkladı. Marsol'un neden gergin olduğunu anlamış gibiydi ve
Diana'nın yanında güvende olmadan önce Kraliçe'nin ne yaptığını açıklamak istemiyordu.

"Şimdi hasta mı?"

Tatlı insanın ifadesinde gördüğü endişeyle Rhaego'nun damarlarında sıcaklık dalgalandı. "Üzülmeyin. Bu bir
Geçicidir ve Diana ile yeniden bir araya geldiklerinde azalacaktır."

"Ama..." Dudaklarını yaladı, bir şeyi anlamaya çalışırken gözleri dalgındı. "Peki ya Diana Marsol'la birlikte olmak istemezse? Ölecek mi?"

"İnsanlar bu bağı bizim hissettiğimiz gibi hissetmiyorlar ve DNA'larınızda çiftleşme içgüdüsünün ne kadar kaldığını henüz öğrenemedik. Yine de Diana hastalanmayacak ya da ölmeyecek. Bu kadarını biliyoruz." Derin bir nefes aldı. "*İsteyip istemediğine* gelince
Marsol'la birlikte olmak istiyorsa, bu ona kalmış. Eş yoksunluğu semptomları *ayrılıktan* kaynaklanır. Onu sağlıklı tutmak için sadece ara sıra ziyaret etmesi gerekir. Onu özleyecektir," diye itiraf etti Rhaego, "ama biz hiçbir insanı, eşi bile olsa, kendini bir başkasına vermeye zorlamayız."

Bu cevap onu yatıştırmışa benziyordu çünkü yavaş bir nefes aldı, başını salladı ve turyasından bir yudum aldı.

Gerçeği söylemiş olsa da, Rhaego'nun inancı Tanrıça'nın eş seçerken hata yapmadığı yönündeydi. O
Diana'nın Marsol'la tanıştıktan sonra onu isteyeceğini düşünmese bile isteyeceğinden emindi. Henüz çok az kanıt vardı ama Rhaego insanların hâlâ derinlerde bir yerde bu bağı hissettiğine inanıyordu. Ama bu tamamen yumuşak boynuzlu bir düşünceydi, bu yüzden bunu kendine sakladı.

"Maggie ve Diana'yı gördüğümde onlara söylemem gereken başka bir şey var mı?"

"Günlük hareketleri hakkında bilgi edinmek istiyorum. Onlar Kocalarıyla vakit geçiriyorlar mı yoksa onlardan kaçıyorlar mı? İnlerindeki odaları nerede? Ormanlarına giriyorlar mı yoksa içeride kalmayı mı tercih ediyorlar? Oradan, olası çıkarma noktalarını daraltmaya başlayabilirim. Bence
Phirdo'nun arabasını çalmak en iyi şansımız olabilir.
Diana'ya sessizce ulaşıyorum. Teknik uzmanımızın, bir vagonun baskı kontrollerini geçersiz kılmanın mümkün olup olmadığını söylemesini bekliyorum,
Yine de." Rhaego'nun kaşları kalktı. "Bunun dikkatli bir planlamaya ihtiyacı var. Grubumuzdaki tek Tuvastalı benim ve senin de çok iyi bildiğin gibi Tuva yabancılara karşı pek nazik değildir. Ne olursa olsun sürgün edileceğim ama başarısız olursam Diana'ya tamamen ulaşılamayacak."

Güneş ışığının son huzmeleri dağların ardında kaybolurken tepedeki aydınlatma daha da parladı.

"Anlıyorum," diye nefes aldı, sözlerinin onu etkilediğinin tek işareti genişleyen gözleriydi.

Düşünceleri annesine kaydı ve içine derin bir umutsuzluk duygusu yerleşti. Rhaego onu rahatlatmaya çalışmıştı. En son konuştuklarında ayrılma konusuna girmişti, ama alevlenmişti ve sözlerini takip etmek zordu.

Vakti olduğunda öğle yemeği sırasında tekrar deneyecekti. Onu geride bırakmayı düşünmek ruhunu incitiyordu ama bunun mümkün olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Annesi altmış yılı aşkın süredir Tuva'dan ayrılmamıştı. Bir günlük gezintiye bile çıkmamıştı. Onunla çıkış noktasında buluşmayı kabul edeceğini umsa da, zihninin bunun için yeterince uygun olmadığından endişeleniyordu.

Aurora'nın yumuşak avuç içi koluna değdiğinde Rhaego dondu kaldı. Tüm düşünceler kaçtı.

"Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz. Şimdi ve daha önce." Başı bakışlarını perçinlendiği elinden ayırmayı başarana kadar eğildi. Sarı kaşları kırışarak, minnettarlığını hissetmesini istercesine konuştu. "Teşekkür ederim." Onun açık sözlü Gülümserken beyaz dişleri parladı. "Sen nasıl olduğunu anla-oh." Eli ağzını kapatmak için havalandı ve alnı endişeyle çatıldı. "Dişlerimi göstermemem gerekiyor. Özür dilerim. Kırmak istememiştim."

Rhaego hiç düşünmeden avucunu kızın narin bileğine doladı ve elini yüzünden çekti. Onun gözleri genişledi. "Doğal gülümsemeni *arzuluyorum*. Dişlerin beni asla rahatsız etmeyecek kadar güzel."

Daha önceki utanç verici kızarıklıktan daha derin, hoş bir kızarıklık yanaklarını renklendirdi. "Oh. Teşekkür ederim." Gözlerini kaçırdı

Soluk kirpiklerinin arasından ona bakmadan önce.

Bu dişinin tatlılığı karşısında mırıldanarak canlandı. Hâlâ elinin altındayken bileği tepki olarak seğirdi. Rhaego eline onu bırakmasını emretti, mırıltısının susmasını emretti. Ama vücudu buna uymayı reddetti. Ateşi bir *türlü düşmüyordu*. Onu dokunuşuna alıştırdı. Belki biraz daha dayanırsa kadın rahatlayacaktı.

Mavi gözleri onun kızarmış gözlerini incelerken burnuna korkunun sadece belli belirsiz bir izi çarptı. Onu bırakmazsa koku artacak mıydı?

Göğsünden nefes çıkmadı. Ama elini çekmeye de kalkışmadı. Adam başparmağını bileğinin iç kısmındaki ipeksi derinin üzerinde gezdirdikten sonra bile.

Tekrar seğirdi, bakışları adamın eline kaydı. "Bu ses..."

"Mırıltım mı?" diye ekledi. Sesi neredeyse çınlıyordu.

"Gıdıklıyor," diye nefes aldı.

Rhaego kıkırdadı ve gözleri onunkilerle buluşmak için geri fırladı. Onun bakışlarındaki ateşi görebildiğini biliyordu. Rhaego onun kokusunu içine çekerek parıltının daha da artmasına izin verdi. Zamanla, onun ilkel tarafına maruz kalmak korkusunu yumuşatacaktı.

Bekle.

Başparmağı hareketsiz kaldı. Ateşinin yine kendisini ele geçirmesine izin veriyordu. Sadece nazik olmaya çalışmıştı ve şu anda mücadele etmemesi pek çok anlama gelebilirdi. Havada hâlâ bir miktar korku kokusu vardı. Kadının kendini korumak için hareket etmediğinden emin olamıyordu. Rhaego istedi ki

Onun dokunuşunu *istemesini*, başka seçeneği olmadığını düşündüğü için bunu acı bir şekilde kabul etmemesini.

"Özür dilerim." Mırıltısını susturmaya ve ateşini düşürmeye zorladı, sonra bileğini bıraktı ve sandalyesine geri oturdu.

Ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi tabağına döndü. Göz ucuyla onun diğer eliyle bileğine uzandığını gördü. Omurgası kaskatı kesilen adam, onun elini dokundurduktan sonra yaptığı gibi derisini kaşımaya başlamasını bekledi. Kız sadece parmak uçlarını nabzının üzerinde dalgınca gezdirince rahatladı.

***

Aurora'nın içi kıpır kıpırdı. *Mırlıyor muydu?* Bu neden bu kadar ilgi çekiciydi?

"Seni odana götüreyim mi?" diye sordu tabağı temizlendiğinde.

Gözlerini kırpıştırarak kendini gözden geçirdi. Rhaego resmi bir beyefendi gibi dik otururken, o sıkılmış bir genç gibi kambur duruyordu, ılık akşam esintisi onu sakinleştirirken göz kapakları yarıya kadar inmişti.

Eğer odasını tekrar nasıl bulacağına dair bir fikri olsaydı, onu geri çevirirdi.
onu rahatsız ediyordu. Ama beş gece boktan bir uykudan sonra çok yorgundu ve ev büyük bir labirent gibiydi.
rahat oturma odaları, fokurdayan su yolları ve pencereler, bu yüzden başını salladı.

Kendini sandalyesinden sürükleyerek tabağına uzandı. Adam onu durdurdu. "Onları sonra temizlerim."

Tartışmak istedi ama yorgunluk dilini ağırlaştırdı. Yarın konuyu bastıracak ve ağırlığını koymaya başlayacaktı. Yarın.

Evin içinde sessizce dolaştılar. Rhaego onun önünde değil yanında yürüyordu ve Aurora tüm farkındalığının onun ne kadar iri olduğuna odaklanmasına izin vermemeye çalıştı. Bakışları birbirinden çok az ayrılmış kollarına kayınca, dirseğinin Rhaego'nun bileğiyle aynı hizada olduğuna karar verdi.

Bakmayı kes.

"Özür dilerim. Ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim," dedi evin duvarlarını kaplayan duvar halılarını dikkatle incelerken. "Yeterince uyumadığım zaman yaramazlık yapıyorum."

"Bundan çok şüpheliyim." Ona bakabilmek için çenesini eğmek zorunda kaldı. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Papatya çayı var mı?" Güldü. Gecikmeli olarak
Dişlerinin göründüğünü fark etti ve daha önceki iltifatı zihninde yankılandı, omurgasına bir elektrik cızırtısı gönderdi. Güzel dişlerine tekrar iltifat edebileceğine dair saçma bir umut içinde kabardı.

Yapmadığında çok fazla hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı.

Delerium'un etkisi altında olmalı çünkü sadece iltifatı özlemekle kalmadı, aynı zamanda tekrar iltifat etmek için can attı.
pençeli başparmağı tüy gibi yumuşak teninde gezinirken, ürperti uyandıran derin kıkırdamasını deneyimledi.

Ama bunların hepsi delilikti. Öyle değil miydi? Gökyüzü henüz kararmamıştı bile. Daha üç gün önce bu adamdan bağırsaklarını ürpertecek kadar korkuyordu. Nasıl olmuştu da bir akşam yemeği onu tekrar mırıldanmasını duymak için yalvarır hale getirmişti?

Yürüdükleri koridor tanıdık geliyordu ve koridorun sonunda kendi kapısını gördü. Beklenti onu tetikte tuttu ama bu duyguyu bastırmaya çalıştı. Ona odasının yerini gösteriyordu. Hepsi bu kadardı. Bu bir randevu değildi. Bir iş için buradaydı ve kendi hesabına göre
daha önce bir sürü kadın. O özel değildi. O sadece başka bir görevdi.

Aurora'nın tüm bildiği, onun zaten bir ilişkisi olduğuydu. Ya da birkaç tane. Yeterince yakışıklıydı ve kendini kurtarıcı ilan eden tavrı çoğu kadını eritirdi - ölmeye değer yemeklerinden bahsetmiyorum bile.

Rhaego'nun gizli bir çapkın olduğuna kendini pek inandıramasa da, gerçek şu ki onun hakkında çok az şey biliyordu, bu olasılığı düşünmemek aptallık olurdu. Denedi Adam ona doğru eğilip kapıyı açarken göğsü neredeyse burnuna değecekti.

Freya ona yardım etti, adam güzel kokuyordu. Daha önce yemek pişirirken fark etmişti, ama ilahi bir koku olduğunu düşünmüştü.
Aroma, gözden uzakta pişmiş bir yiyecekten yayılıyordu. Bu yakınlıkta adamın iri bedeninden yayılan ısı, kokusunu daha da güzelleştiriyordu -tatlı, baharatlı ve ağaçsı. Notalar tanıdıktı ama ne olduklarını çıkaramıyordu.

"Papatya nedir?" diye gürleyerek kadının kafa derisini ürpertti. "Pek çok rahatlatıcı demlemenin nasıl yapıldığını biliyorum ama hangisinin en çok benzeyeceğinden emin değilim."

Ona çay getirme teklifi neden bu kadar çekiciydi? "Çok, ha?" diye gülümsedi. "Bunu hayvancılıkta mı öğrendin?

okulda da mı?"

Rhaego'nun kaşları kalktı. "Kesinlikle," diye onayladı, sesi ciddiydi. "Uyku çok önemlidir. Bir kadının uykusuna nasıl yardımcı olunacağını öğrenmeye adanmış kurslar var."

Aurora odasına girdi ve onunla yüzleşmek için döndü. Koridorda kaldı, davete ihtiyacı olan bir vampir gibi oyalanıyordu. "Benim için yeterince yemek yaptın zaten." O da oyalanıyor, bu ilişkiyi nasıl sürdürebileceğini düşünmeye çalışıyordu. Gecenin bitmesine pek de hazır olmadığı için sohbet devam ediyordu. "Çay dışında ne öneriyorlar? Gürültü makinesi mi? Isıtıcı ped? Hazırda bekleyen gizli bir ninni repertuarınız var mı?"

Resmi duruşunda var olan tüm rahatlık dağıldı ve hareketsiz kaldı. "Şey..."

Sorularıyla cilveli ve şakacı olmaya çalışıyordu, ama görünüşe göre bu tercüme edilmemişti. Kaba mı davranmıştı? Yine mi? Okulda ne öğrendiğini sormak uygunsuz muydu?

"Tuvastan eşleri uykuya dalmak için elle rahatlatılmayı bekler. Herhangi bir gerginlik boşalması idealdir." Aurora'nın kafası karışmış olmalıydı, çünkü yutkundu ve detaylandırdı. "Birçoğu masaj yapılmasını ya da... zevk alınmasını tercih eder." Yanaklarında fuşya rengi belirdi ve boynuzlarına yayıldı.

Beyni yanıp söndü ve tek yapabildiği, adamın gözlerinde canlanan kırmızıya bakmak oldu. Düşünceleri kendini düzeltmek için çabalarken, uzaktan üç şeyi anladı. Birincisi, bir kadını nasıl rahatlatıp uyutacağı öğretilmişti. İki, bu bilgi onu heyecanlandırmıştı. Ve üç, kırmızı

Gözleri ateşinin yükseldiğini gösteriyordu. Bu, uyumasına yardım etme düşüncesinin onun da ilgisini çektiği anlamına mı geliyordu?

Aurora sadece gevşek bir "Oh" diyebildi.

"Deralja da yaygın olarak kullanılır," diye devam etti, sanki kelimeler az önceki yıkıcı görüntüyü silecekmiş gibi zihnine yerleştirilmiş.

Sonunda boğazını tekrar çalıştırabildiğinde sesi titriyordu. "O da neydi?"

"İçtiğimiz bir ilaç. Ateşimizi düşürmek için kullanırız. Daha yüksek dozlarda, uykuya yardımcı olabilecek sakinleştirici bir etkisi vardır.
Size biraz getirmemi ister misiniz?"

Aurora'nın aklı o günün erken saatlerinde oturma odasında gördüğü tuhaf bir alete takıldı. Altın ve mücevherlerle süslüydü, çok ağızlı bir tencere gibiydi. O zamanlar daha çok Endişelenecek önemli şeyler vardı ama bir ucundan bir duman teli çıktığında kafasının karıştığını hatırlıyordu.

Bu, ateşini kontrol etmek için yardıma ihtiyacı olduğu anlamına mı geliyordu? Yoksa bu, burada insanların gelişigüzel yaptığı bir şey miydi? Sormak kabalık mıydı? "Hayır," diye cevap verdi uzun uzun. "Yine de teşekkür ederim."

Doğrusu, adamın bahsettiği her şeyi denemeyi çok isterdi. Çay, birkaç nefes indica, bir masaj ve bu devasa beyefendi iblis tarafından tetiklenen bir orgazm, kulağa rüyaların yapıldığı türden bir masal gibi geliyordu.

"Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve dikkatle kadının sol eline baktı. "Alabilir miyim?"

İyi geceler öpücüğü verecek miydi? Yapmamasını diledi. Onun daha az mantıklı tarafı

çok çekici bir şey. Elini kaldırarak nefesini tutmamaya çalıştı.

Öpmek için eğilmek yerine, başparmağını kızgın kırmızı bir çiziğin kenarında gezdirdi. Bir lastik bant
İçinde bir şeyler koptu ve elini çekti,
arkasına saklıyordu. Bu koşullar altında utanmaması gerekirdi ama utanıyordu.

"Onun... Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Bazen olur böyle şeyler."

Kaşınması ortaokulda bıraktığı gergin bir alışkanlıktı. Çoğunlukla. Hayatı boyunca yaşadığı birkaç korkunç stres anı bu alışkanlığı geri getirmişti ama bu örnekler çok azdı.

Rhaego'nun endişeli bakışları karşısında ekledi: "Artık pek sık değil. Halka açık yerlerde çalışmaya başladığımızda başladı. ortaokulda konuşurken. Pek popüler değildim ve çok gergindim."

"Okulda pençelerimi ayarladığım için azarlandım." Ona ne demek istediğini göstermek için pençelerini salladı ve geri çekti. "Ben de pek popüler değildim."

Utanç duygusu biraz olsun azaldı ve gülümsememek için dudağını ısırdı.

"Senin de bir kabadayın var mıydı?" diye sordu kapı çerçevesine yaslanarak. "Benimki Freddy adında domuz burunlu bir çalı fasulyesiydi. Kaşıdığım için herkese pire olduğumu söylerdi."

O ve büyükannesi sonunda bu dalgınlık alışkanlığını bırakmasına yardımcı olacak bir yol bulmuşlardı. Kendine güvenini artırmak için sunumlarını
Nanesinin tentür dükkanındaki istekli müşteriler. Sonra, her

Sunum günü eldiven giydi ve ne zaman kaygısının arttığını hissetse, kaşıma dürtüsü geçene kadar ellerinin üzerine oturdu ya da büyü kavanozu kolyesini tuttu.

Ne yazık ki eldivenleri ve büyükannesinin bir cadı olduğuna dair söylentiler alay konusunu değiştirmişti. Artık *Muhteşem Aurora* olmuştu ve gittiği her yerde kıs kıs gülüyorlar ve kıçından tavşan çıkarmasını istiyorlardı.

"Birkaç zorbam oldu," dedi Rhaego başını sallayarak, ama gözlerinde bunu hafife alıyormuş gibi bir gerginlik vardı.

"Çocuklar." Omuz silkti ve gülümsedi. "Senin olabileceğinden daha çok iblislere benziyorlar."

Aurora bu şakanın onu şeytani bulmadığına dair güvence vermesini umuyordu ama ya onu gücendirdiyse? Omuzları ağzının kenarından bir gülümseme yükseldiğinde rahatladı.

"Her neyse..." Eline baktı ve çizik izlerini inceledi. "Hayat özellikle zorlaştığında bazen bu dürtü geri geliyor." Mücevher kutusunun üzerinde duran küçük büyü kavanozunun görüntüsü kalbinin acı dolu bir şekilde çarpmasına neden oldu.

Kavanozu büyükannesinin yardımıyla doldurduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu. Koruma ve güven için sitrin, kurutulmuş lavantanın kendisiyle birlikte lavanta çalılarının altından biraz toprak. Kavanoza birkaç başka malzeme ve Aurora'nın özel olarak karaladığı niyetini koymuşlar, sonra da camı mavi mumla kapatmışlardı. Aurora bunu her gün okula götürüyordu,
Güce ihtiyaç duyduğunda onu sıkıyordu.

Gözleri yanarken, şimdi ona sahip olmayı diledi. Muhtemelen bir daha asla göremeyeceği bir odada duruyordu.

Adamın sesi dalgın düşüncelerinde geziniyordu ama ne dediğini kaçırmıştı. "Ne?" Kafasını kaldırdı ve adamın elinde bir tür cihaz olduğunu gördü.

"Onları iyileştirmemi ister misiniz?" Rhaego'nun sesi sessiz ve sıcaktı, en ufak bir eleştiri yoktu.

Aurora cihaza baktı. Bu küçük makine o korkunç tüple aynı şeyi yapıyor olabilir miydi? Çekingen bir tavırla elini onun elinin içine koydu. "Acıyacak mı?"

"Hiç de değil," diye gürledi.

Cihazı çiziklerinin üzerinde gezdirdi. Yeşil köpük şaşırtıcı bir hassasiyetle elinin üzerine fışkırmadan önce mavi bir ışık bir anlığına cildini aydınlattı ve sadece çiziklerinin kırmızı merkezlerine indi. Köpük fokurdadı ve köpürdü. Köpük durduğunda, Rhaego cebinden bir bez çıkardı ve sildi. Kaşımasının tek kanıtı cildinde izlerin olduğu yerde oluşan açık pembe çizgilerdi.

Elini kaldırdı ve yüzünün önünde çevirdi. Buradaki teknoloji farklı türden bir sihirdi. "Vay canına." Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Rhaego kısa bir süre başını salladı ama bunu yaparken boynuzlarının asla çok fazla öne eğilmediğini fark etti. Daha önce diğer Tuvastanlılar bunu yaptığında baş sallamanın yapmacık ve göstermelik olduğunu düşünmüştü ama şimdi bunun açıkladığı gibi *boynuzları itmemek* için kırpılmış.

Aurora, "Ve bizim için yaptıklarınızdan dolayı tekrar teşekkür ederim," diye nefes aldı. "Diana ve Maggie'nin çok mutlu olacaklarını biliyorum.

minnettarım ve çok rahatladım."

"Bu benim görevim." Çenesi sanki şunu söylemek istermiş gibi çalışıyordu

bir şey vardı ama yoktu. Sonunda mırıldandı, "Umarım iyi uyursun Aurora. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Ben duyarım. sen."

Başını geriye eğerek güçlü gırtlağını uzun bir an için ortaya çıkardı, sonra evin derinliklerine doğru yürüdü.

Aurora odasına girmek için onun gözden kaybolmasını bekledi. Kapıya yaslandı, başını bir gümbürtüyle tahtaya çarptı ve iç geçirdi.

Seni duyacağım.

Bu sözleri duyduğunda, adamın bu sözleri son söylediğinde hissettiği dehşeti hissetmedi.

Bölüm 14

Evin konumu güneşin doğduğu yöne bakıyordu, bu da Aurora'nın her sabah güneş tarafından karşılandığı anlamına geliyordu. sert ışınlar yerine gökyüzünün nazikçe aydınlanması pencerelerinden içeri giriyordu. Ama güneş güneşti ve görebildiği kadarıyla pencerelerinde perde yoktu, bu yüzden ne yazık ki uyanıktı.

Işığı engellemek için başının üzerine bir yastık kapadı ve bir dizi küfür tısladı. Bu noktada neredeyse bir hafta boyunca boktan bir uykuya katlanmış olmasına rağmen, bugün ilk gündü etkilerini gerçekten hissetmişti. Sonunda onu yakalamıştı.

Daha önceki ruh halini hayatta kalma içgüdüleri yönlendiriyor, *uyku* ve *yemek* gibi tüm önemsiz insani ihtiyaçlarını hayati tehlike arz eden, en öncelikli endişelerden oluşan bir örtünün altına gömüyordu.
Normalde, Dünya'dayken, kaya gibi uyurdu. Hiç aksatmadan en az sekiz saat. Eğer başarabilirse daha fazla. Kendini ne kadar halsiz ve sersemlemiş hissettiğini düşününce, son üç günde sekiz saat bile uyuyup uyumadığını merak etti.

Sonunda, Aurora kendini yataktan dışarı sürükledi ve başladı esneme nöbetleri arasında güne hazırlanmak gibi zorlu bir görevi yerine getiriyordu. Hediye odasındaki giysi yığınlarına uzun bir süre acıyan gözlerle baktı ve sonunda
Giyecek bir şey seçerken.

Yansımasına baktığında kaşlarını çattı. Elbise diğerlerine olduğu gibi üzerine tam oturmuştu ama görünüşünde kötü bir şeyler vardı. Saçları düz, cildi donuk ve gözleri kan çanağı gibiydi. Her bir kusura odaklandı ve

Baktıkça daha da huysuzlaşıyordu. Aynı anda hem sönük *hem de* şişkin görünmek nasıl mümkün olabilirdi?

Kapısı çalındı ve dondu kaldı. Bu sadece bir kişi olabilirdi. Cevap vermezse ne olacağını tahmin edebiliyordu. Adam elinde bir tepsi yemekle dönecek, kapısının önüne koyacak ve her sabah yaptığı gibi onu yalnız bırakacaktı.

Sorun şuydu ki, eskisinden farklı olarak şimdi onu görmek istiyordu ama bu dürtüsünü bastırmaya çalışıyordu. Beynini gerçeğe bağlı tutması gerekiyordu. Bu bir
Kurtarma girişimi ve bir adamın hayatı tehlikedeydi.

Vazgeçmeden önce dağınık saçlarını kabartmaya çalışırken bir sessiz an daha geçti. Aurora kapıyı tam zamanında açarak onu uzaklaşırken yakaladı, omuzları hayal kırıklığına uğramış gibi kamburdu. Karnı döndü.

Rhaego omzunun üzerinden baktı, doğruldu ve yüzü parlayarak ona doğru döndü.

Bir gecede daha mı yakışıklı olmuştu? Yine mükemmel bir şekilde dikilmiş, özenle hazırlanmış bir kıyafet giymişti. Zengin mavi ve altın desenli kumaş, koyu kızıl tenini ve siyah saçlarını tamamlıyordu. Gözü kısa bir süreliğine gömleğinin çapraz kıvrımının altındaki göğüs kıllarına takıldı.

Bakışlarını yukarı doğru zorlayarak, adamın ne kadar göğüs kılı olduğunu merak eden sesi bastırdı. Belki de tüm bunların altında bir ayı gibi tüylü olsaydı, sonunda ondan soğumak için bir neden bulabilirdi. *Yine de kürk ona yakışabilirdi.*

Bakışları kıyafetinin üzerinde gezindi ve sanki her bir dikişe ayrı ayrı hayranlık duyuyormuş gibi hissetti. Kadın

Kıpır kıpırdı. Normalde kollarıyla ne yapardı?

Rhaego konuşmadan önce boğazını temizledi. "Kahvaltınız hazır. Nereye getirmemi istersiniz?"

"Yine mi teras?"

Başını salladı ve çenesi bir sıkılıp bir gevşedi. "Size katılmamı ister misiniz?" Onun yanıt vermesini beklerken kaşları hafifçe kalktı.

"Hayır." Yüz hatlarını düzeltmeden önce ağzında yıkılmış gibi görünen bir ifade belirdi ve Aurora hemen düzeltti, "Yani hayır, sakıncası yok. Bana katılabilirsin."

Etkileyici göğsü bir nefeste genişledi ve saçları biraz daha ortaya çıktı. "Harika." Aurora
bakmamak için çok konsantre oldu ama göğüs kasları neredeyse gözleriyle aynı hizada olduğu için bu zordu.

"Bugün yemek yapmana yardım etmeyi umuyordum ama sanırım çok geç kaldım. Kahvaltı yapmayı yeni mi bitirdin?"

"Birkaç dakika önce," diye kabul etti.

Adam bir adım geri çekilince kadın odasından çıktı ve koridorda ilerlemeye başladılar. "İyi ki kalkmışım o zaman. Neredeyse daha fazla uyumaya çalışacaktım."

Dudakları, kızın onu şaşırttığını belli edecek şekilde aralandı. "Tesadüf değil. Yatağındaki sensörler sen uyandığında beni uyardı ve ben de onu hazırlamaya başladım."

"Sensörler mi?" Aurora tanıdık bir ihlal duygusu hissetti. Yüzeyde, yataktan kalktığında iletişim kurmak yeterince masum görünüyordu. Ama yatak başka neleri aktarabilirdi ki? Terasa ulaştıklarında ve Aurora

Oturduğu yerde, odasındaki tüm mobilyaları gözünün önüne getirdi ve birdenbire her cansız nesneden kuşkulandı.

"Konforunuzu sağlamak için sıcaklık ve omurga hizalaması gibi birçok şeyi izliyorlar. İyi uyuyamadığınızı tespit etti ve huzurlu bir gece geçirmenizi sağlamak için ayarları değiştirmeye çalışıyor, ancak yaptığı değişikliklerin hiçbiri işe yaramıyor gibi görünüyor."

Rhaego ayakta kaldı, muhtemelen kahvaltılarını almak için, konuşmada bir durgunluğa ulaştıklarında.

"Bu... ilginç." Aurora'nın ruh hali, odasının mahremiyetinin o kadar da özel olmadığının teyit edilmesiyle bozuldu. Bu kadar yakın olması konusunda ne hissedeceğini bilemiyordu. Rhaego yatağının verilerine dikkat etmişti. Hissediyordu Böyle şeyleri bilmesi onun için samimi bir şeydi, ama bu konuda özellikle kötü bir şey tespit edemiyordu.

Adam kahvaltıyı getirmek için ayrılırken o da kuşkuları üzerinde düşünmeye devam etti. Uykusuzluktan kaynaklanan huysuzluğu, ruh halinde normalde olduğundan daha fazla rol oynuyor olabilirdi, bu yüzden rahatsızlığından henüz bahsetmemeye karar verdi. Eğer ispirtolu yatak yarın da onu rahatsız ederse, konuyu ona açacaktı.

Geri döndüğünde masanın üzerine kehribar rengi sıvı dolu, dumanı tüten kase büyüklüğünde iki fincan ile kurutulmuş otlar, sebzeler ve diğer yiyeceklerle dolu yuvarlak bir tepsi koydu. kategorize edemediği eşyalara bakıyordu. Dikkati anında çekilmişti.

Sonra aklına bir düşünce geldi ve gözlerini kısarak Rhaego'nun tepsideki parçaları almasını izledi

ve kupasına attı.

Masanın üzerindeki yaygıya el salladı. "Ne zaman kalktın? Yataktan kalktığımı fark ettiğinde bunu yapmaya başladığını söylemiştin. Ya sen hâlâ uyurken ben çok erken kalkmış olsaydım?"

Tepsinin kuru ot bölümüne uzandı ve
iki keskin pençesinin arasına sıkıştırdığı küçük gümüş bir kaşıkla bardağına birkaç şey ekledi. "Benden daha erken uyanacağından şüpheliyim ama her ihtimale karşı şafakla birlikte uyandım."

"Yani... yani sen sadece yatağımın sana yemek yapabilmen için kalktığımı söylemesini mi bekliyordun? Bunu her sabah yapıyor muydun?"

Rhaego'nun yüz ifadesine bir kez baktığında cevabın evet olduğunu anladı. Aurora ellerini yüzünde ovuşturdu ve kendi kendine mırıldandı, "Ve ben de hazırlanmak için acele etmiyordum." Başını kaldırdı. "Artık bunu yapma, tamam mı? Uyumayı hak ediyorsun. Kahvaltımı kendim hazırlayabilirim. El pençe divan durmana gerek yok."

Rhaego önlerindeki serpmeye baktı, kaşları çatıldı. "Yemekleri beğenmedin mi?"

"Hayır! Benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum. Gerçekten. Nankör olduğumu düşünmeni istemiyorum, ama ben-
"

Onun gürleyen kıkırdamasının muhteşem sesi tüylerini diken diken etti. Ellerini bıraktı.

"Ne?"

"Senin nankör olduğunu düşünmek..." Rhaego başını salladı, şaka her neyse özel olarak hoşuna gitmişti. Kupasından bir yudum aldı, sonra bir bileğini diğerinin üzerinden geçirdi

dizine koydu ve fincanını diğerinin üzerine koydu. "Bu malzemelerden herhangi birinin ne olduğunu biliyor musun?" Masayı işaret etti.

Aurora'nın dudakları büzüldü. "Şey, hayır. Ama-"

Başını yana eğdi. "Peki mutfakta gördüğün aletlerden herhangi birini hiç kullandın mı? Bıçağı nasıl çalıştıracağını bile biliyor musun?"

Bir huff kaçtı. Sorular açıkça retorik olduğu için bu kez cevap vermedi.

Gülümsemesi nazikti, sanki onun küçük hayal kırıklığı sesinden hoşlanmış gibiydi. "Ne kadar çok insan dişisiyle tanışırsam, Dünya'da nasıl bir muamele gördüğünüze dair merakım o kadar artıyor. Ne kadar sıkıcı bir görev olursa olsun, hepiniz erkeklerin ihtiyaçlarınızla ilgilenmesine izin vermemekte kararlı görünüyorsunuz. Clecania'da biz eşlerimize bakmaktan gurur duyarız."

Aurora, konuşmayı kestiği an için bir argüman hazırlamış ve bekliyordu ama son cümlesi Aurora'nın içini sızlattı ısındı ve ne söylemek istediğini unuttu. "Ama ben senin karın değilim," diye fısıldadı sonunda.

Boğazı düğümlendi ve gülümsemesi titredi. "Zahmet etmek sana düşmez ve..." Ne söylemek istediğinden emin değilmiş gibi ona baktı. "Senin üzerine titremekten zevk alıyorum. Şımartacak bir karım olmayalı uzun zaman oldu. Evliliğimiz bir kılıf olsa bile, bu iyi bir alıştırma." Bakışları bardağının parıldayan yüzeyine kaydı. "Ayrıca, yaşadıklarından sonra dinlenmeyi hak ediyorsun."

Aurora arkasına yaslanıp düşüncelere daldı. Kendi hesabına göre, Rhaego'nun önünde zor bir görev vardı. Değerli enerjisini bu görevi yerine getirmekten başka bir şey için harcamamalıydı.

içinden. Ve iki iyi eli vardı. Daha önemli şeylere odaklanabilmesi için ev işlerini üstlenmesi mantıklıydı.

Ama... Rhaego ona düşkünlük göstermekten *hoşlandığını* söylemişti ve bu fikir içinin kıpır kıpır olmasına neden olmuştu.

Evlenmeyeli uzun zaman olduğundan bahsettiğinde, kızın kulağına ince bir özlemin yapıştığını duymuştu.
kelimeler. Belki de kadınıyla ilgilenmekten gerçekten zevk alan o garip tek boynuzlu at erkeklerden biriydi. Hizmet eylemleri. Aşk dilinin adı buydu, değil mi?
O mu?

"Daha önce evlendin mi?" diye sordu, inandırıcı ve rahat bir tonda olduğunu umduğu bir sesle.

Hafifçe sırıtması duraksadı. "Evet. Daha önce üç kez."

Üç kez mi? Üç eş daha mı kovalamış, yakalamış ve bakmış? Aurora nedense bunu bilmekten hoşlanmıyordu ama nedenini düşünmenin akıllıca olmayacağını düşündü, bu yüzden masadaki farklı malzemeleri koklayıp deneysel olarak çiğnerken kayıtsız bir mırıltı çıkardı. Biri tuzlu ve tuzluydu, ona wakame'yi hatırlatıyordu. Diğeri ise rengi muza daha yakın olsa da zengin, hoş kokulu bir sığır eti gibi kokuyordu. "Evlilikler
Burası geçici, değil mi? Altı hafta mı? Yani üç-şimdi dört- normal bir miktar mı?"

"Bir erkek için mi?" Rhaego onun sorusunu düşündü. "Bir ömür boyu, evet, ama yaşıma göre normalden daha fazla evlendiğimi söyleyebilirim."

Aurora bunu sindirirken yiyecekleri test etmeye devam etti, ancak evliliği anladığı mercek çok yabancı olduğu için herhangi bir yargıya varmak zordu. Otuzlu yaşlarında bir insan ona daha önce üç kez evlendiğini söylese, bazı büyük çekinceleri olurdu. Ama evlilik burada aynı anlama gelmiyordu.

Karnındaki ekşiliği gömmek, ki o kesinlikle kıskançlık olarak tanımlamayı reddetti ve geçici olarak "Kadınlar için normal evlilik sayısı nedir?" diye sordu. Kendisini ve diğer insanları dışarı çıkarma planı başarısız olursa ne olacağını bilmek istiyordu.

Rhaego'nun kaşları kalktı. Düşündü. Ve düşündü. Ve düşündü. Çenesi sıkıştı. "Bunu ölçmek zor. Bir dişi başarılı bir şekilde gebe kalmadıysa, her yıl veya iki yılda bir evliliğe katılmasının normal olacağını söyleyebilirim."

Her yıl mı? Aurora'nın boğazı kurudu.

"Eğer gebe kalabiliyorsa, birkaç yıl ara vermesi uygun olacaktır. Ve eğer duygularını saklamayı yönetmekte zorlanıyorsa, daha uzun aralara ihtiyacı olabilir. Ama en azından Bir ömür boyunca her üç yılda bir ortalama bir süre olduğunu söyleyebilirim. Annem çalışkan bir vatandaştı. En azından yılda bir kez evlenirdi..." Yüz ifadesi değişti, gözlerindeki düşünceli kıvılcım söndü. "Birkaç istisna dışında" diye sessizce bitirirken bakışları onunkilerden uzaklaştı.

Yılda bir evlilik mi? O da *en az* demişti. Evlilikten zevk alıyor muydu? Bu kadar çok evlilikten sonra, başka Çocuklar mı? Rhaego'nun kardeşleri? Hâlâ hayatta mıydı? O söylemişti.

Annesi çalışkan bir vatandaştı. Aurora nedenini bilmiyordu ama Rhaego'nun Tuva'da hiç ailesi kalmadığını düşünmüştü. Yoksa neden sürgün edilmeyi kabul etsin ki?

Sorular boğazında düğümlenmesine rağmen Aurora düşünmeden konuşmaktan kendini alıkoydu. Annesi konusunda hassas bir şeyler saklı olduğu açıktı ve bu konuda hassas olmak istiyordu.

"Peki ya baban? Burada hala bir ailen var mı?" "Annem. O benim Tuva'daki tek akrabam. Babam öldü.
bir çocukken." Duygusuzca konuşuyordu ama Aurora onun soğukkanlılığının altında acı sakladığını hissetti.

"Bu korkunç. Özür dilerim," dedi göz göze gelerek. "Annenle yakın mısınız?"

Rhaego cevap vermeden önce bir süre çiğnedi. Yine de çorbasında çenesinin bu kadar esnemesine neden olacak bir şey olduğunu sanmıyordu. "Öyleyim. Babamın ölümünden sonra beni o büyüttü."

Neredeyse yılda bir kez evlendiğini söylememiş miydi? Bu, Rhaego'nun bir çocuk gibi evden eve taşındığı anlamına mı geliyordu?
Çocuk mu? "Burada ne yapmayı planladığınızı biliyor mu?"

"Henüz değil. Yine de onu da yanımızda getirmeyi umuyorum." Elindeki fincanı kaldırdı ve onun dokunulmamış fincanına doğru başını salladı. "Soğumadan yemelisin."

Merak içini kemiriyordu ama adamın rahatsız olduğu belliydi, bu yüzden konuyu kapattı. Öne doğru eğilerek tepsiye baktı. "Kahvaltıda ne var?"

Rhaego'nun sert omuzları hafifçe yumuşadı. "Kalktığımızda sabah içkimizi içeriz. Bu bir et suyu.

Fouthi'den. İnsanlar istedikleri karışımları ekliyorlar, ancak sade olarak da tüketilebilir."

Aurora kalın et suyundan belli belirsiz bir yudum aldı. Tuzlu ve çökmüş. Sıcak sıvı boğazından aşağı kayarken ipeksi bir hal almıştı. "Mmm."

Rhaego'nun yüzünde onun sevinçli sesi karşısında geniş bir gülümseme belirdi. Bakmamaya çalıştı ama Rhaego daha önce hiç bu kadar açık bir şekilde gülümsememiş, dişlerini hiç tam olarak göstermemişti.

Göğsünde çırpınmalar başladı.

Bu sırıtış *yıkıcıydı*. Açıkta duran dişlerinin görüntüsü, yakışıklı yüz hatlarını karabiber gibi daha da güzelleştiriyordu.

bir büyü ekledi. Bu ona biraz heyecan verdi.

Adamın utanıp bir sonraki sırıtışında dudaklarını kapalı tutmayı seçmesinden korktuğu için kendini bakmamaya zorladı. "Kahvaltıda tek yediğinin bu olmasına şaşırdım. Senin cüssenle, bir yığın yumurta ve

pastırma."

Omuz silkti, bileğini dizinden çözdü ve

öne doğru eğildi ve karışımların bulunduğu tepsiyi ona doğru itti. "Hafif görünebilir ama et suyu oldukça yoğundur. Fouthi olağanüstü yağ ve protein kaynaklarıdır. Güçlü boynuz gelişimi için kritik önem taşıdığından, demlemeyi yavrulara mümkün olduğunca erken veriyoruz." Siyah bir pençeyle küçük bir pas kırmızısı talaş yığınını işaret etti. "Sanırım bunu seveceksiniz-subeanta."

Aurora subeantadan bir dilim aldı ve bir ısırık aldı. Çiğnerken dudaklarını kibarca kapalı tuttu ama ağzının kenarı kalktı. Adam haklıydı.

Meyan kökü gibi sert ve biraz çiğnenebilirdi ama tadı havuç gibiydi. Rhaego'ya bir göz attıktan sonra kendi düşünceleri için başını salladı. Aurora için yemek daha derin anlamlar taşıyordu. Lezzet, renk, görünüm, tarihsel kullanım ve hatta şekil, bir malzemenin büyüde nasıl işlev gördüğüne katkıda bulunurdu. Yemek yerken onu en çok çağıran şey
Subeanta havuç aromalıydı. Hiçbir şekilde
havuçların genellikle aşk ve şehvetle ilişkilendirildiğini biliyor olabilir. Değil mi?

Canlandı. Bunlar aynı zamanda berraklığa da bağlıydı. Belki de tüm öğrendiklerini işlemesine ve zihnini berraklaştırmasına yardımcı olması için bu malzemelerle küçük bir büyü yapabilirdi. Aurora kupasına biraz daha subeanta ekledi ve seçimlerini yönlendirmek için sezgilerini kullanarak bitkileri hevesle incelemeye başladı. Tahtadaki son bitkiyi parmaklarının arasına sıkıştırıp burnuna götürdü ve sonra dondu kaldı.

Lavanta. Tıpkı lavanta gibi kokuyordu. Heyecanla, o Rhaego'nun görmesi için bitkiyi kaldırdı. "Bundan biraz daha var mı?" Rengi mordan çok kırmızıya meyilliydi ama
dokusu ve kokusu tam olarak uyuyordu. Eğer daha fazlasını bulabilirse ve bu bitki Dünya lavantası kadar çok yönlü olduğunu kanıtlarsa, her türlü şey için iyi bir malzemeye sahip olacaktı.

"Evet. Birazcık. Yarın kasabaya gittiğimizde biraz daha alabilirim." Başını salladı ve fincanını evin arka tarafına doğru eğdi. "Yılın bu zamanında ormanda da bolca yetişiyor. Eğer daha erken isterseniz daha fazla toplayabilirim."

"Daha da iyi." Aurora bitkiyi fincanına attı, sonra sert, saplı bir sebze kullanarak karışımı saat yönünde karıştırdı ve sessizce berraklığı çağırdı. "Bunun nasıl olduğunu çok merak ediyorum, adı neydi?"

"Demelocae. Genellikle kan damlalı bir çan."

Kıpırdanması durakladı. İsim daha da ilgisini çekmişti. "Ne kadar uzakta?"

"Uzak değil," diye güvence verdi. "Ama ulaşması biraz zahmetli. Ben gidip getirirken sen kalıp dinlenebilirsin. Yorgun olmalısın."

İnanılmaz derecede yorgun *olmasına* rağmen, "Hayır," diye karşı çıktı. Aurora hiçbir zaman yardım kabul etmeye hevesli olmamıştı ve
giderek daha fazla borçlanmaya başlaması
Rhaego'yu rahatsız etti. "Burada yapacak daha önemli işleriniz olduğunu biliyorum ve size engel olmak istemiyorum. Bana yolu tarif ederseniz, gidip kendim bulabilirim."

"Öğle yemeğine kadar zorunlu bir duraklamadayız. Ekibim kaçış kruvazörümüzü geçersiz kılmayı başarsa bile
Bir çıkarma noktası seçerek, hala denstead'larının nerede olduğunu bilmiyorum. Günümüz boş." Kaşları kalktı. "İzin verirseniz size ormana kadar eşlik etmek isterim."

Sadece kibarlık mı yapıyordu? Yoksa gözlerindeki bu heves, onunla vakit geçirmek *istediği için* miydi? Et suyu
karnında yeniden ısınıyor gibiydi.

"Eğer eminsen." Gülümsemesini gizleyerek bir yudum aldı ve kaşlarını çattı. Eklediği malzemelerin tatları birbirine pek uymuyordu. Lezzetli birayı az önce mahvetmişti. Kızgınlığını bastırmak için kendini zorlayarak birayı bitirdi.

Et suyu. Umarım iğrenç tadı büyünün etkisini etkilemezdi. "Belki dışarıdayken kızlara sorabileceğim daha fazla soru için beyin fırtınası yapabiliriz. Eskiden işim gereği keşif gezilerine giderdim ve haftalarca kamp yapardık. En iyi fikirlerim hep açık havada aklıma gelirdi."

Rhaego öne doğru eğildi, soluk gri gözleri ilgiyle parlıyordu. "Mesleğiniz neydi?"

Kelimeyi *duyunca* kalbi sıkışmıştı.

Artık bir meslek yok, değil mi? "Ben bir böcek bilimciydim. Özellikle de bir lepidopterist. Kirby Center'da araştırma ve koleksiyon asistanıydım.
Florida." Adamın kısılan gözleri karşısında özür dilercesine burnunu kırıştırdı. "Tüm bunlar tercüme edildi mi?"

"Sanırım öyle," dedi yavaşça. "Ülkenizin bir eyaletinde uçan böcekleri mi incelediniz?"

"Evet, aynen öyle."

Yine sırıtarak başını salladı. "Belki yürüyüşümüzde benzer türler görürüz. Çiçekler her türden hayvanı kendine çekiyor."

Bu olasılık onu heyecanlandırdı. As
Ne kadar huysuz ve yorgun olsa da Aurora hâlâ günün tadını çıkarabileceğinden emindi.

Bölüm 15

Rhaego içten içe kükredi ama ifadesini pasif tutmaya çalıştı. Yeni bir gün gelmişti ama Aurora ondan uzaklaşmamıştı. Aksine, onunla vakit geçirmesine izin vermeye devam ediyor, hatta bunu yalnızlığa tercih ediyor gibi görünüyordu.

Artık onun için yemek yapmasını istememesi onu üzüyordu ama bu mantıklıydı. Kocalar eşleri için yemek yapardı.

Onun karısı değildi.

Onun sınırları, ona istediği şekilde bakma hakkını kazanmadan önce önünde kefaret ödemesi gereken çok şey olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Bu yüzden onu beslemeyi ve uyutmayı ne kadar umutsuzca isterse istesin
ve güzelliğine iltifat etmek istese de kendini tuttu. Bunları yapmak sadece ilişkilerinin bulanık özünü bulandıracaktı ve Rhaego'nun dizginlenmiş ateşi ancak bu kadar kafa karışıklığını kaldırabilirdi.

Ama bu? Sonunda ona verebileceği bir şey bulmuştu. Bilgi. Aradığı bitkinin inlerinin kapısının hemen dışında yabani olarak yetiştiğinden bahsettiğinde yüzündeki hevesli ifadede gerçek bir coşku parlamıştı, ancak garip bir şekilde onun için onu almasına izin vermeye isteksiz görünüyordu.

Aurora'nın bitkin düştüğü belliydi ve ormana tırmanmak pek de kolay değildi. Ama yine de
kendisi toplamak konusunda inatçıydı. Acaba bu konuda ona güvenmediği için miydi? "Kahvaltıdan sonra gitmek ister misin?"

"Elbette." Birasından bir yudum daha alırken yüzünü buruşturdu. Rhaego seçtiği şeylerin birlikte güzel bir tat vermeyeceğini biliyordu, ama yine de
onun seçimlerini eleştirmek kabalık olurdu. Açgözlülükle, kadının kötü seçim yapmaya devam etmesini de umuyordu. Belki o zaman
ondan kendisi için tekrar yemek pişirmesini isteyecekti.

Kahvaltıdan sonra kısa bir süre için odalarına döndüler ve sonra mutfakta yeniden bir araya geldiler. Rhaego Aurora'yı çalışma odasının arka kapısından geçirirken, avucunu sırtına koyarak onu yönlendirme dürtüsüyle savaştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın,
bakışlarının onun figürüne yapışmasını engelleyemedi.

Otururken bir sanat eseriydi, ama hareket halinde? Tanrıça ona yardım etsin. Gözlerini kızın dolgun kalçalarının hipnotik salınımından alamazsa bir uçurumdan aşağı yuvarlanabilirdi.

Elbise seçimi de onun ateşinin yükselmesine yardımcı olmamıştı. Parmaklarını esnetecek şekilde ona şekil veren muhteşem bir şeydi. Yine de satın aldığı diğer süslerden hiçbirini takmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Bir tane
Aklıma özellikle bir kolye geldi. Kolye ucunu görkemli bir şekilde yakasına yaklaştıracak kadar uzun bir zinciri vardı.

Rhaego çantasını omzuna aldı ve mutfak kapısını arkasından kapattı. Aurora'yı taş döşeli patikada durmuş, etrafı incelerken buldu.

Su bahçesi evin içine doğru uzanıyor ve fokurdayan derenin taşlı gri uçurumun kenarına dayandığı yerde son buluyordu. Nemi ve suyu seven bitkiler
gölge bu korunaklı alanda gelişti, kayaya tırmandı

ve yukarıdaki yapraklardan üzerlerine damlayan çiy damlaları gibi çırpınıyorlardı.

Gözlerini kapatan Aurora, sanki
Soğuk taşa ve akan suya yapışan soğuk sisli kokuyu içine çekti. Rhaego da onunla birlikte nefes aldı,
Bahçenin özünün her ikisinin de ciğerlerinde aynı anda var olmasını istemek. Ortak bir nefes gibi.

Bahçenin enerjisinin onu rahatlatacağını umuyordu. Uykusuzluğu onu rahatsız ediyordu. Yatağı en yüksek kalibrede olmasına rağmen her gece çakıl taşları üzerinde uyuyormuş gibi sağa sola savruluyordu. Omuzlarının sertliği neredeyse parmaklarını ağrıtıyordu. Bu gerginliği yoğurarak yok etmek için neler vermezdi. Belki bir gün buna izin verirdi.

Dikkatini dağıtan bu düşünce için kendini azarlamak yerine, düşüncenin gelmesine, oyalanmasına ve sonra gitmesine izin verdi. Bu düşünceleri
Aurora hakkında hayal kurmanın umutsuz bir çaba olduğu kanıtlanmıştı. Hatta onu rüyasında bile görmüştü, zihni ona iyi geceler diledikten sonra onun görüntüsünün kaybolmasına izin vermeye pek hazır değildi.

Nazik gülümsemeler, altın sarısı saçlar ve yumuşak, arayan parmaklar, titreşen boynuzlar ve sert bir penisle uyanmadan önce hatırladığı son şeylerdi. Gerçeğe döndüğünde cesareti kırılmıştı, yatağını kaplayan feromonların baharatını algılayana kadar koku bezlerinin canlandığını neredeyse fark etmemişti.

Tuvastan sıcağı yaklaştıkça, normalde aktif olmayan koku bezleri harekete geçti... tıpkı kaçınılmaz
Mark. Henüz erkendi, sıcaklara iki haftadan fazla vardı ama

boynuz bezlerinin bu kadar erken uyanması duyulmamış bir şey değildi. Neredeyse beş yıldır kovalamacaya katılmıyordu ve karısı olsun ya da olmasın koku bezleri her mevsim harekete geçse de
Böylesine nefis bir dişinin yakınlığı onları normalden daha erken hayata döndürmüş olmalı.

Aurora akarsularının üzerinden geçen küçük köprünün korkuluklarına yaklaşırken elini gizlice boynuzlarının dibindeki pürüzlü deriye sildi. Misk kokusu yok
parmaklarına yapıştı. Belki de bezler şehvet dolu rüyası yüzünden yanlış bir başlangıç yapmış ve şimdi kış uykusuna dönmüştü.

Aurora parmaklıkların kenarına doğru eğildi ve parmaklarını bulanık yeşil bir bitkinin üzerinde hafifçe gezdirebilmek için gerindi.
Vücudunun üst kısmı bükülmüş ve kalçaları sağlam bir şeye dayalıyken, bu pozisyon karanlık görüntüler ortaya çıkarıyordu. Ateşi
dolgun poposunun belirgin kıvrımını fark etti. Boynuzlarının dipleri zonkluyor ve misk kokusu havayı istila ediyordu.

O muhteşem arka tarafı işaretlemek ne kadar tatmin edici olurdu? Kıçının yarığında kendini koklamak...

"Bu bitkinin adı ne?" Kadın döndü ve adamın kendini toparlayamadan ona baktığını gördü. Onun ateşli bakışları karşısında dudakları aralandı.

Hafif müstehcen pozisyonunu değerlendirmiş gibi görünerek elini geri çekti ve korkuluktan uzaklaştı.

Rhaego umursamaz bir ifade takınarak kızın sorduğu bitkiye doğru yürürken yüzündeki kızarıklığın geçmesini sağlamaya çalıştı. Zihni hala uygunsuz bir şekilde bulanıktı

ama gözlerini kısarak yapraklara baktı ve hafızasında ne dendiğini aradı. Bilmiyordu.

"Ne yazık ki bu bitkiye aşina değilim. Bir tür tapthreo olabilir gibi görünüyor ama pençelerim üzerine bahse girmezdim." Omuz silkmeye zorlayarak, kendi bilgi eksikliğinin onu ne kadar öfkelendirdiğini görmemesini umdu. Ona verecek bir cevabı olmaması boynuzlarını tırmalıyordu. Aurora çok rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sadece başını salladı ve yolda ona katıldı.

Kahvaltıdan sonra, onun mutfağa gelmesini beklerken Tuva'ya özgü kanatlı böcekler hakkında bulabildiği her şeyi çılgınca okudu. Belki de onlar yürürken onları tanımlayarak kendini affettirebilirdi. Rhaego konsantre oldu, gözleri bir böceği tespit edebilmek için uzayın her zerresini inceliyordu.
Hiçbir şey görmedi. Neyse ki gelini - ona sadece zihninde suçlu bir zevk olarak seslenmeye cesaret ettiği bir unvan - onun farkına varmadı.
Çaresiz arama.

Kat ettikleri yol yüzyıllar önce uçurumun kenarına oyulmuş, ayaklarının altındaki taş dağın kendisinden alınmıştı. Ama zaman duvarların dik yüzünü yumuşatmıştı.
patikayı çevreliyordu. Şimdi süngerimsi yosunlar ve engebeli fauna taşı kaplamıştı. Bu bölgede yetişen bitkiler Güneşi nadiren görürlerdi. Dayanıklı türlerdi, dikenliydiler ve fırtına mevsiminde uğuldayan rüzgâra dayanmak için köklerini geçilmez kayaya kazımaya alışkındılar.

Aurora onlardan büyülenmiş görünüyordu. Gözleri manzarayı takdir ediyormuş gibi etrafta gezinmiyordu.

Sanki zihninde bitkiye ne olduğunu soruyormuş ve cevabını dinliyormuş gibi her bir bitkiyi taradı, daralttı ve üzerinde durdu.

Kız büyülenmiş ve büyüleyiciydi ve Rhaego kendini onun ilgisini çeken bitkileri kıskanırken buldu.

"Bitki örtüsünden büyülenmiş gibi görünüyorsun," diye sordu, bu yaratık hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istiyordu. "Kariyerinizin bir parçası olarak bitki yaşamını mı incelediniz?" Kendini tanımlamak için kullandığı kelimeyi hatırlamaya çalıştı ama doğrudan bir çeviri olmadığından, sesleri sadece onun lehçesinde kısa bir an için duymuştu ve nasıl tekrarlayacağını hatırlayamadı.

Kadın ona tüm dikkatini verdi ve adamın kalbi hızlandı.

"Ben yaptım. Böcekleri incelemek için sağlam bir botanik anlayışına sahip olmak önemlidir. Ama dürüst olmak gerekirse merakı yenilebilir ya da tıbbi kullanımı olan bitkiler etrafında dönüyor. Büyükannem yeşil bir cadıydı. O-" Güzel kokusuna bir miktar korku karıştı ve bakışları kayganlaştı.

Rhaego'nun duyuları hemen keskinleşti. Kulaklarını zorladı ama hiçbir tehlike işareti duymadı. Onu korkutan neydi? "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ben sadece-" Alt dudağının kenarını çiğnedi. "Bu gezegendeki insanlar cadılar hakkında ne düşünüyor?" Yol daraldı, uçurum kenarları yerle birlikte içeri doğru itiliyordu. platoya ve ötesindeki ormana doğru yükseldi. Aurora

Sağ elini uzatarak yürüdü ve geçerken tırmanan bitkilerin uçlarının avucuna değmesine izin verdi.

"Aşılanmış mısın? Bir cadı mı?" diye düzeltti, onun daha gayri resmi kelime seçimini kullanarak.

Gözlerini önüne dikmiş, alnında endişeli bir kırışıklık oluşmuştu.

Bu konunun onu neden gerdiğini bilmiyordu ama daha fazla bir şey söylemek konusunda çekinceleri olduğu belliydi. "Cadılar azdır ama saygı görürler," diye açıkladı, bakışlarını bir kez daha onun üzerine çekerek.

Bastırılmış nefesini dışarı verdi. "Oh, phew." Sırıtışı adamın kafa derisine bir gıdıklanma gönderdi. "Bir an için kazığa bağlanıp yakılacağımı falan sandım."

Sesi hafifti ama sözleri bir öfke dalgası yarattı.
içinden akıyordu. "Ne?" diye bağırdı, ateşi damarlarında alev alev yanıyordu.

Aurora sıçrayarak uzaklaştı, korku kokusu havaya yayılıyordu.

"Bunu neden söyledin? Biri seni *yakmakla* mı tehdit etti?
Sen mi? Kim?" Yorum çok açıktı, korku kokusu yoktan var edilemeyecek kadar yakındı.

Rhaego neredeyse pençelerinin keskinleştiğini hissediyordu. Clecanian ya da insan, umurunda değildi. Gelinini böylesine grotesk bir şiddetle tehdit eden her kimse, söz konusu şiddete maruz kalacaktı.
şiddete maruz kalıyorlar.

Aklına bir fikir geldi. Kızın kendisinden korktuğunu fark ederek uzak durmuştu ama şimdi öne çıkmıştı. Gözlerini kırpıştırdı ve kendini uçurumun kenarına yasladı. Rhaego bir elini

Çarpık parmağını çenesinin altına koydu, yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırmaya zorladı ve tüm gücüyle sesini yumuşatmaya çalıştı. "*İnsanlar* cadılardan bu kadar nefret eder mi?"

Rhaego gerçeği bulmak için onun gözlerini inceledi. Jade, Meg ya da insan arkadaşlarından herhangi birinin böyle bir şiddeti barındırdığını hayal bile edemezdi ama... Aurora için böyle bir kaderi istediklerine dair küçük bir ihtimal bile varsa, onu bulmalarına asla ama asla izin vermezdi.

"Hayır," diye kekeledi, sonunda sesini yeniden bulmuştu. "Kimse beni tehdit etmedi. Kötü bir şakaydı. Uzun zaman önce cadılıkla suçladıkları kadınlara bunu yaparlardı ama artık yapmıyorlar. En kötü ihtimalle gözlerini deviriyorlar."

Parmağını çenesinin altında tuttu, ta ki kızın sesi ateşini dindirene kadar. Onun yokluğunda, bir
Pişmanlık duygusu çenesini gıcırdatmasına neden oldu. Ellerini arkasında birleştirerek hızlı adımlarla uzaklaştı. "Yaptıklarım için özür dilerim.
seni korkutuyor. Birinin seni yakmak isteyeceği düşüncesi..."

"Sorun değil." Aurora uçurumun duvarını biraz itti titreyerek. Ona yardım etmek için uzanmamak için kendini zor tuttu. "Sadece şaşırdım." Gergin bir yarım gülümsemeyle kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Her zaman bu kadar korumacı mısın?"

Bu derece değil. "Evet," diye yalan söyledi.

"Hmm." Başını salladı ve bir şeyler düşünerek ona baktı. Ah, onun beynine girebilmeyi ve düşüncelerini dinleyebilmeyi nasıl da isterdi.

***

Rhaego hâlâ katil insanların gökten düşüp onu ateşe vermek üzere olduğundan endişeli göründüğünden, Aurora
Cadıların tarihi ve yanlışlıkla cadı olarak etiketledikleri insanlar hakkında saçmaladı. Onunla ilgilendi.
düşünceli bir şekilde açıkladı ve sanki o sırada buralarda olsaydı nasıl bir cehennemi yerle bir edeceğini hayal ediyormuş gibi doğru yerlerde hırladı. Verdiği tepkiler kadının gergin sinirlerini yumuşattı.

Neden patladığını anladıktan sonra Aurora karnındaki yapışkan hissi bastıramadı. Ona zarar vermeye çalışan herkesi sakatlamaya hazır görünüyordu. Bu bir şekilde rahatlatıcıydı.
Şiddetten nefret ederdi, ama geleceğinin büyük bir kısmı bilinmezken, Rhaego'nun vahşiliği ona sıcak bir battaniye gibi geliyordu.
Güvenlik.

"Seni taşıyabilir miyim Aurora? Bu basamaklar insan bacakları için yapılmadı. Senin için çok uzunlar."

Lanet olsun. Adamın onun oflayıp pufladığını fark etmediğini umuyordu. Durdu ve ellerini kalçalarının üzerine koydu,
nefesini tutarak. "Ben iyiyim. Bundan daha kötülerini de yürüdüm. Bu sefer neden bu kadar zor hissettirdiğini bilmiyorum."

"Yükseklik," diye hatırlattı ona. "Olmalısın
Tekrar hastalanmayacak kadar alışmış olsalar da efor sarf etmek yine de zor olabilir."

Aurora iç çekti. "Ah, doğru ya. Unutup duruyorum."

"Seni taşımam beni memnun eder." Rhaego bir adım öne çıktı, kollarını ona doğru uzatmıştı bile.

Kararsızlık içinde kıvrandı. Onun kendisini taşımasını gerçekten istiyordu. Bu, hayalini kurabileceği ama utancından bir erkeğin yapmasına asla izin vermeyeceği türden bir şeydi.

Ama aynı zamanda ona zayıf, muhtaç bir kadın olmadığını da göstermek istiyordu. Bu dağa bayılmadan ya da taşınmaya ihtiyaç duymadan tırmanabilirdi.

Ayrıca, çırpınan karnının ona çok yaklaşmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Kokusu bugün daha güçlü gibiydi, sanki daha önce yeni bir kat kolonya sürmüş gibiydi.
evden ayrılmışlardı.

Adam onu duvara yasladığında irkilmişti ama bu kokuyu fark etmesine ve yüzünü adamın göğüs kaslarının arasına gömüp kokuyu içine çekmeyi dilemesine engel olmamıştı.

Aurora bir kez daha başını sallayarak reddetti. "Buna alışmalıyım, değil mi? Ya buradan yürüyerek çıkmak zorunda kalırsak? Bizi yavaşlatmak istemiyorum."

Rhaego kaşlarını çattı ama kollarını indirdi.

Yokuşun yarısına geldiğinde kararından pişman oldu. Eğer terini adamın üzerine bulaştırma düşüncesinden duyduğu utanç onu geri çekmeseydi, ona
fikrini değiştirdi. Ama hafif aşkı onu yürüyüşe devam ettirecek kadar güvensiz tutuyordu.

Aşağılayıcı derecede yüksek basamakları tırmanırken, nefes nefese kalmış ve serinlemek için saçlarını ensesinden çekerken, onun yanında kendini bir corgi gibi hissediyordu. Zirveye ulaştıklarında ciğerleri yandı ama önündeki manzara acıyı uyuşturdu.

Aurora kır çiçekleriyle örtülü bir tarlaya baktı. Rüzgâr saçlarını yüzünün etrafında savuruyor, sonra da bir tanrının elini çiçeklerin tepelerinde gezdirmesi gibi boyalı tarlada dalga dalga ilerliyordu.

Arazi burada düzdü ama eğimliydi, sanki tamamen düz bir plato çapraz bir şekilde eğilmiş gibiydi.

Rhaego eğildi, bir çiçek kopardı ve gülümseyerek ona doğru uzattı. "İnsanların bunları almaktan hoşlandığını duydum."

Aurora çiçeğe baktı, göğsü ısındı ve aynı anda sıkıyordu. Tıpkı kırmızı bir glayöl gibi görünüyordu.

Uzun çiçeğin dibini dikkatle çimdikledi. Önlerindeki çiçek denizinde seçebileceği onca çiçek arasından *bunu* seçmişti.

Hey, Nan.

O sabah Aurora tüm niyetini, onu rehberlik ve berraklık almaya açık bırakacak bir demleme haline getirmişti. Bu, kötü tat veren büyüsünün işe yaradığının bir işareti gibiydi.

Çiçeği göğsüne doğru tutarak ışıl ışıl baktı Rhaego. Bir an için mırıldandı, sonra mırıltısını bastırdı ve kızardı.

Bölüm 16

Kır çiçekleriyle dolu tarlada sürüklenirken Aurora'nın içinden coşkulu bir merak akıyordu. Garip bir
Rhaego onu izlerken içinde bir elektrik oluştu. Aşırı şarj olmuş bir pil gibi.

Onun neşesi yakalıyordu ve sanki vücudu
Kalbinde yarattığı vızıltıyı ve her öne eğildiğinde kanına gönderdiği ateşi aynı anda idare etmek
Bir çiçeği ya da diğerini içine çekmek için. Ve kokusu bir çiçek esintisiyle ona ulaştığında.

Rhaego bu enerjiyi nasıl yönlendireceğini bilmiyordu. Şehvet, evet.

Öfke, evet. Bastırılması zordu ama her ikisi için de taktikleri vardı. Ama bu... dolgunluk? Duygularını aşırı uyarmıştı. Sersemliğini yatıştıran tek şey mırıltısıydı, bu yüzden ne zaman yeterince uzaklaşsa mırıltısını dışarı çıkarıyordu.

Aurora tekrar eğildi ve görkemli göğsünün yuvarlak tepelerini elbisesinin yakasının üzerinden iterek bir çiçek daha kokladı. Derin mırıltısına acılı bir keskinlik karıştı.

Bir anda doğruldu ve ona doğru ışıl ışıl parladı. Dizleri titredi. "Bu tıpkı hindistan cevizi gibi kokuyor," diye bağırdı ellerini kavuşturarak.

Sırıtışını sarı şişe boynu çiçeklerine yönelterek güldü.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Bunu kendi kendine söyledi, ama Rhaego yine de kelimeleri duyabiliyordu. Bağırmasına gerek yoktu ama adam onu durdurmamıştı. Ses tellerini yıpratmasına izin verdiği için duyduğu suçluluk duygusu

Sırf onunla önemsiz bir şey paylaşabilmek için sesini rüzgâra karşı her zorladığında. İnsanlar
genellikle sadece onunla konuşmamak için bu kadar çaba sarf ederdi.

Çiçekleri ezmemeye dikkat ederek ona doğru yürüdü. İlerleyişi yavaştı ve ilk başta yaklaştığını fark etmedi, bu yüzden sonunda onu görüp durana kadar birkaç dakika boyunca tarlada onu kovaladı.

"Şuradaki gölgede birkaç kan damlası çanı gördüm." Devasa bir kayanın gölgelediği kayalık bir toprak parçasını işaret etti. "Onları görmek ister misin?"

Aurora, "Evet," demeden önce onun gösterdiği yöne doğru yürümeye başlamıştı bile.

Çiçeklere ulaştığında önünde diz çöktü ve o da onu takip etti.

"Vay canına." Gözlerini kocaman açarak gülümsedi. Yüzüne huşu içinde bakmamak için çiçeklere baktı. Yanaklarındaki, burnundaki ve göğsündeki parlak pembe kızarıklık o kadar güzel görünüyordu ki mırıltısını zorlukla zapt edebildi.

"Bana bırak." Çiçeklere dokunamadan onu durdurdu. Koyu gümüşi yeşil yapraklar yerden filizlendi ve tek bir sapın üzerinde, yaprakları korur gibi sapın kenarlarından sarkan küçük bordo çan biçimli çiçekler filizlendi.

Çiçeklerin içlerindeki kırmızı tohumlar
Aşağıdaki görünmez örümcek ağları, kan damlacıkları gibi iplere tutunuyordu. Bir pençesiyle, var olduğunu göstermek için parmağını ağın içinden geçirdi ve kadının kaşları kalktı, dudakları aralandı. "Tohumlar bu ağlarda hapsolmuş durumda. Baştan çıkarırlar

Ya tohumları yiyip tarlaya dağıtan ya da kendilerini gece örümcekleri tarafından yakalanıp tüketilirken bulan yaratıklar." Kadının dikkati çok yoğundu ve düşünmek için çok iyi odaklanması gerekiyordu. "Ağlar oldukça yapışkan. Sizin için tohumları toplamaktan mutluluk duyarım."

"Sorun olmazsa ben yapmak istiyorum." Bu bir ifade değil, bir soruydu. Sanki bir şey yapmak için onun iznine ihtiyacı varmış gibi. Rhaego gülümsemesini doğal tutmaya ve hayal kırıklığını göstermemeye çalışarak başını salladı. En azından onun ellerini kirletmesine izin vereceğini, böylece kendisinin kirletmek zorunda kalmayacağını düşünmüştü.
Ama bunu kendisi de yapmak istiyordu.

Ona ne iş yaptıracaktı?

Aklına bir fikir geldi ve evden getirdiği genişleyebilen sepeti hevesle çıkarıp uzattı. Tutması gerektiğini ima edecek kadar değil ama dikkatinin sepete kaymasını sağlayacak kadar. "Geri getirmek istediğin her şeyi buraya koyabilirsin."

"Oh, harika!" diye bağırarak sepete uzandı. Adam sepeti geri çekti ve kadın kaşlarını çattı.

"Sizin için taşıyabilirim." Ayağa kalktı, ayağa kalkmasının bu konudaki tartışmaları sona erdireceğinden emindi.

Ama o da ayağa kalktı, ağzının köşesi göğsünü titreten bir sırıtışla yukarı kalktı. "Onu buraya kadar sen taşıdın -bu arada bunun için teşekkür ederim- eğer dolduracaksam, geri de taşıyabilirim."

"Hayır. Ben-"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı bir solukta düştü. "Kıpırdama!" diye bir şekilde hem bağırdı hem de fısıldadı.

Rhaego dondu kaldı. Boynuzunun tepesindeki bir gıdıklanma, kızın şaşkın ifadesiyle birleşince, orada bir şey olduğunu anladı. Derin sesinin o her neyse onu korkutup kaçıracağından korktuğu için konuşmadı.

"İnanılmaz," diye nefes aldı yavaşça ilerlerken. Keskin gözleri o şeyi inceledi. "Altı kanat," diye fısıldadı.

Rhaego bir anda kızın kendisine ne kadar yaklaştığının farkına vardı. Elleri sanki avuç içlerini göstererek yaratığı hareketsiz tutabilecekmiş gibi önünde açılmıştı.
Eğer durmazsa avuç içleri karnını okşayacaktı.

Nefes nefese izledi.

Aurora'nın elleri aşağıya inmedi, ama vücudu kayarken sol avucunu onun kolunun üzerine koydu. Mırlamamak için tüm iradesini kullandı. Kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki, böceğin bunu boynuzlarında hissedip uçup gitmesinden endişe ediyordu. Gözlerini kapadı, ağzından nefes aldı ve bedeninin sakinleşmesini diledi.

"Çok uzunsun." Yumuşak parmakları sıktı. "Sence uçup gitmeden diz çökebilir misin?" Neredeyse *onun* bile duyamayacağı kadar sessiz konuşuyordu.

Onun için her şeyi yapardı ama Rhaego başını sallamaya ya da cevap vermeye cesaret edemedi, sadece bir ayağını yavaşça ve istikrarlı bir şekilde arkasına doğru uzattı, indirdi. Her ayağını gergin tuttuğunda kalçası yanıyordu.
hareketlerini kontrol altında tutmak için vücudundaki kaslar.

Gözlerini kapalı tutmasına rağmen, herhangi bir dehşet sesi duymak için kulak kabarttı ve dizinin üstüne çöktüğünde alkış zillerini takmak istedi.
Sonunda çimenlerle buluştu ve bir huşu nefesi aldı.

Yine de zafer hissi sadece bir an sürdü. Kokusu ve vücut ısısı giderek yoğunlaşıyordu. Artık o kadar yakındaydı ki, gözleri kapalıyken bile vücudunun kıvrımlarının haritasını çıkarabiliyordu. Kokunun üzerine sinmesine izin verdi ve daha önce fark etmediği incelikleri fark etti.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Yeni bir sınıflandırma olmalı." Dünyada gözlerini açmaktan daha çok istediği bir şey yoktu. Kadının yüzündeki şaşkınlığı hayal etti. Daha kaba bir yanı, bu pozisyonda göğsünün doğrudan göz hizasında olacağını tahmin ediyordu.

Sikeyim. Boynuzlarının dibi zonkluyor ve kokusu havayı istila ediyordu.

"Özür dilerim. Sadece..." Bir elini boynuzunun alt kıvrımına koydu ve muhtemelen yaratığı daha iyi görebilmek için hafifçe aşağı eğdi.

Rhaego'nun içi ateşle patladı. Damarlarında ateş gibi dolaştı ve sikini sular altında bıraktı. Bezleri aktifken boynuzlarının ne kadar hassas olduğunu fark etmemişti. Muhtemelen ona dokunmanın omzuna dokunmaktan farksız olduğunu düşünmüştü.

İşi daha da kötüleştiren şey ise elini çekmemiş olmasıydı. Tutmaya devam etti, hatta biraz daha sıktı. ayak parmaklarının ucuna kadar yükselirken daha sıkı. Şaftı, boynuzunun koku bezleriyle aynı anda zonkluyordu. Eğer dikkatli olmazsa

sikinin hemen üstündeki bezi uyandırdı. Sıcaklar bastırmadan birkaç gün öncesine kadar olmaması gereken bir şey.

Aklı başından gitmiş, mantıklı düşüncelerin yerini tek bir talep almıştı. *Mark.*

Boğazı düğümlenirken çenesini sıktı ve inlememek için tırnaklarını avuçlarına geçirdi, diğer eli ise kendini sabit tutmak için onun omzuna geldi.

Nefes al, diye yalvardı.

Bu bir güven gösterisiydi. Aurora onun avuçlarının içinde olacak kadar güvende hissediyordu ve onun pişman olmasına izin veremezdi. Dayanmak zorundaydı. Yaratık kesinlikle yakında gidecekti.

Rhaego onun haberi olmadan geri çekilmesini hızlandırmanın bir yolunu düşünmeye çalıştı ama aklı çok karışıktı. Boynuz bezleri tekrar titreşti ve küçük bir nefes daha çekti. "Güle güle."

Onun topuklarının üzerine düştüğünü hissetti ve yaratığın gittiğini bilmesine rağmen kıpırdamadan durdu. Eli hâlâ dalgın bir şekilde onun boynuzunu sıkıyordu. Ateşi yükselmişti.
yırtık bir iplikle tutturulmuş.

"Bu inanılmazdı-" Elini bıraktığında parmakları boynuzunun üzerinden kaydı ve içinden çıkan boğuk hırıltıyı gizleyemedi. Bir şaşkınlık ciyaklamasıyla zıplamaya çalıştı ama tüm çabalarına rağmen elleri dışarı fırladı.
Kalçalarının etrafında kilitlenerek onu yerinde tuttular.

"Bir dakika... lütfen," diye homurdandı kendi kulaklarına doğal gelmeyen çakıllı bir sesle.

Aurora'nın hareket etmeme sağduyusuna sahip olduğu için Tanrıça'ya şükretti. Sekizer kez nefes alıp verdi.

Farkındalığını, onu kavrayan ellerinden uzaklaştırmaya zorluyordu. Sonunda, kendini tekrar kontrol altına aldığında ve uyarılmışlığının kanıtlarının dağıldığını anladığında, onu serbest bıraktı, pençelerini esnetti ve doğruldu.

"İyi misin?" diye sordu. Gözleri endişe ve kafa karışıklığıyla doluydu.

Utancın yakıcılığı ateşinin korlarını söndürmeye yardımcı oldu. Rhaego kendini hormonlarını kontrol edemeyen, hayvancılık okuluna yeni başlamış bir at gibi hissediyordu. Onun hakkında ne düşünmesi gerektiğini.

Gözleri adamın yüzündeki sıcak kızarıklığın üzerinde parladı. O da

Şimdiye kadar yaptığı tüm iyilikler için dua etti, salgı bezleri boynuzlarını kayganlaştırmaya yetecek kadar üretmemişti. Şu anda bile sefil miskinin kokusunu alabiliyordu ve tek yapmak istediği yüzünü onun açıkta kalan teninin her santimine sürmek, onu işaretlemekti.

Rhaego yutkundu. Sonra konuşmaya çalıştı ama yapamadı. Çenesini sıktı ve tekrar yutkundu. Utanç verici olsa da gerçek en iyisiydi. En azından bir kısmı. "Boynuzlarım yılın bu zamanı oldukça *hassas* oluyor."

Aurora'nın yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. "Aman Tanrım." Elleri ona dokunacakmış gibi parladı, sonra kendini durdurdu. Hayal kırıklığı içinde havlamak istedi. "Çok, çok özür dilerim. Seni incittim mi? Bunun ne kadar düşüncesizce olduğuna inanamıyorum." Ellerini onun üzerine koydu
ağzını kapattı ve kaşlarını çatarak başını salladı. "Seni incittim mi?" diye tekrar sordu.

"Hayır," diye zorladı yavaşça.

"Ama-" Adamın alev alev yanan yüzünü incelerken ve *hassasiyetin* başka ne anlama gelebileceğine karar verirken sözleri kesildi. "Oh... Ben..."

"Her şey yolunda," diye güvence verdi onun yanaklarından süzülen rengi izlerken. "Bilemezsin."

"Kim birine sormadan öylece dokunur ki?" Yüzünü buruşturarak acı çekmiş gibi görünmesini sağladı.

Rhaego ne diyeceğini bilemedi. Onun boynuzlarını tutmasını *istiyordu*. Bu dünyada daha fazla istediği çok az şey vardı. Ama bunu itiraf etmek uygun olmazdı.

"Neden ihtiyacın olanı toplamıyorsun, biz de ine dönebiliriz?" Kadının yanından geçerek kan damlası çanına doğru ilerledi. Göz temasından kaçınarak başladı
Narin tohumların nasıl çıkarılacağını anlattı ve sessizce, o gece uyuduktan sonra acı veren işaretleme dürtüsünü dindireceğine dair kendine söz verdi.

Ama bunu yaparken onu görüntülüyor olacaktı.

Bölüm 17

Aurora günün geri kalanında telaşlı ve kızarmış bir halde kaldı. Yanakları utançtan uzun süre yandı.

Rhaego defalarca bunun bir kaza olduğunu anladığını söylemişti. Ne olursa olsun, kendini sefil gibi hissediyordu.

Çalışma odasına dönerken yarınki öğle yemeğini konuştular. Kısa bir süre için paha biçilmez bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Ama merdivenlerden inerken konuşmaları durmuştu.

tam odaklanma olmadan geçilemeyecek kadar dikleşmişti. Üçüncü seferden sonra tökezledi ve tohumlarının yarısını kaybetti.

ısrar edince, bir kez daha onu taşımayı teklif etmişti. Kadın yine reddetti. Ancak yolun geri kalanında sepeti taşımasının daha iyi olacağını kabul etmişti.

Her şeyden dolayı üzgün görünüyordu, bu da göğsünde aptalca bir duygunun yükselmesine neden olmuştu. Onun için işleri kolaylaştırmak adına her şeyi kendisi yapmak istemişti ama sanki sadece

hayatını zorlaştırıyordu. Bu noktada sadece inatçılık mı yapıyordu? Adam ondan rahatsız mıydı?

Çalışma odasına döndüklerinde, Rhaego ona hafif bir öğle yemeği sunmuş ve sormasını beklemeden her malzemeyi tarif etmişti. Rhaego'nun düşünceliliği onu daha da kötü hissettirmişti.

Adam güvenli bir görüşme planladığını söyleyip, yalnız kalmasının sakıncası olup olmadığını sorduğunda, kız sessizce rahat bir nefes aldı. Ne yazık ki, o odadan çıksa bile, o günü hatırlamaktan ve hiper-

saçmalıklarıyla onu kızdırdığı her olaya odaklanıyordu.

Beyninin bu konu etrafında dönüp durmasını engellemek için mutfağın her köşesini didik didik etti. Belki de eğer yeterince tanıdık malzeme bulabilirse, yemek yapmayı deneyebilir ve Rhaego'nun özür dilemesi için bir şeyler yapabilirdi.

Mekândaki her malzeme, pişirme aleti ve ayırt edilemeyen uzaylı nesnesi saklandığı yerden çıkarıldı ve incelenmek üzere büyük tezgâhın üzerine yerleştirildi. Dondurulmuş ürünlerle başladı, sonra buzdolabındakileri inceledi, her şeyin ona neyi hatırlattığını, nasıl koktuğunu ve sezgilerinin ona ne için kullanılabileceğini söylediğini zihnine not etti.

Bazı eşyalar sessizdi. Hafif tatlı bir kokusu olan bir parça sarı... bir şey... onu şaşırttı. Bir karışımda denemek isteyip istemediğine karar vermeden önce Rhaego'dan bunun ne olduğunu ve nasıl kullanıldığını açıklamasını istemesi gerekecekti. Ama bugün değil.

Bugün tüm sorularını kendine saklayacaktı. Zavallı adamı daha fazla rahatsız etmeyi reddetti. Seçtiği birkaç yapraklı otu dışarıda tutarak, taze otların geri kalanını

Odanın etrafına yerleştirilmiş tuhaf kutulardaki malzemeleri ve kuru olanları incelemeye geçti.

Soğanlı dipleri ve silindirik orta kısımları olan güzel metal ve cam kutular baharatları tutuyordu. Kokular zihninde bir araya gelene kadar baktı, kokladı ve çimdikledi. Diğer lapislerden farklı olarak metalik bir yeşil olan son teneke kutu, güzel bir siyah bitki içeriyordu. O

Teneke kutuyu göz hizasına kadar kaldırdı, böylece gözlerini kısarak

cam pencereden baharat. Lifli ve yumuşak görünüyordu, çözülmüş kadife iplikler gibi.

Aklına karabiber ve meyan kökü görüntüleri geldi ama ikisi de doğru gelmedi. Kapağı çekiştirdiğinde
Sıkıca kapatılmış. Teneke kutuyu tezgahın üzerine koydu. Kavanozu sabit tutmak için bir avucunu dibine sardı ve diğer eliyle kapağı kaldırmak için zorladı. Birkaç dakika sonra saniyeler sonra kapak yumuşak, emici bir sesle serbest kaldı. *Pop.*

Aurora sırıttı, ödülünü kaldırdı ve içine çekti.

Boğazında kimyasal bir yangın patladı. Öksürük ve hırıltıyla iki büklüm olurken kutu yere devrildi, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Aurora tezgâha yapıştı, sinüslerindeki ve ciğerlerindeki cızırtının ötesinde musluğun nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu ama
düşünmek imkansız.

Musluk bile var mıydı? Bir tane gördüğünü hatırlamıyordu.

Birdenbire güçlü kollar onu sardı ve havaya kaldırıldı. Göğsünü saran paniğe rağmen, utanç işe yaramaz bir içgüdü gibi alevlendi ve öksürerek "Ben iyiyim" demeye çalıştı. Ağzından çıkan karmakarışık sesin içinde fark edilebilir bir kelime yoktu.

Yüzüne soğuk bir rüzgâr çarptı. Hıçkırıklarla öksürerek içine çekti. Soğuk hava onu yatıştırmak yerine boğazına kuru buz dökülmüş gibi hissettirdi. Buzlu sıcak yanıkların üzerine sürülmüştü. Duyuları o kadar sarsılmıştı ki, bir an için düşüncelerini oluşturamadı.

Ve sonra... suyun altındaydı. *Akıntı mı?*

Suyu içine çekti ve boğuldu. Hava soğuksa, su da dondurucuydu. Dişleri gıcırdadı ve kasları taş gibi sertleşti. Beyni sonunda
Tufandan başka bir şey, Rhaego'yu ve daha da önemlisi onun yaydığı sıcaklığı algıladı.

Aurora bu sıcaklığın içine gömüldü ve adam ısıtıcı battaniyesini koluna dolayıp onu göğsüne doğru çektiğinde ürperdi. Tutuşunu Aurora'yı çekmek için kullandı.
İkisi de çenesine kadar suya batana kadar suyun içinde kaldılar.

"Ağzını aç, küçük geyik." Adamın gürleyen sesi kızın kemiklerinde dolaştı ve takırdayan dişlerini sakinleştirdi. Kız açtı. Adamın kavradığı elinin kenarı alt dudağına değdi,
ve ağzına su döktü. Soğuk akıntıdan daha sıcaktı. *Sıcak avucundan*, uzaktan fark etti.

Suyu yuttu ve suyun yumuşak sıcaklığı
hemen boğazını rahatlattı. Bir dahaki sefere elini dudaklarına götürdüğünde ondan açmasını istemesine gerek kalmadı.

Dört yutkunmadan sonra, yanma nihayet azaldı. Yerine
O teklif ettiğinde tekrar içti, yerinde tutmak için onun avuç içindeki elini tuttu ve yüzünü indirdi, gözlerini yıkamak için ılık suya daldırdı.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordu. Sesi, hayati önem taşıyan bir soru soran birinin otoriter tavrıyla sertti.

O şeytan otunun etkileri geçmişti ama şimdi aşağılanma Aurora'nın tenini alev alev yakıyordu.

Kız cevap veremeden adam onu arkasına çevirdi. Kadın karşı koydu, burnu her yere akmış olabilir diye ellerini yüzünde gezdirdi. Ama adamın tutuşuna karşı koymanın imkânı yoktu.

Perişan bir halde ona baktı ve onun gibi görünmemeyi umdu. iğrenç hissediyordu. Her şeyi daha da korkunç yapan şey, kurtarıcısının *Cehennem'in En Ateşli Zebanileri* takviminde yer alması gereken biri gibi görünmesiydi. Saçları ıslaktı ve omuzlarına damlıyordu, soluk mavi gömleği neredeyse yarı saydamdı ve göğsüne yapışıyordu ve gözleri duygudan kıpkırmızıydı.

Rhaego eğilip onu incelemek için boynunu bükerken yüzünde endişe ve konsantrasyon karmaşası vardı. Avuçlarından biri kızın yanağını kavradı ve başparmağının ucuyla gözünü incelemek için alt kapağını aşağı çekti. Gözler Muhtemelen kan çanağına dönmüştür.

"Sadece glotemi kokladın, doğru mu?" Avucunu daha sert bir şekilde yanağına bastırdı, kaşları çatıldı. "Tenin sıcak. Onu tükettin mi?"

Utancı boğazında düğümlendi. *Ağlama. Ağlama. Ağlama.*

"Sorun nedir?"

Hıçkırdı. Küçük ses, çiğ boğazını yaktı
ve onu uçurumun kenarına gönderdi. Ama ağzından çıkan şey beklediği gibi bir hıçkırık değildi. Kahkahaydı.

Gözlerini kırpıştırdı.

Daha çok güldü. Duramadı. "Çok utandım."

Rhaego biraz daha uzun durdu ve yanaklarını iki avucunun arasına alarak yüzünü ona doğru eğdi. Sanki kızın tepkisinin normal olup olmadığına karar vermeye çalışıyor gibiydi.
deliryum kanıtı.

"Seni daha önce taciz ettim," diye açıklamaya çalıştı, "ve sonra kendimi zehirledim. Sonunda bir dakika yalnız kalabildin ve şimdi..." Aurora çaresizce sırılsıklam olmuş giysilerini işaret etti. "Yani-" Bir kahkaha kriziyle daha kesildi. "Bu o kadar saçma ki, dönüp dolaşıp
komik."

"Utanacak bir şey yok." Kız başka tarafa bakmaya çalıştığında yüzünü ona doğru çevirmeye zorladı. Çılgın kahkahanın etkisinin geçtiğini ve yerini gözyaşlarının almak üzere olduğunu hissetti.

Adam onu tekrar kucağına alıp dev bir adımla dereden çıktığında ciyakladı. Birkaç adımda
açık mutfak kapısındaydı. Kapıyı kapatma zahmetine girmeden merdivenlere doğru ilerledi.

"Artık yürüyebilirim. Beni taşımak zorunda değilsin. Geri dön ve her ne yapıyorsan onu yap. Ben iyiyim, söz veriyorum."

Adımları durdu. Onu yere bırakmadı, ama çenesi sıkıştı ve göğsü genişledi sanki
bir şeyle boğuşuyordu. Sırılsıklam giysilerinin yerde bıraktığı büyük su birikintisinin şiddetle farkındaydı, ona kurulandıktan sonra geri gelip paspaslayacağını söylemesine bir saniye kalmıştı ki, adamın sert bakışları onunkilerle buluştu ve sözleri boğazında düğümlendi.

Ona hiç böyle bakmamıştı. Bu kadar... sertçe. "Seninle ilgilenmeme izin *vereceksin*, dişi."

Bir zamanlar tertemiz olan zemine damlayan su, sözlerini noktaladı. Kalbi hızla çarpıyordu.

Aurora, bu yakışıklı iblisin kendisine ne şekilde davranabileceğini öğrenmek için içi cız etmesine rağmen başını salladı.

Ağzı aşağı doğru döndü ve göğsünden küçük bir hırıltı yükseldi. Titreyen kafası durma noktasına geldi.

"Kendine bakma konusunda kötü bir iş çıkardın, bu yüzden şimdi bunu göreceğim. Ve *sen*... Will. Tartışmayacaksın. Tartışmayacaksın," diye mırıldandı dudakları tartışmak için ayrıldığında.

Ağzı kapandı. Dudağını çiğnedi.

"Yarın en iyi şekilde çalışmanı istiyorum," diye ısrar etti bir kez daha ilerlerken.

Geriye kalan küçük gururu da bunun üzerine buruştu.
Adam haklıydı.

Ağrısı vardı, yüzü ve boğazı biber gazı yemiş gibi acıyordu ve hepsinden önemlisi hâlâ acınacak derecede bitkin durumdaydı. Beyni onu bir kelebeği görmek için neredeyse bir yabancının üzerine tırmanmaktan alıkoyacak kadar hızlı değildi ya da yabancı bir bitkinin kokusunu aldı. Şimdi buzlu suya batırıldığı için, daha önce gözden kaçırdığı ipuçlarını nihayet birleştirebilmişti.

Teneke kutu diğer bitkilerden uzakta, çok yüksek bir rafa yerleştirilmişti, farklı renkte bir kaptı ve ağzı o kadar sıkıca kapatılmıştı ki açmaya çalışırken neredeyse omzundaki bir kası yırtacaktı. *Aptal.*

Eğer zihni bugün olduğu gibi yarın da bulanık kalırsa, öğle yemeğine büyük bir neon *Şüphelenmeyin* tabelasıyla girebilirdi.

Ve zavallı Rhaego. Bütün günü onun saçmalıkları yüzünden bölünmüştü. Muhtemelen onu ormana götürmüştü çünkü yalnız giderse kaybolacağını ya da yaralanacağını biliyordu. Bir felaket olmadan kendine birkaç saat bile ayıramıyordu.

Aurora'nın gözlerinin arkasında bunalmış gözyaşları birikti.

Ama o

onları geri tuttu. Her şeyin üstüne bir de onu teselli etmek zorunda kalmayı hak etmiyordu. Duygularını içine çekerek başını salladı ve sessizce kabul etti, "Tamam."

Adamın yüzünde bir gülümseme belirdi ve kızın güvensizliğini biraz olsun yatıştırdı. "Güzel, küçük geyik," diye gürledi adam başlarken

Tekrar yürümek.

Zihni bu isme kilitlendi, içinden bir sıcaklık akıyordu. Kulağa öyle geliyordu ki... ne olduğunu bilmiyordu. Belki de müstehcen. Ama muhtemelen sadece anlamaya çalışıyordu. Bu isim büyük ihtimalle Tuva'da kullandıkları bir terimdi, tıpkı güneyli iş arkadaşı James'in herkese "*sevgilim*" demesi gibi.

Çünkü hayatını kurtarmak için isimleri hatırlayamıyordu.

"Odanıza girebilir miyim?" Rhaego, kapısına vardıklarında ona bakarak sordu.

Karnında çırpınmalar başladı. Sessizce başını salladı.

Odaya girdikten sonra doğruca banyo odasına yöneldi ve onu küvetin yanına ayaklarının üzerine yatırdı. Hemen gitmedi ve bir an için merak etti

onu banyoya girerken izleyip izlemeyeceğini merak ediyordu. Uyluklarına doğru sıcak bir heyecan yükseldi.

Bir ormanda uzanmış dört güzel boynuzlu kadının resmedildiği bir duvar halısına doğru adım attı. Sanki çok açıkmış gibi
Goblenin kenarını kavradı ve tüm parçayı bir kenara savurarak her türlü şeyle dolu rafları ortaya çıkardı.

Aurora'nın ağzı açık kaldı. "Orada bir dolap mı var?"

Rhaego başını sıkıntıyla sallarken dolabın derinliklerinden bir şişe koleksiyonu topladı. "Phirdo," diye homurdandı nefesinin altından.

Sırılsıklam olmuş bir manken kadar yardımsever olan kadın, adam şişelerin mantarlarını kısa sürede açıp
önceden belirlenmiş miktarlarda kaygan sıvıyı, kiraz ve bademin rahatlatıcı aroması odaya yayılana kadar buharlı suya döküyordu.

Banyonun kenarına üç şişe daha koydu. "Bunu saçınız için kullanın. Bunu cildiniz için. Bunu da çıktıktan sonra, özellikle ağrıyan kaslarınız için kullanın," diye talimat verdi ve sırayla her bir şişeyi işaret etti.

Aurora itaatkâr bir şekilde başını salladı. "Tamam."

Ona doğru yaklaştı ve göz hizasını onunkiyle aynı seviyeye getirmek için hafifçe eğildi, ardından büyük
Pencereden. Adamdan yayılan sıcaklık, tenine yapışan nemli ve soğuk elbiseye sızıyordu. Kulaklarının ucundan ayak parmaklarına kadar karıncalandı.

"Güneş şu dağlara değene kadar küvette kalmanı istiyorum. Acele etme. Kaslarının sıcağa ihtiyacı var."

Doğruldu ve ona baktı. "İşin bittiğinde beni oturma odasında bul."

İçinde huysuz bir isteksizlik yükseldi ama onu bastırdı. Bunu kendisi de yapabilirdi. Müdahale etmek zorunda hissettiği için utanıyordu. Ama öte yandan, ıslanmak kulağa hoş geliyordu. Ve banyoya her ne dökmüşse cennet gibi kokuyordu. Gönülsüzce tekrar başını salladı.

Bakışlarını sabitleyerek, sanki yüz hatlarındaki çatışmayı görebiliyormuş gibi onu izledi. "Gevşe," diye ısrar etti. "Görünüşe göre beynin bile düğümlerle dolu."

Aurora, Rhaego gittikten sonra onun sözlerini aklında tutmaya çalıştı, ama ıslak ve sıkı bir kabuğu soymak gibi imkânsız bir işe koyulduğunda
kumaşın derisini *sıyırdığını* fark ettiğinde, kendini giderek daha fazla *yaralanırken* buldu. Bu küçük rahatsızlık onu mantıksız bir telaşa sürükledi.

Sonunda çırılçıplak kaldığında, banyoya girdi ve derin bir nefes alarak içinde biriken öfkeden kurtulmaya çalıştı. Gözleri kapandı, başı banyonun çıkıntısına yaslandı. Yavaş yavaş stresi erimeye başladı ve etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Rhaego'nun küvete döktüğü karışım her neyse sihrini konuşturuyordu. Tatlı ceviz kokusu ciğerlerine doluyor ve ılık yaz gecelerinde güneşte olgunlaşmış kirazları akla getiriyordu.

Üçüncü sınıftayken Aurora, en iyi iki arkadaşı için bir pijama partisi düzenlemişti - onun *tek* iki arkadaşı. Büyükannesi kiraladıkları filmi izlemelerine izin vermeden önce, onları

dışarıya bir piknik battaniyesi serdi ve onları bir kile kiraz çekirdeği çıkarmasına yardım etmeye zorladı.

İlk başta üç kız da bu angarya iş için söylenip durmuşlardı ama bir süre sonra üzülmeyi unutmuşlardı. Aurora artık iki arkadaşının adını ya da hangi filmi izlemeyi çok istediklerini hatırlayamıyordu ama koyu renkli meyveleri ruj ve allık sürmek için kullandıklarında gülmekten kaburgalarının ne kadar acıdığını hissedebiliyordu. Büyükannesinin ikram ettiği limonatanın acılığını tadabiliyordu.

Bitirmek için her yudumu bir ağız dolusu tatlı vişne ile kovalamaları gerekti.

Büyükannesi verandada oturmuş, Aurora'nın içine sonsuza dek yaşayacak bir anı yerleştirdiğini biliyormuş gibi onu izliyor ve sırıtıyordu. Gözyaşları gözlerinin kenarlarından sızarak saç çizgisine doğru kaydı. Tanrım!

O kadını özlüyor.

Birkaç dakika daha acı tatlı anıları yad ettikten sonra, küvetten çıktı ve kendini bir havluya sardı. Eşofman altı ve güve yeniği bir tişört dışında başka bir kıyafet seçme ihtimali onu inletti ama

Yine de dolaba doğru yürüdü.

Bir buhar bulutu onu yatak odasına kadar takip etti ve yatağının üzerine örtülmüş sade elbiseyi neredeyse kaçırıyordu. Dudağını ısırdı, bir gülümseme yanaklarını sıktı ve yatağa doğru ilerledi. Elbise, dumanı tüten bir fincanın yanında duruyordu. Rhaego bunu onun için bırakmış olmalıydı.

Bacakları biraz jelatinimsi bir hal aldı, kalbi lezzetli içkisini yudumlarken parmak arası terlikler yapıyordu.

Çay ve sıcak limonata arasında tatmin edici bir geçiş.

Rhaego bunca zahmete girdiği için hâlâ kendini suçlu hissediyordu ama burada, odasında tek başına, sadece bu gecelik, etrafında onu yargılayacak kimse yokken, Aurora sessizce onun tarafından bakılmaktan hoşlandığını kabul etti.

Hem de çok.

Bölüm 18

Rhaego kararlılıkla dolup taşıyordu. Aurora sonunda ona bakmasına izin veriyordu ve o da sol boynuzunu koparacaktı. Ona ilgisinin ne kadar tatmin edici olabileceğini gösterme fırsatını kaçırmadan önce.

Aklında onu mutlu, rahat bir su birikintisi haline getirmeyi amaçlayan çok sayıda yöntem olsa da, ilgisini platonik tutması gerekiyordu. Salonda koltukları ayarladı
oturma alanını küçük dereye bakacak şekilde düzenleyerek bir masayı
ve topladığı eşyaları üzerine yerleştirdi. Sonra bir sandalyeye yerleşti ve pençelerini koluna vurdu.

Ona katılması ne kadar sürerdi? Bir yandan, ne kadar uzun süre rahatlarsa onun için o kadar iyi olacaktı. Diğer yandan, onu tekrar görme beklentisiyle titriyordu.

İletişim cihazına baktı. Verakko'ya bir arama talebiyle birlikte şifreli bir mesaj göndermesi gerekiyordu.
Rhaego mutfaktan gelen gürültüyü ve ardından gelen şiddetli öksürüğü duyduğunda üçüncü insan Maggie'yi tartışıyorlardı. Kırpılmış bir sesle kaçtı.
"Gitmeliyim." Verakko nereye gittiğini merak ediyordur.

Ama bu daha önemliydi. Ama değildi.

Çenesini sıktı. Kişisel arzuları ve yükümlülükleri birbiriyle savaşıyordu. Tuva'ya Diana'yla birlikte gideceğini anlayarak gelmişti ve
Muhtemelen annesiydi ama diğer iki insanı kurtarmak çok riskliydi.

Sonra Aurora'yı yakaladı....

Plan Diana, Aurora ve annesiyle birlikte kaçmayı içerecek şekilde değişmişti. Yine de yapabileceği tek şey buydu. Maggie geride kalmak zorundaydı.

Ama sonra Aurora ona bir tür kahraman gibi baktı.
Onları kurtarırken gösterdiği cesaret için onu övmüştü. O da Maggie'nin de dahil olduğunu varsaymıştı ve onu düzeltmemişti. Ve şimdi üçüncü insanı nasıl geride bırakabileceğini bilmiyordu. Ne kadar çok düşünürse, o kadar acımasız görünüyordu. Bir insanı, müttefiki olmadan, zorlu bir şehirde yalnız bırakmak mı?

Rhaego, Maggie'yi kurtarmaya dahil etme kararını paylaşmıştı ve Verakko bu konuda haklı olarak endişelenmişti.
Her ek komplikasyon bir riskti. Yine de yapamadı
Aurora'yı hayal kırıklığına uğratma fikrine dayanamıyordu. Maggie'yi eklemek zor bir işti ama bunu yapabilirdi. Muhtemelen. Zaten ne Verakko ne de Maxu onu durdurmak için bir şey yapabilirdi.

Bakışları tekrar iletişim cihazına kaydı ve bir mesaj aldığını göstermek için yanıp söndü. İçini doldurdu
cihazı gözden uzak bir cebe koydu. Bencilce, beyninin onu Verakko'yu geri aramaya çağıran kısmını kapattı. *Arayacaktı*.

Sonra görüşürüz.

Aurora'yı uyurken gördükten sonra, yeniden iletişim kurmak için gereken süre boyunca uyanık kalırdı. Gerekirse sabahın erken saatlerine kadar plan yapmaya devam eder, sonra da ona besleyici bir kahvaltı hazırlamak için. İkisini de yapabilirdi.

İkisine *de ihtiyacı vardı.*

Aurora'nın mücadele etmesini ve acı çekmesini izlemek dikkat dağıtıcıydı.

karşılayamazlardı. Hepsi bu kadardı. Onu görmek

odaklanması için çok önemliydi. O kadar ki, tüm yapmacıklık ve nezaketi bir kenara bırakmış ve ona emirler yağdırmaya başlamıştı. Daha önce hiçbir kadına bir şey yapmasını emretmemişti ama onun hemen itaat etmesini... tahrik edici buluyordu.

İlk başta, onun için ev işleri yapmasına izin vermeyi reddetmesinin, bir Tuvastan'la aynı nedenden kaynaklandığına inanmıştı.

Kadın *onu* reddedecekti, reddetmişti de. Bu, erkeğin onun ihtiyaçlarını karşılayabileceğine inanmadığına dair bir beyandı. Eğer bir kadın bir erkekten kendisi için yemek pişirmemesini talep ederse, bu reddin altında yatan neden erkeğin uygun bir yemek pişirecek kadar yetkin olmadığını düşünmesiydi.

Böyle bir şekilde reddedilmek her erkeğin egosuna indirilmiş bir darbeydi ama hiç de alışılmadık bir şey değildi. Ama Rhaego farklı bir

Aurora'dan gelen bir his. Sanki bir çeşit suçluluk duygusu vardı. Sanki onun kendisi için zahmete girmesini istemiyormuş gibi reddetmelerine bağlıydı.

Tek istediği onun için kendini sıkıntıya sokmaktı. Onun için Onun için ne kadar zahmete girmeyi *arzuladığını* göstermek için. Onu *her* şekilde mutlu edebileceğini kanıtlamak ve ona, hayatı ve mutluluğu için gerekli olduğu duygusunu aşılamak. Vazgeçilmez.

Onunla ortak bir çalışma odasında yaşamak. Onu koklamak. Vücudunda meydana gelen değişikliklerin kokusunu almak ve tam olarak ne olduğunu bilmek

Daha iyi hissetmesine yardımcı olmak için yapabilecekleri vardı ama kendini tutmak bastırılamaz bir susuzluk gibiydi.

Rhaego her zaman iliklerine kadar kendini kanıtlama ihtiyacı hissetmişti. Hayatını bu gizli hedef etrafında şekillendirmişti. Hedefi

Tüm Tuva'ya değerli olduğunu kanıtlamak. Dünyaya kötü değil, iyi katkılarda bulunduğunu.

Şehri için paralı asker olarak işe başlamıştı.
Sadakatini daha da göstermek için kendi halkı tarafından evrenin dört bir yanında görevlendirildi. Bunlar kimsenin yapmak istemediği zor işlerdi ve o da bunları gülümseyerek yerine getiriyordu. Yine de asla yeterli görünmüyordu.

Ve şimdi koşullar onu hayatı boyunca sürdürdüğü kabul görme arayışından vazgeçmeye zorluyordu. Bu görev, ister Başarısızlık ya da başarıyla sonuçlansa bile, fikirlerini değiştiremeden öleceği kaçınılmaz gerçeğini pekiştirecekti.

Uzun zamandır kendine değerli olduğunu söylüyordu. Bir değeri olduğunu. Bir leke olmadığını. Ama içten içe, bu duyguların ardındaki gerçeği ancak halkı bu duyguları onayladığında hissedebileceğini hep biliyordu.

Seçilmiş akrabaları ona boynuzları kırılana kadar ne kadar hak ettiğini söyleyebilirdi ama gençlik döneminde ekilen güvensizlikte sinsi bir şey vardı. Kökleri derindeydi.
Genç süngerimsi kemiğin içine girdiler ve konakçılarıyla birlikte büyüdüler, sertleştiler ve yaşlandılar.
Doğal olanla ekilmiş olanı birbirinden ayırmak.

Nedenini bilmiyordu -çaresizlik içinde ulaşılamaz hedefini, onu değerli bulma olasılığı en düşük olan dişiye mi aktardığını bilmiyordu- ama Aurora'yı onurlu olduğuna inandırabilirse, bunun uzun zamandır iyileştirmeye çalıştığı şeyi iyileştirebileceğini hissetti.

Kızın kokusu ayak seslerinden önce ona ulaştı ve ayağa kalktı.

Henüz onu göremese de, sanki güneş ışığı ona doğru ilerliyormuş gibi içi ısındı.

Rhaego yutkundu, sinirler ve beklenti bir arada uğulduyordu. Kadın ortaya çıktığında, onun için hazırladığı basit uyku önlüğünü giymiş olduğunu fark etti.

Gözleri adamın kıyafetlerinde gezindi ve gülümsedi, boynuzlarının üzerine elektrik serpti. "Çok şık giyinmişsin," diye yorum yaptı

Resmi kıyafetine baktı. Şaşırmış mıydı?
Mutlu musun? Etkilendiniz mi? Uyarıcı mı? Ne giymesini istediğini sorması çok mu umutsuzca olurdu?

Yıllar önce, yardımcı olmak amacıyla Jade ona, kur yapmak isteyebileceği insan dişilerinin yanındayken normalde tercih ettiğinden daha dar kıyafetler giymesini önermişti.
O zamanlar bunun aptalca olduğunu düşünmüştü. Devam eden bir tema
insanlar arasında onun cüssesi karşısında küçülmeleriydi. Korkmalarına neden olan şey buysa, neden gücünü formda kıyafetlerle sergilesin ki?

Ama onun fikirlerine saygı duyuyordu, bu yüzden ara sıra kıyafetlerini deniyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, bu şekilde giyindiğinde gözlerin daha sık üzerinde olduğunu fark etmişti. Bu yüzden
Aurora'nın önünde giyeceği kıyafetleri seçerken kalbine not etti. Belli olacak kadar değil - umuyordu - ama belki de eğer isterse onun dikkatini çekecek kadar.

Bakışları adamın açıkta kalan göğsünün derisinde gezindi ve kalbi durdu, herhangi bir tepki işareti yakalamayı bekledi. Kadın

göz kırptı ve gözleri başka yöne kaydı. Bu neye işaret ediyordu? Herhangi bir şeye mi?

"Daha rahat giyinmemi mi tercih edersin?" diye sordu kendini durduramadan.

Koltuğuna yerleşirken tekrar gülümsedi. "Hayır. Harika görünüyorsun. Umarım benim hatırım için giyinmiyorsundur - rahat olmanı istiyorum."

Bu da ne demek oluyor? Gerçek bir evlilikte, gündelik kıyafetlerle dolaşması uygun olmazdı. Onun rahatı için gerçekten endişeleniyor muydu? Yoksa ona
ona bunun bir evlilik *olmadığını* ve kıyafet seçerken onun tercihlerini düşünmemesi gerektiğini mi söyledi?

Ama hayır. O bir insandı. Zihni farklı çalışıyordu.
Bu düşünce bile...bile...

Islak saçlarından elbisesinin ipeğine damlayan damlalar dikkatini dağıttı.

"Banyo için teşekkür ederim. İçine her ne koyduysan gerçekten yardımcı oldu. Kendimi daha iyi hissediyorum. Muhtemelen akşam yemeğini atlayıp şimdi uyuyabilirim, böylece yarın erken bir başlangıç yapabiliriz."

Kutlama için yumruğunu havaya savurmamaya çalışarak oturdu ve yemeğini ona doğru itti. "Önce ye."

Emir üzerine kaşlarını kaldırarak kâseye baktı ve onu kaldırdı.

Daha önce hiçbir kadından bu kadar talepkâr olmamıştı ve onun sürekli itaatinin kendisinde şehvet uyandırdığını fark etti. Bu dinamik biraz sarhoş ediciydi. Yine de bundan zevk almasına izin verip vermemesi gerektiğinden emin değildi.

"Özür dilerim. Yine demlenmiş," diye özür diledi. "Daha iyi bir şey yapardım ama bu senin için iyi olacak.
boğaz."

Utanarak kucağına baktı. "O baharat..." "Kolay bir

hataydı," diye güvence verdi. "Benim hatam değil
Seni uyarmayı unutmuşum. Mutfağı karıştırdığını biliyordum ama düşünemedim."

"Çok naziksiniz ama bu sizin suçunuz değil. Görünüşe göre hayatım şu anda biraz zor bir dönemden geçiyor.
Son." Geniş bir nefes aldı ve ellerini kâsenin etrafında kavuşturarak içini çekti. "Her mevsimin bir amacı vardır."

Rhaego başını eğdi. Çok basit ve bir şekilde çok güven verici.

"Büyükannem ne zaman kötü bir ruh halinde olsam bunu söylerdi.
Bu beni deli ediyordu."

"İlginç bir dişiye benziyor," diye yorumladı Rhaego, kendi fouthi demleme kâsesini yaklaştırıp bir yudum alarak.
"Aşılanmış mı demiştin?" diye sordu.

Kaşları kırıştı. Dirseklerini önündeki masaya koyarak kâseyi kaldırdı. "Aşılanmış mı?" diye sordu güzel pembe dudaklarını büzüp dumanı tüten sıvının yüzeyine üflemeden önce.

"Bir cadı," diye düzeltti.

"Oh, evet. Öyleydi. Harika biriydi." Aurora gülümsedi. "Ben de, ne olursa olsun." Burnunu kırıştırdı. "Yani, ben bir cadıyım. Harika olduğumdan değil, iyiyim. Mutfak cadılığını tercih ederim. Yemek pişirmeyi. Bu da yemek yapmayı yeniden öğrenene kadar burada şansımın olmadığı anlamına geliyor."

Kıkırdaması Rhaego'nun karnında bir şimşek çaktırdı. İçkisinden bir yudum aldı ve gözleri kapandı. Rhaego'nun boynuz bezlerini zonklatan alçak bir takdir mırıltısı yükseldi içinden.

"Neden cadılara *aşılanmış* diyorsunuz? Bu ne anlama geliyor?"

Çorbasından büyük bir yudum aldı, sonra onu bir kenara bıraktı ve bir tencere deralja hazırlamaya başladı. "Tanrıça tarafından aşılanmış,"
açıkladı. "Her cadının içinde ondan küçük bir parça olduğuna inanıyoruz."

Aurora sandalyesine geri oturdu ve ellerini ısıtıyormuş gibi kaseyi avuçladı.

Rhaego gözlerinin onun yüzünde gezinmesine engel olamadı. Oda ılık bir ışıkla aydınlanmıştı, derenin şırıltısı ve böceklerin vızıltısı sakinleştirici bir melodi oluşturuyordu.
Aurora tüylü, minderli koltuğuna oturmuş, yanakları ve burnu güneşten pembeleşmişti. Yumuşak kıvrımlarıyla
Geceliğinin ipeksi kumaşının altında, kabarık nemli saçları vahşi bir hale şeklinde kururken, tüm dünyaya rahatlığın vücut bulmuş hali gibi görünüyordu. Adam onun içine gömülmek ve
bu huzurun bir kısmını kendisi için istiyor.

"Onun bir adı var mı? Tanrıçanın?"

"Evet." Gülümsedi. "Onun adı Aurora ve Rhaego ve dağ ve yıldızlar ve ay ve gözyaşı ve umut ve ölüm. O her şeydir."

Rhaego'nun nabzı hızla atıyordu. Aurora ona şu anda baktığı gibi baktığında, ne olursa olsun onun konuşmasını dinlemekten hoşlandığı izlenimini veriyordu.

Ne söylediğini. Hiçbir zaman çok konuşan biri olmamıştı. Söyleyecek bir şeyi olmadığı için değil, başkalarının böyle olmasını tercih ettiğini düşündüğü için. Aurora böyle düşünmüyor gibiydi.

"Bazıları bizi terk ettiğini söylüyor. Diğerleri ise eski dünyamızı yutmaya gittiğini ve bizi gözetlemesi için gözlerini geride bıraktığını söylüyor." Gui gökyüzünde yükselirken dışarıya işaret etti, büyük ay onun iki gözünden biriydi.

İri gözleriyle parmağını takip eden Aurora ayın görüntüsünü yakaladı, sonra da büyülenmiş bir halde ona baktı. Sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi eğildi. "Gezegenleri ve yıldızları yiyor, görüyorsun. Ve tozları bizi oluşturmak için kullanıyor. Seni şekillendirirken terinden bir damla düşerse, yarattıklarının birbirine bağlılığını fark ederek doğarsın. Aşılanmış olarak doğarsınız."

Gelininin yüzünde yavaş ve hülyalı bir gülümseme belirdi ve memnuniyetle titremesine neden oldu.

"Bu çok güzel bir düşünce," diye mırıldandı.

Onun güzel yüzünün kıvrımlarını izledi. "Güzel düşüncelere ilham veriyorsunuz."

İltifat karşısında gözlerini kırpıştırdı, yanaklarında daha koyu bir kızarıklık oluştu. Küçüldü, neredeyse kâsesinin arkasına saklanacaktı ama hiçbir şey söylemedi. Rhaego zihnini onun hareketlerinin ne anlama geldiği üzerinde durmamaya zorladı.

Aurora birasını yudumlarken ve fokurdayan dereye bakarken, Rhaego gizlice onu takdir eden bakışlar attı.

O aşılanmıştı. Kendini daha da değersiz hissetti. Ama o anda aynı zamanda uğursuz bir özlem onu ele geçirdi. Aşılanmışlardan biriyle çiftleşmek için mi? Sadece Tanrıça'nın ona hediye etmesi için değil.

Nazik, güzel, zeki, lezzetli bir kadınla ama içinde o kozmik tanrısallığın bir parçasını taşıyan bir kadınla?

Bu akıl almaz bir şeydi ve Rhaego aptalca zihninin dolaşmasına izin verdi. Eğer onun tohumuyla şişerse, çocukları da aşılanmış olacaktı. Pembe tenli, kabarık sarı saçlı ve pembe boynuzlu sevimli küçük bir kız hayal etti. Kimse cesaret edemezdi
Bu hediyenin onun kötülüğünün bir zerresini içerdiğini hayal edin.

Deralja ısınmayı bitirdi, ana borudan bir duman kıvrımı yükseldi. Kaldırıp ona gösterdi. "Çok küçük bir nefes çekmeni istiyorum. Seni rahatlatacak ve gece boyunca uyumana yardımcı olacaktır."

Önce cihaza, sonra ona, sonra tekrar cihaza baktı. "Benim için güvenli mi? Yani, sen de alırsan ne kadar güçlü olur?"

Onu sorgulama ihtiyacı hissetmesi canını yakmıştı ama onu suçlayamazdı. Ne kadar çok isterse istesin, henüz sarsılmaz bir güven kazanmamıştı. "Sana asla
güvenli olmayan her şey."

Bana güven, küçük geyik.

Adam nefesini tutarak kızın bunu yapıp yapmayacağını bekledi ve bir süre sonra kız başını salladı.

Rhaego ağzını musluğun üzerine koyması için ona rehberlik etti, ardından alması gereken nefes derinliğini modelledi. O da aynı şeyi yaptı, sonra nefesini verdi ve gülümsedi. "Güzel kokuyor."

Aurora birasını yemeye devam etti, saçları hala
Rhaego, birçok kişi tarafından barbarca olduğu düşünülen bir eylemi gerçekleştirmeyi tartışırken, elbisesine damlıyordu.

Ama o bilemezdi.

Pipoyu ağzına götürdü ama dudakları değmeden önce durakladı. Ya bunu yaptığını birine söylerse? Ama neden söylesin ki? Böyle bir şey nasıl ortaya çıkabilirdi?

Bu küçük zevki almaya kararlı bir şekilde, ağızlığı silmeden dudaklarını pipoya bastırdı. Temasla birlikte içinden bir heyecan geçti. Gözlerini kapadı, bu kaba hareketten özel bir haz duydu. Tuvastanlar pipolarını paylaşmazlardı.

Hiçbir zaman. Yine de onun ağzının olduğu yerde kendi ağzının da olmasını istiyordu. Hücrelerinin ve tükürüklerinin birbirine karışmasını istiyordu. Rhaego derin bir nefes aldı, yatışmıştı.

Kasesini kenara koyarken yumuşak bir gümbürtüyle masaya çarptı, sonra koltuğuna çöktü, uzuvları gevşedi. Bakışları ona kaydı. "Bu çok güzel," dedi bir esneme onu ele geçirmeden önce. "İndica gibi ama daha yumuşak."

Zafer. Sessizce kutladı ve bir nefes daha deralja çekti. Ağızlığın metalinin tadı normalden daha mı tatlıydı? Yoksa bu sadece onun hayal gücü müydü? Dudaklarının tadını ayırt etmeye çalışırken çok fazla solumadan önce pipoyu bırakmalıydı.

Odak noktası ona yapışıp kalmıştı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey." Piposunu bir kenara bırakıp dudaklarını yaladı. "Bu görevin buna değeceğine emin misin?"

Rhaego nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ne demek istiyor olabilirdi ki? "Elbette," diye cevap verdi açıkça.

"Arkadaşlığın sizin için gerçekten kutsal olduğunu ve yardım etmek zorunda hissettiğinizi anlıyorum. Kraliçeyi devirmek ve o adamı kurtarmak..." Dudakları büzüldü, kaşları çekildi

birlikte. "Sen sadece bir kişisin ve omuzlarında çok fazla yük var. Ve tüm bunların sonunda, şehrinizden, ailenizden sürgün edileceksiniz."

"Yapılacak en doğru şey bu." Rhaego'nun boğazı düğümlendi. Boğazındaki gerginlik konuşmasını zorlaştırıyordu. "Ve bunu yapacak başka kimse yok."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Bu haksızlık," diye fısıldadı.

Kaburgalarını sıkan mengeneyi görmezden gelmeye çalıştı. Bu Adil değildi. Ama bunun hiçbir önemi yoktu.

Ne zaman bir şeylerin adil olmadığına inanmaya başlasa, geçmişinden gelen sesler zihninden geçiyordu.
Öğretmenleri, arkadaşları, kral - ona hayattaki kaderinin bu olduğunu ve tek umudunun iyiliğini kanıtlamak olduğunu hatırlattılar.
İçindeki hastalıklı kanı temizlemek için yeterince kan kaybedene kadar başkalarına hizmet etmek için yavaş yavaş kesilmesine izin vermek.

Ama Aurora şimdi sanki bunu kabul etmiyormuş gibi ona bakıyordu. Bunu kabul etmemiş gibi görünen biriyle karşı karşıya olmak garip hissettiriyordu.
herkes kadar mutlu olmaya hakkı olduğuna inanıyordu.

Deralja zihnini bulandırıyor, çökmekte olan düşünceler fısıldıyordu. Vermek kadar almak da onun için nasıl bir his olurdu? Ne istediğini söylemek ve şaşırmamak
istekleri yerine getirildiğinde? Başkaları da hayatlarını bu şekilde mi yaşadı?

Onu ben aldım, diye fısıldadı bir ses. Ateşi yükseldi, yükselen suçluluk duygusunu bastırdı. Tüm yanlışlığına rağmen, o gece

Küçük insan gelinini sahiplenirken hissettiği mutluluk dolu haz ve mırlamak istedi.

Bu duyguyu tekrar yakalayabilir miydi? Bulanık zihni açgözlülük ve hak etme duygusuyla şişmişti.

Dikkatini tekrar dereye çevirmişti, sarkık göz kapakları açık kalmak için mücadele ediyordu. Aç bakışları onun üzerinde geziniyor, normalde cesaret edemeyeceği kadar uzun süre kalıyordu.

Ne yaptığını anlayamadan oturduğu yerden kalktı.
Yavaşça Aurora'nın yanına giderek onun dikkatini çekti.
Adam yaklaşırken ürkmedi, sadece başını eğerek adama baktı.

"Öne kay ki saçını düzeltebileyim." Bunu talep etmek istiyordu, ama kelimeleri hafif tutarak
Bunun tamamen normal, platonik bir davranış olduğunu belirten bir ses tonuyla. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu gerçekten bilseydi, kesinlikle reddederdi.

İstediğini yapıp yapmayacağını görmek için beklerken parmakları karıncalandı. Dalgınca bir elini saçına götürdü, sonra yüzünü buruşturdu. "O kadar kötü, ha?"

Saçının *kötü* göründüğünü düşünmekle *kalmayıp* bunu ona söylemeye tenezzül ettiği bir evrenin var olması gülünçtü. "Kötü değil. Sadece... bakıma ihtiyacı var." Doğru değildi. Ama ona dokunmak istiyordu ve dağınık göründüğünü düşünmesine izin vermek, bunu yapmak için verebileceği en savunmasız neden gibi geliyordu.

Sonunda, biraz da halsiz bir şekilde, kendini yukarı itti ve daha da ileri gitti.

onu durdurabilirdi, yere düşmüştü. Rhaego bakakaldı.

Rahat edebilmesi için kambur durmayı planlamıştı ama... arkasına oturmasını mı bekliyordu? Başı onun kucağına bu kadar yakınken?

Birden dili ağzına sığmaz oldu. Yapması gereken kibar ve centilmence şeyi seçmek yerine, ki bu onu koltuğunu geri almaya zorlamak ve arkasında garip bir şekilde eğilerek durmak olurdu, oturdu. Dizleri kadının omuzlarının iki yanına yayıldı, savunmasız omurgası ona bakıyordu.

Adam arkasından yaklaştığında irkilmedi. Kokusunda hiç korku belirtisi yoktu. Güzel gelini öylece bekledi.

Buna güvenmek göğsünü ağrıttı.

Elleri titriyordu. Pençelerini geri çekmek için çaba sarf ediyordu.

Rhaego parmak uçlarını kızın boynunun önünde gezdirdi ve sonra boğazından geçirerek tüm parmaklarını topladı.

Saçları. Teni hayal ettiğinden bile daha yumuşaktı. Sanki o da bu dokunuştan en az onun kadar zevk alıyormuş gibi yavaş bir nefes aldı ve adamın ateşlenen kanı sikine doğru akmaya başladı.

Aurora'nın saçları ipeksi ve nemliydi, avucunun içinde su gibi kayıyordu. Sağ elindeki pençeleri uzatarak

düğümleri çözmek için onları yelesinden geçirdi. Sivri uçları kafa derisine nazikçe sürttü ve neredeyse

küçük bir zevk sesi çıkardığında ve titrediğinde yanmıştı.

Altında durduğu için çıplak boynunu, omuzlarını ve göğsünü net bir şekilde görebiliyordu ve neredeyse hırlayacaktı

tüylerinin diken diken olduğunu fark etti.
Kendini durduramayarak pençelerini tekrar kızın kafa derisine geçirdi ve kız cevap olarak titrediğinde mırıldandı.

Oldukça fazla saçı olan biri olarak, başka bir kişinin saçlarınızla oynamasının oldukça evrensel bir zevk olduğunu hissetti. Herkes onun arkasında oturabilirdi.
Bunu yapıyordu ve muhtemelen hoşuna gidecekti. Ama saçlarına dokunmasından hoşlandığını hayal etmek için kendine -belki de hayali olarak- izin verdi. Özellikle. Boynunu okşamasını ve buklelerini evcilleştirmesini istiyordu.

Ateşi avuçlarını o kadar ısıtmıştı ki, ısınmış tenini nemli uçlarda gezdirerek sanki saçlarını kurutuyormuş gibi hissetti. Deralja, mırıltısını bastırmasına ve sikinin zonklamasını engellemesine yardımcı oldu ama olmadı.
boynuz bezlerinin üretmesini engelledi. Misk kokusu havaya karıştığında nefesini tuttu. Kız fark edecek miydi?

İçine çekti, yaydığı misk kokusunun ne kadar güçlü olduğunu ölçmeye çalıştı ama önce onun ilahi aromasını kokladı. İşaretleme dürtüsü yükseldi, yükselen ateşi onu kışkırttı. Onun kokusu
Kendi başına sarhoş ediciydi, ama ne zaman bezleri harekete geçse ve onu koklasa, koku aniden bitmemiş bir şeye dönüşüyordu.

Yenmeden bırakılmış mükemmel bir tatlı ya da koklanmamış bir çiçek gibi. Kokusu mükemmeldi ama yine de eksikti. Ve eksik olan şey... oydu.

Miskini onun üzerine sürmek için can atıyordu. Kokularını karıştırmak için.

Onu kokla ve onun *üzerinde* kendini kokla. Boynuzları ve ateşi

Düşünceleri onu biraz fazla heyecanlandırdı ve sadece ağzından nefes almaya çalıştı.

Zihni bulanıklaşmadan önce bu dürtünün bir kısmından kurtulması gerekiyordu. Aurora'nın saçları artık pürüzsüzdü. Artık hiç düğüm kalmamıştı. Saçlarını örüp onu uyumaya göndermeliydi ama duracak gibi görünmüyordu. Dokunuşları onu uyutuyormuş gibi çalışırken Aurora'nın başı sallanıyor ve geriye doğru eğiliyordu. Bu, kullanmayı sevdiği bir güçtü.

Miskinin nemi boynuzlarının altında birikmişti. Sıcaklığa yaklaştıkça miktarı artıyordu. Yine de *boynuz* bezleri sadece küçük bir kısmını üretiyordu. Yüzünü kızın boynuna sürttüğünde ya da elini kızın boynuna gömdüğünde
dilini kalçalarının arasına sokarsa, kokusu yapışırdı.

Çoğunluğu sadece bezden üretilecek
sikinin üstünde. Bu bez kızışmadan günler önce harekete geçecek ve onu kayganlaştıracaktı. Bu süre zarfında onu almasına izin verirse, kadın onun *kokusunu* alırdı. Haftalarca onun üzerinde kendi kokusunu duyacaktı ve diğer herkes de duyacaktı.

Rhaego, gelininin saçlarını pençelerinin arasında çekip bükerken ve döndürürken bunun hayalini kurdu. Ama sonra olağanüstü bir şey oldu.

Başı, şakağı adamın dizine dayanana kadar yana eğildi.

Hava ciğerlerinden buharlaştı.

Uyuyakalmıştı...

Adam arkasındaydı, pençeleri uzamıştı ve kızın hassas boynuna sürtünüyordu.

Mırıltısı bir gümbürtüye dönüştü. Herhangi bir hareket belirtisi için dikkatle onu izledi ama kadın uyanmadı. Aksine, yanağını adamın kalçasına daha da bastırdı. İçindeki ateş alevlendi -tam olarak şehvetten ya da kesinlikle öfkeden değil, ama başka bir ezici duygudan. Göğsünde bir kemirme ve boynuzlarının altında bir yanma vardı.

Elini kaldırdı.

Yapma, diye tısladı kendi kendine. *Bu doğru değil.* Eli daha yukarı kalktı.

Dur.

Ama kendine engel olamadı. Çabucak -sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi- parmaklarını boynuzlarının altındaki kaygan deride gezdirerek bir misk tabakası topladı. Bunu yapmadan önce Kendini buna ikna edemeyince kokuyu saçlarında gezdirdi ve yağı parlak uçlarına masaj yaparak yedirdi.

Birbirlerine karışmış feromonlarının kokusu burnuna ulaştığında bir rahatlama dalgası onu sardı,

Ama bu rahatlamanın hemen ardından suçluluk ve utanç geldi. Onu daha da kötü hissettiren şey ise, Tuvastan'ın

burun Rhaego'nun onu işaretlediğini bilirdi. Karışık kokulara dayanarak varsayımlarda bulunurlardı.

Ama Aurora yapmazdı.

İnsan burnu yeterince rafine değildi. İnsan burnu

Ona söylemediği sürece dünyaya nasıl bir sinyal gönderdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve böyle bir şeyi ifşa etme düşüncesi içini utançla yakıyordu.

Mahcubiyetle kaynayan adam, yavaşça

Aurora ve onu odasına taşıdı. Bir kez bile uyanmadı

Kesir. Gerçekten derin bir uyku *çekmişti*.

Rhaego onun odasına girmekte tereddüt etti.
ama dinlenmeye bu kadar ihtiyacı varken onu uyandırma düşüncesi iki seçenekten daha kötüsü gibi geliyordu. Böylece içeri girdi. Onu yorganının altına soktuktan sonra pencerelere doğru ilerledi, karartma devreye girene kadar parmaklarını en sağdaki bölmede gezdirdi, ardından kapıya doğru ilerledi.

Ayrılmadan önce onun uyuyan güzel formuna son bir kez baktı ve avucunun içiyle göğsünü ovuşturdu. Henüz ona layık değildi, bunu biliyordu. Ama onu kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Bu görevin buna değip değmeyeceğini sormuştu.

Şehrini kaybedebilirdi ama onun sevgisini kazanabilirse, bu sadece bir teselli ödülü olmayacaktı. Varlığından haberdar olmadığı bir ödül kademesi olacaktı.

Ve evet. Bunun için yaptığı fedakarlığa değer.

Bölüm 19

Aurora yorganının altında gerindi. Gözlerini kapalı tuttu, iyi bir gece uykusundan sonra kazanılan o muhteşem rahatlık ve konfor hissi hoş ve tanıdık bir arkadaştı.

Hafif bir kafa karışıklığıyla önceki gecenin olaylarını gözden geçirdi. Rhaego ile konuştuğunu hatırlıyordu.

Oturur, yemek yer ve muhtemelen çok kişisel sorular sorar ve sonra...

Saçlarımla oynadı. Bir çığlık atarken tüm vücudu sıkışmıştı.

Ondan sonra hatırlayabildiği tek şey ağır bir uyuşukluk ve pençelerin kafa derisi boyunca hafifçe çizilmesiydi. Uyuyakalmış olmalıydı. Göz kapakları açıldı. Daha uyanık olması gerekmez miydi?

gecesini hatırlamadığı için endişelenmesi gerekmez miydi?

Yatağa nasıl girdiğini merak ederek bir parça bile endişe duyması gerekmez miydi?

Böyle bir duygu ortaya çıkmadı. Onun yerine, içinde parlayan bir sıcaklık titreşti, onu odasına taşımış olması gerektiğini fark etti ve onu yatağına yatırdı. O sırada küçük bir ıslık sesi duyuldu.

Derin bir nefes aldı, bacaklarını gerdi ve karnının alt kısmında bir kramp hissedene kadar ayaklarını esnetti. Son birkaç günü - uykusuzluğunu, sinirliliğini ve genel iğrençlik hissini- tekrar hatırladı ve gözlerini devirdi. İşaretler şimdi o kadar açık görünüyordu ki, yine de onları tamamen kaçırmıştı. Her şey olup biterken, regl döneminin başlangıcı sanki bir

Hangi tanrı ya da tanrıça ona meydan okuyorsa onun için çok uzak bir adımdı.

Sıcak ve lezzetli bir koku dikkatini çekti ve duyularını istila etti. Çatık kaşlarıyla Aurora
bir avuç saçını burnuna götürdü ve kokladı. Gizemli, şapşal bir gülümsemeyle yorganının içine gömüldü, yüzünü saç yığınlarının altına gömdü ve Rhaego'nun kalıcı kokusunu içine çekti.

Kullandığı parfüm her neyse ellerinden geçecek kadar güçlü olmalıydı çünkü saçları gece boyunca onun kokusuna tutunmuştu. Uzun bir süre orada yattı, saçları *Addams*'lardaki Kuzen It gibi yüzünü kaplamıştı.
Aile.

Saat kaçtı? Ne zamandır uyuyordu?
Hiçbir güneş ışığının yüzüne vurmadığını göz önünde bulundurarak, hala gece olduğunu varsaydı. Ama bu nasıl olabilirdi? Dört saatten fazla uyumuş olamazdı ama yine de kendini inanılmaz derecede dinlenmiş hissediyordu. Aurora pencereye baktı, zamanı tahmin etmek için ayların nerede olduğunu ölçmeye çalıştı.

Doğrulup gözlerini kısarak baktı. *Ay yoktu.* Ama sadece bu değil. Ay da yoktu.

Hiçbir şey. Dağlar yok. Yıldızlar yok. Bulutlar yok. Gökyüzü yok.

Pencereler siyah görünüyordu, sanki biri üzerlerine boya dökmüş gibiydi. Aurora ayağa kalktı, esnedi ve her zamankinden daha yumuşak olan saçlarını kaşıdı. Pencereye yaklaştığında Neredeyse burnunu cama dayayıp dışarıyı görmeye çalışacaktı ama göremedi. Sanki kaskatı kesilmişlerdi.

Sürgünün yanına gidip kilidi açarak pencereyi açtı ve serin sabah havası içeri dolduğunda buz gibi bir nefes çekti. Gözenekleri kapandı, derisi sıkılaştı ve meme uçları sabah soğuğunda sertleşti. Hâlâ yönünü bulmaya çalışıyordu.

uykudan uyandığında, anlamsızca aydınlanan gökyüzüne baktı. Güneş henüz doğmamıştı, ama eğer gökyüzünün çelik gibi Dünyanın puslu rengi doğru, doğru olmak üzereydi. Şafaktan hemen önceki o saate benziyordu, ayazın dünyayı normalde olduğundan daha soğuk bir gölgeye dönüştürme olasılığının en yüksek olduğu zaman. Pencerenin her iki tarafına da baktı, camın kendisinin berrak yerine karanlık olduğunu fark etti. Bu nasıl mümkün olabilir? Rhaego bir şeyler yapmış olmalı.
Dün gece bir şeyler oldu.

Bunca zamandır perdelerin uzaylılardaki eşdeğerine sahip olduğunu ve bunu bilmediğini fark ettiğinde içinde hafif bir kızgınlık patlaması oldu. "Lanet olası Phirdo," diye küfretti nefesinin altında.

Çıtırdayan yapraklar dikkatini inin yan taraflarındaki dik uçurum kenarlarını çevreleyen ağaç sırasına çekti.
Pencere çerçevesinden dışarı sarkmış, nefesini tutarak onlara bakıyor, sabahın erken saatlerinde otlayan uzaylı bir yaratık görüp görmeyeceğini merak ediyordu.

Bir an sonra, gözleri ateşten yanan Rhaego ortaya çıktı. Ağzı açık kaldı.

Kalçasından düğümlü yumuşak bir pantolon giymişti ama hepsi bu kadardı. Geniş, ağır kaslı göğsü sabahın ayazında kırmızı bir kor gibi parlıyordu. Koyu renk göğüs kılları göğüs uçlarına yayılıyor ve pantolonunun bandı altında bir çizgi halinde kaybolana kadar sağlam gövdesinden aşağıya doğru uzanıyordu.

Vücudu bir sanat eseriydi, her santimi kadının kalbine erimiş bir zonklama gönderiyordu. Dudaklarını yaladı, adamın iri kaslarını gördükçe nefesi ağırlaşıyordu

Ağaçların arasından sinsi sinsi çıkarken kıvrılıyordu. Her santiminden güç fışkırıyordu ama bir vücut geliştirmeci gibi keskin ya da sert görünmüyordu. Kas dağlarını bir et tabakası örtüyordu. Etli göğüs kaslarına baktı ve birden yüzünü çekici bir göğse gömmenin cazibesini anladı.

Aurora tırnaklarını ısırdı, zihni onun göğüs kaslarının arasındaki vadinin ne kadar sıcak olacağını hayal etmekle dolup taşıyordu. Göğüs kılları yüzünü gıdıklıyordu ve parfümü o noktada gerçekten güçlü, sıcak ve sarhoş edici olurdu.

Keskin bir kramp onu hazırlıksız yakaladı, sanki rahmi şu anda bu iblis tanrının çocuğuna hamile olmadığı için onu cezalandırıyordu.

Hormonlarını suçlayamazdı. Rhaego ilahi bir yaratıktı. Kafasındaki saçlar hiç görmediği kadar dağınıktı. Kalın dalgalar artık boynuzlarının arasına düzgünce sıkışmış değil, etraflarından akıyordu. Vahşi.

Gözlerini boynuzlarına dikti. Boynuzların tabanı ve ön tarafa doğru uzanan çıkıntılar neredeyse mordu, sanki çürümüş ya da çizilmiş gibiydiler. Merak onu ele geçirdi.

Burada yarı çıplak ve ateşler içinde ne yapıyordu? Stricken? Gözleri onu daha eleştirel bir gözle incelemek için düştü. Ayakkabı bile giymemişti.

Tam o sırada olduğu yerde durdu ve başını cebine doğru eğdi. Bir iletişim cihazı çıkardı, kızın katlanan elektronik bilgisayar ekranıyla telefon arasında bir şey olduğunu öğrendiği bir cihazdı bu. Sanki bir mesaj almış ya da aranıyormuş gibi bir şeye baktı. Onun

Ekrandaki her neyse onu okurken kaşları çatıldı, sonra dehşete düşerek bakışlarını kaldırdı ve doğrudan ona dikti.

Son zamanlarda yaptığı utanç verici en kötü senaryo seçimlerine uygun olarak, gıcırdadı ve görüş alanının dışında yere düştü. Gözlerini kapattı, pencerenin altında yerde büzülürken utançtan yanıyordu. *Belli* ki onu görmüştü ve *belli ki* gözden kaybolduğunu da görmüştü ve *belli ki* şimdi onu gözetlediğini düşünecekti.

Neden ona başını sallamadın, el sallamadın ya da insanların birbirlerini gördüklerinde yaptıkları normal şeylerden birini yapmadın?

Ama şimdi ne yapabilirdi? Ayağa kalkıp onunla tekrar yüzleşerek aşağılanmasına yenilerini mi ekleyecekti? Hayır. Bunun yerine pencerenin çerçevesini hissedene kadar uzandı ve mümkün olduğunca beceriksizce pencereyi kapattı.

***

Aurora, sabahın çok güzel geçeceğini düşünmüştü.
Rahatsız edici bir sessizlik ya da ağzından kaçırdığı bahaneler yerine kaçınma ile doluydu. Ya da belki de bu sadece onun zihnindeydi. Phirdo onlara Tuva'nın şehir merkezine kadar eşlik etmek için gelmeden önce tüm ekipmanlarını saklaması gerektiğini söyleyerek ortadan kaybolmadan önce Rhaego'yu beş dakika kadar görmüştü.

Bu tamamen mantıklıydı. Bu mantıklı. Ve bu kesinlikle ondan kaçtığı anlamına gelmiyordu.
onu röntgencilik yaparken yakaladı. Bunu her hatırladığında yüzünü kâsesine gömmek istiyordu.

Bugün kendine olan güvenini ve başarısını artıracağını umduğu bazı karışımlar seçerek demini karıştırdı ve
Büyüyü tüketmeden önce niyetini sessizce büyünün içine döktü.

Aklı utanca doğru kaymaya devam ediyordu, bu yüzden İyi bir önlem olarak tuzlu fisquat tohumlarını ısırdı, gözlerini kapattı ve olumsuz duyguyu kabul ederek nefes aldı, sonra yararlı olmadığı için onu serbest bırakarak nefes verdi.

Kahvaltıdan kalktığı zaman kendini daha iyi hissediyordu. Onu gördüğünde özür dileyip açıklama yapacak, sonra da yoluna devam edecekti. Odaklanması gereken daha önemli işler vardı Bugün.

Evin içinde yürüdü, kulakları onun sesini duymak için dikilmişti. Sonunda evin üst katındaki koridorda dolaşırken onun gürleyen sesini duydu
bir kapı aralığından yayılıyordu.

"Daha da mı kötüleşti?"

Kulak misafiri olmak istememişti ama sessizken bile sesi yankılanıyordu. Rhaego'nun sesindeki gerginliği, ses tellerindeki sertliği, sanki vücudu kaskatı kesilmiş ve kendini destekliyormuş gibi duyabiliyordu.

Marsol'u soruyor olmalı.

Aurora bir yanıt duymadı ve Rhaego da tekrar etmedi ama sonraki sözleri kararlılık ve yoğunlukla çınladı.

"Bugün Diana'yla konuşacak. Şansımız varsa önümüzdeki hafta gitmiş oluruz."

Aurora koridorda geri çekildi ve kulaklarını kapattı. Ona bağlı olan çok şey vardı ve daha önce hiç

Baskı altında en iyisi. O bir oyuncu değildi. Sahne ışıkları onu geriyordu, hep germişti.

Hatta büyükannesi, anne babasının her sabah monitörden ses gelmediğinde panik içinde kreşe koştuklarını, ancak Aurora'yı yaygara koparmak istemiyormuş gibi sabırla beklerken bulduklarını söylemişti. O sadece
doğal olarak çoğu şeyde daha pasif bir insandı - önemli olmadıkça, önemli olmadıkça ve o zaman
Cesur ol.

Bu önemliydi. *Bu* önemliydi. Sadece Marsol'un hayatta ve sağlıklı kalmasını sağlamak için değil, aynı zamanda Rhaego'nun özgür kalmasını sağlamak ve ona yardım etmekle hata yapmadığını göstermek için. İyi bir takım arkadaşı olmak istiyordu. Onun kendisini şımartması gereken bir yük olarak değil, değerli biri olarak görmesini istiyordu.
hoşuma gitti.

Böylece kendinden şüphe duyma hissini bastırarak elindeki göreve odaklandı. Bunu sadece yapabilirdi değil, yapacaktı da. Başka bir seçenek yoktu.

Rhaego odasından çıktı, altın detaylı lacivert yeleği içinde her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Kumaş giyiyordu
Kemer ile kuşak arasında bir yerde duran bir aksesuardı. Doğal unsurlarla işlenmişti ve sağlam beline dolanarak onu daha da güçlendiriyordu.
Geniş omuzlarından kalçalarına doğru lezzetli bir eğim.

Aurora'nın bakışları boynuzlarına kaydı ama daha önce gördüğü tüm yaralanma izleri kaybolmuştu. Ya adam kendini iyileştirmişti ya da kadın her şeyi hayal etmişti. Hiçbir şey giymiyordu

Daha önce yaptığı gibi boynuzlarına takı taktı. Hassas oldukları için mi?

Karnına doğru bir sıcaklık yayıldı. Tam olarak ne kadar hassas olduklarını düşünmek garip bir şekilde heyecan vericiydi... ve ne kadar açıkta olduklarını.

Evin içinde bir çan sesi duyuldu, tavanda hafif mavi bir ışık yanıp sönüyordu.

Rhaego boynuzlarının arasındaki saçlarını düzeltti ve sonunda onun dikkatini çekti. "Hazır mısın?" Soru önemliydi ama başka biri sormuş olsaydı hissedeceği gibi bu sorudan dolayı kendini zayıflamış hissetmedi. *Hazır* gibi gelmedi *mi? Olsan iyi olur*. *Hazır* gibi *mi* geldi*? Değilse, yanındayım. Bir yolunu buluruz. Sana* yardım *edeceğim*.

Rhaego'da güven verici ve güvenli bir şeyler vardı ve onun da kendisiyle aynı güvenlik duygusunu hissetmesini istiyordu, bu yüzden çenesini yukarı kaldırdı, kendine güvenini topladı ve başını salladı. "Hazır."

Bölüm 20

Rhaego hala utançtan yanıyor olsa da, bunu bir kenara bıraktı. Dün gece Aurora'yı kokusuyla işaretlemişti ve bu bile onun açgözlü ateşi için yeterli olmamıştı. O
çözülmemiş dürtülerle savrulup durdu, sonunda yıkıldı ve onların bölgesini işaretlemesine izin verdi.

Bu alışılmadık bir şey değildi. Sıcaklık yaklaştıkça bir erkek genellikle sınırlarını kokusuyla işaretlemek zorunda kalır, boynuzlarını sert ağaç kabuklarına sürter ve dişlerini
Koku bezleri boşalırken acı verici ama zevkli bir ısırık ve uyarıcı misk kokusu yakındaki herkese burada mülklerini savunmaya hazır erkeksi bir erkeğin yaşadığını söylüyordu.

Ancak bir dişiye kokusunu sürmeye benzer şekilde, bölge işaretleme genellikle izin alınmadan yapılmazdı. Sadece
Rhaego Aurora'yı işaretlemişti ama utanç verici bir şekilde onların bölgesini de işaretlemişti. Ve onu mor boynuzlu yakalamıştı.

Onu gizlenirken gördüğünde kafası karışmış görünüyordu. penceresinin dışında. Ama sonra gözleri kocaman açılmış ve ortadan kaybolmuştu. Sabahın geri kalanını onun hakkında ne düşünmüş olabileceğini, onu bu halde gördükten sonra nasıl bir sonuca varmış olabileceğini düşünerek geçirdi.

Ondan kaçınmak için geçerli nedenleri olduğu için şanslıydı, Marsol ve Maxu'nun ilerleyişi hakkında kendisini bilgilendiren Verakko ve Atolicy ile yaptığı telefon görüşmelerine gömüldü.

Hiç şüphesiz sonunda ona ne yaptığını soracak ve o da koku bezlerinin ne olduğunu açıklamak zorunda kalacaktı. Tek umduğu, bu durumun onun hakkındaki görüşlerini renklendirmemesi ve onu temel içgüdülerini kontrol edemeyen bir erkek olarak resmetmemesiydi. Her ikisi de

Bu şekilde, konuşmayı daha sonraya ertelemeyi başardığını hissetti.

Aurora'ya kapıya kadar rehberlik etti, yavaş ve bilinçli nefes alış verişlerine gizlice baktı. Sakinleştirici nefesler. Onun için duyduğu endişe artmıştı. Zeki ve becerikliydi ve yüz ifadesindeki kararlılığı görebiliyordu. Ama diğer iki insanın hangi inleri işgal ettiğini ortaya çıkaracak kadar bilgi toplamak, kulak misafiri olmadan, zor bir iş olacaktı.

"Gözler üzerinizde olacak. Halkım dedikoduya çok meraklıdır ve dışarıdan gelenler olarak şüphesiz onların ilgi odağı olacaksınız," dedi tekrar. Her ne kadar onun üzerinde daha fazla baskı kurmak istemese de, ne kadar yakından izleneceğini hafife alamazdı. "Ve duyma yeteneğimiz mükemmel. Yalnız olduğunuz için sizi duyamayacaklarını düşünmeyin. Dikkatli ol."

Aurora başını salladı, yutkunmadan duramıyormuş gibi boğazı tekrar tekrar titriyordu. "İsteyerek yapmadım... ama az önceki konuşmanızın bir bölümünü duydum." Ona bir bakış attı, bakışları suçluydu. "Marsol nasıl?"

Rhaego'nun midesi ekşidi. "Belli belirsiz de olsa yoksunluk belirtileri başladı." Aurora yere bakıp dudağını çiğnemeye başlayınca ekledi, "Ama şimdilik durumu iyi. Ona iyi bakıyorlar ve Zentithro'da ilerleme kaydediliyor. Soylu bir ev
Bizim yerleştirdiğimiz istihbarata dayanarak baskın yaptılar. Neredeyse kaçıyorlardı ve tüm anlatılanlara göre Kraliçe memnun oldu. Bizi yakalamaya yaklaştığını düşünüyor."

Aurora zoraki bir gülümseme takındıktan sonra boş gözlerle yere baktı ve elinin tersini kaşıdı.

Dünkü yürüyüşleri sırasında Tuvastan görgü kurallarının üzerinden geçmiş olsa da, bazı davranış biçimleri Aurora'nın içine işlemişti ve bunlar yüzünden sert bir şekilde yargılanacağından endişeleniyordu.

Gülümserken farkında olmadan dişlerini gösterirdi. Derin düşüncelere daldığında, şimdi olduğu gibi, boynuzlarını dalgınca itti.

Pek çok kişi için pasif ve kafa karıştırıcı olarak görülebilecek taleplerde bulunmuyordu.

Rhaego bu hataları yaptığında zamanını onu düzeltmek için harcayabilirdi ama buna karşı çıkmaya karar vermişti. O olduğu gibi mükemmeldi ve dünyada hareket ettiği doğal ritmi değiştirmeyi reddetti. Onun saçma sapan davranışlar yüzünden üzülmesine izin vermezdi.

Yakında kurtulacakları bir şehir uğruna değil. Ama yine de ona nasıl davranılacağı konusunda endişeliydi.

"Ve henüz kruvazör yok, değil mi?" diye sordu.

Rhaego hayal kırıklığı hırıltısını bastırdı. "Tuva, birbiriyle örtüşen güvenlik alanlarından oluşuyor.

rastgele. Daha kırsal bölgelerde daha az tarlanın bulunduğu noktalar var ve teknoloji uzmanımız çabalarını oraya odaklıyor, ancak bu, çıkarma noktasına yürümek zorunda kalacağımız anlamına geliyor ki bu da biraz zaman alacak. Yaklaştı ama Alanlar o kadar sık değişiyor ki, kruvazör doğrulama sistemini bize zaman kazandıracak kadar uzun süre nasıl atlatacağını hâlâ keşfedemedi."

Aurora dudaklarını bükerek ve alnını kırıştırarak dinledi. "Bir kısmını anladım... Sanırım."

Rhaego gülümsedi. "Henüz değil. Yakında."

Cevap gülümsemesiyle alnındaki çizgiler gevşedi. "Anladım."

Kapıya ulaştılar ve Aurora saçlarını omzunun üzerinden taradı. Karışık kokuları ona bir yumruk gibi çarptı. Aleti kabardı.

Acele et Verakko, diye sessizce yalvardı. Birkaç gün daha Marsol'un felaketi olmazdı. Ama Rhaego'nun olabilirdi.

Gösterge ışığı tavanda parladı, daha keskin bir tril boşlukta çınladı. Phirdo sabırsızlanmaya başlamıştı. Ön kapıyı açtı.

"Günaydın," dedi Phirdo, kibar bir gülümseme olması gereken dudaklarını ekşi bir kıvrımla bükerek.

"Günaydın," dedi Aurora ve Rhaego hep bir ağızdan.

"Ben-" Phirdo durakladı, kaşları içeri doğru çekilirken Burun delikleri alevlendi. Gözleri Aurora'nın yüz hatlarında gezinerek onu inceledi. Sonra Rhaego'ya baktı ve Rhaego kızardı.

Birkaç dakika içinde Rhaego'nun izinin kokusunu almıştı. Misk gecenin karanlığında kaybolmamıştı.
umduğu bir mucizeydi. Phirdo'nun yapmayı seçeceği yoruma karşı kendini hazırladı. Eğer gerçekten kibar olsaydı, hiçbir şey söylemezdi ama Rhaego sol boynuzuna bahse girerdi ki arabaları şehre varmadan önce, tüm Tuva yanığın insan gelinini işaretlemeyi başardığını öğrenecekti.

Tanrıça, kimsenin ona bundan bahsetmemesini umuyordu.

Endişesine rağmen Rhaego, Phirdo'nun şaşkınlığı karşısında küçük bir memnuniyet duygusu hissetti.

"Şey," diye kekeledi. "Söylendiği gibi erkenden geldim. Gitmeye hazır mısın?"

"Erken mi?" Aurora, arabalarına doğru onu takip ederken sordu.

Phirdo Rhaego'ya şaşkın bir bakış fırlattı. Eleştirel bakışın ne anlama geldiğini biliyordu. Programdaki herhangi bir değişikliğin eşinin bilgisi dışında gerçekleşmesi alışılmadık bir durumdu. "Daha erken ayrılmayı o istemedi mi?"

Rhaego Phirdo'yu görmezden gelerek Aurora'ya odaklandı. Bundan sonra söyleyecekleri Phirdo'yu tam bir kafa karışıklığına sürüklemekten başka bir işe yaramayacaktı. "Alışveriş için bana eşlik etmek isteyebileceğini düşündüm." Aurora'nın adımları durdu ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Phirdo'nun yüreği ağzına geldi. Yanlış hesaplamış mıydı? Rhaego
Phirdo'ya bakma hatasını yaptı ve ağzının açık bir tiksintiyle genişlediğini gördü. "Yiyeceklerimizle bu kadar ilgilendiğinize göre, mağazaları görmekten hoşlanabileceğinizi düşündüm. kendiniz için biraz malzeme seçin."

Phirdo, sanki gelinini kurtarmaya geliyormuş gibi göğsünü kabartarak bir adım öne çıkarak, "Leydim," dedi.
Rhaego homurdandı, çok yaklaşmadan önce yaklaşmasını durdurdu. Phirdo ona kaşlarını çattı ama durdu. Rhaego'nun Aurora'da gördüğü ilk nezaket belirtisiyle ona baktı.
erkeğin yüzüne baktı. "Böyle işlerle kendini üzmene gerek yok. Bu sana yakışmaz." Rhaego'ya yan gözle baktı ve sessiz bir tonda devam etti. "Kocanızın verdiği mücevherlerden memnun olmadığınızı görüyorum. Sana eşlik etmeme ne dersin?
Bunun yerine kuyumcuya gidip standartlarınıza uygun birkaç parça seçebilir misiniz?"

Rhaego sinirlenerek ellerini sert omurgasının arkasında kilitledi.

Elini dalgınca çıplak boynuna götürdü. Bu doğruydu. seçtiği mücevherlerden hiçbirini henüz takmamıştı. "Hayır... Ben..." İki adam arasında göz gezdirdi, belli ki konuşulanlar karşısında kafası karışmıştı ama anlamak için çok çaba sarf ediyordu. Gözlerini
Rhaego gözlerini kırpmadan. "Market alışverişine çıkmak harika olurdu ama... bunun için zamanımız var mı?" Sorusu gizli anlamlarla doluydu ama yine de sözlerinin altında yatan umudu gördü.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Var."

"Gerçekten mi?" diye nefes aldı, heyecanlı bir parıltı mavi gözlerini ışıldatıyordu. "Bunu çok isterim!"

Ona gülümserken dişleri parladı. Düşünceleri sıcak ve bulanık bir su birikintisi içinde eridi ve dişleri kendi geniş gülümsemesinin arasından göründü.

Yakınlarda garip bir enerji titreşiyordu ve hem Aurora hem de Rhaego bunu aynı anda hissediyor gibiydi.

Phirdo'ya baktılar. Daralmış bakışları, en karmaşık bilmeceyle boğuşuyormuş gibi aralarında gidip geldi ve sonunda pes edip içini çekerek homurdandı,
"Pekala o zaman."

Phirdo omuzlarına kaba bir kamburluk vererek topuklarının üzerinde döndü ve arabaya doğru yürüdü. Aurora telaşlı yardımcısının peşinden koşmadan önce ona bir kez daha gülümsedi. Rhaego içten içe kına yaktı. Gelininden kendisiyle birlikte ev işleri yapmasını istemek riskliydi ama bir kadının ne yapması gerektiğine dair kendi eğitimiyle çelişse bile onun istek ve ihtiyaçlarını sezmeye başladığını düşünerek ukalaca bir varsayımda bulunmuştu.

ortaklarından bekledikleri. Gülümsemesi bu riske değmişti.

Aurora arabaya yaklaştığında yavaşladı ve burnuna dolan korku kokusu ona ulaşmak için koşmasına neden oldu. Gözleri çok aşağıdaki cerulean suya sabitlenmişti, yüzü bir dakika öncesine göre daha solgundu.

Rhaego elini uzattı. Geçen seferden farklı olarak
Gözyaşlarını tutarken geçici olarak onun desteğine izin verdi, bu sefer ona küçük bir gergin sırıtış verdi, "Teşekkürler" diye mırıldandı ve ikinci bir düşünce olmadan elini onunkine kaydırdı.

Mırıltısı yükseldi, kalbi aşk acısı çeken bir tokmak gibi çarpıyordu.

Oturduklarında onu serbest bıraktı ve parmakları kaybın yasını tutarak kıvrıldı. Kadın bankın kenarına gelip ona gülümsediğinde neredeyse kendi ayağına takılıyordu
Sanki onun yanına oturmasını bekliyormuş gibi. Öyle de yaptı, ama kadın isteseydi yine ayağa kalkabilirdi.

Bu fayton yolculuğu ile bir öncekinin yan yana gelişi çok keskindi. Zihninin bir oyunu olabilirdi ama kızın, arabanın yanından bakarken ona yaklaşmış olabileceğini düşündü, sanki dalgın bir şekilde onu arıyormuş gibi
Güvenlik.

Phirdo da bunu fark etti ve arabanın ön tarafından şaşkın bir şekilde onları incelemeye devam etti.

Rhaego kibirli bir tavırla kaşlarını kaldırarak, "Sizin
Bakmak çok kaba bir davranış, kâhya. Kendinizi unuttunuz mu?"

Uyarısı istediği etkiyi yarattı. Phirdo irkildi ve alnında paslı bir gölge parladı. Başka bir şey söylemeden ağzını kapattı ve

Dümen. Parmak izlerini sormayı unuttuğunu hatırlayınca bir an duraksadı ve eskisinden daha da paslanmış bir halde geri döndü.

"Elleriniz lütfen," diye neredeyse gıcırdayan dişlerinin arasından rica etti.

Aurora'nın kaşları çatıldığında Rhaego nazikçe, "Parmak izlerimiz," diye sordu.

"Ah, doğru ya," dedi ve hemen elini kaldırdı.

Tenlerinin birleşmesi için herhangi bir neden Rhaego'nun ateşinin yükselmesine neden oldu. Boğazını sıkı tutarak, avucunu onunkinin üzerine koyarken yükselen mırıltıyı bekledi.

Gözleri açıldı ve araba rıhtımdan ayrılıp havada süzülürken Aurora daha da sokuldu
daha da yaklaştı, genişleyen bakışları suya doğru kaydı. Rhaego kolunu koltuklarının arka kenarına doğru uzattı,
Gereksiz de olsa, endişesini hafifletmek için bir bariyer sağlıyordu.

Şehir merkezine yaklaştıkça, Aurora ilk araba yolculuklarında göstermediği bir merak sergiledi, ilginç bir şey gördüğü her seferinde koltuğunda kıpırdandı. Aurora'nın sık sık kendi kendine konuştuğunu fark etti,
Suya ya da uzakta uçan bir kuşa yorum yapıyordu. Küçük istemsiz mırıldanmalar dudaklarının kıvrılmasına neden oluyordu.

Güneşli fiyortta süzülmekten ve denizin yavaşça ısıttığı sisin içinde iç çekişini duymaktan son derece memnundu.
iskele göründüğünde kaşlarını çattı. Bugün işler değişebilirdi.

Daha önce izole edilmişlerdi. Onu başkalarının önünde hiç görmemişti, halkının ona nasıl davrandığını hiç görmemişti. Ya acımasızlıklarını ona da bulaştırırlarsa?

Aurora ona güvenle, hatta şefkatin ilk ipuçlarıyla bakmaya başlamıştı. Acaba bu

Değişmek mi?

Bölüm 21

Aurora Tuva'ya yeni gözlerle baktı. Şehrin güzelliği artık bir ayı tuzağı gibi gelmiyordu; şimdi Tuva'da, tüm tuzakların tam olarak nerede olduğunu bilen dost canlısı bir ayıyla birlikte yürüyormuş gibi hissediyordu.

Yanında bir kalkan vardı. Çok büyük, çok sıcak bir kalkan.

Phirdo onları tahmin etmesi gerekirse on üç yaşından büyük olmayan genç bir çocuğa doğru yönlendirdi. Çocuk esnemesini bastırmaya çalışırken, otuz yıl sonraki halini andıran iri yarı bir adam onu sessizce uyardı. Görünüşe göre bir ebeveyn ve çocuk, türleri ne olursa olsun tanınabilirdi.

Aurora gülümsemesini bastırdı, her zamanki gibi kaybolmadan önce göğsünde eski bir özlem acısı bir an için titreşti. Ailesini hiç tanımamıştı. O doğduktan birkaç yıl sonra bu işi yapmamaya karar vermişler ve onu

büyükannesi tarafından büyütülmüş.

Hayatında bir zamanlar terk edilmelerini önemsemiş ve nerede olduklarını merak etmişti, ama şimdi onlar fikri aktif bir yaradan çok geçici bir sızı gibiydi. Ona çok küçük yaşta, ailenin kim olmayı seçtiysen o olduğunu öğretmişlerdi. Acı verici olsa da onu seçmemişlerdi, dolayısıyla o da onları seçmemişti.

Yine de, bazen çocuklarıyla mutlu ebeveynler gördüğünde hissettiği geçici kıskançlık titreşimi onu her zaman şaşırtıyordu.

Onlar -ya da daha doğrusu Rhaego- yaklaştıkça çocuğun tüm uyku hali geçti. Sahte kocasının attığı her adımda çocuğun menekşe rengi gözleri büyüyordu ve babası

Bir elini sırtına koyarak tökezleyerek bir adım uzaklaşmasını engelledi. Tuhaf.

Hem çocuk hem de babası uzun mor cüppeler giymişlerdi. Boynuzlarının arasından sarkan yastık benzeri şapkalar ezilmişti - babanınki spiral şeklinde kıvrılırken oğlanın boynuzları düz ve sivri kaldı. Oğlanınki onun için çok büyüktü. Siperliği sürekli geriye kayıyor ve koyu kestane rengi saçlarını örtmek için sürekli öne doğru çekiştirmek zorunda kalıyordu.

Aurora etrafındaki adamların her birine odaklandı ve hepsinin aval aval bakan çocuğa beklenti içinde baktığını gördü. Rhaego.

Phirdo sinirli bir homurtu çıkardı. Aurora, Phirdo'nun sesi her zamanki gibi kendisine değil de çocuğa yönelttiğini fark edene kadar sinirlendi. Babası da sabırsız bir homurtu çıkardı ve gevşek avucundan uzun mor bir kumaş parçası kaptı. Çocuk sıçradı ve sanki herkesin orada olduğunu yeni fark etmiş gibi grubun etrafına baktı.

Babasıyla göz göze geldiğinde yüzü kızardı ve gökyüzüne baktı.

"Özür dilerim," dedi adam. Kumaşı kaldırdı. "Bu onun ilk töreni ve siz de onun ilk çiftisiniz."

Rhaego'nun çenesi kaskatı kesilmişti ama başını salladı. Orada Bu değiş tokuşta söylenmemiş bir şey vardı. Sanki çocuk da Rhaego'dan ilk başta korktuğu gibi korkuyordu ama bu hiç mantıklı değildi. Bir iblis olduğunu düşündüğü şeyi kanlı canlı görünce korkmuştu. Ama o da halkının geri kalanıyla aynı görünüyordu. Belki biraz daha iriydi, diye düşündü. Çocuk neden ona karşı temkinliydi?

Rhaego sağ elini uzattı, yumruğu kapalıydı. Sonra Aurora'yla göz göze gelmek istemiyormuş ama onun da kendisini taklit etmesini istiyormuş gibi kısa bir bakış attı. O da öyle yaptı ve sağ elini kaldırdı.

"Solunuz, leydim," diye ciyakladı çocuk. Cesaretini yeniden kazanıyormuş gibi çenesini kaldırarak öne doğru bir adım attı. O kurdeleyi babasının elinden almaya çalıştı ve dudaklarını kısa bir süre büzdükten sonra adam ona izin verdi.

"Oh." Aurora el değiştirdi.

Çocuk kumaşı kızın bileğine sarmaya başladı. Bu onun bildiği anlamda bir el bağlama değildi. Daha çok birbirlerine tasmalanmak gibiydi. Bileğine, iki başlı örümcek şeklinde altın bir toka ile tutturulmuş, işlemeli kumaştan güzel bir bant vardı. Oğlan da
Başparmağıyla mücevherli parçayı yerine yerleştirdi ve bir süre sonra cılız bacaklar harekete geçerek kumaşın etrafına kenetlenip onu yerine kilitledi. Aurora sıçradı.

Çocuk panikledi. "Seni incittim mi?" Endişeli gözleri babasına kaydı ve tokayı çözmek için çabaladı.

"Hayır, hayır," diye güvence verdi, tokayı koparmaya çalışmasını engellemek için çocuğun eline dokundu. "Sadece şaşırdım."
Adamın bakışları, sanki eli dokunuyormuş gibi elinin üzerinde genişledi.
Beklenmedik. Kahretsin, belki bu da kabalıktı. "Özür dilerim," dedi ve avucunu hızla kaldırdı.

Çocuğun gözleri onunkilere kaydı ve menekşe rengi derinliklerinde hafif bir yakut parıltısı belirdi. Üç adam da homurdandı
ve çocuk gözlerini kırpıştırdı. Gözlerinde gördüğü kırmızılık

kayboldu ve bunun yerine yüzüne içten gelen bir alev gibi yükseldi, hoş vermillion tenini sadece bir gencin hissedebileceği utancın koyu kiraz tonuna dönüştürdü.

Diğer bandı Rhaego'nun hâlâ uzanan bileğine bağlamaya çalışırken başını eğen genç -muhtemelen ergenlik çağındaki- çocuk için yüreği parçalandı. Adamlar birbirlerine baktılar ve Aurora fark etti ki
boynuzları ittiği için çocuğu azarlamamaya sessizce karar verdiler.

Güzel. Zaten yeterince utanmıştı. O duyguyu hatırlıyordu - tüm gözler üzerinizdeyken bir hata yapmak ve oracıkta bir su birikintisine dönüşmeyi dilemek. Onu daha iyi hissettirmek ve Rhaego'yu bağlayarak yaptığı iyi iş için ona iltifat etmek istedi. Dağınık bir düğüm atmış ve tokasını eğri büğrü takmıştı ama daha fazla dikkat çekmenin onu daha da utandırıp utandırmayacağını bilmiyordu, bu yüzden dilini ısırdı.

Onlar uzaklaşırken Aurora bileğini salladı ve elini Rhaego'nunkine bağlayan üç ayak uzunluğundaki kumaşa biraz hayal kırıklığıyla baktı. Bunu yüksek sesle itiraf etmeden önce ölebilirdi ama bir gece önce bunu rüyasında görmüştü. Rüyasında, elleri ortada gevşek bir ip olmadan doğrudan birbirine bağlanmıştı. Bütün gün el ele tutuşmak zorundaydılar. Uyandığında, içten içe bu bağlanmanın bunu gerektireceğini ummuştu.

Bunun için meşru bir sebebin olması güzel olurdu. Rhaego'nun elini tutmak, duygularını ona itiraf etmek gibi mide bulandırıcı bir fikir içermiyordu ve salyaları akan bir ezik gibi-

Belki de onunla el ele tutuşmak isteyip istemeyeceğini soruyordu.

Onun küçük sürprizi de kelebeklerini yatıştırmaya yardımcı olmadı.

Phirdo'ya göre açıkça saçma ve kaba bir öneri olan şey Aurora için bir rüyaydı. Bir uzaylı marketi mi?

Yeni malzemelerle dolu bir dünyaya aval aval bakabileceği bir yer? Kendini şimdiden yeni bir dünya için hazırlıyordu.

Bu yolculuk sırasında her şeyi göremeyeceği kaçınılmazdı. Öğle yemeğinden önce yeterli zaman yoktu.

Sinirleri sanki biri onları yeni tıngırdatmış gibi şarkı söylüyordu. Rhaego bu kısımda yanında olmayacaktı ve o onu gururlandırdığını umuyordu. Pop-kültür referansları üzerinden koşmaya başlamıştı.

Rhaego haklıysa ve baş başa bir an bile geçiremezlerse diye Diana ve Maggie'yle şifreli konuşmak. Ama bu

Bu tür bir konuşma onu bir yere kadar götürebilir, değil mi?

Dudağını ısırdı. Bu görevin stresini yaşarken bir yandan da saçlarıyla oynuyordu. Burnuna giden yolu yarılamıştı ki Bilinçsizce kendini koklamaya çalıştı ve boğuk bir nefesle saç tellerini bıraktı. Rhaego ona baktı ama ne yapmak üzere olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Gizlice, bütün gün onun saçını -Rhaego'nun kalıcı kokusunu- koklamıştı. İçinden küçük bir heyecan geçti. her kokladığında. Onu yakalasa bile ne yaptığını bilmeyeceğini düşündü ama bu, etrafta dolaşıp kendi saç uçlarını kokladığı için onun tuhaf biri olduğunu düşünmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Phirdo önlerine geçerken, "Hâlâ gitmek istiyorsanız pazara gidelim," dedi. Aurora ne diyeceğinden emin olamayarak Rhaego'ya baktı.

Kâhyaya başıyla işaret etti, o da topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

Dikkatini çekmek için Rhaego'nun koluna dokundu. "Bizimle mi geliyor?" diye fısıldadı.

Gözleri kızın dokunduğu noktada normalden daha uzun bir süre oyalandı, sonra kendini toplar gibi oldu. "Ah, evet. Bütün gün bize eşlik edecek. Eğer alışveriş yaparsam, eşyaları taşıyacak ve ine geri götürecek kişi o olacak."

"Ah." Aurora başını salladı, sonra da komplocu bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "O zaman çok ağır bir şey seçtiğimden emin olacağım."

Rhaego'nun dolgun dudaklarında yavaşça yayılan bir gülümseme belirdi. "Ne kadar zeki bir eş yakaladım."

Aurora bundan sonraki yürüyüşlerinin birkaç dakikası boyunca erimiş bir yapışkan havuz gibiydi. Yine de Rhaego, onun kendisine yönelttiği hüzünlü bakışları fark etmemiş gibi görünüyordu ve onun sert ifadesini, kaşlarındaki gerginliği ve sanki görmeye hazırlanıyormuş gibi gözlerini kırpıştırmasını fark ettiğinde
hoş olmayan bir şey, yapışkan sertleşti.

Neden bu kadar endişeliydi? Yürüyüşleri sandığından daha mı korkunçtu?

Aurora, yavaş yavaş esneyen Tuvastanlılarla dolmaya başlayan sokaklarda ilerlerken Tuva'yı inceledi. Pırıl pırıl çatıları olan gri taş binalar yolların çoğunda sıralanmıştı. Sarmaşıklar ve çiçeklerden oluşan şelaleler binaların kenarlarından taşa renk ve ilgi katıyordu.

Her şey çok normal görünüyordu. Çok insani. Ama orada burada ona nerede olduğunu hatırlatan küçük ayrıntılar görmeye devam etti. Sakinler pencerelerini *açıp* ışığı içeri aldıkça siyah camın parlaklığı berraklığa dönüşüyordu.
Gün boyunca. Yüzen ışık topları, şarj olmak için lambalarından küçük sokak köşelerine sürükleniyor. Yama yapan bir adam Taşın çatlak bölümüne yapışkan yeşil bir madde sürmüş. Bina üzerindeki önceki yamalardan, yeşilin yavaşça griye dönüştüğünü ve yok olup ayırt edilemez hale gelene kadar sertleştiğini görebiliyordu. Ya binalar taştan değil de taşa benzeyen başka bir uzaylı ürününden yapıldıysa?

Su yolları tıpkı ininde olduğu gibi şehrin içinden de akıyordu. Aurora'nın izleri bir anda kesildi.
Yürüdükleri caddenin kenarından aniden taş bir köprü çıktı ve ilk başta görmediği süslü bir kapının tabanına bağlanana kadar dere boyunca uzandı.

Şimdi nehrin karşısındaki binayı incelediğinde birçok kapı gördü. Suyun üzerindeki duvarın ortasına asılmışlardı ve herhangi biri evinden çıkmaya çalıştığında doğrudan nehre düşmesini sağlıyorlardı. Köprü, programlandığında bir hendeğin üzerindeki asma köprü gibi görünmeliydi.

Her şey çok harikaydı. Ve sonra pazara ulaştılar.

Aurora girişte olduğu yerde kalakaldı. Duvarlar ve tavan, Viktorya döneminden kalma devasa bir sera gibi camdan yapılmıştı. Beş kat yüksekliğinde kayan ürün sütunları

en azından dört duvarda sıralanmıştı. İzlerken, sütunlardan birkaçının yükselip alçaldığını, daha yukarıda bulunan malları bir market asansörü gibi aşağıda sabırla bekleyen müşterilere taşıdığını gördü.

Uzak duvar boyunca uzanan sütunlar ürünlere ev sahipliği yapıyordu. Bitkiler, hidroponik bir sistem olduğunu tahmin ettiği büyük ağızlardan filizleniyordu. Pazarın geri kalanını dolduran tezgâhlarda bozulmayan ürünler satılıyordu.

Aurora'nın boynu karıncalandı ve sonunda gözlerin üzerinde olduğunu fark etti. Ağzı açık kalmıştı ve hem Rhaego hem de Phirdo ona bakıyordu, Phirdo
Ellerini kavuşturmuş ve dudaklarını büzmüş olan Rhaego, nazik ve memnun bir gülümsemeyle.

Birdenbire yüksek sesli, yeri sarsan bir gıcırtı onu geriye sıçrattı ve Rhaego'nun bağlı bileğini kendisine doğru çekti. Bir adım daha yaklaştı.

"Özür dilerim. Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. Sessizce, adamın kendisini çekiştirmesine izin verdiğini fark etti. O kadar güçlüydü ki, yerinde kalmaya karar verseydi, böyle zıplayarak bileğini gerçekten incitebilirdi.

Sol taraflarını, zeminde yeni ortaya çıkan oyuklardan hareketli sütunların yükselmeye başladığı yeri işaret etti. Kapalı kasa kamyonlar kadar geniş cam tanklar, pazarın duvarları boyunca üst üste yükseliyordu. Bazı tanklarda Dünya'da kolayca bulunabilecek gibi görünen balıklar vardı. Diğerlerinde ise tanımlayamadığı su yaşamı. Yaratıklardan biri tamamen baloncuklardan oluşmuş gibiydi; bir diğeri ise bulanık suda sallanan düğümlü bir yosun topunu andırıyordu.

"Hazır buradayken biraz daha gwelding filetosu alalım mı?" Rhaego uzun bir tezgahın arkasında oturan iri pembe bir adamı işaret ederek sordu.

Aurora başıyla onaylayınca Phirdo'ya döndü. "Biz burayı idare ederiz. İstersen kâhya revağında bekleyebilirsin." Phirdo kaşlarını çattı, sonra topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

Aurora adamın ardından bakakaldı ve onu mutlu etmek için ne yapabileceğini merak etti. Biraz... çabuk sinirlenen ve havasız biri olsa da, onun ve Rhaego'nun yaptığı çoğu şeyden rahatsız olduğu açıktı. Bunu istemiyordu ama nasıl düzelteceğini de bilmiyordu.

Rhaego bağlarını çekiştirerek onun dikkatini çekti ve balıkçının yanına gittiler; balıkçı elindeki kâseden aceleyle bir şeyler yudumladıktan sonra onları selamlamak için ayağa kalktı.

"Günaydın," diye mırıldandı, sesi sanki
Az önce zımpara kağıdı yutmuştu. Bakışları Aurora'dan Rhaego'ya, oradan da ellerini birbirine bağlayan kumaşa kaydı. "Ne istersiniz?" Adam yeterince profesyonel davranıyordu ama kaşlarının eğikliği kafasının karışık olduğunu gösteriyordu. Başlangıçta soruyu Rhaego'ya yöneltmişti. Ama sonra tekrar ona baktı, gözlerinin arkasında dişliler dönüyordu. "Affedersiniz leydim, ne *alırdınız*?"

"Uh..." Neden ona soruyordu ki? "Gwelding, lütfen."

Önündeki monitöre birkaç komut yazdı ve tank sütunu aşağıya doğru kaymaya başladı.
onların parçası. "Kaç kişi lütfen? Gilpey mi, yaşlı mı? Ve onları koparmak ister misiniz?"

Aurora boş boş baktı.

"İki gilpey lütfen. Fileto," diye yanıtladı Rhaego.

Sessiz bir teşekkürle ona gülümsedi. Pembe balık tüccarı bir onay mırıldandı ve monitörüne birkaç şey daha yazdı. Sütuna baktı, hala
yavaşça iniyordu. Bekledikleri sırada havada garip bir sessizlik vardı.

Adam Rhaego'ya hızlı ve eleştirel bir bakış daha attıktan sonra yana doğru adım atarak Aurora'nın hizasına geldi. "Geçen hafta satın aldığı balıklar uygun değil miydi? Sizi temin ederim ki onları paketlediğimde tazeydiler. Belki de
onun gözetiminde daha mı çabuk bozuldular?"

"Ne?" Aurora Rhaego'ya baktı ve onun gergin çenesiyle dümdüz ileriye baktığını gördü. "Hayır," diye kekeledi. "İnanılmazlardı. Neden daha hızlı bozulsunlar ki?
onları?"

Erkek pembenin daha soluk bir tonuna büründü. "Özür dilerim," diye atıldı. "Karıların kocalarıyla oynaştığını görmeye alışık değilim. Sanırım..."

Yuvarlak vücutlu, erik renkli büyük balıkların bulunduğu bir tank arkasında durdu ve rahatlamış bir ifadeyle hızla uzaklaştı. Bir çift balığı ağla yakalayarak
tezgahına yöneldi ve onları kesmeye başladı.

Aurora irkildi ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

Rhaego'ya yaklaştı. Rhaego ona bakmadı ama Rhaego onun farkında olduğunu biliyordu. Bağlarını hafifçe çekiştirdi. Çene kasları bir yutkunmayla çalışıyordu.
yavaşça ona baktı. Bir şey benzer

yüz ifadesinde utanç parlıyordu. Sorun neydi?
Tuva'ya ayak bastıklarından beri kapalı.
İçinden bir ses bunun sadece görevleriyle ilgili bir gerginlik olmadığını söylüyordu.

Phirdo'nun bu sabahki tepkisi kafasında tekrar tekrar canlandı. Pazarın etrafına baktı ve diğer birkaç müşterinin ve tezgâhtarın gözlerinin onların üzerinde olduğunu gördü. Hatta bazıları dedikodu yapar gibi birbirlerine fısıldıyordu.

Rhaego'ya döndü, yapbozun parçaları yerine oturuyordu. "Hepsi yanlış bir şey yaptığın için burada olduğumu mu düşünüyor?" Bu işleri eşler yapmazdı. Phirdo bu sabah ona bunu söylemişti. Bunu mantıken biliyordu ama burada olmasının bu yargılayıcı insanlara nasıl görüneceğini tam olarak anlayamamıştı.

Rhaego cevap vermedi ama ifadesindeki sertlik ona haklı olduğunu söylüyordu.

"Madem böyle olacağını biliyordun, neden beni getirmeyi teklif ettin?" diye fısıldadı tüm alışveriş yapanlara bakarken onlara doğru sinsi bakışlar attı. "Çünkü

sana neşe getireceğini biliyordum."

Bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi ama söyleyecek söz bulmakta zorlanıyordu.

Başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Öyle, değil mi?"

Boğazı kurudu ve içi sıcaktan kıvranarak başını salladı.

Küçük, rahatlamış bir gülümseme dudaklarını kaldırdı. "O zaman önemli olan tek şey bu."

Kahretsin, çok tatlı bir adam! Kalbi, kendini daha fazla tutamayana kadar kabardı. Ayak parmaklarının ucuna kadar uzandı, yanağına bir öpücük konduracak kadar.

Kadın topuklarına doğru indiğinde, Rhaego kambur duruyordu. Gözleri irileşmiş ve yüzü kızarmıştı, gözbebeklerinin etrafında kırmızı bir parıltı yanıyor, gri gözbebeklerine sürünen bir ateş gibi sızıyordu. Mırıltısının gümbürtüsü, onu bastırmadan önce havayı aydınlattı.

Karnı takla attı. "Teşekkür ederim."

Pembe adama baktı ve onun gözlerini kocaman açmış, ellerini filetolarını sararken yarı yolda donmuş halde buldu. "Burada olmamın biraz alışılmışın dışında olduğunu biliyorum ama çok merak ettim. Yepyeni balıklar, hayvanlar ve baharatlarla dolu yabancı bir gezegen. Sen de keşfetmek için can atmaz mıydın?"

Adam bir an için onu düşündü, yakut kaşları
Doğrulurken bir araya geldi. "Sanırım, evet."

"Şimdiye kadar sattığınız en tuhaf balık hangisi?" Samimiyetinin burada olmaktan mutlu olduğunu kanıtlamaya yardımcı olmasını umarak bir adım daha yaklaştı.

Balıkçının dudakları kıpırdadı, gözlerinde bir ilgi kıvılcımı parladı. "Şey..."

Bölüm 22

Marketten çıktıklarında Aurora parlıyordu.

Zaman geçtikçe kendine güveni artarak ya da belki de başkalarının ne düşündüğünü daha az önemseyerek bir tezgâhtan diğerine geçiyordu. Gülümserken dişleri parlasa da Boynuzlarını iten ve bir dükkan sahibinin sunduğu her ürünü tatmak isteyen Rhaego'nun halkı, neredeyse onun kadar büyülenmiş görünüyordu.

Çoğunlukla zaten...

Birkaç kendini beğenmiş tüccara, onun masum kafasının üzerinden birkaç öfkeli bakış yöneltmek zorunda kalmıştı. onun tuhaf sorularıyla alay etmişlerdi. Ve sahibi, insan kokusunu hillia yapraklarına bulaştırdığı için onu uyaran bir ahırdan ayrılmadan önce elini bir fıçı tyfnu fıstığının içine daldırdığından emin olmuştu.

Erkek, en pahalı ürününün yanıklık tarafından enfekte edilmesini dehşet içinde izlemişti. Rhaego için dokunmak bir suç değildi, sadece kabalıktı. Yine de kendini gittikçe daha az önemserken buldu, özellikle de küçük dişi geyiği söz konusu olduğunda.

Onunla daha fazla zaman geçirdikçe, görgü sahibi olmakla nazik olmak arasında bir fark olduğunu daha iyi anladı. Aurora Tuvastan görgü kurallarını bilmiyor olabilirdi ama nazikti. Gerçekten nazikti. Ondan parlıyordu
Güneş ışığı, karşılaştığı çoğu Tuvastan'ın soğuk dış görünüşünü eritmeye yardımcı oluyordu.

Mahsulleriyle gurur duyan çiftçiler
bu kadar hevesli olduğunda onun kusurlarını görmezden gelmeye istekli

Kendi ürünlerine yeniden aşık olmak zorunda kalana kadar, renkleri, kokuları ve tatları üzerine fışkıran ürünlerine olan coşku.

Belki de bu hoşgörülü yaklaşımları onun statüsünden kaynaklanıyordu.

aşılanmışlardan biri. Yeteneğini, şaşkın bir baharat tezgâhtarına hangi öğütülmüş bitkinin kendisine en huzurlu hissettirdiğini sorarken ortaya çıkarmıştı. Dedikodu pazarda bir alev gibi yayılmıştı.

Rhaego bu geziden korkuyordu. Bir pazar ziyaretinden ne kadar keyif alacağını anlasa bile, yine de
Her Tuvastan'ın onun gözetime ihtiyacı olduğu için orada olduğunu düşüneceğini bilerek içi biraz burkuldu,
Çünkü önceki seçimlerinde başarısız olmuştu. Her koca için utanç verici bir durum.

Ama alaycı bakışları, onu öptükten sonra hızla merak, şaşkınlık ve hatta kıskançlık bakışlarına dönüşmüştü. Yanağı hâlâ yanıyordu ve aklı bunu neden yapmış olabileceğine dair teorilerle doluydu.

Onu öperek kocasından duyduğu aşırı memnuniyeti ifade ettiğinin farkında mıydı? Yoksa onu buraya getirdiği için bunu bir nezaket olarak mı yapmıştı? Platonik bir nezaket mi?

Bunu neden yaptığından bağımsız olarak, Tuvastan kalabalığının içinden başı hiç bu kadar dik geçmemişti.

"Çok fazla almadığıma emin misin?" diye onuncu kez sordu. "Sadece çok savurgan görünüyor...şey"- ona anlamlı bir bakış fırlattı-"*düşününce*."

Phirdo aldıklarını arabaya bırakmak için birkaç dakika önce ayrılmamış olsaydı, gözlerini devirecekti.

Şimdi anladığı kadarıyla Aurora rahatsızdı.
Hediyeleri kabul ediyordu, hem hizmetini hem de parasını. Sanki korumaya çalıştığı bir tür denge varmış gibi, ona yemek yaparak geri ödeyeceğine dair güvence vermeye devam etti.

"Daha fazla almalıydın," diye karşı çıktı. Kararsız kaldığı her ürünü alması için onu teşvik etmesine rağmen, kız kendini tutmuş, bu da onu çok şaşırtmıştı.
her Tuvastan'a yakındı. Çok yakında ayrılacakları için onun da tereddütlü olduğunu biliyordu. Ama bu önemli değildi. Yemek yapmak ona keyif veriyordu ve para onun için önemsizdi.

Onlara katılmadan önce Phirdo'ya markete dönmesini ve özlemle baktığı ama almadığı eşyaları satın almasını söylemişti. Belki de onları bir kenara koyabilir ve başından beri mutfakta duruyorlarmış gibi davranabilirdi.
artık kendini borçlu hissetmiyordu.

Aurora nefesinin altında tartışmaya açık bir şeyler mırıldandı ve dudaklarını büzdü.

Doğu meydanına çıktılar ve sabah güneşi solgun saçlarına vurdu. "Öğle yemeğine ne kadar var?"

"Uzun sürmez. Phirdo döner dönmez bize eşlik edecek."

Meydandaki dükkânların önünden geçerken vitrindeki altın boynuz şapkalar dikkatini çekti. Bağlama şeridini gevşek tutmak için onu yakından takip etti. Sık sık bağcığı unutur, her şeye atlayarak uzaklaşırdı.
ve onu peşinden atlamaya zorluyor, böylece kadın

kolunu yuvasından çıkardı. Yine de aldırmadı. Eğer istediği buysa, onu buzlu fiyortun dibine kadar götürmesine izin verebilirdi.

Alt raftaki mavi mücevher uçlu seti incelemek için eğildi. Boynuzları olmamasına rağmen, zihinsel olarak
seti not etti, daha sonra onlar için geri döneceğine söz verdi. "Ben içerideyken ne yapacaksın?"

Rhaego kaskatı kesildi. Bir süre sonra cevap verdi. "Annemi görmeye gidiyorum."

Aurora onunla yüzleşmek için döndü ama dönmeyi unuttu. Soluna doğru. Bu hareket onu yaklaşmaya zorladı, neredeyse göğüs göğüse geldiler, aralarındaki tek engel koluydu. Kızın boynu ona doğru kıvrıldı ve her ne yapmak üzereyse dudaklarında öldü.

Yemyeşil göğsü hızlı nefeslerle inip kalkmaya başladığında ateşi karnında yükseldi. "Dikkatli ol, küçük geyik," diye gürledi, kolunu yavaşça başının üzerinde bir yay çizerek kaldırdı. kumaşı arkasından çözdü. Şimdi geri adım atmalıydı. Ama ona yaklaştıkça vücudu memnuniyetle şarkı söylüyordu.

Aurora ellerinin yanındaki gevşek kumaşa gözlerini kırpıştırarak baktı, ne olduğunu ve adamın neden bu kadar yaklaştığını anlayınca kaşları kalktı. "Ah. Özür dilerim."

Kadın bir adım geri çekildi ve adam onu tekrar kendine çekmek için bağlamayı kullanmamak için çok çaba sarf etmek zorunda kaldı.

"Sen... anneni mi ziyaret ediyorsun?" dedi, sesi biraz nefes nefese çıkmıştı.

"Yapabilirsem onu bize katılmaya ikna etmek isterim." İçinden tanıdık bir huzursuzluk yükseldi ve ateşini bastırdı. Annesi nasıl tepki verecekti?

Aurora'nın bakışları keskinleşti. "Onu ikna etmek zorunda kalacağını mı düşünüyorsun?"

Gerçek karmaşıktı ve Aurora'nın geçirdiği mutlu sabahtan sonra onu üzme riskini almak istemiyordu. Bu onun yükü değildi. "Burası onun bildiği tek ev."

"Evet, ama-"

Yakınlardaki sessiz bir tartışma dikkatlerini çekti ve sözlerini kısa kesti. Rhaego rahatsızlığın yerini tespit etmek için döndü, ve ateşi yükseldi.

"Bu..." Aurora da birkaç dükkan ötede arkadaşıyla tartışan genç erkeği tanıyınca küçük bir nefes çekti.

"Boynuzunu zaten o illet yüzünden kaybettin. Neden diğerini kaybetmeyi göze alasın ki?" diye tısladı arkadaşı.

Tanrıça'ya şükürler olsun ki sözleri kısıktı, gelininin insan kulaklarının duyabileceği kadar yüksek değildi. "Gidelim," dedi ve Aurora'yı takip etmeye zorlamak için bağını çekti.

Onu yanına çekti ve göz ucuyla erkeğin kolunu arkadaşının elinden çekip almasını izledi.

onları durdurmak için koştu. Rhaego'nun tüyleri diken diken oldu, pençeleri titriyordu. Eğer erkek başka bir kavgayı kışkırtmaya çalışıyorsa, Aurora baskın eline bağlı olsa bile onu çabucak yere sererdi. Ama onun böyle bir şey görmesini istemiyordu.

tekrar. İlk seferinde bu onu üzmüştü ve o zamandan beri onun gözünde değer kazanıyordu.

"İyi günler," diye bağırdı erkek koşarak yaklaşıp mesafeyi kapatırken.

İsteksizce durdular. Hararetli bakışlarını
Erkeğe karşı eğitimliydi ama Aurora'nın korunmak istercesine ona yaklaştığını hissetti ve onu övmek istedi.

"İyi günler," dedi erkek nihayet önlerine geldiğinde. Rhaego cevap vermedi. Arkadaşı hareket etmemişti. Uzakta oyalanıyor, kaşlarını çatarak onları izliyordu.

Rhaego'nun iyileşmiş bıçak yarasındaki hayali bir acı zonklaması ateşinin yükselmesine neden oldu. Bıçağın pürüzsüz kenarını
Genç erkeğin boynuzu. Kovalamaca sırasında kırıldığında yırtılmıştı. Onu tıraş etmiş, temiz bir tabanla uzun yeniden büyüme sürecini başlatmıştı.

Erkeğin bakışları kısa bir süreliğine Aurora'ya kaydı ve boynuzlarını saygıyla geriye doğru eğdi.

"İyi günler," dedi sesi hafifçe titreyerek.

Rhaego, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sorarken sözlerine uyarı niteliğinde bir hırıltı karışmasına engel olamadı.

Erkek akıllıca davranarak bir adım geri çekildi. "I..." Yutkundu, kararlılığını toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Sadece sana teşekkür etmek istedim.
iyi bir dövüş için. Yeteneklerinize her zaman saygı duydum ve leydi için size karşı yarışmak benim için bir onurdu." Aurora'ya dönerek, "Başkaları ne derse desin, kocanız değerli bir erkek," diye ekledi. Rhaego'ya baktı, çenesi sertti ve gözleri samimiyetle parlıyordu. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür."

Rhaego gözlerini dikip baktı, gizli inceliği anlamaya çalıştı ama başaramadı. Kısa süre önce boynuzunu kopardığı bu erkek ona gerçek bir iltifat mı ediyordu? O mu? Blight mı? "Ah, teşekkür ederim. Kendini iyi idare ettin. Bana saldırmayı başaran pek olmadı. Bunu düşünmek bile bir tarafımı ağrıtıyor."

"Şanslıydım," diye alçakgönüllülükle güvence verdi ama iltifat karşısında gülümsedi. "Bir sonraki avıma çıkmadan önce daha fazla antrenman yapmaya karar verdim. Saray bana bir muhafız pozisyonu teklif etti."

"İyi bir pozisyon." Rhaego başını salladı. Bu bir yalandı. Tuva barışçıl bir şehirdi ve Kral Yaskan tahta çıktığından beri onlarca yıldır da öyle olmuştu. Saray muhafızları iyi eğitim alırdı ama nadiren savaş görürlerdi. Eğer genç delikanlı gerçekten daha iyi bir savaşçı olmak istiyorsa, saraydan ayrılması daha iyi olurdu. Şehirde paralı iş arıyordu. Ama bunu ona söylemek duygusuzca geldi.

Aralarına bakarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Rhaego yerinde kıpırdandı. Kendisini başka bir Tuvastan ile hoş bir sohbetin içinde bulması pek sık rastlanan bir durum değildi. Bu arazide nasıl gezineceğinden emin değildi. Kalan ateşi de hâlâ karşısındaki erkeğin gelinini aradığının farkındaydı. Saygılı bir mesafeyi korumasına rağmen, erkeğin bu kadar yakınında olmasından duyduğu saldırganlığı bastırmak zordu.

"Gitmeye hazır mısınız?" Phirdo'nun tiz sesi dikkatlerini başka yöne çekti.

Rhaego nefes verdi, ilk kez kâhyayı gördüğüne sevinmişti. Aurora'ya baktı. "Hazır mısın?"

Cevap olarak başını salladı.

Sağ kolunun yanında gezinen varlığının her zaman farkında olmasına rağmen, Rhaego bu konuşma sırasında onun ifadelerini incelememişti. Keşke olsaydı. Görünüşe göre Zihninde bir şeyler evirip çeviriyordu ama ne olduğunu

anlayamıyordu. "Daha fazla zamanınızı almayacağım.

Biliyorum ki bir

katılmam gereken bir öğle yemeği var." Rhaego mazeretlerini sunamadan erkek konuştu. "İkinize de verimli bir sıcaklık diliyorum."

"Adın ne senin?" Erkek arkasını dönmeye başladığında Aurora ağzından kaçırdı. Rhaego kendisine sormayı akıl edemediği için kendini aptal gibi hissetti.

"Khurrik, leydim."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Khurrik." Dişlerini saklayarak gülümsedi.

Ayrılıp mağaraya doğru yol aldıklarında, Rhaego'nun göğsünde bir gerginlik düğümü sıkılaştı. Aurora gözlerinin önünden alınmak üzereydi.

Şey, alınmadım. Ama öyle hissettirdi. Salgı bezleri bu fikirle titreşti ve onlar ayrılmadan önce yüzünü boynunun davetkâr kıvrımına gömüp teninde kokusunu yenilemeye çağırdı.

Phirdo omzunun üzerinden baktı, havadaki yeni kokuyu tanımlarken büyük bir burun deliği açıldı. Rhaego kaşlarını kaldırarak yorum yapması için onu cesaretlendirdi. Henüz başka bir erkeğin misk kokusunu almamıştı, bu da başka kimsenin bezlerinin henüz uyanmadığı anlamına geliyordu. Rhaego kendi bezlerinin bu kadar erken uyanmasından utanıp utanmayacağını bilemedi. Aurora'ya baktı. Böylesine ağız sulandırıcı bir Gelin ulaşılabilecek bir yerde mi?

Diğer birkaç çiftle birlikte mağaraya çıkan iki mermer merdivenden birine indiler. O inceledi
Çifti merdivenden biraz daha aşağıya indirdi ve içinde bir utanç duygusu kabardı.

Aşağıdaki kadın kocasının arkasında yürürken, Aurora Rhaego'nun yanında yürüyordu. Merdivenlerden inerken eşinizin önünde yürümek yapılacak en kibar şeydi - eğer ayağı takılırsa, eşiniz öne doğru düşebilirdi. Eğer onlar
merdiven çıkarken, aynı nedenle arkadan yürümelidir.

"Senin önünde olmalıyım," diye fısıldadı ona bir adım öne çıkmadan önce.

Yakınlardaki Phirdo'dan mırıltılı bir "Evet, yapmalısın" sesi yükseldi.

Rhaego erkeğe kızmak istiyordu ama o haklıydı. Son zamanlarda görgü kurallarını unutmaya başlamıştı. Bazı geleneklerin iğrenç ve modası geçmiş olduğu doğruydu, ama bunun gibi diğerleri öyle değildi. Ve eğer bir umut varsa
Onu kazanmak için önemli olan her konuda bir centilmen olmayı hatırlaması gerekiyordu.

Muhafızların ve bağlayıcı din adamlarının bağlarını çözmek için beklediği merdivenlerin dibine ulaştılar. Zavallı gelininin yüz hatları sakindi ama yüz ifadelerini daha iyi öğrenmeye başlamıştı ve gergin olduğunu anlayabiliyordu.
Uygun olmasa da, bir kez daha bağlarını hafifçe çekiştirdi.

Beklentiyle ona doğru baktı. "Gergin olma," dedi sessizce.

Hevesle başını sallayınca saçları dalgalandı.

İki bağlayıcı din adamı yaklaştıklarında ellerini uzattılar ve Aurora bileğini sanki
görev için rapor veriyordu. Çocuk ona baktı ama bağını çözerken hiçbir şey söylemedi. Bağın ucunu kıza uzattı. Bir anlık kafa karışıklığından sonra, kumaşı sıkışık parmaklarının arasında tutarak aldı, kaşları çatıldı.

Rhaego, "Fazladan bezi ön kolumun etrafına sar," diye talimat verdi.

"Ah." Adamın uzattığı koluna baktı ve bağlarının uzunluğunu bileğinin etrafına, sonra da yukarı doğru sarmaya başladı. Parmaklarının her dokunuşu adamın teninde elektrik sıçramalarına neden oluyordu. İşi bittiğinde, bağlayıcı rahip onun kolundaki tokayı taktı.

"Keyifli bir öğle yemeği dilerim, karıcığım." Aurora ayak parmaklarının üzerinde birkaç kez ileri geri sallandı, gözleri açık kapıya dikilmişti. Konuşmalar ve hafif bir müzik duyuluyordu. Adam dikkatini çekmek için eğildi ve "İşin bittiğinde burada seni bekliyor olacağım," dedi.

Göz göze geldiler ve kız gözlerini kırpıştırdı, belki de Yüzünün bu kadar yakın olmasını bekliyordu. Bakışları adamın ağzına kaydı ve kirpikleri dalgalanıp tekrar adamın gözleriyle buluşmadan önce öylece kaldı. Ah, onun kendi ağzına baktığı gibi onun da kendi ağzına aynı açlıkla baktığına inanmasına izin verebileceği bir dünyada yaşamak.

"Umarım ziyaretiniz iyi geçer," diye nefes aldı.

Ben de öyle. Ona sıkı bir gülümseme verdi, sonra onu izledi. Sway kapı aralığında gereğinden uzun bir süre gözden kaybolurken arkasından sevimli bir şekilde yuvarlandı.

Bölüm 23

Aurora mağarayı incelerken gergin sinirleri geçici olarak unutulmuştu. Alan sığ katmanlara ayrılmıştı.
En yükseğinde şu anda duruyordu. İleride, en alt kat doğrudan fiyordun pırıl pırıl turkuaz sularına açılıyordu. Beyaz taş sütunların arasından suyun içinde uzanmış birkaç kadın görebiliyordu. Hepsi de ıslak vücutlarına yapışan şeffaf elbiseler giymişlerdi.
mağaranın çevresinde oyalanan muhafızlar.

Orta sahanlıkta, özenle düzenlenmiş yiyeceklerle dolu masalar büyük yemek masalarını çevreliyordu ve sandalyelerde oturuyorlardı. Diğer bazı kadınlar, diğer gelinler, küçük gruplar halinde oturuyor, gülüyor ve yemek yiyorlardı, eller her zaman kibarca
masanın kenarından yükseltilmiş.

Aurora bu kuralı unutmuştu. Aşağıda dolaşırken öğrendiği tüm görgü kurallarını zihninde sıraladı. Birkaç eleştirel bakış ona yöneldi ve iç yanağını ısırdı. *Bir şeyleri yanlış yapıyorum, sadece ne olduğunu bilmiyorum.*

"İşte buradasın!"

Aurora yüksek sesi takip etti ve Maggie'nin ona doğru koştuğunu gördü. On dakikadır ilk kez nefes aldığını hissetti, rahatlamıştı. Diana da Maggie'nin arkasından geliyordu ve Aurora'nın kaşları kalktı. Pantolon giymişti. Normal, süssüz siyah bir pantolon. Beyaz gömleğinin üzerinde birkaç fırfır vardı ve dar belini belirginleştiren gümüş bir korsesi vardı ama yine de göze çarpıyordu.

"Kahretsin, senin için endişelenmeye başlamıştık. Diana ve ben o devin seni tam ortadan ikiye böldüğünü düşündük." Kıkırdadı.

Aurora'nın yanakları kızardı. Bu aşkı daha fazla keşfetmeye kararlı olmasına rağmen, şunları da göz önünde bulundurmayı ihmal etmemişti
olasılık. Rhaego iri yarı bir adamdı. Geri kalanının orantılı olmasını umup ummayacağına henüz karar verememişti.

"Bekle." İkisinin arasına baktı. "Sen..."

Diana homurdandı. "Hayır, ama çok çalışmadığı için değil, bu kesin."

"Aynen," diye kabul etti Maggie. "Zorla evlendirilmemiş olsaydık onu becerme olasılığımın çok daha yüksek olacağını daha açık nasıl söyleyebilirim bilmiyorum ama o bunu anlamıyor. Bir türlü rahat durmayınca sonunda dayanamadım ve bana masaj yapmasına izin verdim, vay canına." Maggie'nin kaşları havaya kalktı.
Diana ile anlamlı bir bakış alışverişinde bulunurken saç çizgisi. "Sana onun çok titiz olduğunu söylediğimde..."

Diana homurdandı, "*Tutsağım* hâlâ çok yaklaşırsa parmağını kesmeye hazır olduğumun farkında."

"Sen benden daha güçlü bir kadınsın." Maggie kıkırdadı. "Onun biraz bile ateşli olduğunu düşünmüyor musun?" diye fısıldadı. burun kıvırdı. "Görünüşe göre sana kıyafet kurallarına uygun olmayan kıyafetler almış."

"Tabii ki seksi olduğunu düşünüyorum. Çok ateşli." Diana gözlerini devirerek içini çekti. "Mesele bu değil. Bu işin prensibi."

Maggie masadan aldığı sarı bir meyveyi ağzına attı. "Anlaştık. Birkaç masaj daha yaparsam

"*Prensip* kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Diana gözlerini kısarak ona baktı. "Beynin yıkanmadan önce buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız." Çenesini kaldırdı. "Anlamıyor musun? Mecazi ya da *gerçek anlamda ne* kadar çok yuvarlanır ve kabul edersek-"

Maggie'ye baktı, o da orta parmağını çevirip öptü ve öpücüğü Diana'ya doğru üfledi. Diana onu görmezden geldi ve devam etti üzerinde. "Daha fazlasını almamızı bekleyecekler. Bu evlilik bittiğinde ne olacak? Bir daha asla

Yine ormanda kovalandın mı?" Kaşları buyurgan bir şekilde kalktı.

Maggie bunun üzerine uzun bir nefes aldı ve içini çekti. "O zaman parlak planın nedir?"

Aurora sessizce dinliyordu, şu anda kendi Rhaego kokulu saçlarını koklama dürtüsüyle savaşırken kocasından nefret eden konuşmalara nasıl katılacağından emin değildi, ama bu onun zamanı gibi hissettirdi. Yakınlarda başka kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı ama hepsi de dikkatle izleyen en az dört kadınla göz göze geldi.

Bakalım kodlar işe yarayacak mı? "Hey, çocuklar-"

"Şey," diye heyecanla başladı Diana. "Eğer hepimiz nehre ulaşabilirsek-"

"Bekle, sadece dinle-"

Maggie güldü. "O zaman yedek yamaç paraşütü ekipmanımı alıp uçurumdan atlayayım, olur mu?"

"Çocuklar!" Aurora toplayabildiği en sert tonla araya girdi. İki kadın da sessizce ona baktı. "Yüzmeye gitmek ister misiniz?"

Diana'nın ağzının kenarı kalktı ve alnında bir meme ucu filizlenmiş gibi Aurora'ya baktı.
Aynı anda, "Hayır," dedi ve Maggie de "Tabii ki evet," diye tezahürat yaptı.

Diana gözlerini Maggie'ye doğru çevirdi. "Hayır," dedi tekrar. "Neden, şuradaki Süzülen Larry hepimizi çıplak görsün diye mi?" Arka duvarda onları dikkatle izleyen bir askere doğru başıyla işaret etti. Onu dik dik bakarken yakaladıklarında doğruldu ve bakışlarını kaçırdı.

Tamam, farklı bir yaklaşım. Aurora dudaklarını yaladı.

"*Esaretin Bedeli* filmini hatırlıyor musun?" diye konuşmaya çalıştı.

"Hani şu-"

Aurora, Maggie'yi susturmak için elini kaldırarak, "Sadece," diye araya girdi. Kadının hiç filtresi yoktu. "Evet ya da hayır anlamında başınızı sallayın." İkisi de ona tuhaf bir bakış fırlattı ama başlarını salladılar. "Pekâlâ, ben
Kocamla o film hakkında konuşuyorduk ve filmin sonu *çok* ilgisini çekmişti." Kaşları çatılıncaya kadar gözlerini geniş tutarak aralarına baktı ve
anlayış doğdu.

"Öyle mi?" Diana kollarını kavuşturarak konuştu.

"Evet, ama..." Bu düşündüğünden daha zordu.

"İyi günler, insanlar." İki Tuvastalı kadın yaklaştı ve Aurora hayal kırıklığı çığlığını bastırmaya çalışırken başı öne eğildi. "Mutlu öğle yemekleri."

"Mutlu öğle yemekleri," diye cevap verdi üçü de muhtemelen uygun olandan biraz daha asık suratlı bir şekilde.

İkisinin de canlı elma kırmızısı tenleri ve aynı kibar gülümsemeleri vardı. Konuşan kişinin de uzun, parlak kızıl saçları ve Aurora'nın o güne kadar gördüğü en güzel altın rengi gözleri vardı. Altın sarısı sıcak bir elbise giymişti.
çarpıcı gözlerini daha da belirginleştiriyordu. Diğeri de şeffaf lavanta rengi bir elbisenin içinde aynı derecede muhteşemdi. Diğerinden biraz daha fazla mücevher takmıştı, ancak her ikisi de
süslü. Şu anda boynuzlarında bir yıllık maaşları olmalı.

"Ben Allyna, bu da Edrael." İsimlerini ve hava durumuyla ilgili kısa sohbetlerini paylaştılar. Aurora, Maggie ve Diana'yı uzaklaştırmanın bir yolunu bulmaya o kadar hevesliydi ki, garip bir şekilde, iki yabancıyla konuşurken endişelenmeyi unuttu.

Edrael'in zümrüt gözleri onlar konuşurken sürekli ona bakıyordu ve Aurora'nın tansiyonu yükseldi. Kadın "Peki kocalarınız nasıl?" diye sorduğunda sanki sadece ona soruyormuş gibi hissetti.

Aurora'nın cevap vermesini beklerken Allyna'nın gözleri hevesle parlıyordu.

"Güzel," diye cıvıldadı. Dört kadın da bakışlarının keskinliğiyle onu detaylandırmaya teşvik edercesine ona baktı. Aurora yutkundu. "O gerçekten... hoş biri."

Edrael ilk kez konuştu, dişleri dışarı fırlamıştı. "Ama seni işaretlemesine izin verdin. Söylemeyi umduğundan daha fazla bu yanıklıktan memnun olduğunu söyleyebilirim."

"Blight mı?" Diana alay etti. Bu terime karşı aynı hoşnutsuzluk Aurora'da da çınladı ama o dilini tuttu.

Edrael'in açıklamasını bekledi.

"Çok yazık," dedi Allyna, başını sallarken sarkan boynuz zincirleri sallanıyordu. "Onun gibi lanetlenmek ve sonra da böyle alışılmadık bir şekilde yetiştirilmek
yol..." Parıldayan siyah pençesini çenesinin altına bastırdı. "Bir tanrı kadar yakışıklı ama evlilik için fazla riskli."

Edrael anlamlı bir surat ifadesiyle, "Thaciona'ya sorun," diye ekledi. "Thaciona kim?" Aurora'nın sözleri biraz sertti ama Elinde değildi. Bu ikisinin kocası hakkında konuşma şeklinden hoşlanmamıştı. Sanki dokunamadıkları için üzüldükleri güzel, acınası bir yaratıkmış gibi. Ama aynı zamanda meraktan da yanıp tutuşuyordu. Bu iki dedikoducu, herkesin Rhaego'ya neden bu kadar tuhaf davrandığını açıklayabilir miydi?

"Şey..." Allyna eğildi, gözlerinde bir parıltı vardı. "O asla evlilikleri bittikten sonra gebe kalmış. Öncesinde bir minoskep kadar doğurgan, sonra *pfft*." Elini hafifçe vurarak dirseklerinden sarkan boncukları şıngırdattı.

Aurora burnunu kıvırdı. Bu nasıl Rhaego'nun suçu olabilirdi ki?

O daha soru sormaya fırsat bulamadan Maggie sözü aldı. "Yani... ondan önce bir sürü çocuğu mu oldu?"

"Hayır, zavallı dişi geyik. Korkarım şansını kaçırdı," dedi Edrael üzüntüyle.

Maggie ağzının kenarından konuştu, gözleri saçmalıkların arasından geçmeye çalışıyormuş gibi kısılmıştı. "Daha önce ya da sonra çocuğu olmadı ve sen bir şekilde bunun onun hatası olduğunu mu düşünüyorsun?

Ne yani, rahmini falan mı karıştırmış?"

Allyna gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve Maggie'nin küstah sözleri karşısında en az onun kadar şaşırmış görünen Edrael ile hızlı bir bakış alışverişinde bulundu. "Ee, hayır, o hiçbir zaman Blight'ın yatağını paylaşmasına izin vermedi ama..."

"Yani hiç birlikte yatmadılar mı?" Diana araya girdi.
Aurora hiçbir arkadaşının Rhaego'yu umursamadığını biliyordu. Onun ne kadar iyi bir adam olduğunu gösterme şansı olmamıştı. ve onları buna ikna etmek. Onlar sadece
Aynı saçmalığı kendisi de yapıyordu ve bunu dile getiriyordu. Aurora bir çift geveze arkadaşa sahip olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

İki Tuvastalı kadın büyük ihtimalle
Dostça bir dedikodunun tadını çıkarıyor ve konuya geri dönmeye çalışıyordu. Allyna, "Thaciona'nın annesinin *iki* çocuğu vardı," diye karşı çıktı.

"Doğurgan bir soydan geliyor," diye ekledi Edrael, tuhaf inançlarını desteklemeye çalışarak. "Bize içinde bir acı hissettiğini kendisi söyledi.
onunla aynı çatı altındayken. Tam rahminde bir ağrı." "Karnı

ağrıyordu, rahmi değil. Ve bu ona acı veriyordu çünkü
Kendini odasına kilitledi ve yemek yemeyi reddetti." Aurora'nın arkasından ekşi bir ses yükseldi.

Sıçradı ve yeni gelenle yüzleşmek için döndü. Tanıdık geldi. Promenade'de yanında oturan kadın. Görünüşe göre bir haftalık evlilik onun ruh halini iyileştirmemişti.
Kadın kaşlarını çatarak ona soğuk bir bakış attı ve sonra biraz büzüşen Allyna ve Edrael'e yeniden odaklandı.

"Thaciona hiç gebe kalmadı çünkü kocalarının sunduğu tüm iyi niyeti emen bir sünger gibi,

Sonra da onları kızıştırmaya çalışmadan değersiz olduklarını iddia ediyor," diye sözlerini bitirdi kadın ve ikisine de sert bir bakış fırlattı. "Bu insan onu işaretlemesine izin verdi ve bana oldukça bütün ve sağlıklı görünüyor, değil mi?"

İkisi de yemeğin tadına bakmakla ilgili bazı bahaneler mırıldandılar ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştılar. Aurora yeni Tuvastalı kadının onlar gözden kaybolduktan sonra yumuşamasını bekliyordu ama bakışları her zamanki gibi buz gibi kalmıştı.

Aurora, "Bunun için teşekkür ederim," diye söze başladı.

Kadın pençeli bir el kaldırdı. "Batıl dedikodulara tahammülüm yok ve senin görünüşün bunu iki katına çıkardı. Kocanıza bir iyilik yapmak istiyorsanız, geleneklerimize uyun. İşaretlisin ama hediye takmıyorsun. Onun alışverişini denetliyorsun ama pazarda herkesin görebileceği bir sevgi gösterisi yapıyorsun."

"Nereden biliyorsun-"

"*Hepimiz* biliyoruz," diye araya girdi Aurora sorusunu tamamlayamadan. "Kafa karıştırıcı davranışlarınla onların anlamsız düşüncelerini körüklüyorsun ve tüm öğle yemeğimi saçmalıklarla eğlenerek geçirmemeyi tercih ederim."

"Senin derdin *ne*?" Maggie sinirli bir şekilde havladı. "Sen."

Kadının bakışları Maggie'yi delip geçti. İfadesindeki meydan okuma titredi. "*Sen* benim sorunumsun. Buraya ait değilsin."

"Bu konuda kesinlikle hemfikiriz," dedi Diana, bir elini kalçasına atıyor. "Bize şehrin çıkışına kadar eşlik etme nezaketini gösterirseniz, eşyalarımızı alıp yola koyulacağız."

Başka bir şey söylemeden dönüp uzaklaşmadan önce bakışlarının sessizce her birinin içine işlemesine izin verdi.

"Tanrım," diye tısladı Maggie, şaşkınlıkla. "Buradaki herkesin kıçında fırıl fırıl dönen bir boynuz var. Burada olmayı biz *istemedik* ki," diye gereğinden biraz daha yüksek sesle ekledi.

Aurora aklından geçen milyonlarca düşünce ve soruyu bir kenara itti ve başka biri yaklaşmadan önce elindeki işe odaklanmaya çalıştı.

"Peki kocanın seni işaretlemesine izin vermen ne anlama geliyor?" Diana gözleriyle açıkta kalan teninde sıra dışı bir şey olup olmadığını tarayarak sordu.

Maggie yüzünü buruşturdu. "Evet. Bir yerlerde yeni bir gizli dövmen mi var?"

Aurora'nın bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama en kısa zamanda Rhaego'ya soracaktı. "Neden yüzmeye gitmiyoruz, sana her şeyi anlatacağım."

Diana derin bir iç geçirdi ve yine kendisine doğru bakan gardiyana döndü. "Anlamsız, şeffaf yüzme kağıtlarını nereden bulabileceğimizi biliyor musun?"

Bölüm 24

Öğleden sonrası Rhaego'nun umduğu kadar iyi geçmemişti. Annesi kraldan başkasıyla meşgul değildi. Rhaego'nun, annesinin yaşadığı dağın tepesinde yer alan dişilerin kalesi Eyrie'deki kanadına adım atmasına bile izin verilmemişti.

Kendini kaybolmuş hissetti. Onunla bir sonraki konuşma fırsatı bir sonraki öğle yemeğine kadar olmayacaktı. Ya Verakko ondan önce bir buluş yaparsa? Onu görmeden Tuva'dan nasıl ayrılabilirdi?

Cevap yapamayacağıydı ve bu her şeyi daha da karmaşık hale getirdi. Ekibi bundan hiç hoşlanmayacaktı ama o kararlı duracaktı. Bu görev için fedakârlık yapmaya hazır olduğunu zaten kanıtlamıştı ama en azından annesine veda etme şansını feda etmek mi? İçinde bulunduğu durumda?
Bu çok uzak bir mağlubiyetti.

Marsol bir hafta daha bekleyebilir miydi? Bunu bilmiyordu. Ama Rhaego erkeğin ölmek üzere olduğuna dair bir haber almadıkça, daha uzun süre kalmaları için ısrar etmeyi planlıyordu. Bu kadarını hak ediyordu, değil mi? Öfkesi krala yöneldi ve pençelerini büktü.

Kral Yaskan annesini her zaman bu kadar sık ziyaret eder miydi? Eğer öyleyse, Rhaego'ya söylememişti. Bu olasılık hakkında ne hissettiğine karar veremiyordu. Alışveriş bölgesinde dolaşırken bu tuhaf durumu düşündü ve Aurora için onun hoşuna gidebileceğini düşündüğü eşyalar satın aldı.
Bilmiyordu ki
Hediyeleri kabul edip etmeyeceğini bilmiyordu ama yine de almasını istiyordu.

İnlerinin arkasındaki ormanda yiyecek ararken giyebileceği bir çift eldiven. Üzerinde kullanmasına izin vereceğini umduğu parlak mavi minoskep kakmalı fırçalar, taraklar ve iğneler de dahil olmak üzere uygun saç bakım malzemeleri koleksiyonu. Ve altın bir gerdanlık.

Kolye bir gelin için fazla basitti. Dükkân sahibinin onaylamayan bakışları kolyeyi paketleyip yumruk büyüklüğünde mücevherlerle dolu vitrini açarken
Ağzının sorgulayan kıvrımı ona bunu söylüyordu. Ama akrabalarından hiçbiri nedenini anlamasa bile Aurora'nın kolyeyi takdir edeceğini hissetmişti.

O ve Phirdo mağaranın girişinde beklerken, kapıları tutan muhafız filosuna bakarken, kalp atışları hızlanmaya başladı. Nasıl oluyordu da sadece
Gözlerini tekrar ona dikmek böyle bir tepkiye neden olabilir miydi? Ateşi bile heyecanla köpürerek yükseldi.

"Onun saçıyla ilgilenmişsin."

Rhaego Phirdo'ya baktı ve şaşkınlıkla kaşlarını birbirine yaklaştırdı. Rhaego şehirde dolaşırken sık sık arkadaşlarıyla konuşmak için uzaklaşsa da, erkek bütün gün onunla neredeyse tek kelime konuşmamıştı. Ama Rhaego kâhyayı kendisine bakarken yakalamıştı, yüz ifadesinde bir tuhaflık vardı.

Phirdo bir yanıt beklerken aynı tuhaflık şimdi de vardı.

Ateşi savunmaya geçercesine yükseldi.

"Evet." Phirdo'nun çenesi gerildi. "Buna
izin verdi."

Bu bir soru değildi - saçındaki misk kokusu, koklama menzilindeki herkese onu işaretlediğini söylüyordu, ama uygulama

Olağandışı. Deride, vücutta işaretleme alışılmadık bir şey değildi, gerçi dişiler genellikle kızgınlıktan önceki haftaya kadar buna izin vermezlerdi, ama saç?

Tuvastanlar saçlarıyla gurur duyarlardı ve bir başkasının saçlarıyla ilgilenmesine izin vermek çok samimi bir davranış olarak kabul edilirdi. Bunun sahiplenmeyi teşvik ettiği düşünülürdü ki bu da ateşli Tuvastanların körüklemeyi göze alamayacakları bir duyguydu.

Rhaego, Phirdo'nun gergin ifadesini inceledi. Acaba Azarlamak mı? Yoksa gözlerinin etrafındaki o tuhaf gerginlik kıskançlık mıydı?

Konuşmak için ağzını açtı ama kapılar ardına kadar açıldı ve tüm dikkatler onlara yöneldi. Mağaradan çıkan gelinlerin kendisine yönelttiği bakışları zar zor fark etti.
teker teker öne çıktılar ve ellerinin yeniden bağlanabilmesi için kocalarının kendilerine katılmasını beklediler.

Bakışlar eleştirel miydi? Meraklı mı? İğrenmiş miydi? Hiçbir fikri yoktu ve bir kez olsun umursamadı.

Diana mağaradan dışarı adımını attı ve boynuzlarından buz atarak midesinin seğirmesine neden oldu. Zihni ona odaklanmış olmalıydı ve bir kısmı da öyleydi. Marsol acı çekiyordu, onu bekliyordu.

Rahip bağını yeniden bağlarken göz göze geldiler. Başını hafifçe salladı ve gözleri anlayışla parladı.

Başarmıştı, Aurora onun mesajlarını iletmişti.
Rahatlamış bir şekilde nefes verdi.

Aurora ortaya çıkmadan önce tekrar nefes almaya fırsat bulamadı ve içindeki her hücre dondu. Saçları

saçları yüzünün etrafında kıvırcık bir haleye dönüşüyordu. Kalabalığı taradı ve onun kendisini aradığını fark ettiğinde kalbi sıkıştı.

Dehşet boğazını tıkadı. Orada onun hakkında ne duymuş olabilirdi? Gözlerinde şimdi bir korku dokunuşu var mıydı? Tiksinti? Acıma?

Onu gördü ve gülümsedi.

Isı, cızırdayan ve çatlayan türden bir ısı, derisinde hızla ilerledi, boynuzlarından alev aldı ve karnına yerleşti.
Phirdo puslu havayı dağıtarak neşelendi.

Yüksek bir gümbürtü, kaynağını bulmak için olduğu yerde dönmesine neden oldu ama sonra sustu. Bu kendi mırıltısıydı.

Bir irkilmeyle, bekleyen gözlerin kendisine dikilmiş olduğunu fark etti. Rhaego onu beklettiği için mahcup bir halde ileri atıldı ve kolunu uzattı. Yaşlı din adamı
tokasını çözdü.

Aurora yumuşak bir gülümsemeyle "Merhaba," diye fısıldadı. kurdeleyi kolundan çözdü ve genç bağlayıcı din adamına uzattı.

"Merhaba," diye mırıldandı, sesi hâlâ dizginlenmiş mırıltısıyla titremekle tehdit ediyordu.

Mağaranın merdivenlerinden geri dönerlerken Rhaego sessiz kaldı, sadece kalabalıktan ayrıldıklarında konuştu. "Yüzmeye gitmişsin," diye yorum yaptı. Boynuzunun koku bezleri zonklayarak canlandı ve işaretinin gücünün azaldığına dair deli gibi tükürdü.

"Evet." Sırıtışı genişledi.

Onu sırılsıklam ve yapış yapış bir mayoyla düşününce kanı çok uygunsuz yerlere aktı. Bu görüntüyü zihninden silmeye çalıştı.

"Çok soğuktu ama gerçekten canlandırıcıydı. Diana ve Maggie de benimle geldi." Daralan bakışları ona bunun bir şekilde önemli olduğunu söylüyordu ama Phirdo arkasından yaklaştığı için araştıramadı.

Onun yerine "Herkes size iyi davrandı mı?" diye sordu.

Omuz silkti. "Hepsi değil, hayır. Birçoğu daha önce adını hiç duymadığım insanlar hakkında saçma sapan konuşmak istiyordu. Ve beni yanlış anlamayın-" ellerini önünde havaya kaldırdı-"Ben
Biraz dedikoduya karşı çıktım ama söyledikleri bazı şeyler çok acımasızdı. Ya da tuhaf."

Rhaego'nun boğazı düğümlendi. Açık ifadesinden onun hakkında çok kötü bir şey duymuş gibi görünmüyordu, ama nasıl duymamış olabilirdi ki?

Kaşları kalktı, yüz ifadesine endişe sızdı. "Annenle ziyaretin nasıl geçti?"

Gülümsemesinin seğirmesini engellemeye çalıştı. "Maalesef meşguldü."

"Ne?" Aurora'nın yüzü düştü. "Şey..." Boşalan meydanın etrafına baktı, bir cevap arıyor gibiydi. "Sokağa çıkma yasağımız var mı?"

"Sokağa çıkma yasağı mı?"

Sağ tarafı işaret etti. "Belli bir saatte arabalara dönmek zorunda mıyız?"

Rhaego gülümsedi ve bileğindeki bir pençe ile kaldırdığı parmağını nazikçe sola doğru yönlendirdi.

arabaların olduğu yönü işaret ederek. "Hayır. Sokağa çıkma yasağı yok."

"Geri dönmeden önce anneni ziyaret etsek nasıl olur? Sence şimdi özgür olabilir mi?"

Rhaego'nun çenesi kapandı. Aurora'yı annesini görmeye mi götürecekti? "Hayır." Sözcük uzun ve güçsüz bir şey olarak ortaya çıktı ama başka ne söyleyeceğini düşünemiyordu.

"Neden olmasın? İhtiyacın yok mu-" Gözleri tekrar Phirdo'ya kaydı. "Onu mutlaka ziyaret etmen gerekmiyor mu?"

Bu doğruydu, onu ne kadar erken görürse o kadar iyiydi, ama...

"Onunla tanışmak isterim." Aurora ellerini arkasında kavuşturmuş, solgun kirpiklerinin arasından ona bakıyordu. "Ona ne kadar harika bir evlat yetiştirdiğini söyle."

Rhaego eridi, başının belada olduğunu biliyordu. Ona böyle baktığında, ona tam olarak istediğini vermeme ihtimali yoktu. Yine de...

"O iyi değil," diye mırıldandı boğazını sıkarak. Kadının gülümsemesi soldu. "Ne demek istiyorsun?"

Aurora'nın yüzünün kıvrımlarını izledi ve sadece şefkat gördü.

Rhaego bir gün bu dişinin yumuşak kalbini kazanmayı hedefliyordu,

Annesi onu hiç tanımasaydı çok pişman olurdu. "İşaret fişeği var," diye yavaşça açıkladı. "Zihni değişken. Bazen ziyaretlerimiz normal geçiyor, bazen de kötü günler oluyor. Sana ne söyleyeceğinden endişeleniyorum."

Uzandı ve elini onun bileğine koydu,

hafifçe sıkarak. "Benim için fark etmez. Gerçekten. Gitmek istiyorum. Biz

gitmeli."

Kararsız kalsa da, sinirleri korkuyla alevlense de, bu gerçekten mükemmel bir çözümdü. Sonunda Rhaego başını sallayarak teslim oldu.

Bölüm 25

Annesiyle tanışacağım.

Gergin enerji Aurora'nın karnında ping-pong gibi dönüyor, özellikle de mesanesine sert bir şekilde iniyordu. Henüz adet görmeye başlamamış olmasına rağmen kramplarının şiddetlenmesi de yardımcı olmuyordu.

Eyrie'nin heybetli yapısı işleri daha da zorlaştırıyordu. Şu anda içinde bulundukları mekik, dağın yamacından füniküler gibi yukarı çıkan çok bölmeli uzun bir araçtı, ancak kayalık tarafa oyulmuş hiçbir iz göremiyordu. Yukarıdaki bulutlar Eyrie'yi görmelerini engelliyordu.

Mekikleri üzerlerinden yükseldiğinde ne göreceğini merak ediyordu.

Rhaego sessizdi, gergin enerjisi onu mesafeli ve kıpır kıpır yapıyordu. Phirdo'yu giriş istasyonunda geride bırakmışlardı ama kompartımanlarındaki diğer yolcuların varlığı, öğle yemeğinde öğrendikleri hakkında açıkça konuşmalarını engelliyordu.

"Maggie ve Diana'yla güzel bir konuşma yaptım," diyerek dalgın dalgın pencereden dışarı bakan Rhaego'ya yaklaşmaya çalıştı.

Gözleri ona dikilmişti, hareketleri keskindi. "Güzel. Buna sevindim."

Gözlerini tekrar kaçırdığında Aurora'nın omuzları gerildi. Bunun iyi bir deneyim olacağını düşünmüştü ama şimdi her şeyden utanç duyuyordu. Aslında kendini onun annesiyle tanışmaya davet etmişti. Hasta annesiyle.

Ne düşünüyordu ki? Ve şimdi bunu geri alabilecek gibi değildi.

Alçak bulut örtüsünün içine doğru yükseldiler ve dışarıdaki dünya beyaz bir sis bulanıklığına dönüştü. Bağlamasının kopçasıyla deneysel olarak oynadı. Dışarıda beklemeyi teklif bile edemezdi; bağlama, üç adım ötede olmasını sağlıyordu. Konuşmaları ne kadar kişisel ya da özel olursa olsun, her zaman uzakta. *Aptal*, diye kendini azarladı.

Bir dakika daha geçtikten sonra bulutlar yarıldı ve Eyrie göründü. Büyük salonlar ve evlerden oluşan bir koleksiyon dağın zirvesi boyunca yayılmıştı.

Bir rüyadan çıkmış gibi. Nasıl inşa edilmişti? Taşın aşınmasını ve aşağıdaki şehre çökmesini engelleyen neydi?

Rhaego, Eyrie'nin Tuvastalı kadınların yaşadığı yer olduğunu açıkladı. Bazıları hala daha sıcak, daha kalabalık şehir merkezini tercih etse de, çoğu Eyrie'nin koruyucu sınırları içinde yaşamayı seçti. Birkaç istisna dışında, erkeklerin burada yaşamasına izin verilmiyor, sadece ziyaret etmelerine izin veriliyordu.

Ama Rhaego annesinin hep burada yaşadığını söylemişti. Aurora'nın kaşları çatıldı, aklı çalışıyordu. Ayrıca babasının ölümünden sonra onu annesinin büyüttüğünü de söylemişti. Bu onun da burada yaşadığı anlamına mı geliyordu? Öğle yemeğindeki o kadın, onun alışılmadık bir şekilde yetiştirildiğini söylerken bunu mu kastetmişti?

Mekik kavernöz bir giriş bölmesinin dışında durdu. Tuvastalı kadınlar etrafta dolanıyordu. Az önce tüm kadınların katıldığı bir öğle yemeğinde olmasına rağmen, Tuva'da geçirdikleri sabahtan sonra bu kadar çok kadını bir arada görmek hâlâ garipti. çoğunlukla erkeklerden oluşuyordu.

Rüzgâr giriş körfezinde soğuk ve öfkeli bir şekilde uğulduyordu, Aurora'yı ürpertti. Dikkati dağılmış olmasına rağmen Rhaego bunu fark etti. Ona yaklaştı, vücut ısısının bir kısmının kemiklerine işlemesine izin verdi ve onu önlerindeki açık hava salonunun derinliklerine götürdü.

Kâğıt inceliğindeki bir jölenin içinden geçiyormuş gibi dirençli hissettiren bir havanın içinden geçtiler ve bir sıcaklık rüzgârı ona çarptı. Rüzgârın sağır edici uğultusu arkasında uzak bir fısıltıya dönüştü.

"Whoa." Olduğu yerde döndü, direnci tekrar hissedene kadar avucunu gerdi. Daha da gerdi ve parmak uçları bir an önceki soğuk hava akımını hissetti.

"Bu bir perde," diye açıkladı Rhaego, yakınına eğilip sıcak nefesinin kulağına değmesine izin vererek. Tüyleri yeniden ürperdi ama farklı bir nedenden ötürü. "Havayı dışarıda tutuyor."

Aurora perdeyi test etti, elini görünmez bariyerin ötesindeki soğuk havaya daldırıp çıkardı.

"Üzgünüm küçük gelin, ama Eyrie yabancılara kapatılmadan önce ziyaret etmek istiyorsak acele etmeliyiz."

"Özür dilerim." Utanç yanaklarını kızarttı ve elini geri çekti. "Yolu göster."

Rhaego onu yemyeşil çiçekli bitkilerin bulunduğu yaldızlı geçitlerden geçirirken Aurora'nın başı dönmeye devam etti ve fokurdayan çeşmeler. Geniş bir koridorun sonunda soğuk bir taş kapıya ulaştılar ve Rhaego avucunu kapının solundaki tarayıcıya dayadı.

"Adı Ishara, değil mi?" Unutmamak için ismi kafasında tekrar etmesine rağmen kendi hafızasından şüphe ediyordu.

Rhaego başını salladı, yüz ifadesi gergindi.

Aurora bileğindeki altın örümcek tokayla oynadı. Birden öğleden sonra yüzdüğünü hatırladı ve çılgınca saçlarını düzeltmeye çalıştı. "Berbat mı görünüyorum?" diye tısladı, Kıvırcıklığı yatıştırmak için çılgınca bir çabayla avuçlarını kafa derisinde gezdiriyordu.

Rhaego onun ellerini tutarak önüne doğru çekti. "Harika görünüyorsun."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve ikisi de döndüler.

Rhaego'nun annesi Ishara kapının girişinde duruyordu. Dolgun kalçaları ve zarif omuzlarında tuhaf noktalarda toplanan dantelli soluk mavi çiçek desenli bir elbise giymişti, sanki aceleyle giymiş ve kumaşı düzeltmeye zahmet etmemiş gibiydi. Diğer Tuvastalı kadınlar gibi değil de, sanki mücevher kutusunu boşaltıp sahip olduğu her şeyi takmış gibi, kilolarca mücevherle kaplanmıştı.

Koyu kırmızı boynuzlar kalın ama özensiz kesilmiş saçlardan filizlendi ve Aurora'nın şimdiye kadar gördüklerinin en fazlası olan üç tam dönüş için spiral çizdi. Ishara'nınkine yakın küt bir tutam saça baktı

Çok fazla gümüş takıyla ağırlaşmış, sarkık kulakları işaret ediyordu. Kendi saçına makas mı almıştı?

Gözleri büyük ve griydi. Rhaego'nunkilerle aynı renkteydi. Ama onlarda garip bir şey vardı. İrislerinin etrafında ateşli bir kırmızı parlıyordu ve

Gözlerinin beyazı, mermerin çatlaklarından çıkan magma gibi.

"Anne," diye selamladı Rhaego başını geriye eğerek. Boğazı düğümlendi.

Ishara gözlerini kırpmadan Aurora'ya bakmaya devam etti, ateşten çatlamış gözleri sanki onun ruhunu okuyordu.

"Gelininiz," diye mırıldandı kadın. Sesi çiğ ve çizikti. Sanki çığlık atıyormuş gibiydi. Rhaego kabul edemeden kadın abartılı bir nefes çekti. Kaşları aşağı eğildi. "Kendini ele verdin, kızım. Geri çekil. Çekin yoksa kendini kaybedeceksin."

"I..."

Şimşekten daha hızlı fırladı ve Aurora'nın saçından bir tutam kopardı. Rhaego sert ve hazır bir şekilde yaklaştı ama müdahale etmedi. "Anne," diye uyardı.

Ishara onu görmezden geldi ya da belki de duymadı. Aurora'nın saçlarını burnuna doğru kaldırdı ve içine çekti. Aurora'nın midesi bulandı. Üzerindeki Rhaego kokusunu alabiliyordu.

"Burada olmamalı," diye fısıldadı Ishara, Aurora'nın bakışlarını tutarak. "Onu kesmelisin." Bakışları Rhaego'ya döndü ve Aurora'nın saçları parmaklarının arasından kaydı. "Bu benim hatam." Eli Rhaego'nun yanağını okşamak için kalktı, gözleri yumuşadı. "Onu çok zayıf düşürdüm."

Bir anlık acı Rhaego'nun omuzlarının sertleşmesine neden oldu. Annesinin sözleri kesiciydi ama yüz ifadesi o kadar sevgi doluydu ki Aurora onun bu sözlerin nasıl bir etki yarattığını gerçekten anladığını sanmıyordu. Bir yumruk kalbini sıktı.

Avucunu Ishara'nınkinin üstüne koydu. "İçeri girebilir miyiz anne? Seninle konuşmam gerek."

Gözlerindeki kırmızılık bir kıvılcımla söndü ve
eli düştü. Cevap vermedi, sadece döndü ve kapıyı aralık bırakarak içeri girdi.

"Bunu gerçekten çıkaramaz mıyız?" Aurora tırnaklarını bağının örümcekli kopçasının altına soktu ve cılız bacakları yavaşça yukarı kaldırmaya çalıştı.

Rhaego'nun yüzünden bir başka acı parıltısı geçti ve onu sakinleştirdi. Tekrar onun koluna dokundu. "Demek istediğim... Ben yanında olmadan onunla oturabilmenin senin için iyi olabileceğini düşündüm. Böylece biraz yalnız kalabilirsin. bunalmış."

Kaşları yumuşadı. "Sadece bağlayıcı din adamları tarafından çıkarılabilir."

Bir tıkırtı duyuldu ve Rhaego içeri girdi. Ev darmadağındı ama çoğunlukla dağınık değildi. Kırılmış cam ve çanak çömleklerden oluşan bir yığın açık kapının önünde duruyordu.
Balkon korkunç bir manzaraya sahipti ve Aurora onu işaret etti. "Toz tavanız var mı? Temizleyebilirim."

Ishara yuvarlak bir masaya uzanmış, ayaklarını karşısındaki sandalyeye dayamıştı. Karmakarışık bir mücevher yığını etrafa saçılmıştı.
masanın üzerinden. Uzun pençesiyle, üzerinde büyük siyah bir mücevher bulunan gümüş bir yüzük aldı ve parmağına geçirdi. Yüzük sadece orta parmak eklemine ulaşmış, aşağıda duran diğer üç yüzük tarafından durdurulmuştu. Elini hayranlıkla seyrederek kolunu düzeltti. "Otur, insan."

Aurora gözlerini kırpıştırdı. Kadın doğrudan onunla konuşmamıştı, bu yüzden uyum sağlaması bir anını aldı.

Rhaego yakından takip etti, birbirlerine bağlı oldukları için bunu yapmaması mümkün değildi. "Ne oldu burada?" Aurora bir sandalye çekip otururken yerdeki bardağı işaret etti.

Ishara'nın bakışları ona kaydı ve kırmızı parıltı alevlendi. Cevap vermedi ama keskin bakışları Aurora'yı inceledi. "Soyuldun mu?"

Aurora, Rhaego ile bakıştı. "Ah, hayır." Soru tuhaftı ama sözlerinde bir dakika önce olmayan bir berraklık vardı.

"O zaman oğlumu utandırmaya karar verdin, şehirde üzerinde bir şey olmadan dolaşıyorsun. Seni ihmal ettiğini düşünecekler."

Rhaego, "Onun dünyası farklı, anne," diyerek adım atmaya çalıştı.

yakındı ama oturmuyordu çünkü Ishara ayaklarını kalan tek sandalyeden kaldırmamıştı.

Elini evin arka tarafına doğru kaydırdı. "Bırak da konuşalım, evlat."

Rhaego büyük bir tacın altından silindirik bir nesne çıkardı ve kaşlarını çatarak inceledi. "Bu iksir mi?

Bunu nasıl... nasıl aldın?" Dizlerinin üzerine çöktü ve annesiyle göz göze geldi. "Buna sahip olmamalısın."

Bakışları genişledi, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. O

parmak uçlarını onun saç uçlarına değdirdi. "Senin kestiğini söyledi."

Rhaego'nun çenesi sertleşti. "Kral mı? Bunu sana o mu verdi? Neden verdi? Ne zaman?"

Ishara'nın odağı tekrar Aurora'ya kaydı ve iç çekti. "Ne oldu?"

Aurora fısıldadı.

"Doktorlar tarafından kontrol edilmesi gereken bir ilaç," diye homurdandı. Ishara elini tekrar salladı, Aurora ve Rhaego'nun birbirine bağlı olduğu ve çok uzağa gidemeyeceği gerçeğini umursamıyor gibi görünüyordu. "Ben sadece
Orada." Çenesini koltuğunun arkasındaki cama doğru eğdi ve Aurora başıyla onayladı. Sandalyesini çevirdi, bileğini ona doğru uzattı ve dağınıklığı temizleyebilmesi için ona daha fazla erişim sağladı.

Ishara mücevherleri çekiştirmeye devam etti ve Aurora'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel başlığı yığınından kaldırdı. "Bu," diye nefes verdi, sarkan kırmızı taşlar parlayana kadar parçayı ışığa doğru kaldırdı, "Rhaego'nun babasından bir hediyeydi."

Aurora göz ucuyla Rhaego'nun dikkatinin birkaç saniyede bir onlara doğru kaydığını görebiliyordu.
bardağı yerden aldı. Başlığını tacının üzerine yerleştirirken gözleri başlığa takıldı ve başladı
Uzun mücevher tellerini boynuzlarının arasında döndürüyordu. "O berbat bir seçimdi," diye tısladı nefesinin altından.

Aurora'nın kalbi Rhaego'nun bedenindeki sertleşme karşısında sıkıştı.

"Kimi layık gördüğüne dikkat etmelisin, insan. Bir sefilin sana çocuk doğurmasına izin verme." Eli Aurora'nınkinin üzerine yerleşti, sıcak ve nazikti. "Sevgi yeterli değil." Ishara Aurora'nın karnına baktı, burun delikleri hafifçe

alevleniyor. "Yakında doğurgan olacaksın. Eğer yavrularını doğuramazsan, seçeceğin erkeğin onları doğurmaya uygun olduğunu bil."

Bu da ne demek oluyordu? Ishara bir şekilde regl döneminin başlamak üzere olduğunu söyleyebilir miydi? Bir Tuvastan'ın koku alma duyusunun iyi olduğunu biliyordu ama lanet olsun. Sık sık kontrol etmesine rağmen kanaması başlamamıştı bile, Maggie'nin kullanması için yönlendirdiği iç çamaşırına henüz güvenmiyordu.
bir tampon kadar etkili.

Şu anda yaklaşan yumurtlama dönemini değerlendirmek istemese de, Ishara'*nın yanlış* kişinin onu hamile bırakmasına izin vermemesi konusunda uyarması tüylerini diken diken etmişti.
"Rhaego formda olmaktan çok daha fazlası," diye ısrar etti içgüdüsel olarak.

"Evet," diye nefes aldı Ishara, gözleri cam gibi olmuştu. Fısıltısı daha da alçaldı. "Ama onu şımarttım. Gitmene izin vermeyecek. Ve senin bir görevin var."

"Babam sefil biri değildi, anne." Tıkırdayarak dökülen camların sesi Ishara'yı düşüncelerinden koparmış gibiydi. Geriye sıçradı, omurgası sertleşirken
Koltuğunda doğruldu.

"Öyleydi," diye ilan etti. "Bunu benden sakladı ama sen doğduktan sonra gerçek doğası ortaya çıktı. Zayıf, sarhoş ve batıl inançları olan bir aptal. Sen doğduğunda Tanrıça'nın gözleri ateş saçıyordu çünkü yanlış seçim yaptığımı biliyordu."

Aurora'nın aklı karıştı. Kadının ne dediğini anlamıyordu ama Rhaego'yu incittiğini biliyordu, her cümle Aurora'nın henüz keşfetmediği eski bir yarayı deşiyordu.

Rhaego masada onlara katıldı ve annesinin göz hizasına gelebilmek için tekrar dizlerinin üzerine çöktü. Temizlemek için kullandığı bez hâlâ elindeydi. "Anne," diye seslenerek nazikçe dikkatini çekti. "Tuva'dan ayrılıyorum,
ve benimle gelmeni istiyorum."

"Başka bir görev mi? Ne zaman döneceksin?" Ishara oğlunu inceledi, gözleri yüz ifadesinde geziniyor, onu okuyordu. Yavaşça ağzı düştü. "Onu götürüyorsun," diye fısıldadı, anlayışlı gözlerini kısarak. Sonra kaşları kalktı, içinden acıma dolu bir bakış döküldü. "Yapamazsın, benim küçük tokam. O senin değil."

Hem Rhaego hem de Aurora rahatsız bir şekilde yer değiştirdi.

"Hayır," diye gürledi. "Onu götürüyorum çünkü burada tutsak edildi ve Tuva'da onu bekleyen bir eşi olan başka bir insan var. Onlar
Ayrılmışlar. Onları yeniden bir araya getirmem gerekiyor ve Aurora geride kalmak istemiyor."

"Krala söyle," diye bağırdı. "Bunu kabul etmez."

Rhaego sakinleştirici bir nefes alırken başını yana eğdi. "Yapamam. Korumam gereken insanlar var.
Eğer bunu ona açıklarsam riske girmiş olurum."

Ishara'nın dikkati Rhaego'ya yapışmıştı, gözlerinin ardında bir zekâ çalışıyordu. "Vila," diye nefes aldı sonunda.

"Evet." Başını salladı. "Benimle gelir misin?"

Ishara koltuğunda geriye yaslandı ve ikisinin arasına baktı. "Hayır. Hayır, gidemem."

Aurora dudağını çiğnedi, kalbi Rhaego için parçalanıyordu. Uzanıp onu kucaklamak istedi ama bu

doğru zamanın yakınından bile geçmiyordu.

Boğazı düğümlendi, çenesi gerildi ve itiraf etti: "Sürgün edileceğim anne. Geri dönmeme izin verilmeyecek. Sonrasında seninle iletişim kurmanın ne kadar zor olacağını da bilmiyorum. Çok uzun bir süre konuşamayabiliriz."

Onun sözlerini anlaması bir anını aldı. Aurora anladıkları anı görebiliyordu çünkü kırmızı bir parıltı canlandı
Masadan bir bilezik kopardı ve bileziği tutturmaya çalışıp başaramayınca telaş içinde kendi kendine mırıldandı. Pençeleri bir uzayıp bir geri çekiliyor, bu da işi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Aurora öne doğru uzandı ve zinciri onun titreyen parmaklarından aldı. "İşte, bana bırak."

Ishara hareketsiz kaldı, parlayan gözleri onun yüzünü arıyordu. "Kalmasını emret," diye yalvardı. "O iyi bir erkek. Karısına itaat edecektir."

Aurora'nın gözleri kaşlarını ovuşturan ve yüzü asılan Rhaego'ya kaydı. "O bunun için fazla onurludur." O
tek tokayı ilmeklemeyi bitirdi ve annesinin elini okşadı. "Bir adam yardım etmezse acı çekecek ve ölecek."

Kadının dişleri dudaklarının altından uzamış gibiydi. Aurora'nın aksine irkilmeyen Rhaego'ya hırladı. Ishara tam boyuna yükseldi, öfkesi buhar gibi üzerinden akıyordu. "Bırakın ölsün! Arkadaşını kaybetti! Bunu hak ediyor
acı çek."

Keskin pençesini ona doğru savurduğunda Aurora geri çekildi. "Kalacaksın! Onunla birlikte olacak ve ona bir çocuk vereceksin."

Sesi çatallaştı, Rhaego'ya doğru dönerken çaresizlikle çınladı. "Ve sen kalacaksın!"

Rhaego ona sadece sessizce baktığında, onu hiç görmediği kadar kaybolmuş görünüyordu, Ishara'nın ağzı kapandı. Dönerek sandalyesini duvara öyle bir çarptı ki kolu kırıldı ve gözden uzak bir odaya daldı. Kaybolduğu odadan boğuk öfke çığlıkları yankılandı.

Rhaego sanki bir dağın altında kalmış gibi yavaşça ayağa kalktı. Uzun bir nefes verdi. "Şu anda bir alevlenme yaşıyor. Yakında bitmeyecek," diye gürledi, sesi kalındı. "Gitmeliyiz."

Aurora bir adım attı ve sandalyesinin üzerinde durmuş, kafası karışmış Rhaego'yu kucaklamak için sürüklüyordu. Kollarını boynuna dolayarak onu kendine çekti ve boynuzlarından kaçınmak için eğildi. Rhaego bir an hareketsiz kaldı, elleri iki yanında sıkışmıştı ama Aurora onu sıktı ve rahatlamasını istedi. Kasları ona doğru gerildi. Sonunda omzunun kıvrımına gömüldü, güçlü kolları sırtına dolandı.

Bölüm 26

Aurora ine dönüş yolculuğu boyunca Rhaego'nun elini tuttu. Yoldan geçenlerin ona attığı bakışları umursamadı. Ya da Phirdo'nun arabalarını uçururken gizlice attığı şaşkın bakışları. Rhaego'nun rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bundan daha büyük bir Belki de bunun kanıtı, el ele tutuşmalarından hiç etkilenmemiş gibi görünmesiydi.

Bakışları uzakta ve vücudu gerginlik yayıyordu, elini tutarak sadece onu eğlendirip eğlendirmediğini merak etmişti. Tuva'da uzun süreli fiziksel temasa pek rastlanmazdı.

Ya onu bu şekilde tutmak

Birinin saçınızı avuçlayıp garip değilmiş gibi davranarak etrafta dolaşması?

Ama kadın uzaklaşmak için hamle yaptığında, adam onu sıkıca tuttu. Ona doğru eğildi. "Phirdo ile konuşmam gerek."

Rhaego'nun yüz ifadesi kafa karışıklığını doğruluyordu ama sonunda elini bıraktı. Diana ve Maggie'den çok şey öğrenmişti ama hâlâ yardımcı olabileceğini düşündüğü bir parça bilgi vardı.

Arabanın ortasından ayrılmadığından emin olarak dümendeki Phirdo'ya doğru ilerledi. Phirdo onun yaklaştığını fark edince bir an duraksadı. "Leydim?" diye sordu, kızgınlıktan çok şaşkınlıkla.

"Merhaba." Gülümsediğinde dişlerini saklıyordu,
en iyi Tuvastan davranışını sergilemeye çalışıyordu. "Daha önce arabanızı ne kadar sevdiğimi söylemeyi unuttum," dedi ve kanopili tavanın bozulmamış döşemelerine ve dekoratif süslemelerine hayranlık gösterisinde bulundu. "Bu sizin, değil mi?"

"Ah, evet." Phirdo'nun bakışları sanki dikkatli olmazsa havada süzülen bir şeye çarpacaklarmış gibi onunla önündeki fiyort arasında gidip geliyordu. Ama Aurora bu iltifat karşısında omuzlarının nasıl geriye fırladığını ve göğsünün nasıl genişlediğini gördü.

"Bu nasıl çalışıyor?" diye sordu. "Bu
Araba bizim denstead'ımızla birlikte geliyor ve siz de bakıcı olarak mı hareket ediyorsunuz? Yoksa bu sizin arabanız ve kime atandığınıza bağlı olarak farklı denstead'lere seyahat etmek için mi kullanıyorsunuz?"

Aurora'nın Phirdo hakkında bildiği bir şey varsa o da işiyle son derece gurur duyduğuydu. İşi hakkında konuşma fırsatının, onu neden arabalar hakkında sorguladığına dair şüpheleri ortadan kaldırmasını umuyordu.

Adamın gözlerinin arkasında bir ilgi kıvılcımı parlayıp ona doğru döndüğünde, içten içe sevindi.

"İkisinin karışımı leydim," diye hevesle cevap verdi. "Tüm kâhyalar gibi ben de arabama sahibim ama bana tahsis edilen görev asla değişmez."

"Oh, yani her denstead'in her sezon onunla ilgilenen bir kâhyası var ve her kâhyanın kendi arabası mı var?" diye onayladı, sesini meraklı tutarak. Yine de
sormaya çalıştığı şeyin önemini anlayıp anlamadığını görmek için Rhaego'ya bakmak istedi ama bunu yapmaktan kendini alıkoydu. Phirdo onun bu konuşmayla tamamen ilgilendiğini düşünmek zorundaydı.

"Evet. Kesinlikle doğru." Başını salladı.

Yemekte dedikodu yapan iki kadının yaptığı gibi biraz daha yaklaştı. "Ama arabanız

en iyisi olmalı, değil mi? Diğerlerinden birkaçını rıhtımda gördüm ve şey..." Sessiz eleştirinin kendi adına konuşmasına izin verdi.

Phirdo'nun gözleri bir an için kıza dikildi ve ardından dudakları sırıtmaya başladı. Gerçek bir tane. "Bunu yapmak istemezdim karşılaştırın," dedi ona bunu zaten ve sık sık yaptığını söyleyen bir şekilde.

"Tabii ki hayır," diye kabul etti Aurora. "Ama sanırım daha önce insan dostlarımın arabalarını görmüştüm - biri bordo ve pembeydi, diğerinin de gümüş bir teknesi vardı, değil mi?" Hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı.

Phirdo dudaklarını büzerek başını salladı. "Hmm, hayır, sanırım Siyah saçlı insan Nuliatis'e atandı. Arabası lacivert ve pembe süslemeli - belki de gördüğünüz kişi odur." O
küçük bir ilgi mırıltısı çıkardı. Tekrar sırıttı. "Ama diğer araba Belson'ın ve... diyelim ki henüz tuzla yıkamada ustalaşamadı."

Aurora onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen dedikoduyu sevmiş gibi eliyle bir sırıtış gizledi. "Kötü bir şey mi?"

"Teknesinin bronz rengi neredeyse yıpranmış. Gölgeliği de *leylak* rengi." Phirdo'nun kaşları kalktı. "O seviyor
"Sanki istediği renk buymuş gibi davranıyor ama..." Belson'un bakımsızlığı karşısında sevinçle başını geriye doğru salladı. "Eskiden fuşyaydı!"

"Eğer durum buysa, Maggie'nin denstead'inin durumunu hayal bile edemiyorum." İstekli görünmeyi umarak dudağını ısırdı. Gerçekte
Hiçbir zaman kötü dedikodulardan hoşlanmazdı. Hatta biraz

Şimdi bundan rahatsızdı ama bunun yüzüne yansımamasını umuyordu. "Yol üzerinde mi? Uçarak geçip görebilir miyiz?"

Ağzı hayal kırıklığına uğramış gibi yana doğru kıvrıldı. "Hayır, sol taraftaki bir kolun aşağısında. Yolumuzun üzerinde değil, Ne yazık ki. Ama mağaranın arabaya uyduğunu duydum." "Ah."

Omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. Sonra,
Aklına başka bir düşünce gelmiş gibi davranarak başını yana eğdi. "Peki ya Diana'nınki? Siyah saçlı insan. Yolda mı? Nuliatis, Diana kadar mükemmel bir
senin kadar iyi çalışabilir mi?"

"Nuliatis adil bir kâhya," diye kabul etti Phirdo, gözleri parlayarak. "Ama Pomeo'nun denstead'i yolda. Goleanta sarmaşıklarını görene kadar bekleyin - tamamen asi."

"Ooh," dedi Aurora, gideceğini göstermek için uzaklaşarak koltuğuna dönmek için. "Geçerken işaret etmeyi unutma."

Phirdo önemle başını salladı, sanki onu yeni ve daha iyi bir ışık altında görüyormuş gibi gitmeden önce ona bir kez daha baktı.

Kalbi küt küt atarak Rhaego'ya döndü ve onu ışıl ışıl bir gülümsemeyle kendisine bakarken buldu. Kız bankta ona katılırken hiçbir şey söylemedi ama eli kızın elinin üzerine geldi ve sıktı. Nabzı daha da hızlı bir ritme yükseldi.

Phirdo gerçekten de uzak bir uçurumun kenarına gizlenmiş üç katlı görkemli bir sığınağı işaret etti. Hangi bölümünün
güzel binanın asi görünmesi gerekiyordu, ama yine de ona dehşete düşmüş bir *şaka mı yapıyorsun* bakışı gönderdi.
onu mutlu ediyor gibiydi. Evlerine döndüklerinde

den, neredeyse zıplayarak evlerine girdi, aldıklarını boşalttı ve paketlerini açtı.

Adam gittikten ve arabası gözden kaybolduktan sonra Aurora'nın sözleri ağzından döküldü. "Bütün bunları duydun mu? Maggie ve Diana bana inleriyle ilgili başka tarifler de verdiler ama
Konuşurken, kâhyaları ve arabalarından yola çıkarak onları takip edebileceğinizi fark ettik. Haksız mıyım?"

"Çok zekice," dedi Rhaego, sesi gurur doluydu. "Ve dedikodu yoluyla ondan bilgi almak mı? Bu iş için sandığınızdan daha uygun olabilirsiniz."

Kibirlenmek istedi ama adamın yüzünde bir ağırlık vardı. onu durduran ses. Aksini iddia etse de bu öğleden sonra ona ağır geliyordu.

"Bana başka neler öğrendiğini anlat," diye üsteleyerek onu oturma odalarına götürdü ve adaçayı yeşili büyük koltuğuna oturttu.

Aurora, Rhaego'yla ilgili kulak misafiri olduğu dedikodulara hiç değinmeden, yemeğin tüm ayrıntılarını anlattı. Merak onu rahatsız etse de, şimdi burnunu sokmanın sırası değildi. Hele de Rhaego göğsünü sızlatacak kadar yorgun görünüyorken. Yenilgiyi kabul etmekten bir nefes uzakta bir adam gibi. Ona nasıl yardım edebilirdi?

"Ve her iki kadın da Tuva'dan ayrılmaya hevesli miydi? Bu ne İstiyorlar mı?" diye sordu, sanki cevabın hayır olmasını umuyormuş gibi. Maggie'nin kalmak istemesinin işleri kolaylaştıracağını düşündü.

"Evet. Ona Marsol'dan bahsettikten sonra Diana'nın şokunun geçmesi biraz zaman aldı, ama bunu açıkladığımda o sadece

Arada bir onu ziyaret etmesi gerektiğini ve Maggie ile ikimizin de ona destek olmak için orada olacağımızı söyleyince sakinleşti. Ben de
üçümüzle birlikte sıkışıp kaldığını söyle."

Pençeleri geri çekildi ve çenesi büküldü. "Duyulmamak için suyu kullanmak akıllıcaydı," diye yorum yaptı.

Gülümsedi, her iltifatta kendisiyle duyduğu gurur artıyordu. Aurora bugün iyi iş çıkarmıştı. Değerli bir takım arkadaşı olduğunu kanıtlamıştı.

Adam uzun bir iç çekip bakışlarını isteksizce ona odakladığında gülümsemesi soldu. "Çok naziksin
Ama eminim bugün hakkımda bazı dedikodulara maruz kalmışsındır," diye söze başladı, omuzları neredeyse çökmek üzereydi. "Sana bir açıklama borçluyum."

Aurora'nın dudakları aralandı, inkar etme ve zaten yaralı olan duygularını koruma dürtüsü içgüdüsel olarak kabardı, ama yüz ifadesinden bunun bir yararı olmadığını biliyordu. O emindi.

"Açıklamak istiyorum ama bugün o kadar harikaydın ki Öğrendiğiniz her şeyi paylaşabilmem için önce ekibimle iletişim kurmalıyım. Umuyorum ki Verakko
hangi vagonların hangi denstead'lara ait olduğunu listeleyen bir veritabanı. Görüşmeleri planlamak ve bilgi paylaşmak için geçirdiğimiz süreç biraz sıkıcı."

"Kesinlikle," diye ağzından kaçırdı Aurora, kelime seçiminden hemen pişman oldu. Boğazını temizledi. "Ben sadece..." Kendini işe yarar hale getirmenin bir yolunu aradı. "Ben mutfağa gideceğim. Yeni marketleri keşfet. Belki bize yemek yapabilirim.

Akşam yemeği. Merak etme" -kıkırdadı garip bir şekilde- "o ölüm biberinden uzak duracağım."

Rhaego'nun ağzı küçük bir gülümsemeyle kalktı, ancak bunun zorlama olduğunu hissetti. "Pekâlâ."

Onlara yapacak bir şeyler vermek için kollarını sallayarak uzaklaşırken kendi kendine başını salladı.

"Aurora," dedi ve onu olduğu yerde durdurdu. "Bu arada teşekkür ederim. Beni bu şekilde teselli etmene gerek yoktu. Ama yardımcı oldu."

Boğazı sert bir düğüm haline geldi. "Ne zaman istersen."

Ayağa kalkmadan önce uzun bir süre ona baktı ve odasına giden koridorda kayboldu. Yalnız olduğunu anladığında hüzünlü bir iç çekti. Onu istediği her şekilde rahatlatabilseydi - okşamalar, öpücükler, kucaklamalar, yiyecekler ve iltifatlarla- çok mutlu bir cadı olurdu.

Hüzünlü iblis kocasına bir ağaç gibi tırmanmak ve tüm kederini yok etmek istiyordu. Yüzünü göğüslerinin arasına gömmek dudaklarına bir gülümseme getirecek miydi? Geçici mi? Yoksa bunu düşünmek bile korkunç ve duyarsız bir davranış mıydı?

Aurora dudağını ısırdı.

Sessizce kendini azarladı. *Motora binmeden önce yemek yemeyi ve ilgilenip ilgilenmediğini sormayı deneyelim, ne dersiniz?*

Rahmi ağrılı bir şekilde sıkıştı ve bir elini karnının üzerine koydu. *Belki de öncelikle çikolatadan yapılmış bir şey.*

***

Verakko'ya bir iletişim talebi göndermek uzun sürmedi. Ama sonrasında Rhaego odasında oturup oyalandı ve düşüncelerini toparlıyordu. Gün, kazançlar ve kayıplarla dolu bir karmaşa içinde geçmişti.

Annesi çoğunlukla aklı başındaydı ama ikna edici değildi. Aurora, açıklamaktan başka çaresi olmayan şeylere kulak misafiri olmuştu ve bu konuşmalar onu endişelendiriyordu. Şimdiye kadar,
ona sıcaklık ve şefkatten başka bir şey göstermemişti. Sadece böyle biri miydi, yoksa davranışlarını yönlendiren daha derin bir sevgi mi vardı? Onun elini sadece
Acımak mı?

Her halükarda bunu takdir ediyordu ama fiziksel şefkate fazla düşkün olduğundan endişeleniyordu. Annesi tamamen haksız değildi -Rhaego'nun fazla bağlanmakla ilgili bir sorunu vardı. Aurora'nın şefkatini bir anda şişirmek istemiyordu.
Avuçları onun yumuşak elini tekrar içine almak için ağrısa bile, öyle değildi.

İnleyerek ayağa kalktı. *Her şeyi açıkla. Bitirmek daha iyi.*

Aurora'yı bulduğunda, onun görüntüsünün endişesini kırmasına ve içini ısıtmasına engel olamadı. Sanki mutfak patlamış, her yüzeye otlar, tozlar ve tabaklar saçılmıştı.

Saçları dağınık bir şekilde tepesinde toplanmıştı ve elbisesi ile yüzünde beyaz pudra lekeleri vardı. Adamın yaklaştığını fark etmemişti, uzun bir kaşıkla sığ bir kâseden koyu mor bir yapışkan madde çıkarırken yüzü konsantrasyon içinde iki büklüm olmuştu. Tanımlanamayan madde o kaşıkla

Kaşık, kolu tam kapasitesine ulaşana kadar gittikçe daha yükseğe kaldırıldı.

Rhaego kollarını kavuşturup duvara yaslandı ve onu izlemekle yetindi. Kaşığı salladı, denedi

Başarısız bir şekilde eserini yerinden oynattı. Daha az nazikçe, o Kaşığı aşağı doğru savurdu, sonra dişlerini gıcırdatarak hareketi tekrar tekrar yaptı. Soluk kaşları kalktı ve mor çamur meydan okurcasına sallanmaya başlayınca yumruğu eğik kalçasının üzerine geldi.

"Güzel bir yapıştırıcı yapmışsınız," diye duyurdu Rhaego.

Geri sıçrarken kaşığının tezgâha çarpmasından önce bir çığlık geldi. "Kutsal..." Göğsünü tuttu. Rhaego kıkırdadı ve kaşlarını kaldırarak tezgâha yaklaştı.

Sırıtışı yayıldı ve odayı aydınlattı. Korkunç yaratığa şöyle bir baktı. "Ne kadar da güzel bir renk, değil mi?"

Kollarını tezgâhın üzerinde kavuşturarak çamuru göz hizasında incelemek için eğildi. "Bunun ne olması gerekiyordu?"

Yüzünde bir acı titreşimi belirdi, sonra yerini rahat bir gülümsemeye bıraktı. "Çikolatalı kek," diye açıkladı. Dalgınca bir avucunu karnının alt kısmına sürttü. "Sanırım sorunu biliyorum." Dünyadaki tüm heyecanıyla bir kap kloritiken kökü tozunu kaldırdı. "Bu un değil."

Rhaego doğruldu, onun kişiliğinin her meraklı yönünün tadını çıkarıyordu. "Peki bu iyi bir şey mi?"

"Pastam için iyi değil." Omuz silkti ve çamura baktı. Saçlarının bir kısmı sopadan kurtulmuştu.

bükmek için kullanılırdı. Diğerlerinin de sınırlarından çıkması uzun sürmeyecekti. "Ama hepsi öğrenmenin bir parçası Süreç. Yemek yapmaya bu kadar odaklanmanın biraz aptalca olduğunu biliyorum, ama beni rahatlatıyor ve bir ara öğrenmem gerekiyor, değil mi? Nereye gidersek gidelim yemek yapmak zorunda kalmayacağız.
Sıradaki."

Coşkusu dikkat çekiciydi.

"Doğru," diye kabul etti. "Yine de sizin için yemek yapmaktan mutluluk duyarım."

Aurora'nın bakışları ona kaydı, gözleri yumuşadı ve araştırmaya başladı. "Bundan sonra nereye gidersek gidelim bizimle kalacak mısın? Yoksa anneni başka bir yere mi götüreceksin?"

Rhaego'nun göğsü gerildi. "Onu gitmeye ikna edebileceğimi varsayıyorsun."

Narin parmakları kıvrıldı ve kısa bir of çekti. "Bunun nasıl bir seçim olduğunu bile anlamıyorum. Yani, iyi olmadığını biliyorum ama oğlunu hiç görmemeyi nasıl göze alabilir?
Yine mi?"

Kızın öfkesi karşısında dudakları seğiren Rhaego içini çekti. "Benim gibi
Anlayacağınız, Clecania'daki ebeveyn ilişkileri Dünya'dakilerden çok daha farklı, özellikle de anneler söz konusu olduğunda. Ishara ile olan ilişkim, yakınlığımız zaten tuhaf karşılanıyor. O da buna inanıyor."

"Nasıl tuhaf?" Aurora kaşlarını çatarak sordu. "Tuvastalı anneler sadece çocuklarıyla uzun süre yaşar
sütten kesildiklerini görmeye yetecek kadar, sonra babalarının bakımına verilirler. Bu yüzden dişiler kızgınlıklarını kiminle paylaşacakları konusunda bu kadar titiz davranırlar. Bu şekilde koruyucudurlar." Bakışları tezgâha doğru kaydı ve

açıklarken fazla kök tozunu düzgün bir yığın haline getirmeye başladı. "Bildiğiniz gibi, babam ben küçükken öldü.
oldukça gençti. Normalde böyle bir şey olduğunda çocuk en yakın erkek akrabasının yanına gönderilir ama annem garip bir şey yaptı. Krala dilekçe verdi.
Eyrie'de onunla yaşamama izin verdi ve Kral Yaskan'ın ona karşı garip bir yakınlığı olduğu için buna izin verdi."

"Orada mı büyüdün? Ziyaret ettiğimiz o evde mi?"

"O evde değil," diye düzeltti, "Eyrie'de. Çekildiğini açıklayana kadar o evin mülkiyetini almamıştı." Aurora'nın kaşları kalktı ve o da açıklık getirdi,
"Evliliklere katılmayı bıraktığını açıkladı."

Aurora dirseğini tezgâha dayadı, sonra çenesini avucuna dayadı, dikkat kesilmişti. "Anlattıklarınıza bakılırsa emekliliğini hak etmiş gibi görünüyor. Bir kez evlenmiş
Bir yıl mı? Bu zor olmalı, özellikle de sana sahipse. Bir inden diğerine zıplamış olmalısın."

"Evlilikleri sırasında ona eşlik etmedim." Rhaego altındaki dolabı karıştırdı ve pazardayken onun için satın aldığı yaldızlı şekerlenmiş yuba meyvesi paketini çıkardı. Pek çok dişi arınma sırasında bu meyvelere aşerirdi ve Aurora'nınkinin daha yeni başladığının kokusunu alabiliyordu. "O yokken ben Eyrie'de yaşıyordum." Adam paketi ona doğru uzattı ama Aurora paketi almadı. Dudakları aralandı.

"Ama... o gittiğinde sana kim baktı? Bu..." Gözlerinin arkasında bir hesaplama başladı. "Yılda altı hafta yalnız mı kaldın?"

"Öğle yemeklerinden önce her zaman ziyaret ederdi. Dinlenme evlerinde yaşayan kadınlar da sırayla beni kontrol ederlerdi. Yine de çoğu zaman yalnızdım."

Dişlerini sıkarken çenesindeki öfke kabarmasına sırıttı.

"Onlar için nazik bir davranıştı," diye güvence verdi. "Dişiler Eyrie'de kısmen kendilerini inzivaya çekmek için yaşarlar. Nelerden vazgeçtiklerini unutabilmek için kaçarlar. İyi olduğumdan emin oldular elbette. Beslenmiş ve sağlıklıydılar ama benim etrafımda olmanın onlar için ne kadar zor olduğunu anlamalısınız. Bazıları
Evliliklerinden gebe kalamadıkları için hayal kırıklığına uğramış olarak döndüler. Bazıları kendi bebeklerini babaları tarafından büyütülmek üzere bırakmıştı.

"Eyrie'nin bir sığınak olması gerekiyordu. Yas tutabilecekleri, iyileşebilecekleri ve yeni bir evlilikte her şeye yeniden başlayabilmek için kendilerini toparlayabilecekleri bir yer. Ama sonra *ben* oradaydım. Sürekli bir hatırlatıcıydım. Hayatlarındaki varlığım acımasızdı.
Beni Eyrie'ye getirmekteki zayıflığı ve bencilliği nedeniyle anneme kızdılar ve ben yaşlandıkça bu kızgınlık beni de kapsamaya başladı."

"Neden?" Sesindeki hıçkırık Rhaego'nun başını kaldırmasına neden oldu. "Bunu neden yapacağımı biliyorum." Aurora burnunu çekti. "Ama işler senin dediğin gibi yürüyorsa, o neden yapsın ki? Kasabadaki insanlar sana bu yüzden mi böyle davranıyor?"

Rhaego kendini kaskatı hissetti. "Seni üzdüm. Sana bu yükü yüklemek istemem." Yardım ettiği insanlar Clecanianlı bir dişiden daha çabuk ağladıkları için dişilerin ağladığını görmeye daha alışkındı ama yine de

onu. Kızın her burnunu çekişinde göğsüne acı yayılıyordu. "Başka bir şeyden konuşalım. Sana nasıl yuba keki yaptığımı gösterebilirim." Kızın dokunmadığı paketi kaldırdı ve tekrar ona yaklaştırdı. "Üstünü de şu şekilde süsleyebiliriz
Bunlar."

"Hayır," diye atıldı, avuçlarını yüzünde gezdirdi ve kendini toparlamaya çalıştı. Kollarına yapışan kök pudrası, işi bittiğinde yüzünde soluk çizgiler olmasını sağladı. "Hayır. Duymak istiyorum." Onun gözlerindeki belirsizliği *fark* ettiğinde, şekerlenmiş bir yuba meyvesi kaptı ve sanki *bakın, her şey normal* der gibi ağzına atmadan önce hızla sundu.

Kızın ikramı gerçekten yemek istemediğini biliyordu ama tat alma tomurcuklarının bunu fark ettiği anı gördü. Kirpikleri dalgalandı ve çenesi sanki tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça hareket etmeye başladı.

"Size annemin çalışkan bir vatandaş olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz?"

Aurora ağzındaki lokmayla başını salladı.

"Doğru olsa da, bunun aşırı derecede yetersiz olduğunu düşünüyorum. Gördüğünüz gibi oldukça yaşlı. Eşlerin hala var olduğu bir zamanı hatırlayacak kadar yaşlı. Vebanın neden olduğu acıları gördü ve Tanrıça'nın onu bağışladığını hissetti. Bir kız olarak
toplumumuzun çöküşüne, paniğe ve nihayetinde müdahale etmezsek
dünya ölecekti. Evlilik törenlerini ilk başta herkes kabul etmedi. Ama o inandı. O inandı, hala da inanıyor,

kutsal bir görevi vardı. Bu yüzden reşit olduğunda, kovalamaca için kendini mutlulukla teslim etti."

Aurora'nın bakışları mutfakta gezinirken kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Ama veba yüzlerce yıl önce değil miydi?"

"Evet," dedi basitçe.

Rhaego, sözlerinin ima ettiği anlamın Aurora'nın üzerine çöküşünü izledi. Elini ağzına götürdü.

"Gebe kalmaya çalıştı. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Herkesin doğru olduğunu düşündüğünden çok daha uzun süre. Takıntılı hale geldi, kocasını daha iyi seçerse, daha kapsamlı testler yaparsa, bunca yıllık fedakarlığının boşa gitmeyeceğine inanıyordu. Ve sonunda beni doğurdu. Ben onun ilk hamileliği değildim ama ilk çocuğuydum."

Rhaego annesinin çektiği acıları düşünerek bir an durmak zorunda kaldı. "İksiri çok uzun süre kullananlara bir şeyler oluyor," diye devam etti. "İlaç yaşlanmamızı katlanarak yavaşlatıyor. Bedenlerimizi hücresel düzeyde yeniden canlandırıyor. Ama biz asla sonsuza kadar yaşamak için yaratılmadık. Tuva'da biz buna alevlenme diyoruz. Ateşimizin kontrolünü kaybederiz. Duygularımız savunulamaz hale gelir. Ishara da bundan muzdarip.

Bunu hiç doğrulamamış olsa da, semptomlarının ben doğduğumda başladığına inanıyorum. Tahminimce babam öldüğünde beni elinde tutmaya çalışmaktan kendini alamadı. O kadar kalp acısından sonra, sanırım sadece

Kendisi için bir şey. Kimseyi incitmek istemedi."

"I-" Gözyaşlarını tutmaya çalıştığı her halinden belli olan Aurora'nın sesi bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. "Çok fazla

sorular, ama... sana bir kez daha sarılabilir miyim?"

Rhaego'nun teni elektrikle aydınlandı ve gülümsedi. "Bunun yerine benimle yukarıya, deralja salonuna gelmeye ne dersin, bilmek istediğin başka bir şey varsa sana anlatırım."

Bakışları şaşkınlığa dönüştü ama onu sorgulamadı. "Tamam. Eğer istediğin buysa." Başını salladı. "Önce biraz temizleneyim."

Rhaego, Aurora'yı, temizlik onun değil kendi işi olduğu için ondan temizlik yapmayı bırakmasını istemenin faydasız olduğunu bilecek kadar iyi anlamıştı. Bu yüzden onun yerine tezgâhın etrafından dolaştı, Aurora'nın ellerinden üst üste yığmaya başladığı tabakları aldı ve sırtına sertçe vurarak mutfaktan çıkmasına rehberlik etti.

Günler önce feromonlarındaki değişimin kokusunu almış ve arınmaya başladığını anlamıştı. Eğer Tuvastan dişisinin zamanına benzeyen bir şeyse
bir miktar acı çekiyordu ve eğer
depresif geçmişiyle duygusal sıkıntıya neden olsa da, bunu yaparken en azından semptomlarını hafifletecekti.

Adam onu merdivenlere doğru götürürken, "Bekle," diye itiraz etti,
şekerlenmiş yuba paketini kapıyor. "Bu bir enkaz. Onu bu şekilde bırakamam."

"Mutfak, özellikle bu dönemde dinlenmek için birkaç dakika ayırmanızı küçümsemeyecektir. Şaşırdım.
hiç acı çekmiyor. İnsanlar arınma sırasında acı hissetmezler mi?"

Aurora'nın tüm vücudu sertleşti, tavrı şekil değiştirdi
bir rahatsızlığa dönüştü. "Herkes sadece... bunun

"O zaman benim ayın kaçı?"

Rhaego doğruyu söylemeden önce onu bu konuda bu kadar huzursuz eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Evet."

Ağzı kapandı, yanakları utançtan kızardı.
Ancak garip tepkisi onu kolayca manevra kabiliyetine kavuşturdu. O
onu deralja salonuna götürdü ve yere yerleştirilmiş minderli bir şezlongu işaret etti. "Oraya oturur musun?"

Adam şeker paketini çapraz bacaklarının arasına yerleştirdiğinde göz temasından kaçınarak adamın istediğini yaptı.

"İnsanlar başkalarının ne zaman kanadığını bilmez mi?" Rhaego bir deralja kabını siyah koropya çiçeği yapraklarıyla doldururken sordu.

"Çatılardan bağırdığımız gibi değil," diye mırıldandı. "Benim geldiğim yerde bu konu pek gündeme gelmez. Arkadaşlarım ve ben bu konu hakkında konuşabiliriz ama bu kişisel bir konu. Utanmanın aptalca olduğunu kabul ediyorum..." Sesi daha yüksekti. Kızgındı. Ama öfkesi ona değil de kendisine yönelmiş gibiydi. "Ama olan oldu. Ben hissediyorum. Bence senin bunu yapabilmen çok garip" - burnunu kırıştırdı ve ona doğru bir bakış fırlattı- "bunu
oluyor."

"Eğer bunu hissetmeseydim, eşimin ihtiyaçlarıyla uyum içinde olmazdım. Bu hoşumuza giden bir şey."

Adam yaklaşıp adımını atarken kadının bakışları şüpheciydi. onun arkasında. Ama yalan söylemiyordu; temizliğinin gelişi Tuvastalı bir erkek için çok önemli bir şey ifade ediyordu.

Küçük dişi geyiğim yakında doğurgan olacak.

İçgüdüleri onu her şekilde memnun etmesini istiyordu. Eğer şimdi ona yeterince iyi bakarsa, belki de

Sıcak bastığında onu yatağına kabul etti. Yaklaşan sıcaklık, üreme, kendini onun olgun çekirdeğine boşaltma ve kokusuyla onu işaretleme dürtüsünü körükledi.
Her ne kadar bunun bir içgüdü olduğunu bilse de, en azından bu seferlik, tüm Tuvastan erkeklerinin yaptığı gibi bu dürtüyü hissetmesine engel olmadı.

"Ne-" Adam şezlongda arkasına doğru alçalırken olduğu yerde döndü ve omzunun üzerinden ona baktı.

"Yardım etmek istiyorum," diye açıkladı.

Deralja piposunu ona uzattı ama o başını salladı. "Benim için endişelenmene gerek yok. Neredeyse yirmi yıldır adet görüyorum."

İnatçı insan. "Seninle ilgilenmeme izin vereceksin, dişi." Daha önce kullandığı kelimeleri tekrarladı. Bir koca için fazla talepkâr bir tonda söylediği ama kadının daha önce boyun eğdiği sözleri.

Gözlerinde bir tartışma mayalanıyordu. Omzunda tuttuğu deralja piposuna baktı, sonra güzel ağzını inatla büzerek ona baktı. "Peki," diye çıkıştı,
elinden pipoyu aldı. "Ama bundan sonra mutfaktaki pisliğimi temizlememe izin vereceksin. Oyununu bilmediğimi sanma." Suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti. "Beni uyut, sonra da git benim için ortalığı temizle. Benden daha kötü bir gün geçirdin ve sen de bir molayı hak ediyorsun."

Bunu yüksek sesle söylemedi ama kadının temizlenmesi ona dokunmak, ona sarılmak için mükemmel bir bahane sağladı. Geçirdiği günden sonra tek istediği buydu.

"Bu deralja değil. Acı için bir ilaçtır." Adam bir kolunu beline dolayıp onu kendine doğru sürüklediğinde ciyakladı, omurgasının alışılageldiği gibi adamın gövdesine yerleşmesine izin vermedi - adamın siki buna dayanamazdı
-Ama onun kokusunu içine çekebilecek ve çenesinde saçlarının gıdıklanmasını hissedebilecek kadar yakındı.

"Tamamen doğal Midol, ha?" Uzun bir nefes çekti ve keyifle mırıldandı. "Tadı ahududu gibi." O
Boynunu bükerek ona bakmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun orada?"

"Seni koklayabilir miyim?" diye sordu, onun yakınlığı karşısında sesinin titremesini engellemeye çalışarak. Onu göğsüne doğru çekmek çok kolay olurdu.

"Ben... Evet. Sanırım." Sözleri sessiz ve biraz da nefessiz çıkmıştı. Kızın sesindeki tutukluğu çok özel bir şekilde yorumlamak istedi ama kendini bundan alıkoydu.

Adam arkadan avuçlarını kalçalarının üzerinden geçirip yumuşak göbeğinin altına kadar indirdiğinde irkildi.
doğru alana yayılmıştı. "Ne yapıyorsun?" Kadın şaşkınlıkla bir parça geri çekildi ama adam elini
burnunu boynunun kıvrımına soktu ve içine çekti.

Mırıltısı kolayca geldi. Öyle olacağını biliyordu. Tanrıça, onun yanındayken bunu saklamak için neredeyse tüm çabasını harcıyordu. Aslında onu çağırmak için kokusunu almasına gerek yoktu ama bu kolay bir bahaneydi, kendine tanıdığı bencilce bir nimetti.

Gümbürtü, güçlü ve yankılı, titreşim
kaslarından aşağı akıyor ve vücudunda yankılanıyor.

Ellerini sıkıca rahminin üzerine koydu. Bir anlık kaskatı kesilmenin ardından, dokunuşu ve avuçlarının sıcaklığı fark edilmiş olmalıydı. Aurora inledi, sert vücudu eridi ve göğsüne doğru düşüyor.

Rhaego gözlerini kapadı, yanan ateşini kontrol altında tutmaya odaklandı. Koku bezleri harekete geçti, tenine, saçlarına, amına masaj yapmak için can attığı miskle titreşti. "Vay canına," diye nefes aldı. "Bu gerçekten olağanüstü bir numara, söylemeliyim."

Ateşi memnuniyetle çatırdadı, ama acı dolu dakikalar geçtikçe çığlık attı, aciliyetten bembeyaz kesildi. *Onu içine çek*, diye fısıldadı. *Sırtındaki titreşimi hissetmeli. Bu şekilde acısını tam olarak dindiremezsin.* Ama yapamadı. Aleti taş gibi sertleşmiş, ihtiyaçtan zonkluyordu. Şimdiden kalçalarını garip bir şekilde eğmek zorunda kaldı, böylece şaftının hiçbir kısmı sırtına sürtünmedi, ama eğer durmazsa ona karşı erirse, bir problemleri olur.

"Bu koku." Kadının sesindeki gizli iniltinin melodisi adamın ateşini neredeyse bir çılgınlığa dönüştürdü. Parmakları seğirdi, sıkmak istiyordu. Okşamak için. Onu rahatlatmak için Gelin ve dünyanın geri kalanını unut. "Bu senin kolonyan mı?"

Rhaego gözlerini açmayı denedi ve açtığına pişman oldu. Başını onun omzuna yasladı ve geriye doğru eğerek ağır göz kapaklarının altından ona baktı.

"Miskim," diye homurdandı, sesi titriyordu. "Sıcaklığa yaklaştığımızda boynuzlarımızdaki koku bezleri harekete geçer."

"Yani doğal olarak böyle mi kokuyorsun? Bu çok ilginç." Bir şey düşünürken kaşları çatıldı. Yavaşça doğrulup oturdu. Rhaego'nun onu tekrar aşağı çekmemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

"Neden misk üretiyorsun?" diye sordu, omzunun üzerinden ona bakmak için döndü, gözleri anlayamadığı bir şeyle parlıyordu.

O sabah ormana yaptığı geziyi düşündü ve utancını içine attı. "Bunu işaretlemek için kullanırız. Böylece diğerleri sıcaklar bastırmadan önce bizim olduğunu iddia ettiğimiz yeri biliyorlar."

Aurora ulaşamayacağı bir yere doğru hareket etti. Onu yerinde kilitlememek için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı ama mırıltısının hırıltıya dönüşmesine engel olamadı. Aurora'yı çevirdiğinde zihni bulanıklaştı.

dizlerinin üzerine, onun bükülmüş bacaklarının arasına çöktü ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak işkence edercesine ona yaklaştı. Kollarını kalçalarına sardı ve ellerini ereksiyonunu gizlemek için bacaklarının arasına bıraktı, bu pozisyonun sıradan görünmesini umuyordu.

"Rhaego." Dudaklarından dökülen adı, sıcak bir okşayış gibi vücuduna yayıldı. Aleti, kalışlarının acı verici sınırlarının altında zıpladı. Neyse ki kızın dikkati

yüzüne o kadar konsantre olmuştu ki, kendisine doğru uzanan sert et parçasını fark etmedi. "Beni işaretledin mi?"

Dondu kaldı. Biri ona söylemişti. En azından ima etmişti. Söylemiş olabileceklerini düşündü ama eğer söylemiş olsalardı şimdiye kadar onun gazabına ya da hayal kırıklığına uğramış olacağını varsaydı. "Evet," diye mırıldandı. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

Hızlı bir nefesle göğsü yükseldi. "Neden?" Sorusunda hiçbir sertlik yoktu.

Nasıl bir mazeret gösterebilirdi? Yalan söyleyebilir ve bunun yaygın bir uygulama olduğunu ve yapmazsa garip görüneceğini söyleyebilirdi. Ama bu sadece geçici bir bandajdı ve eninde sonunda yalanı keşfedecekti. "Çünkü..." Boğazı kalınlaştığında, kalbini sertleştirdi ve çekeceği acıya hazırlandı. hayal kırıklığı ile geldi. "Ben istedim."

"Çünkü ben bir kadınım ve senin ateşin yaklaşıyor ve sen buna engel olamadın? Ya da..." Başını yana eğdi, gözleri adamın yüzünde gezindi. "Yoksa *ben ben* olduğum için mi?"

"Elimde değildi." Rhaego uzun, canlandırıcı bir nefes aldı ve "*Çünkü* sen sensin," diye itiraf etti.

***

Aurora ciyaklamak ya da saldırmak istiyordu - hangisini seçeceğine karar veremiyordu. Adam ondan hoşlanıyordu. *Romantik olarak*. Bunun anlamı bu olmalı, değil mi?

Herhangi bir uygun kadından daha fazla, bir angarya olmaktan daha fazla, bir arkadaştan daha fazla. Ellerini kalçalarının üzerine koyarak daha yakına eğildi. Adamın bakışları vurgulanan göğüs dekoltesini gösterdi ve sırıttı. "İtiraf etmem gereken bir şey var."

Adamın dikkati bir anda kızın yüzüne kaydı, gözleri irileşmiş ve araştırıyordu.

"Sana biraz aşık oldum." Yanaklarına sıcaklık yayıldı. Artık duygularının tek taraflı olmadığından emindi ama yine de soğukkanlı davranmak istiyordu. Elinde bir not defteri olsaydı kalplerini karalayacağını bilmesine gerek yoktu.

Ya da daha önce çikolatalı pastasına bir cazibe büyüsü enjekte etmeye çalıştığını. Onu korkutup kaçırmak istemedi.

Gözlerini kırpıştırdı, göz kapakları daraldı. "Çevirmenim sözlerinizi *kısa süreli bir aşk macerası* olarak açıklıyor." Şüphe, ağzının köşesini buruşturmasına neden oldu. "Niyetiniz bu mu?" diye sordu, sanki onun tartışmasını bekliyormuş gibi.

"Karasevda biraz yoğun bir tanımlama." Değildi. "Ama evet, hemen hemen."

Birkaç dakika sonra, onun boş bakışları içinde bir utanç kıvılcımı çakmasına neden oldu. Ona bir çıkış yolu göstermek için acele etti. "Eğer böyle hissetmiyorsan sorun değil. Burada işler farklı yürüyor, belki yanlış anlamışımdır..." Öyle miydi?

"Bana karşı biraz... sevgi mi hissetmeye başladın?" Alnındaki çizgiler ona hala ne olduğuna tam olarak inanamadığını söylüyordu.

Duymuştu, ama kırmızı parıltının titreşerek canlandığı belliydi. Gri gözleri onun bu sözlerin doğru olmasını istediğini düşünmesine neden oldu.

Aurora'nın karnına sıcaklık doldu. "Çok fazla sevgi, evet."

"*Kısa* bir sevgi mi?" Rhaego'nun ağzından çıkan tıkırtılı mırıltı, sözlerinin anlaşılmasını zorlaştırıyordu.

"Kısa olması benim tercihim olmazdı. Ama..." Şüphe soğutulmuş

Göğsünü ısıtan sıcaklığın bir kısmı. Onlar kaçtıktan sonra ne yapmayı planlıyordu? Muhtemelen kendi hayatına dönecekti. Onu sözünü ettiği diğer kurtarılmış insanlarla birlikte bırakıp gün batımına mı gidecekti? Kız

Onunla bir ilişki sürdürerek kalbini kırmaya mı hazırlıyor? "Eğer kaçarsak, seni bir daha görebilecek miyim?"

Ona doğru uzandı, tereddüt etti, sonra elini tuttu. nazikçe onunkine soktu ve aralarında kaldırdı. "Tüm bunlar bittikten sonra beni görmek istersen, bunu yapacağım."

Aurora kendini baş döndürücü bir enerjiyle patlamaya hazır hissediyordu. "Ben *olsam* böyle." Kendini tutmayı başararak sırıttı.

Rhaego'nun gözlerindeki kızıllık azaldı, ifadesi gerginleşti. "Bugünkü yolculuğumuz duygularını köreltmedi mi?"

"İnsanların sana davranış şeklini mi kastediyorsun?" Aurora'nın sesi kısılmıştı. "Bu annen yüzünden miydi?"

Adam elini bırakmadı ama kadın pençelerinin sıyrıklarını hissetti, geri çekilmekle tehdit ediyorlardı. "Kısmen. Temkinli olmaları birçok şeyin bir araya gelmesinden kaynaklanıyor: yetiştirilme tarzım, annem ve Tanrıçaların ateşi altında doğduğum gerçeği."

"Bu ne anlama geliyor?" Elini sıkarak ona destek oldu.

"Gözleri, iki ay, ben doğduğum gece kırmızıydı. Bu korkunç bir alamet. Tuvastanlar lanetli olduğuma ve başkalarına talihsizlik saçtığıma inanırlar."

Aurora kaşlarını çattı. "Bu kulağa bir sürü hokus pokus gibi geliyor. Kanlı ay, gezegenin atmosferinden geçen ışığın etkisinden başka bir şey değildir. Ben bir cadıyım ve ayın muazzam bir güce sahip olduğuna inanıyorum, ama aynı zamanda bilim insanı." Boştaki elini uzattı ve iki eliyle onun avucunu kavradı. "Ayrıca, Tanrıça'nın bakışları hararetli olsa bile, bu onun Tutku mu? Benim fikrim bu şehirde çok değerli olmayabilir ama bence siz aşk için yaratılmış bir kalple kutsanmışsınız."

"Bu çok güzel bir düşünce," diye gürledi, onu öne doğru bükülmeye yönlendirdi ve sırtını göğsüne doğru sürükledi.

Sıcak avuçlarını kadının karnına yerleştirirken mırıltısı canlandı. "Güzel düşüncelere ilham veriyorsun," diye nefes aldı, aklından bir türlü çıkaramadığı iltifatını yineleyerek.

Onu daha sıkı sıktı, kucaklama daha önce olduğundan farklıydı. Daha tanıdık ve daha az sertti - sırtına bastıran sert uzunluğu saymazsak, ki
aktif olarak görmezden gelmeye çalışıyordu. Cinsel organı sanki endişeyle dükkânı kapatıyormuş gibi sıkıştı. Hissettiği kadar büyük olması mümkün değildi.

Adamın vücudundan yayılan titreşim kadının beline sızarak kalan küçük rahatsızlığı da yatıştırdı.

Havada tatlı, lezzetli bir koku dolaşıyordu ve şimdi bunun ne olduğunu bildiği için sırıttı. Adamın yüzünün saçlarına değdiğini ve onu işaretlediğini hissettiğinde karnında çırpınmalar başladı.

Bölüm 27

Rhaego çok az uyumuştu, zihni ve bedeni coşkuyla doluydu. Her zaman Aurora'ya kur yapmayı düşünmüş olsa da, bu kurun, Aurora'ya kur yaptıktan sonra başlayacağını varsaymıştı.

uygun bir kurtarıcı olduğunu kanıtladı. Tuva'nın ona hastalık bulaştıracağına ve şehirden uzaklaştıktan sonra, bir hastalık olmadığını, ona layık olabileceğini kanıtlamak için zamana ve sabra ihtiyacı olacağına yanlış bir şekilde inanmıştı.

Ama ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Aurora ona öğle yemeğinde duyduğu bazı söylentiler. Korkunçlardı. Onu onun muhtaç doğasına karşı uyarmışlardı, eski karısının kısırlığına sebep olduğunu iddia etti. genetik yatkınlığına karşı onu uyardı.

Kollarına sarılmışken tüm bunları ona açıklarken, her bir iddiayı reddetmiş, kelimelerin aptallığına işaret etmiş, sesinde hiç tereddüt duymamıştı. Her bir itiraf onu bir bıçağın tırtıklı ucu gibi kesmişti.

Ve dudaklarından dökülen her kolay vazgeçiş acıyı anında silmişti.

Ondan sonra ona olması gerekenden daha uzun süre sarılmıştı, saçlarındaki misk kokusundan zevk alıyordu. daha önce yapamamıştı. Daha önce, işaretlemesi rızaya dayalı değildi, ama şimdi öyleydi. Yepyeni bir tatmin ve karanlık bir zevk katmanı vardı.

Dişisinin onun kokusunu üzerinde *istediğini* biliyordu.

Belki *de istemek* çok güçlü bir kelimeydi. *İzin* vermek gerçekle daha uyumlu olabilirdi. O bir insandı. Bu da

İnsanların işaretleme geleneği olmadığı için bu uygulama yoğun duygular uyandırmayan bir şeydi. Ama Rhaego'ya göre, onun işaretini kabul etmesi güçlü bir beyandı, sanki kalabalıkta onun boyunu eline almış ve ona sahip olduğunu ilan etmiş gibiydi. İstediği kişinin o olduğunu.

Ona iyi geceler diledikten sonra uzun süre yatakta yattı ve onun doğumuyla ilgili sözlerini tekrarladı. Onun narin kokusunu teninde her kokladığında aleti zonkluyor ve ateşi yükseliyordu, doğumuyla ilgili haklı olup olmadığını merak etti. Belki de Tanrıça'nın ateşi öfke değildi. Belki de kalbi
diğerlerinden daha parlak yanıyordu.

Şüphe onu delik deşik ediyordu ve gece boyunca sık sık kendini avucunun içine alsa da, onu hayal ederken karnının üzerine dökülse de, Tanrıça'nın onu tutkuyla kutsadığına kendini tam olarak inandıramıyordu. Sık sık cinsel dürtülerle boğuşsa da, Rhaego sadece Aurora'nın yanındayken bu kadar kontrolden çıkmış hissetmişti.

Her ne kadar üzücü olsa da, gerçekten de lanetlenmiş olması daha mantıklı geliyordu; Tanrıça'nın planı, görevini tamamladıktan sonra eşini hediye ederek onu bu işkenceden kurtarmaktı. Yoksa neden küçük dişisini tanıdığına dair hiçbir işaret ortaya çıkmasın?
çığlık atan ateşi, şaftı ve zihni dışında?

Güneş Belmore Dağları'nın üzerinden normalden daha yavaş yükseliyordu, sanki evren Rhaego'ya daha fazla eziyet etmek için gezegenin dönüşünü engelliyordu. Erken kalkmış, hayal kırıklığının bir kısmını atmak için egzersiz yapmış ve

bölgelerini çevreleyen ağaçlar ve
sabah demlemesi. Güneşin hala doğmadığını fark ettiğinde İnlerinin arkasındaki kır çiçekleri tarlasına koştu, onun sevebileceğini düşündüğü çiçeklerden bir avuç topladı, ancak keskin gözleri bile karanlıkta en güzel çiçekleri tanımakta zorlandı, sonra aceleyle tırmanışından kaynaklanan teri temizlemek için bir kez daha yıkandı.

Artık Aurora'nın onun tekliflerine açık olduğunu bildiğine göre, ona düzgün bir şekilde kur yapmaya kararlıydı. Artık onun hediyelerini ve hizmet tekliflerini reddetmek yok. Eğer onun erkeği olacaksa
şımartılmaya alışmak zorunda kalacaktı. O
Odasında sakladığı bir avuç hediyeyi çoktan toplamış ve kahvaltı masasının yanına koymuştu. Ayrıca masaj odasını da hazırlamıştı.

Orgazm, arınma ağrıları için mükemmel bir çareydi,
İnsan fizyolojisi üzerine biraz çalıştıktan sonra aynı şeyin insanlar için de geçerli olduğunu düşündü. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, bugün hiçbir rahatsızlık hissetmeyecekti.

Ama bunları yapmadan önce, gözlerini güneşe dikmiş kara kara düşünüyordu, *onun uyanması gerekiyordu*.

Cebinde bir zil sesi duyuldu ve oturduğu çimenlerin üzerinden atlayarak toprakta çukurlar bıraktı. Yatağın sensörlerini inceledi, boynuzları onunkilerle birlikte titreşiyordu.
Kalp atışları hızlanmış, kokusu havayı kokulandırmaya başlamıştı bile.

Ayağa kalkmıştı.

İçeri girdi, sonra kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Kız güne hazırlanmak için zamana ihtiyacı vardı. Ne kadar istese de

gidip kapısını çalması, biraz sabırlı olması gerekiyordu.

Koridorda volta atarken zihinsel olarak onun hareketlerini hayal etmeye çalıştı ama sonra iletişim cihazına baktı ve yemin etti. Yatağa geri dönmüştü.

***

Aurora normalde olduğundan çok daha uzun süre dış görünüşüyle uğraştı, çenesinde beliren bir leke üzerinde stres yaptı ve dikkatini dağıtacağını umduğu turkuaz bir elbisede karar kılmadan önce bir avuç zarif elbise denedi.

Işıltılı yüzükler, omuz perdeleri ve baş parçalarıyla dolu dolaba baktı. Sanki bir gün
Uzun süre ısrarla giymediği bir şeyi giymeyi seçerse bir açıklama yapmış olur. Ama ne
Açıklama mı? Karar veremedi.

Eğer bunu takarsam, bu ona iyilik yaptığım anlamına gelir, değil mi?

Bu bir eş için doğru olabilir, ki ben değilim. Bir kız arkadaş için de aynı şey geçerli mi? Daha evlenme teklifi gerçekleşmeden takı takmak nişan yüzüğü takmak gibi mi olur?

Ama şehirdeki o kızlar beni
giymeyerek onu utandırmak istemiyorum. Yani, hiçbir şey giymezsem, karışık gönderdiğimi mi düşünecek?
Sinyaller mi?

Yoksa tüm bunları tamamen abartıyor muyum?

Kapının çalınmasıyla yerinden sıçradı. Kalbi takla attı ve kapıya doğru koştu. Açmadan önce,

derin bir nefes aldı ve yüzündeki sırıtışı silmeye çalıştı.

Rhaego koridorda bekliyordu, kraliyet mavisi ceketi ve yeleğiyle her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Gömleğinin bağcıkları yine çözülmüştü, Rhaego'nun bu tarzı sadece inlerindeyken kullandığını fark etmişti. Kasabada tüm erkekler gömleklerini boyunlarına kadar çeker, görünürde göğüs kılları bile olmazdı.

Onun için göğüs kaslarını mı gösteriyordu? Yoksa inin içindeyken bir nebze daha rahat olmasına izin mi veriyordu? Her iki şekilde de hoşuna gitmişti.

"Günaydın. Bütün bunlar da ne?" Gözleri adamın elindeki tepsiye takıldı.

"Kahvaltınızı yatakta yapmak isteyebileceğinizi düşündüm. Temizliğiniz sizi yorgun düşürdüyse kendinizi zorlamanıza gerek yok."

Aurora biraz halsizdi ama yatakta kahvaltı etmek istemesinin tek yolu onunla yatakta yemek yemesiydi ve bu davet için çok erken olduğunu düşünüyordu. "Çok tatlısın ama ben iyiyim."

"Eğer eminsen." Sırıttı.

Terasa doğru ilerledi ve bildik sabah kahvaltısını hazırladı. Yabancı kuşlar parlak güneşin altında cıvıldaşarak çiçekten çiçeğe uçuyordu. Hafif ılık bir esinti
ve rüzgârda taşınan narin çiçek kokusunu içine çekti.

"Aurora," diye başladı Rhaego, sesinde kararsız bir tonla. "Evet mi?" Onun mırıldanma şekliyle karnı döndü
İsim.

Ayakta kaldı, kollarını arkasında kavuşturdu. "Bu sabah banyo yapmışsın."

Bu bir soru değildi. İçine bir utanç dalgası yayıldı. *Aman Tanrım. Kokuyor muyum?* Mantıklı aklı ona yetişti ve evet, aslında banyo yaptığını hatırlattı. Emin olmak için kolunu koklamamak için kendini zor tuttu. "Ah, evet. Neden?"

Güçlü boğazının iri elması sallanıyordu. "İşaretimi değiştirmeme izin verir misiniz?" Kaşları kalktı, gergin bir enerji yayılıyordu.

Aurora içinde kabaran duygularla ne yapacağını bilemiyordu. O kadar sevimliydi ki onu ısırmak istedi. Onun yerine Duygularını kontrol altında tuttu, ayağa kalktı ve ona doğru adım attı. Heyecanını bastırmak için dudağını ısırarak, "Elbette," diye nefes aldı.

Dişlek sırıtışı onu bir çuval tuğla gibi çarptı ve nabzının yükselmesine neden oldu. Her türlü gerginlik, ateşli bir parıltı olarak soldu
gözlerinde ışıldıyordu. Adam ilerlerken yerinde kaldı, adımlarındaki pürüzsüzlük neredeyse şehvetli, çok uzak bir Bir dakika önceki endişeli beyefendi iblisin çığlığı.

Ondan yayılan sıcaklık önce onu etkiledi, sonra misk kokusu geldi, tatlı kadar ağız sulandırıcıydı ama bir gün öncesine göre biraz daha baharatlıydı. Güçlü mırıltısı aralarındaki havayı sarsıyor gibiydi.

Boynunu büktü ve kaslı göğsünün vadisini aşarak adamın parlayan kırmızı gözlerine baktı. Zonklayan bir ihtiyaç
sağ elini yavaşça boynunun arkasına doladığında ve pençelerini boynuna doladığında kadının cinsel organında nabız gibi atmaya başladı.

Saçlarını. Bakışları büyülenmiş bir halde, bir başyapıtın perdesini çeker gibi saçlarını ensesinden çekip aldı.

Rhaego eğildi, burnu boğazına değene kadar başını eğdi, gürleyen mırıltısı teninde tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Yavaşça boğazını, omzunu ve yanağını okşadı. Dudakları boynunun sütununa değdi ve dişlerin verdiği hisle nefesini içine çekti. Hayal ettiğinden çok daha heyecan vericiydi. Ona daha iyi erişebilmek için başını yana eğdi.

Ama kızın nefesi onda bir farkındalık yaratmış olmalı. Çünkü burnunu sokmayı bıraktı ve sonunda uzaklaştı. Gözlerindeki ateş azalıyor, resmiyet geri dönüyordu. Ama daha önce mırıltısını bastırırken, şimdi gürlemesine izin veriyordu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Ne zaman istersen" diye mırıldanırken sesindeki çaresizliği saklamaya çalıştı.

Yemek yerken hafif konulardan, hava durumundan ve ona öğretmeyi planladığı bazı başlangıç tariflerinden bahsettiler. Ona daha çok işi hakkında sorular sordu ve o da kendini en sevdiği güveler hakkında konuşurken buldu.
Sodyum bakımından zengin gözyaşlarını çalmak için uyuyan kuşların göz kapaklarını delen *Hemiceratoides hieroglyphica* adlı besleyici güve ya da tüm yaşamlarını tembel hayvanların kürklerinde geçiren ve sadece yavrularının yumurtalarını tembel hayvan gübresine bırakmak için ayrılan çok sayıda tembel hayvan güvesi.

Rhaego o sırada çorbasını bir kenara bırakmıştı, bu yüzden daha sonra luna güvesini tarif etti ve Rhaego suyu toplarken kulağına cıvıldadı.

Kahvaltılarından kalanlar, yardım etmeye çalıştığı her seferinde onu uzaklaştırıyordu.

"Birçok insan onu en güzel güve olarak görüyor. Bu yüzden ABD pullarında yer alan *tek* güve olma özelliğini koruyor, diğerlerinde ise tonlarca kelebek var." Gözlerini devirdi ama kelebeklerin, diğer kelebekler lehine bu kadar sık göz ardı edilmesinden duyduğu hayal kırıklığına kapılmamak için kendini zorladı.

güneş ışığı seven meslektaşları sadece

daha güzel. "Ama onları sevmemin nedeni bu değil," diye açıkladı, Onu mutfağa kadar takip ettim. "Tırtıldan güveye geçtiklerinde ağızları körelir."

Rhaego onun heyecanlı duraklamasına sadece göz kırpmakla yetinince, "Artık çalışmıyorlar. Çok küçükler. Ve sindirim sistemleri gelişmez. Sadece şu kadar yaşıyorlar

üreyip yaklaşık bir hafta sonra ölüyorlar çünkü hiçbir şey yiyemiyorlar. Ne kadar ilginç değil mi?"

"Hepsi de kulağa oldukça ilginç geliyor."

Aurora onun yüzünü inceledi. Bu şekilde konuşmaya devam ettiğinde görmeye alışık olduğu gözleri kamaşan can sıkıntısının hiçbirini fark etmemişti. Ama bundan faydalanmak istemiyordu.

"Her neyse..." diye içini çekti. Odaya baktı, yeni bir şey bulmayı beklemiyordu ama ne yapacağını da bilmiyordu. Bir gece önce olanlar hakkında konuşmamışlardı ve bunun tam olarak gerekli olduğunu düşünmüyordu ama onunla bir evde kilitli kalmak tuhaftı. Mesela

Kısa süre önce randevulaştığınız bir iş arkadaşınızın yanına taşınmaya karar vermek. "Bugün ne yapmak istiyorsun?"

"Nasıl isterseniz. Masaj odasını hazırladım. Ya da size bir yemek tarifi öğretebilirim. İşiniz hakkında daha fazla şey duymak isterim."

Aurora ona yumuşak bir gülümseme gönderdi ve nefes nefese kaldı. "Bunların hepsi *benim* yapmak istediğim şeylere çok benziyor. Sen ne yapmak istiyorsun? Herhangi bir hobin var mı?"

Rhaego'nun kaşları çatıldı, tek bir hobi bile bulmaya çalışırken bakışları uzak duvara kaydı. "Çalışmayı severim," diye önerdi.

Gözlerini ona dikti. "Gerçekten mi? Yoksa sadece çalışan insanlardan mısın, bu yüzden biri sana ne yapmaktan hoşlandığını sorduğunda hatırlayabildiğin tek şey bu mu, bu yüzden sahip olduğun tek cevap bu mu?"

Ağzında bir gülümseme belirdi. Tezgâhın üzerine eğilerek onları ön kollarının üzerinde ayırdı. "Sezgileri kuvvetli küçük bir cadısın, değil mi?"

Bir sıcaklık yumağı yanaklarını ısıttı. "Tamamen kalın kafalı olmadığımı düşünmek isterim."

"Hoşuma gidiyor..." İçini çekti, tavana baktı. "Dövüşmek."

Aurora alaycı bir şekilde yüzünü buruşturdu, "Eğer beni alt edebileceğini düşünüyorsan, deneyebiliriz."

Kıkırdadı, meme uçlarının sertleşmesine neden olan derin bir gümbürtü. "Egzersiz yapıyorum."

"Yine yürüyüşe çıkabiliriz," diye denedi. "Ama bu senden çok benim için bir egzersiz olur."

Sırıtışı sinsileşti ve Rhaego'ya seksi bir bakış attı. "Seni taşıyıp kaçarsam olmaz."

"Bu senin için pek eğlenceli görünmüyor."

Rhaego omuz silkti, dikkati tezgâha kaydı. Çenesi sanki tartışmak istiyormuş gibi çalışıyordu.

"Ne?" Aurora güldü. "Bir şey söylemek ister gibi görünüyorsun."

Bakışları yükseldi ve pençelerini tezgâha vurdu. "Bunun insan standartlarına göre uygunsuz olacağına inanıyorum."

Aurora sırıttı, öne doğru eğildi ve onun tezgâhtaki duruşunu taklit etti. "Şimdi bana söylemek zorundasın."

Gülümsemesi dudaklarının kenarlarında oynaşmaya devam etti.

Sonunda bir pençesini kaldırarak kadının göğsünü işaret etti. "Ben koşuyor olsaydım ve sen de koşuyor olsaydın Bu elbiseyi giymek. Özellikle de daha zorlu bir yol seçtiysem."

"Ah," diye sahte bir suçlamayla nefesini tuttu, doğruldu ve Bir elini göğüs dekoltesine vurdu. "Seni ateş hastası Kafir! Benim için seçtiğiniz bu elbiselerin ne kadar açık olduğunu fark etmeye nasıl cüret *edersiniz*?"

Sonra kahkaha attı, mutfakta gümbür gümbür yankılanan tok bir ses.

Tezgâhın etrafından dolanarak onun elini tuttu ve başparmağının çeyrek büyüklüğündeki kısmını avucuna sürttü. Kızın yakasına hararetli bir bakış atmaya cesaret etti, sonra kırmızı bakışlarını kızın ağzına kaldırdı ve iç çekti. "Tanrıça seni yaratırken makul olmayacak kadar cömert davranmış."

Aurora'nın teni ısındı, vücudu onunkine yaklaştı.

Onunla göz göze geldi. "Onun emeğinin meyvelerini saklamak kafirlik olur."

İç organları, kemikleri ve her şeyi eriyen Aurora, adam içinden parlak bir şey çıkardığında tek kelime itiraz edemedi.

ceketinin iç cebinden çıkarıp boynuna doladı. İtiraz edip etmemesi gerektiğine karar verecek kadar bile için için yanan düşüncelerini toparlayamadı.

Rhaego onun sallanan, hantal bedenini merdivenlerden yukarı, aynaya doğru yönlendirdi. Arkasına geçti ve ellerini karnının alt kısmını ısıtmak için daldırdı, mırıldandı ve farkına bile varmadığı kramplarını yatıştırdı.

Adamın boynuna taktığı kolyeye baktı. Gördüğü diğer mücevherlerden daha sadeydi ama mücevherli kolye ucu gözlerini yaşartmıştı. Soluk pembe kanatlarıyla göz alıcı zengin bir lavantaya dönüşen kelebeğin üzerinde küçük mücevherler ve inciler vardı. Yaka kemiklerinin arasındaki çukurluğun hemen üzerine düşüyor ve ışıl ışıl parlıyordu.
güneş ışığı. Bir kanadının üzerinde saygılı bir parmak gezdirdi.

"Bu bir gece sakini. Ben şanslıydım. Gece türlerine olan yakınlığınızı bilmeden önce satın almıştım. Umarım-"

"Bayıldım," diye haykırdı, onun kucağında iki büklüm oldu ve kollarını boynundan uzanabildiği kadar uzağa attı. "Çok uzunsun," diye yakındı.

Bir anda adamın göğsüne doğru çekildi ve havaya kaldırıldı. havaya kaldırdı. Onu boynundan sıktı, sonra geri çekildi ve yanağından öptü. Mırıltısı tenine sızarak meme uçlarını gerdi ve karnına erimiş bir sıcaklık gönderdi.

Gözleri ateşle parlıyordu, onu yavaşça yatağa indirdi.
yere düştü ve uzaklaştı. Yüzü kızarmış, boynuzlarına doğru fuşya rengi bir ton yükselmişti. "Beğendiğine sevindim. Takacak mısın?" Adamın kaşları kalktı ve kadının kalbi sıkıştı.

"Kesinlikle." Aynaya doğru döndü ve kolyeyi daha yakından incelemek için öne doğru eğildi. "Elbette dövüşlerimiz sırasında çıkarmam gerekecek."

"Elbette," diye kolayca kabul etti. "Bu akşamlardan birinde onu arayabileceğimizi düşünmüştüm."

"Ne için?"

"Böcek. Yerel bir tür. Okuduklarıma göre Tuva'da yaşıyorlarmış. Belki de inimizin ormanında bir yavru vardır?"

Aurora döndü. "Gerçekten mi? Sence biz... Bekle, hayır," dedi ve ellerini *hiçbir şekilde yapamayacağı* bir hareketle önünde kavuşturdu. "Sevdiğim şeylerle dikkatimi dağıtmayı bırak. Bugün *senin sevdiğin* bir şey yapıyoruz." Çenesini buyurgan bir şekilde kaldırdı. "Karın olarak bunu talep ediyorum."

Rhaego tekrar kıkırdadı. "Bir şey var..."

Bölüm 28

"Bu sefer kaçıracaksın," diye bağırdı Aurora terasın sütunları arasındaki tüneğinden.

Rhaego ayağının topunu çimenlere doğru büktü, parmakları tuzağında gerildi. "Geçen sefer de senin iddian buydu," diye seslendi ona.

Sırıttı ve terasta gözden kayboldu.

Rhaego sırıttı, duyuları herhangi bir hareketlilik pırıltısı arıyordu.

Uzun dakikalar geçti.

Kuşlar, hışırdayan yapraklar ve inlerindeki derenin uzaktan gelen şırıltısı duyulabilecek tek seslerdi.

Sütunların arasından bir gümüş parıltısı havada süzüldü ve tuzağı uçtu. Cisim küçüktü ve beklediği renkte değildi ama bu onu sadece bir anlığına geciktirdi. Bir an daha geç kalsa, tuzak ölü havayı kavrayacak ve gümüş cisim uçurumun kenarından aşağı düşerek fiyortta kaybolacaktı.

Tuzağın ağırlıklı ucu kıvrıldı ve bileğini hafifçe oynatarak, tuzağı sınırları içinde bulunan nesneye kilitlenecek manyetik darbeyi ustalıkla harekete geçirdi. Nesne durduğunda sırıttı ve kulesinde bekleyen ateşli destekçisinden gelen tezahürat sesiyle gülümsemesi acı verici bir hal aldı.

Bir saattir bu oyunu oynuyorlardı ama yine de coşkusu hiç azalmamıştı. Her zaman, herhangi bir uygar Tuvastan'ı irkiltecek o yüksek sesli el çırpma alkışını patlatırdı.

"Bu sefer gerçekten seni yakaladığımı sanmıştım." Aurora sırıttı, avuçlarını korkuluk duvarına dayamıştı, kolları dimdikti. göğsünün ağız sulandıran kıvrımları öğleden sonra güneşinde parlıyordu.

Rhaego tuzağını sürükledi, kadının attığı nesneyi keşfetmek için kaşlarını kaldırdı. Onu eline alarak hedefine baktı ve koşmaya başladı.

"Sen ne..."

Adam kulenin birkaç metre ötesinde havaya sıçrarken nefesi kesildi. Ayağı kulenin yarısına kadar taşa çarptı ve
Bu ivmeyi kullanarak yolun geri kalanında kendini yukarı fırlattı, pençeleri parapet duvarının etrafından dolanmak için parladı.

Aurora ona sırıttı. "Merdivenler var, biliyorsun."

Bir eliyle korkuluğun kenarına tutunmuş, ayakları aşağıdaki dikey taş duvara dikilmişti. "Bu" -bir uçurumun üzerinden fırlattığı gümüş deralja piposunu kaldırdı- "bir değerli bir eşya."

Bir omzunu kaldırdı. "Meyvem bitti. Ayrıca..." Kalçalarından eğilip ön kollarını duvara dayadı, yakınına eğildi, yüzü ulaşılabilecek mesafede ve saçları
omzunun üzerinden dökülüyordu. "Yakalayacağını biliyordum."

Aurora'nın övgüleri midesine komik bir şey yapıyordu. Her iltifat ateşini gıdıklıyor, midesinin neşeyle çatırdamasına neden oluyordu. Bunu bastırmak sürekli çaba gerektiriyordu.

Diz çöktü ve adamın ağzına kısa bir öpücük kondurdu. Hareket o kadar hızlıydı ki, sadece ne olduğunu fark etti
bittikten sonra oluyordu. Ama dokunuş yeniydi ve

egzotikti ve ateşi anında fark edildi. Çıtırtılar alevlere dönüştü.

Takırdayan metal sesi dikkatini yerine getirdi. Ancak o zaman elinin kalçasındaki trampete dayandığını, deralja borusunun aşağıdaki çimenlerin üzerinde unutulduğunu gördü. Aurora kaşları çatık bir şekilde onun eline baktı.

Cildi utançtan alev alev yanıyordu. "Özür dilerim." Yutkundu. "Sıcaklar yaklaştıkça ateşimi kontrol etmek daha da zorlaşıyor."

Kadın affedici bazı sözler mırıldandı ama adamın kuleden aşağı kayarken dikkati o kadar dağılmıştı ki bunları tam olarak duyamadı. Sıcaklara daha neredeyse iki hafta vardı. Sadece bir an sürmüş olsa bile, bir dudak değmesi yüzünden ateşlenmek için çok erkendi. Onu daha iyi izlemesi gerekiyordu. Eğer Öpücüğün geleceğini bilseydi, kendini buna karşı daha iyi koruyabilirdi. Koruyamaz mıydı?

Ama gelecek hafta? Tuvastan sıcağının etkileri onu harap ettiğinde?

Rhaego bir elini kafa derisindeki saçlarda gezdirdi, göğsünde korku çınlıyordu. Ateşi sabırsızca alevlendi.

Ondan önce kaçmalıyız.

***

Öpüşmelerinden sonra Rhaego'nun üzerine yeni bir aciliyet çökmüştü. Aurora'nın kalbi bunu yapmadan hemen önce göğsünde çarpmaya başlamıştı ve neredeyse korkup vazgeçecekti. Saçma

Sadece hızlı bir öpücük olduğunu düşünürsek, belki de gergin olmakta haklıydı.

Verdiği tepki... şey, ne olduğunu bilmiyordu. Adamın elinin tuzağına doğru ilerlediğini gördüğünde içinden bir titreme geçti. İlk tanıştıkları andan itibaren Rhaego hakkındaki fikirleri değişmiş olmasına rağmen, onu yakalamak için kullandığı aleti görünce yine de ürpermişti
Kovalamaca sırasında. Ama tepkisinin hâlâ korku mu yoksa başka bir şey mi olduğundan emin değildi.

Öğle yemeğini hazırlamasına yardım ederken, bazı yeşilliklerin lapa olmaması için nasıl doğru şekilde kızartılacağını öğreniyordu. O tuzağı tekrar ona doğru fırlattığını hayal etti. Gözleri parlıyor, saçları vahşi. Onu kendine doğru sürüklerken, kasları geriliyordu.

Yeşillikleri yaktığını söylemek yeterli.

Teknoloji uzmanı Verakko, planlandığı gibi öğle yemeğinden sonra aradı ve Aurora konuşmanın bir kısmına katıldı. Onun bir gün önceki istihbaratını anlatışını ve sonra da bu bilgileri kullanarak olası sığınakları daraltışını dinledi. Maggie'nin nerede yaşadığını bilmek için yeterli ipucu elde ettiklerinden oldukça emindiler ve üç tanesine odaklanmışlardı
Diana için olası yerler.

Aurora daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Yüksek riskli gizli operasyonlar onun uzmanlık alanı değildi. Ama elinden geldiğince geri bildirimde bulunmaya çalıştı. Ne Rhaego ne de Verakko onun sorularından rahatsız olmuş gibi görünmüyor, her birini aziz sabrıyla yanıtlıyorlardı.

Yansıtılmış bir Tuva haritasına baktılar ve hangi çıkarma noktasının en iyisi olacağı konusunda ileri geri gittiler.

"Kruvazörü doğrudan inlerimize uçuramayız, değil mi?" Bu Çok bariz bir çözüm gibi görünüyordu ve Aurora bundan bahsetmek konusunda kendini biraz kalın kafalı hissetti ama yine de bahsetti.

Verakko, "Fiyortlar boyunca ulaşım tekneler, arabalar ve makam araçlarıyla sınırlandırılmıştır," dedi. "Fiyordun okyanusa açıldığı ve savunmasız bir istila noktası olduğu düşünüldüğünde burası Tuva'daki en güvenli bölge."

Rhaego içini çekerek işaret parmağını hayal kırıklığı içinde çenesine götürdü. "Verakko'nun yeterli zaman verildiğinde başaramayacağı hiçbir şey yok ama ne yazık ki sahip olmadığımız tek şey bu." Bakışları Aurora'ya kaydı. "Marsol belirtiler göstermeye başladı."

Daha fazlasını söylemedi, etrafındaki havayı karartan karanlık enerji onun sözlerini gerçek olarak kabul etmesi için yeterliydi. "Yani oraya gitmek için gerçekten bir araba çalmamız mı gerekiyor?" İnlerinin harita üzerindeki yerini işaret etti, sonra da Maggie ve Diana'nın tahmini inleri. "O zaman buraya kadar mı?" Parmağını kararlaştırdıkları çıkarma noktasına doğru sürükledi.

"Evet," dedi iki adam hep bir ağızdan.

"Peki bir arabayı nasıl alacağız? Onu kullanabilecek tek kişinin Phirdo olduğunu sanıyordum."

"Onlar eski modeller," diye yanıtladı Verakko. "Hepsi senin "İhtiyacımız olan şey kayıtlı sahibinin parmak izi. Neden erkeği ininize çağırıp esir almıyorsunuz?"

Aurora nefesini tutmaya çalıştı ama eli göğsüne gitti.
Bu fikir hiç hoşuna gitmedi.

"Yapabilirim," diye düşündü Rhaego. "Ama bu riskli. Kendini görevine adamış biri. Fırsat verilirse devreye sokacağı bir acil durum işlevi olmadığına inanmıyorum. Bence en iyisi onu bu işe bulaştırmamak. Klonlanmış bir parmak izi işe yarar mı?"

Verakko bunu düşünürken hattan sessizlik yayıldı. "Öyle olmalı," diye yavaşça cevap verdi.

"Öğle yemeğinden sonra Phirdo'ya taşıdığı paketlerden birkaçını açmadan bırakmasını söyledim. Onlardan parmak izi alabilmeliyim. Arabanın kendisine gelince, uçurumun kenarına tırmanıp yüzersem onu çalabilirim." Rhaego'nun alnı kırıştı, aklı hesap yapıyordu. "Bunu bir gecede yapabilecek kadar güçlü bir yüzücü değilim. Çok uzak ve ben çok ağırım. Balıkçıların beni fark etmeyeceği bir yerde kamp kurmam gerekecek. gündüzleri, sonra da karanlıkta yüzün." Kaşları kalktı, bakışları haritanın üzerinde gezindi. "Hatta belki de üç gece
Fark edilmeden inlere ve oradan da çıkarma noktasına uçmak için yeterli karanlığa sahip olduğumuzdan emin olun."

"Güvende olur musun?" Aurora inlerini çevreleyen uçuruma tırmanmanın mümkün olduğunu bile fark etmemişti. Bu bile onun kavrayabileceğinden çok daha fazla güç gerektiriyordu. Bundan sonra nasıl yüzebilirdi ki?

"Eğer acele etmezsem." Ellerini bükülmüş dizlerinin arasına koydu, dirseklerini kalçalarına dayadı ve parmaklarını birleştirdi. "Aurora'yı tek başına bırakmış olurdum."

"Siz yokken onu ziyaret etme şansınız var mı?" Verakko sordu.

Rhaego'nun bakışları ona kaydı. "Kızışmaya yaklaştıkça daha da bölgeci olacağımı biliyorlar. Diyebilirim ki

olası değil."

Aurora titredi. Ateşi daha kolay mı yükselecekti? Vücudu bu düşünceyle kıpırdandı. Eğer onun ateşi
toprak yaratıkları için bir kızgınlık gibi bir şey, agresifleşir ve kolayca tahrik olurdu. Dudağını ısırdı. *Ve ben de ona yardım etmek için burada olacağım.*

Aklına bir düşünce geldi. "Peki ya Maggie ve Diana? Onların kocaları da bölgeci olacaklar, değil mi? Onlarla savaşmak zorunda kalacak mısınız?"

Bakışları onun üzerindeydi, ifadesi değişmemişti. Gerçek apaçık ortadaydı ama Aurora bunu hesaba katmayı unutmuştu. Aptalca, şimdi düşününce. Ne oldu? arkadaşlarının evlerine yanaşacaklarını ve bavullarıyla koşarak geleceklerini, el sallayacaklarını
gülümseyen şeytan kocalarına veda mı edecekler?

Ama Rhaego bunu düşünmüştü. Ve şimdi ona bakma şekli, bu özel sorunu nasıl çözeceğine çoktan karar verdiğini söylüyordu.

Verakko'dan da sessizlik yayıldı ve yutkundu. "Maggie ve Diana kocalarının iyi olduğunu söyledi. Onları öldürmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. O noktaya gelmeyecek. Sadece ölümcül olmayan yaralanmalar için plan yapıyorum. O zaman onları ağır dozda uyku spreyi. Biz gidene kadar dayanır."

Aurora gözlerini kıstı. "Ama çok yorulacaksın. Günlerce efor sarf edeceksin," diye hatırlattı. "Ya onlarla savaşamazsan?"

"Öldürmek en kolayı olur," diye araya giren Verakko kaşlarını çattı.

"Bunu yapmamızın nedeni masum bir adamın ölmez," diye homurdandı Rhaego. "İki kişiyi öldürmeyeceğim."

Verakko, "Yolculuktan sonra, savaşmanıza yardımcı olması için ateşinizin gücüne ihtiyacınız olabilir," diye savundu. "Eğer ateşiniz varken savaşmak zorundaysanız, onları normalde sahip olduğunuz ustalıkla alt edemeyeceğiniz ihtimalini de hesaba katmalısınız. Onları öldürmeniz *gerektiğini* söylemiyorum ama bence ikiniz de bunun gerçekleşme ihtimaline karşı hazırlıklı *olmalısınız*."

"Çok düşük bir ihtimal," diye güvence verdi, gri gözleri Aurora'ya odaklanmıştı, sanki ona inanması için yalvarıyordu.

O yaptı. "Neden Maggie ve Diana'ya bir şişe sprey verip adamları bayıltmalarını söylemiyorsun?"

Verakko hemen cevap verdi: "Çok riskli."

Rhaego başını salladı, isteksizce aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. "Tuvastanlar insanlardan çok daha hızlı reflekslere sahiptir. Ve karısını yakalamayı başaran bir koca, en iyi aralarında. Bir saniye bile tereddüt etse, adam tepki verirdi ve sonra ne yapardı bilmiyorum. Yetkilileri arar mı? Hepimizi ifşa etmek mi? Oraya zamanında varamam, varsam bile savaşmak için can atıyorlardır."

Rhaego şiddet bu işin gerekli bir parçasıymış gibi konuşsa da, onun sert çenesinde daha derin bir şeyin çalkalandığını görebiliyordu. Zarar vermek onun doğasında yoktu. En başta nasıl paralı asker olmuştu ki?

Geçmişte ne yapmış olursa olsun ve şimdi ne yapmaya istekli olursa olsun, Aurora onun ellerini daha fazla kana bulamak için fazla iyi bir adam olduğuna karar verdi.

"Eğer aklıma başka bir yol gelirse, bunu düşünür müsün?" Verakko'nun dinlediğini bilmesine rağmen soruyu doğrudan Rhaego'ya yöneltti ve bakışlarını ondan ayırmadı. Onun yapamayacağı bir plan düşünebileceğini düşünmek cesurcaydı ama denemeye kararlıydı.

"Elbette. Tavsiyelerinizi *her zaman* dikkate alacağım." Samimiyet her gözeneğinden parlıyor, kararlılığını pekiştiriyordu.

Bölüm 29

Aurora'nın Rhaego'nun verebileceği zararla ilgili endişesi, cılız bacaklı bir sikta gibi beyninde sıçradı. Ona asla yalan söylemezdi. Gerçek ondan şüphe etmesine neden olsa bile.

Konuşmalarından sonra kızın yaydığı nezaket havası dağılmamış olsa da, dikkati dağılmıştı. Kendisinden kaçmak için meşgul olduğundan endişelenmişti ama arada bir yanağına kısa bir öpücük konduruyordu. Ondan kaçmaya kararlı bir kadın bunu yapmazdı.

Bunun yerine, dikkati Tuvastan yemeklerinde ustalaşmaya yoğunlaştı. Her gün birkaç temel kural koyuyor ve ona denemesi için bir tarif veriyordu. Ona göre daha zor olmasına rağmen, özellikle unlu mamullerle ilgileniyor gibiydi. Her sabah kahvaltıdan sonra ona tarifi anlattıktan sonra yola koyuluyordu.

İşine odaklandığında, sanki aklı başka bir yere gidiyordu. Bir yandan onun dikkatini çekmek için can atıyor, donmuş dağların güneşin dokunuşunu aradığı gibi onun tatlı enerjisini arıyordu. Ama öte yandan, onun böylesine tutkuyla çalışmasını izlemek ve elini attığı her şeye kattığı sıcaklıktan faydalanmak ruhunun derinliklerinde bir şeyleri tatmin ediyordu.

Mutfaklar, özellikle de çalışma odası mutfakları genellikle izole yerlerdi. Temiz ve steril. Etkilemek için önceden planlanmış yemeklerin verimli bir şekilde uygulanmasına hazırdır.

Aurora sadece birkaç gün sonra mutfaklarını alışık olmadıkları bir şeye dönüştürmüştü. Toplanan otlar, ince dilimlenmiş meyveler arasında pencerelerde kurumaya bırakıldı. Üzerinde

Tezgahta, ışıltılı mavi bir sürahinin içinde çiçekler duruyordu. onun için toplamıştı. Onları terasa yerleştirdiği yerden buraya taşımıştı. Hak edilmemiş bir gururla
Çalışırken çiçekleri gördüğünde kızın ağzının sol köşesinde beliren küçük gülümsemeyi her gördüğünde göğsü kabarıyordu.

Hava da değişmişti. Artık hiç *berrak* değildi.
Yapış yapış lezzetli kokularla doluydu, hapşırmaya neden oluyordu.
Girişiminin ne kadar başarılı olduğuna bağlı olarak kavrulan otlar, çarpışan kokular veya duman. Ama her zaman doluydu. Temiz ve pratik bir yeri kaos, sıcaklık ve renk dünyasına dönüştürmüştü.

Aurora etkilemek için değil, beslemek için çalışıyordu. Ve Rhaego, küçük geyiğinin mutfağı bir kalbe dönüştürmesini boğazını tutarak izledi. Bir alan ki
Enerji. Hayat dolu.

Ve tüm bunları her an gidebileceğini bilerek yapıyordu. Kalıcı bir alana ne yapardı? Rhaego, evinin her parçasının böyle hissettiği bir gelecek hayal etti. Dağınık ve rahatlatıcı. Kişilikle dolup taşan bir yer.

Göğsü o gelecek için sızlıyordu.

Rhaego, zamanını geçirmek için tercih ettiği yerin burası olduğunu fark ettikten sonra tüm çalışmalarını buraya aktarmıştı, yedek bir masayla birlikte. Dün odayı keskin bir duman kapladığında, birkaç sandalye de getirmiş ve arka bahçeye yerleştirmişti.
hava temizlendiğinde dışarıda rahatlayın.

Ne zaman mola vermek istese, birlikte dışarıda oturur, demlediği çayı yudumlarken hayatlarıyla ilgili ayrıntıları paylaşırlardı. Tanrıça'ya şükürler olsun ki bu konuda çabucak ustalaşmıştı, yoksa midesi asla yatışmazdı.

"Sanırım bu bir kazanan olacak." Sırıtarak yumruk büyüklüğünde, dumanı tüten bir şekerlemeyi tezgâhın üzerine koydu.

Aurora parmaklarıyla parçalamaya çalıştı ve her seferinde olduğu gibi parmaklarını yaktı. Durmak yerine, sadece bir parça kopardı ve tutunacak kadar soğuyana kadar bir avuçtan diğerine savurdu. Rhaego sırıttı ve başını salladı.

O da bir parça kopardı.

"Şans getirmesi için biraz yibunt ve şans getirmesi için de wellnefi yaprağı ekledim.

netlik." Lokmayı ağzına attı ve o da aynısını yaptı. "Sanırım karışım..."

Çenesi Rhaego'nunkiyle aynı anda yavaşladı ve başı yana doğru eğildi. Kendini çok esnek bir ağaç kabuğunu çiğniyormuş gibi hissediyordu.

Uzun bir iç geçirdi. "En azından bu sefer yenilebilir."

"Doku mükemmel," diye denedi Rhaego. Onun gözlerinde, genellikle o gün için yenilgiyi kabul etmesinden önce gelen o belirgin kararmayı gördü. Güneş ışığıyla dolup taşan ruhu her zaman ertesi sabah şevki yerine gelmiş bir şekilde kalkacağına dair güvence verirdi ama yine de onun cesaretinin kırıldığını görmekten nefret ediyordu.

Mutfağa saçılmış malzemelere baktı, çenesi inatla sertleşti. "Bir kez daha dene."

Sırıtarak ona doğru ilerledi. "Yapmak istediğim bir şey var, eğer bugün erken bitirmeye razı olursanız?" Rhaego

Aurora'dan isteklerde bulunurken dikkatli davranırdı. Kendisinden istenen her şeye her zaman evet demek gibi tuhaf bir alışkanlığı vardı ve o da bundan faydalanmayı reddediyordu.

"Evet. Bunu kesinlikle yapabilirim." Etrafındaki dağınıklığa baktı. "Sadece önce temizlememe izin ver."

"Yemeği sen yaptın," diye karşı çıktı, elindeki bezi alarak. "Ben temizlerim. Hatırladın mı?"

"Seninle bu anlaşmayı yaptığım için pişmanım," diye homurdandı, elleri kalçalarında. "Sadece yaptığım yemek yenilebilirse sayılır." Önce
Rhaego tezgâhtan kalan keki kaptı ve ağzına attı. Taze pişmiş toprak tadına aldırmadan çiğnedi.

Dudaklarını büzdü.

Ağzındaki lokmalar arasında kıkırdamayı başardı. Aurora birkaç akşam önce Rhaego yemekten sonra ortalığı toplamasına yardım etmesine izin vermediğinde tavrını ortaya koymuştu. Şunu savunmuştu
Yemeği o yaptığına göre temizlikten de o sorumlu olmalıydı. Mantığın kendi lehine işleyebileceğini ve maceracı yemeklerinden sonra yaptığı çok daha büyük dağınıklıklarla uğraşmasına izin vermeye zorlayacağını fark etmeden önce bununla alay etmişti.

"Git üstüne daha sıcak bir şeyler giy. Aylar hâlâ uyanıyor," diye düzeltti, onun tercih ettiği terminolojiyi kullanarak. "Ve bu gece gökyüzü açık olacak. Sictiana'yı görme şansımız olabilir."

Gözleri yuvarlaklaştı, hevesle dolup taştı. Çelişkili bakışları, pişirdiği kalıp yığınına kaydığında

"Verakko haber gönderdi."

Enerjisi gerginleşti, vücudu hareketsizleşti. "Dört gün içinde ayrılıyoruz."

"Dört," diye tekrarladı, sanki içine sindirmiş gibi.

Rhaego için de düşünmesi zor bir şeydi. Çok şey ters gidebilirdi. Her şey yolunda gitse bile Tuva'ya veda edecekti ve henüz annesiyle vedalaşmamıştı. Doğru düzgün değil.

Boğazında düğümlenen duyguları yutkunarak bastırdı. "Ve ben de seni bir süre sonra kendi başına bırakmak zorunda kalacağım.
Öğle yemeği, bu yüzden eğer sictiana'yı aramak istiyorsanız bunu bir an önce yapmalıyız."

"Sadece rahatlamak istemediğine emin misin?"

Gülümsedi ve saçının bir tutamını kadının yüzünden çekip aldı. "Biraz mola vermiş oluruz. Ama gün batımından önce yola çıkmazsak gitmenin bir anlamı yok."

Dudaklarını iki dişinin arasına sıkıştırarak ayak parmaklarının ucuna kalktı,
Onu yanaklarından öptü, tenine sıcaklık veren o şekilde ve merdivenleri hızla çıktı.

Rhaego temizlik yapmak için acele etti ama zaman uğruna vazgeçmeden önce sadece yarısına kadar gelebildi. Bu yolculuğa hazırlanmak için o sabah erkenden topladığı birkaç eşyayı bir araya getirdikten sonra diğerlerini de hazırlamaya koyuldu. Hazır olduğunda, heyecanı teninde statik elektrik gibi dolaşıyordu Elektrik.

Aurora basamakları tırmanarak indi, elbisesinin eteklerini ve pelerinini kollarının arasında tutarak

takılıyorum. "Hatırlat da bir sonraki öğle yemeği için şehre gittiğimizde pantolon alayım." Kalçalarını sallayarak büyük kısmını bıraktı.
ve kumaşın doğru yerleştiğinden emin olmak için biraz zıpladı. "Eğer kaçışımızı yavaşlatırsam kendimi asla affetmem.
çünkü kaldırım yememeye çalışıyorum."

Onun bu tuhaf ifadesine kaşlarını çattı, zihninde evirip çevirdi ve gülümsedi.

"O zaman pantolon senin olsun." Büyük çantayı omuzlarına aldı. "Hazır mısın?"

Sürüye baktı.

Bir şey taşıyabilir miyim? Rhaego kelimelerin ağzından çıkmak için tırmaladığını duyabiliyordu.

Başı öne eğik, sabırla ona baktı. Bir süre sonra, sormanın anlamsız olduğunu anlayarak kesik bir nefes verdi.

Bunun üzerine ateşi yükseldi. Bu sessiz alışveriş tahrik edici ya da kızdırıcı değildi ama yine de ateşi yükseliyordu. *Bağlantı* onu uyandırmış gibiydi. Onu yeterince iyi tanımak
Aklının yönünü tahmin etmek için ve onu da aynı şeyi yapacak kadar iyi tanıyor.

Dışarıda yürüdüler, Rhaego çantasını sığdırabilmek için kapıya doğru kıvrıldı. İnin dar geçidine ulaştıklarında gözlerini kısarak gökyüzüne baktı ve onun fark edebileceği kadar yüksek sesle kıkırdadı.

Gözlerini siper ederek onun bakışlarını takip etti ve zengin maviliğe baktı. "Ne?"

Kadın onu durduramadan, adam üzerine çullandı ve kollarına aldı ve merdivenleri koşarak çıkmaya başladı.

"Yapmalıyız

"Güneşi yen, küçük karıcığım."

Sırıtışını kontrol altında tutmak için dudaklarını büzmüştü. "*Saatlerimiz* var. Yetişebilirdim."

"Belki de sadece sabırsızımdır." Rhaego koşarken dikkatini ileriye odakladı. İddia ettiğinin aksine, onu görmeye dayanabileceğini sanmıyordu.
dolgun göğsünün zıplaması. Eğer ikisini de dikkatsiz bir takla atmadan dağa çıkarmak istiyorsa, hayır.

Aurora onlar yükselirken sırıttı, vadiyi eskisi kadar coşkuyla ama kırmızı bir efor sarf etmeden seyretti
yanaklarını boyuyordu.

"Sanırım bu daha kolaydı," diye güldü kır çiçekleri tarlasına vardıklarında. "Nefes nefese bile kalmadın."

Sırıttı. Belki *biraz* nefes nefese kalmıştı ama bu efor sarf etmekten kaynaklanmıyordu. "Bunu getirdim." Çantasından bir ekran çıkardı ve açtı. "Bu bölgedeki tüm flora ve fauna rehberlerini indirdim. Merak ettiğiniz şeyi işaret edin, ben de girişini okuyayım."

İçini bir suçluluk duygusu kapladı ve atladığını söylerken yutkunmaya zorladı. Okuma bardağını paketlemişti ve eğer onu isterse bilgiyi kendisi okuyabilirdi.
ona verecekti, ama gerçekten de onun bu şekilde katılmasına izin vereceğini umuyordu.

Aurora ona gözlerini kırpıştırdı, sonra da olasılıklardan bunalmış gibi olduğu yerde döndü. Bakışları ayaklarının dibinde filizlenen her bir çiçeğin üzerinde gezindi ve sonunda uzun bir çiçeğin üzerinde karar kıldı

Kırmızı fincan şeklinde çiçeklerle donatılmış sapı. "Bunun adı ne?"

Rhaego gülümsedi ve ekranıyla çiçeği taradı. Bu çiçeği rastgele mi seçmişti? Yoksa Rhaego'nun onu buraya ilk getirdiğinde kendisi için kopardığını mı hatırlamıştı?

***

"Peki ya bu?" Aurora kömür grisi bir bitkiyi işaret etti, mercan gibi bir ağacın dibinden parmak şeklinde çıkıntılar yükseliyordu.

Rhaego onun yanına çömeldi ve ekranı uzatarak
son bir saat içinde yedi yüz kez yapmıştı. Merakı bitmek bilmese de, Rhaego ormanda dolaşırken, sictiana kanıtlarını araştırırken ve keşfederken asla alay etmedi, gözlerini devirmedi ya da onun sürekli soruları karşısında inlemedi. Öğretmekten mutlu görünüyordu, pençeli parmaklarının ucundaki bilgi hazinesini gözden geçiriyordu
ve lezzetli baritonuyla aktarıyor.

Aurora bir anlığına onun yanında duran sağlam kalçasının büyüklüğüne hayret etmesine izin verdikten sonra hüzünlü bir iç çekti.

"Xetrio çeşidi. Yenilebilir. Uh," yazıyı taradı,
Kayda değer ayrıntılar ararken büyüme sektörleri ve kimyasal bileşim hakkında mırıldanıyordu. "Tarafından kullanılan Güneyden gelen büyük bir hayvan olan unbato," diye açıkladı, "kış uykusu yuvalarını hazırlarken. Bölgelerindeki ağaçlar, bitkiyi kaplayan ve çürümeyi teşvik eden glikoz yoğunluğunda bir özsu salgılayarak kendilerini xetrio'ya karşı savunurlar

fermantasyon yoluyla. Unbato çürüyen bitkiyi toplar ve ikinci ağızlarını onunla doldurur. Fermantasyondan gelen alkol kış uykusuna yatmalarını tetikler ve sonraki üç ayı xetrio'nun geri kalanını yavaşça sindirerek geçirirler ve bitki tamamen bittiğinde uyanırlar.
tüketildi."

Xetrio'nun üzerinde sürünen, neredeyse görülemeyecek kadar küçük mor böcekleri inceledi. *Sekiz bacaklı. Araknid mi? Hayır.*
Anten. "Yemek için mi yoksa ilaç olarak mı kullanılıyor?" Aurora yanağını yere bastırarak bitkinin alt tarafını inceleyebilmek için alçaldı. Kahverengi yumurta salkımlarını fark ettiğinde başarının doruğuna ulaştı.

Rhaego çömeldiği yerden kalkarak, "Evet, ama asla çiğken değil," diye açıkladı. "Bir hafta boyunca ıslatmamız gerekir ki ikimiz için de sindirilebilir olarak kabul edilebilir."

Besinsel faydalarından bazılarını sıraladı ve Aurora o konuşurken kafasındaki fikirleri takip etti. *Uzun süreli etki gerektiren büyüler için iyi olabilir.* Aurora'nın aklına Unbato. *Rüyada yürümek ya da uykuya yardımcı olmak için işe yarayabilir.* Aurora ayağa kalkarak avuçlarını elbisesine sildi ve kaçınmaya çalışmaktan vazgeçtiği kirlere yenilerini ekledi. Normalde umursamazdı. Ama *normalde* süslü elbiseler giymiyordu ve
böcekleri incelerken nazik bir kızıl devi ayartmaya çalışıyordu.

Faydacı saha teçhizatını giyseydi ona iki kez bakar mıydı?

"Senin için biraz toplayayım mı?" Rhaego, şekerci dükkânındaki bir çocuğun heyecanıyla topladığı otlar, çiçekler ve taşlardan oluşan sepeti havaya kaldırarak sordu.

Bitkiye özlemle baktı, sonra açgözlülüğünü dizginledi. "Hayır. Bir hafta içinde burada olmayacağız. Zaten çok fazla var.
İki çanta getirebileceğimi söylemiştiniz ve dikkatli olmazsam bu gidişle sadece kuru otlarla dolu olacaklar."

"Şahsen, giysilerinizden feragat etmeniz benim için sorun olmazdı."

Aurora iki büklüm oldu ve omzunun üzerinden ona sırıttı. O da Sık sık bu şekilde alay eder, karnında bir sıcaklık uyandırırdı, ama büyük konuşmasını nadiren takip ederdi. Sanki ona çok fazla dokunmaktan korkuyor gibiydi. Blöfünü görüp tam burada soyunursa kaçıp gidebileceğini hayal etti.

"Gerçekten mi?" Yaklaştı ve ellerini arkasında kavuşturdu, göğsü neredeyse onunkine değecekti.

Bakışları düştü, dudakları aralandı. Ateş gri gözbebeklerine dolmaya başladığında yutkundu ve kendini zorladı
Gözlerini gökyüzüne, batmakta olan güneşe dikti. "Hava kararmadan önce kurulacak bir yer bulmalıyız." Rhaego kaşlarını kaldırarak ormanın derinliklerindeki bir bölgeyi işaret etti.

Aurora sırıtışını gizledi. Evet, kendini tutuyordu. "Benim için yeterince iyi," diye kabul etti rahat bir ses tonuyla. Onu çok fazla zorlamayacaktı... henüz değil. Ama belki biraz zorlayabilirdi.

Ormanın içinde dolaşırlarken elini onunkinin içine soktu. "Koza yaptıkları çiçekleri bulamamış olmamız çok kötü," diye geveledi hareketini ve
Elini geri tutmadığında hissettiği gariplik. *On saniye içinde elimi tutmazsa bırakacağım*, diye söz verdi, hâlâ gevezelik ettiğini belli belirsiz fark ederek

yüksek sesle bir şey hakkında. "Umarım bu gece çok aydınlık değildir."

Beş... dört... Avuçlarının terlediğini hissedebiliyordu. *Tanrıça, artık konuşmuyor bile.*

"Ne olursa olsun harika vakit geçirdim."

Üç...iki...

"Ama-" Adamın parmakları kızın parmaklarına dolandığında kızın dudakları sertleşti.

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. Ona şöyle bir baktı ve geniş gözlü ifadesini ısıtan kırmızı bir ateş halkası gördü. "Uh..."

Parmakları yer değiştirdi, başparmağı teninde gezindi. "Ama ne?" Mırıltısı avucunu gıdıklayarak canlandı.

Söylemek üzere olduğu her şey buharlaştı. Elektrik, yanıp sönen bir neon tabela gibi titreşen mırıltısıyla eş zamanlı olarak kolunda aşağı yukarı titreşti. "Burası iyi görünüyor," diye ağzından kaçırdı, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordu.

Bölge budaklı ağaçlar ve çiçeklerle doluydu. Böcekler çiçekten çiçeğe tembelce süzülüyordu ve ağaçların arasından süzülen benekli ışık, parlak sporlarla dolu güneş ışınlarını aydınlatıyordu. Rhaego onu bırakmadan önce bir an için elini sıktı. Aurora parmaklarını elinin üzerinde gezdirdi, onun dokunuşunu özlüyordu.

İlk başta çiçek sandığı sürünen bir böcek gözüne çarptı. Rhaego birkaç malzeme çıkarırken onu inceledi. Böceğin parçalı sırtından çıkan lavanta rengi kürkü ve altındaki şişman, soluk yeşil gövdesi, onun sadece başıboş bir çiçek olduğu yanılsamasını veriyordu.

"Rhaego," diye fısıldadı, böceği avucunun içine aldı ve ona doğru koştu. "Bu bir sictiana tırtılı mı?"

Kadın aceleyle sendeledi ama adam onu dirseklerinden yakalayarak dengede tuttu. Eğilerek bakışlarını böceğe dikti. "Sanırım öyle. Aferin."

İçinden bir heyecan geçti, larvayı ağacına geri götürmek ve güve tuzağını asmak için onu teşvik eden yenilenmiş bir aciliyet. "İstediğim beyaz çarşafı getirdin mi?"

Rhaego hafif bir gülümsemeyle onu izledi. Neredeyse boş olan paketi ona uzattı. "Sanırım hepsi orada."

Omuzlarına kadar çantaya uzanarak bir düzgünce katlanmış beyaz bir bez ve salladı. *Nereye asacak?* Ağaçları taradı. Birkaç metre ötedeki bir çift dal gözüne çarptı. Biriken kumaşlara takılmamaya çalışarak Rhaego büyüklüğündeki çarşafı alıp ağaçlara doğru ilerledi, adamın paketlediği ipi çıkardı ve olabildiğince yükseğe uzandı. bir uzva doğru olabilir.

Parmakları pürüzsüz kabuğuna değdi ama ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Birden başının üzerinde siyah pençeler ve yemek tabağı büyüklüğünde eller belirdi. "Bakabilir miyim, küçük dişi?" Aurora yüzünü yukarı kaldırdı ve Rhaego'nun ona baktığını gördü. Kahretsin, çok iriydi ve ona ne zaman *küçük dişi dese*...

Başını hülyalı hülyalı salladı, içi eridi, sonra adamın çalışabilmesi için uzaklaştı. Birkaç metre ötede, nispeten düz bir alana bir battaniye serilmişti. Adamın hazırladığı yaygıyı görünce karnında bir kıpırtı başladı. Kubbeli küçük ikram tepsileri,

ekmekler ve içecekler, diğer bazı faydalı eşyalarla birlikte battaniyenin üzerinde sıralanmıştır.

Yere çökerek adamın atılmış ceketini katladı ve iç geçirdi. Sert poposu ve ağaç gövdesi gibi kalçaları bu pozisyondan mükemmel bir görüş yüksekliğindeydi. Öyle bir yerdeydiler ki romantik olarak bakmanın sorun olmadığı bir yerde, değil mi? Her gün onu işaretlemek ve titreşen elini karnının üzerine, *çok çok* yakınına yerleştirmek dışında ona karşı herhangi bir hamle yapmamıştı.

seyahat etmeyi diledi. Ve şimdi regl dönemi sona ermişti, bu yüzden artık bunu bile yapmıyordu. Bu bir işkenceydi.

"Bu iyi mi?" diye seslenerek gözlerini kıçından ayırmaya zorladı.

"Mükemmel," diye nefes aldı.

Geri çekildi, kollarını kavuşturdu ve ağaçların arasına bir projektör perdesi gibi yayılmış hafif eğri büğrü çarşafı inceledi.

"Gel otur. Bu harika," diye seslendi Aurora ellerini kaldırdığında.

Vücudunun üst kısmı döndü, buruşuk ağzı ve kalkık kaşları çarşafı eğri bırakmaktan duyduğu memnuniyetsizliği ifade ediyordu. Bu fırsattan yararlanarak pelerinini çıkardı ve normalden biraz daha düşük yakasını sergiledi seçmişti.

İfadesi netleşti, ayakları bir anda battaniyeye doğru ilerledi.

Bir cazibe gibi, içten içe övündü.

Getirdiği atıştırmalıkları yerken gökyüzü kararıyordu. Arada bir Aurora yükseliyor ve

Akşam için yenileri uyandıkça etraflarını saran bitkiler ve böcekler. Çarşafın önüne bir ışık yerleştirdi ve sictiana'yı çekmek için beyaz kumaşı aydınlatarak çalıştırdı, sonra Rhaego'ya döndü.

Battaniyenin üzerine resmen oturdu. Sırtı dik.

Aurora ağzına jelatinimsi bir şekerleme attı ve onu tararken çiğnedi. Onu bir ton ağırlığındaki bir çantayla dağa taşımış, sonra da ormanda dolaşırken onu takip etmişti.
neredeyse gördüğü her şey dikkatini dağıtıyordu. Neden hala her an ayağa fırlamaya ve daha fazlasını yapmaya hazır görünüyordu?
ev işleri? "Neden yeleğini çıkarmıyorsun?"

Rhaego yumuşak atletini örten güzel ama sert kumaşa baktı.

"Bir süre burada kalacağız." Battaniyenin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve diz çökerek ona doğru yürüdü. "Sen daha çok rahat."

Ayrıca sana sarılmayı ve göğsünü hissetmeyi çok isterim.

Sanki bunu hiç düşünmemiş gibi ağzı aşağıya doğru döndü. Yavaşça, yeleğini bir arada tutan tokaları açtı ve silkelenerek yeleğini çıkardı. Kumaş adamın iri göğüs kaslarını sıkıca sararken Aurora dudağını ısırdı.

"Daha iyi mi?"

"Eğer seni rahatsız etmiyorsa, evet." Omuzlarını açtı ve dirseklerinin üzerine yaslandı.

Aurora yaklaştı. "Bu beni neden rahatsız etsin ki?"

Bir cevabı yoktu, o yüzden omuz silkti. Koyu renk saçlarından bir tutam boynuzunun üzerine düştü ve parmakları onu taramak için kaşındı.

"Rahatlamanı istiyorum," diye ısrar etti ve onun arkasına oturana kadar dizlerinin üzerinde yürüdü. Adam onu izlemek için bir dirseğinin üzerine dönmüştü, o da çarşafı işaret etti. "Gözlerimizi dört açmalıyız. Artık hava yeterince kararmaya başladı. Saçını okşamamı ister misin?"

Rhaego'nun bakışları genişledi. "Sen... bunu yapmak zorunda değilsin."

"İster misin?" Aurora ellerini hazırlık için kaldırarak bastırdı.

Adam yutkundu, kadının parmaklarına bakarken yüz ifadesine bir özlem duygusu sızdı. "Evet."

Aurora sırıttı. "O zaman arkanı dön."

Yavaşça kadının dediğini yaptı ama kasları gergin kalmaya devam etti.

Bakalım bunu düzeltebilecek miyiz, diye düşündü, parmaklarını boynuzlarının arasındaki kafa derisinde gezdirirken.

İçinden mırıltıyla karışık bir inilti döküldü. Bu ses doğrudan kadının kalbine sıcak bir zonklama gönderdi. Acaba sevişirken de böyle sesler çıkarır mıydı?

Bu düşünceden sıyrıldı ve parmaklarını onun kalın, yumuşak saçlarında gezdirmeye odaklandı. Masaj yaparken içinde zafer ve uyarılma duyguları bir arada savaşıyordu.
Parmaklarıyla kaşıdı ve fırçaladı, boynundaki trisepslerini titreten sıkı noktaları keşfetti.

Kadın çalışırken, adamın misk kokusu havayı delip geçti, ağır ve zengin. Koku sarhoş ediciydi. Kendini durduramadan şakaklarına masaj yapmaya başladı. Göz kapakları uzun zaman önce kapanmıştı ama parmaklarını boynuzlarının altındaki esnek derinin üzerinde gezdirirken nefesinin kesildiğini gördü.

Misk yağlı ya da yapışkan değildi. Aşırı nemlendirilmiş cildi bir kenara bırakırsak, onun
bir şey üretmiyordu. Ama yumuşak, mumsu bir madde parmaklarını kapladı.

Maddeyi saçlarının daha pürüzlü kısımlarına işledi. Her seferinde daha fazla topladığında, başı biraz daha eğildi ve göğsünün sıcaklıkla çarpmasına neden oldu. Bacak bacak üstüne attı ve başını kucağına yaslaması için yönlendirdi.

Rhaego ilk başta direndi, ateşli gözleri parlayarak açıldı, boynundaki tendonlar yukarıda kalmak için zorlanıyordu.

"Sakin ol," diye fısıldadı.

"Emin misiniz? Bu tür bir ilginin alışılmadık olduğunu kabul etmeliyim." Boğazı düğümlendi, çenesi gerildi.

"Hoşuna gidiyor gibi görünüyor," diye işaret etti.

Adam sevindi. "Çok fazla."

Aurora kıkırdadı, favorilerinden kulaklarının etrafına, oradan da kafatasından boynuna doğru bir yol çizdi. Göz kapakları düştü. "Endişelenmeyi bırak." Öne doğru eğilerek alnının ortasına, sert kaşlarının arasına bir öpücük kondurdu ve başını tekrar aşağı çekti. Bu sefer adam buna izin verdi.

Başı o kadar büyüktü ki boynuzlarının sarmalı kalçalarını çevreliyordu. Mırıltısının titreşimi kalçalarına vuruyor, onu çok hassas yerlerinden gıdıklıyordu. Kız denedi

görmezden geldi, ama çalıştıkça karnındaki düğüm daha da sıkılaştı.

Böyle boşalabilir miydi? Kemik iletimli orgazm mı?

Aurora iç yanağını ısırdı. Kendini kontrol altına alması gerekiyordu. Sonunda rahatlamıştı, gözleri kapalıydı, öpülesi dudaklarında hülyalı bir gülümseme oynaşıyordu. Öpmek istediği dudaklar...

Kesin şunu!

Dengesiz nefeslerini kontrol altına almaya çalışarak bakışlarını başka yöne çevirdi. Güve kapanı. Bu güzel olurdu, dikkatini dağıtmak kolaydı. Ancak Aurora'nın bakışları çarşafa ulaşamadan başka bir şey dikkatini çekti ve tüm havası ciğerlerinden dışarı fırladı.

Bu açıdan, adamın vücudunu doğrudan görebiliyordu ve gördüğü şey yüzünü ve göğsünü kızarttı. Pantolonunun sert kumaşını zorlayan, o güne kadar gördüğü en büyük şişkinlikti. Beyni bunu tam olarak algılayamıyordu ama seksi kesinlikle algılayabiliyordu.

Erimiş sıcaklık, sanki güvence çığlıkları atıyormuş gibi çekirdeğine doldu. *Her şey yolunda! Seni süper kaygan yapacağız! Onu alt edebiliriz! Gördün mü?*

"Aurora." Kızın dikkati ona kaydı. Uyarılmışlık ve şaşkınlık seline kapılmıştı, bakarken yakalandığı için utanacak kadar sağduyulu bile değildi. Adamın alev alev yanan gözleri onu delip geçti.

Başını kaldırmaya çalıştığında, sonunda kendini toparladı. Hiç düşünmeden onu boynuzlarından tuttu,

Hatasını bir saniye geç fark etti. Vücudu titredi, başı kadının pençesine doğru eğildi.

Bırakmalı. Gerçekten yapmalı. Ama öte yandan.

Adam tahrik olmuştu, bir uydu bunu görebilirdi. Ve *kadın da* açıktı.

Ve eğer ikisi de tahrik olduysa ve bir şekilde çıkıyorlarsa, o zaman neden dursun ki? Zihni ona tıslayarak, en son cesur davranıp onu öptüğünde, adamın kelimenin tam anlamıyla bir silaha uzandığını hatırlattı. Dudaklarını yaladı.

Ama elleri hâlâ onun hassas boynuzlarını tutuyordu. Ve onları çekip çıkarmıyordu.

Aurora dudağını ısırarak avuçlarını boynuzlarının üzerinde gezdirdi, parmakları pürüzsüz çıkıntıların üzerinde kayıyordu. Sivri uçlara ulaştığında parmaklarını birbirine geçirdi, sonra yavaşça vurmaya yeniden başladı, gözleri yüzü ile leğen kemiği arasında gidip gelerek kılıflı sikinin
hareketleriyle sıçradı. İç çamaşırında nem birikmişti.

Ellerinin bir sonraki geçişinde tutuşunu sıkılaştırdı.

Rhaego onun algılayabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde ayağa fırladı ve dört ayak üzerinde dizleri kızın dizlerine değecek şekilde kıza doğru dönmeye başladı. Artık karanlıktı ve başı Yıldızlı gökyüzü tarafından aydınlatılmıştı, ama gözlerindeki ateş o kadar şiddetli parlıyordu ki, loş pembe bir ışık yayıyordu. Elleri hâlâ
boynuzlarının olduğu yerde havalandı.

"Durmalısın," diye homurdandı. Ama kelimeler ona binlerce küçük iğne gibi batarken bile, vücudunun üst kısmı sallanıyordu

Ona doğru yaklaştı ve parlayan bakışları vücudunda gezindi.

Aurora eğildi ve yüzleri sadece bir nefeslik mesafeye gelene kadar aradaki mesafeyi kapattı. "Neden?"

"Sıcaklığa çok yakınız," diye homurdandı, bakışları onun dudaklarına kaydı. "Kontrolü kaybetmek istemiyorum."

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Bu yüzden mi beni öpmüyorsun?"

Boğazından bir inilti döküldü, kaşları acı çekiyormuş gibi kıvrıldı. "Denemek için *can* atıyorum, küçük geyik. Ama bu uygulama bana yabancı ve ağzının tadının beni ateşler içinde bırakacağından endişeleniyorum."

Aurora'nın her santimi aşırı ısınmıştı. Yumuşak elbisesi sürtünüyordu ve derhal çıkarılması gerekiyordu. Titrek bir şekilde
parmağını adamın ağzının suyunu akıtan çene çizgisinde gezdirerek, "Sana güveniyorum," diye fısıldadı.

Ani bir hayal kırıklığı hırıltısı onu irkiltti. "İstemiyorum."

Başını eğip yanağını, boğazını, sonra da omzunun çıplak kıvrımını okşadı. Göz kapakları titredi.

Elbisesinin kumaşı inciklerinin üzerinden kaydı ve adamın sıcak parmakları dizine dokunduğunda sıçradı. Adam avucunu kızın dizine doğru sürüklerken pençeleri kızın derisini hafifçe sıyırdı. Yukarı doğru, sıcak nefesi boynunu ısıtıyor ve başını döndürüyordu.

Aurora ne kadar çaresiz göründüğünü umursamadı. Ellerini arkasına koydu ve ona sınırsız erişim sağlamak için uyluklarını açtı. Rhaego cevap olarak hırladı, pençeleri iç uyluğunu sıyırdı. Çok, çok yakındı.

Adam kocaman parmak eklemini külotunun üzerinde gezdirip amının dikiş yerinin izini sürdüğünde, içinde tuttuğu inilti dışarı fırladı. Dili boğazına doğru kaydı, böylece

Sıcaktan kavruldu ve tüm düşünceler aklından uçup gitti. Geri döndüğünde, cinsel organındaki soğuk havayı fark etti ve şunu anladı
iç çamaşırını kesmişti.

"Ne kadar küçüksün, küçük cadı?" diye homurdandı, kulağının altındaki hassas deriyi ısırarak. "Öğrenelim bakalım."

Cevap olarak sadece zayıfça inleyebildi ve ona daha fazla erişim sağlamak için boynunu eğdi. Pençelerinin keskin uçları onları geri çekerken kayboldu. Nefesi kesildi, kalbi
Rhaego kocaman bir parmağını girişine bastırırken kekeliyordu. İniltisi tam olarak hayal kırıklığına uğramış değildi, daha çok sıkıntılıydı. Daha da içeri bastırdı ve bunu yaparken ağzını kızın alev alev yanan teninde gezdirdi. "Beni kızgınken alamazdın, güzelim." Dişlerini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Henüz değil."

Aurora kalçalarını salladı, sanki onun yanıldığını kanıtlamak istercesine kendini daha fazla soktu. Onun gülümsemesini kulağında hissetti. O
Parmağını tamamen içeri daldırdı ve duvarına çarptı. Kadının iç kasları adamın etrafında sıkıştı ve adam tekrar inledi.

Konuşmaya çalıştı, bunun çok fazla olduğu için değil, *daha fazlasını* istediği için olduğunu açıklamaya çalıştı, ama tutarlı bir şey söyleyemedi. Adam hareket etmeye başlamıştı, parmağı yavaş ve kasıtlı darbelerle girip çıkıyordu.

"Güzel," diye homurdandı ve kadının titremesine neden oldu. İkinci parmağını da birincisine katılması için zorladı. Sokması nefesini kesti
tekrar yakaladı. "Benim için nefes al," diye emretti ve boştaki eliyle ensesindeki saçları avuçladı.

Aurora nefes almaya odaklandı, kalçaları onun daldırdığı parmaklarıyla aynı anda sallanıyordu.

"Aynen böyle." Başını saçlarından geriye çekti, üçüncü bir parmak eklemeye çalışırken girişindeki yanmayı gizlemeye yardımcı olan hafif bir acı. "Seni germem gerekecek, küçük geyik."

İnledi, göğsü her zor nefes alışında çökerken titriyordu.

"İlahi kokuyorsun," diye gürledi, okşayabildiği kadar okşadı, sonra biraz daha itti. "Sadece biraz daha, sonra boşalmana izin vereceğim." Sözleri kulağına doğru üfledi. "İhtiyacın olursa bana tutun."

Yavaş bir hamleyle parmaklarını derinlere daldırdı ve iç duvarlarına bastırarak onları genişlemeye zorladı. Aurora nefesini tutarak adamın kolunu kavradı ve kalçalarını oynattı.

"Olduğun yerde kal aşkım, sadece biraz daha."

Ama uzaklaşmıyordu. İçinde bir vahşet yükselmişti. Daha fazlasını istiyordu. Onun okşamalarını, dilini, saçlarını tutuşunu ve hırıltılı rehberliğini. Sadece onu memnun ettiğini söylemesi için kendini ikiye ayırmaya hazırdı.

"Daha fazla," diye mırıldandı, yalvaran bakışları onunkilerle buluştu. "Lütfen."

Dünya kararmış gibiydi ya da belki de gözlerindeki kırmızı öylesine parlıyordu ki diğer tüm ışıkları gölgede bırakıyordu. Adamın eli kadının kalçalarının arasından kaydı ve kadın paniklemiş ve boş bir şekilde haykırdı. Adam sırılsıklam parmaklarını elbisesinin yakasına doladı ve aşağı doğru çekerek yırttı.

Göğüsleri dar korsajından taşana kadar kumaşın üzerinde kaldı.

Meme uçları gece havasında gerginleşti, kendi uyarılmasından kaynaklanan serin ıslaklık çizgileri göğsünü kapladı.

parmakları dokunmuştu. Rhaego açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi baktı. Onun bakışlarını karşıladı, gözleri kıpkırmızıydı. "Çok baştan çıkarıcısın, cadı. Sikimin bezini uyandırdın."

Boğuk bir ses boğazına takıldı. Nerede bezi vardı?

Elini pantolonunun kemerinin altına soktuğunda nabzı vücudunun her santiminde zonkluyordu. Kendine dokunduğunda göğsüne doğru ağır bir nefes verdi. Aurora başka tarafa bakamadı.

Ama sonra elini geri çekti ve boynuzlarındaki miskten daha kaygan, parlak bir madde parmaklarını kapladı. Kadının dizlerini olabildiğince açıp iç bacaklarına çarpmasına neden olan yavaş bir hareketle başparmağını bir meme ucundan diğerine geçirdi ve sert tomurcukları miskiyle parlattı.

Aurora'nın bir sonraki nefesi kararsızdı ve bir sesle kesildi. inledi çünkü misk... karıncalanmıştı. Soğuk gece havası misk kokusuna çarparak hissi artırdı. Ne
Vücudu ne tür bir sihirli madde üretebiliyordu?

Bilimsel zihni bunu düşünmek için daha fazla zaman bulamadan, parmaklarını zonklayan seksinin içine geri soktu. Kadın
lezzetli acıya karşı dişlerini sıktı. "Nasıl dokunulmaktan hoşlanırsın, küçük dişi?" Kaygan başparmağı klitorisinin üzerinde kayarak omurgasına kıvılcımlar gönderdi. Miskiyle dokunduğu her nokta ısınmaya ve karıncalanmaya başladı. "Bana o güzel gözlerini göster." Kız hemen itaat etmediğinde, beyni çok yavaş çalıştığından, adam onun saçlarını sıktı.

Kafa derisindeki çimdik onu yatıştırmaya yardımcı oldu ve ona baktı. Adamın nefesleri ağır ve düzensizdi, bakışları sanki onu inceliyormuş gibi ona kilitlenmişti. "Bunun gibi mi?" Başparmağı klitorisinin üzerinde doğrudan bir yol izleyerek tekrar kaydırdı ve kalçaları büküldü. Dili bir dişe dokunmak için kalktı, kaşları konsantrasyonla aşağı indi.

Ona cevap vermek için kelimeleri çıkarmaya çalıştı ama başaramadı.

Klitorisi vızıldıyor, başını döndürüyor ve seksini uyarılmayla dolduruyordu. Başparmağı keşfetmeye, sürtünmeye, fiskelemeye ve akıl sağlığının sınırlarını test etmeye devam ederken, üç parmağı onun çekirdeğinde gerilerek yerinde tutuldu,

boğum boğum.

Ama sonra başparmağının pedi klitorisinin başlığının üzerinde doğru miktarda basınçla dolaştı ve gözleri

geriye yuvarlandı, omurgası dokunuşa doğru eğildi.

"Ah. Demek öyle," diye mırıldandı Rhaego, tekrar yaptı ve aynı tepkiyi aldı. "Bunu yaptığımda amın titriyor."

Aurora eteğini tuttu, karnı sıkılaştıkça, gerçekten yıkıcı bir orgazm oluşurken, kıvrılmış kumaşı daha yukarı çekti.

"Daha fazlasını kaldırabilir misin, küçük dişi?"

Aurora nefes alıp alamayacağını değerlendirmeden önce başını salladı ve soluk soluğa, "Evet," dedi.

Rhaego inledi, başı göğüslerine doğru eğildi. "Sen gerçekten de mükemmel bir yaratıksın, değil mi?" Dilini kızın sert meme ucunda gezdirerek boğazından bir çığlık kopardı.

"Sende kendimin tadını alabiliyorum," diye homurdandı. Ve sonra... mırıldandı ve yıldızlar gökyüzünden göz kırptı.

Göbeğinin içindeki etin her santimine dokunan parmaklarından, klitorisinin etrafında dönen başparmağına ve meme ucunun üzerinde kayan diline kadar, mırıltı çınlıyordu. Sanki elektrik zevkiyle ateşlenmiş gibiydi. Kızın eli, uçup gitmesini engellemek için boynuzunu kavramak üzere dışarı fırladı. Ne kadar sert olursa olsun
nefes alamamaya çalıştı.

"Bir cadı geldiğinde nasıl görünür?" diye homurdandı, ensesinden kavrayarak yüzünü ona doğru çevirdi. "Göster bana, küçük geyik."

Ve yaptı da.

Sanki sadece onun emrini bekliyormuş gibi, ecstasy içinden patladı, omurgasını eğdi ve ayak parmaklarını kıvırdı. Orgazmı doruğa ulaşıp ne kadar sürdüğünü bilmediği bir şekilde devam ederken boğazından en kaba sesler döküldü.

Bittiğinde, sıcak bir memnuniyet havuzuna yığıldı, kemikleri sıvılaştı ve zihni kendi başına bir tencere deralja içmiş gibi bulanıklaştı.

"Büyüleyici," diye fısıldadı, bir meme ucunu ve ardından diğerini öptükten sonra elbisesini gece için hazinesine sokar gibi geri çekti.

Adam elini ağzına götürüp her bir boğumdan aşağı doğru yalayarak iniltili bir mırıltı çıkardığında Aurora henüz kendine gelebilmişti.

Bölüm 30

Rhaego'nun içinde tatmin ve ihtiyaç savaşıyordu. O an için ateşi yatışmıştı. Ona dokunmak ve zevk merkezini misk kokusuyla işaretlemek, onun
Boynuzlarını okşadığında neredeyse kaybettiği kontrolünün bir kısmını.

Ama yine de her yeri ağrıyordu. Aleti ve boynuzları zonkluyor, taşakları ağırlaşıyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Koku bezi bile
Şaftının üst kısmı harekete geçmişti ve sıcağın hemen öncesine kadar harekete geçmemesi gerekiyordu.

Bütün karanlık dürtüler onun içine girmesini istiyordu. Ama kız onu başka hiç kimsenin etkilemediği bir şekilde etkiliyordu ve bu onu korkutuyordu. Kanalı sıkıydı ve parmaklarına iyi dayanmış olsa da, ateşin sancıları içinde ne olacağından endişeleniyordu.

Beklemek ona ağrıyan bir aletten başka bir şeye mal olmayacaksa, birlikte ilk kez yattıklarında acı değil mutluluk çığlıkları atmasını sağlamak için bu bedeli seve seve öderdi. Bakışları onun sert muamelesinden dolayı kollarındaki gözyaşlarına takıldı ve endişeleri doğrulandı. Elbisesini bu kadar sert çektiğini hatırlamıyordu.

Aurora'nın nefesi hâlâ derin ve kararsızdı, çünkü aldığı zevk dağılmıştı. Rhaego onun yanına uzandı, başı
eliyle destekledi. Bakışlarını saygılı mı tutmalıydı yoksa onun kızarmış, titreyen göğsünü ve
Buruşuk saçlar mı?

Göz kapakları açıldı ve gülümsedi, başını eğerek ona baktı, memnun olmuştu. Ona ne olacaktı

Onu her gün o memnun sırıtışıyla onurlandırsaydı, benlik duygusu nasıl olurdu? Etrafta şişmiş bir ego ile dolaşır mıydı?

"Bu konuda *kesinlikle* iyisin," diye nefes aldı ve onun duruşunu yansıtmak için yan döndü.

Rhaego şişti. Ne yazık ki, egosu onun övgüsü altında acı çekecekti. "Ne zaman ihtiyaç duyarsanız hizmetinizdeyim."

"Bunu aklımda tutacağım." Sırıtışı muzipleşti ve ona doğru yaklaştı. "Ama önce..." Parmakları göğsünde gezindi, sonra aşağı indi. Ateşi alevlendi,
heyecan içinde kükrüyordu.

Onu durdurmak için bileğini yakaladı, zihni şimdiden avucunu başının üstüne sıkıştırmasını istiyordu. Ya kendini kaybederse, ağırlığını doğru düzgün desteklemeden onun üzerine yuvarlanırsa?
Ya pençeleri tutkunun sıcaklığıyla uzandıysa ve
tatlı tenini kazıdı mı? "Bu gece olmaz," diye homurdandı. Sanki ateşi yükseliyormuş gibi boynuzlarında şiddetli bir ateş püskürdü. öfke nöbeti geçiriyor.

"Ne?" Aurora da aynı şekilde dehşete düşmüş görünerek karşı çıktı. "Bu hiç adil değil."

Rhaego acı dolu bir kahkaha attı. Evrende kendini nasıl olmuştu da bir anda geri çevirdiği bir durumun içinde bulmuştu? Hayallerindeki kadın mı? Tanrıça tarafından gönderilmiş, gün ışığı gibi tadı olan ve ona bir tür kahraman gibi davranan bir hayal. Akıllara durgunluk veriyordu. Yine de buradaydı.

Elini onun yanına koydu. "Önce kendimi sana karşı uyuşturmam gerek."

Yüzü buruşmuştu, bu onda gördüğü ilk gerçek kızgınlık belirtisiydi. "Ne kadar süre için?"

Sözlerinde bir sızlanma belirtisi vardı. Gelini ona dokunmak, ona zevk vermek için sabırsızlanıyordu. Rhaego gökyüzüne baktı, güç için yıldızları çağırıyor.

"Tamam, tamam," diye inledi. "O zaman sadece bir öpücüğe ne dersin?"

Kafasını kaldırdı. Bu akıllıca değildi. Ama ona bir şey için izin vermek zorundaydı. Kırılmadan önce yalvarmalarına ancak bu kadar dayanabilirdi. Ve öpüşmeyi çok merak ediyordu. "Çabuk mu?" diye sormak için kendini zorladı.

Hevesle başını salladı ve yaklaştı.

Omzuna sert bir el koyarak onun hareketlerini durdurdu. "Ve başka dokunmak yok."

Aurora bunun üzerine suratını astı, kaşları öfkeyle çatıldı ama sonunda içini çekerek, "Peki," dedi.

Kadın kalkıp aralarındaki mesafeyi kapatırken kalbi küt küt atmaya başladı. Nefesi önce dudaklarına çarptı, heyecan
Ağzı onunkinin hemen üzerinde gezinirken gözleri parlıyordu. Gözlerini kapattı. Rhaego nedenini anlamadı. Ama sonra dudaklarını onunkilerin üzerine koydu ve anladı.

Rhaego bu yeni hissin içine gömüldü, gözleri hiç düşünmeden kapandı. Yumuşak dudakları onunkilere değdi, neredeyse masaj yapıyordu ve o da onun hareketlerini taklit etti. Pençeleri
Çıkardığı tehlikeli iç çekişle üzerinde yattıkları battaniyenin içine gömüldü. Ateşi yükseldikçe panik arttı, zihni bulanıklaştı, ama tam zamanında ayrıldı, nazik bir
yüzünü aydınlatan bir gülümseme.

Rhaego nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalıştı.

"Gördün mü?" Işıl ışıl parlıyordu. "Herkes güvende. Her şey... öyle..." Bakışları dondu, başının üzerinde bir yerde asılı kaldı. Döndü

ve çırpınan büyük kanatlar yanağını gıdıklayıp uzaklaşırken irkildi.

İkisi de ayağa kalktı ama beyaz bir parıltı daha onu kıvrandırdı.

"Hepsi senin üzerine iniyor." Aurora şaşkın sırıtışını parmaklarıyla örtüyor, bakışlarını etrafta gezdiriyordu.

"Bu, uh..." Rhaego'nun omuzları kulaklarına doğru kalktı, yüzü utançla kızardı. "Bu benim miskim. Bu oluyor
bazen."

Aurora'nın dudakları sırıtmasını engellemek için mühürlendi. "Ateşe giden pervaneler gibi," diye mırıldandı.

"Normalde sadece orada burada başıboş dolaşan bir böcektir ama..." Bir çift kanat daha gözlerinin önünde süzülüp kucağına konunca irkildi. "Bu gece bezlerimden normalden daha fazla misk çektin."

Ağzı bir karış açık kalan Aurora ellerini kaldırdı, üç tane bozulmamış sictiana yerleşmişti. Soluk kanatları çırpınıyor, sonra sırtlarına doğru gevşeyerek güzel yanardöner desenler sergiliyordu. "Bu tüm Tuvastan'lara olur mu?"

Rhaego saçlarını salladı ve küçük bir sictiana patlamasının uçuşmasına neden oldu. "Bazıları diğerlerinden daha fazla. Miskimizin bileşimi buna karar verir."

Aurora sictiana'yı göz hizasına getirdi. "Hah. Sivrisinekler gibi."

Elini kaldırdı, çarşafın yönünü gösterecek şekilde çevirdi, sonra hafifçe üfledi ve sictiana'yı uçup sürüsüne katılmaya ikna etti. Çarşafa baktı, sonra bir

İki kez. Bir böcek sürüsü, sictiana ve benzerleri, soluk kumaşın üzerinde dinleniyordu.

Rhaego ayağa kalktı ve iri gözlü Aurora'ya elini uzatarak onun da aynısını yapmasını sağladı. Kadın ayağa kalktıktan sonra da bırakmadı ve adamın karnı takla attı. Kapıya yaklaştılar el ele tutuştular ve inanılmaz yaratık koleksiyonu karşısında hayrete düşerek durdular.

Aurora'nın gece boyunca böcekleri incelemesini göğsü dolu ve siki ağrıyarak izledi. Hatta utangaç bir şekilde, onları tutabilmek ve daha yakından görebilmek için miskini yem olarak kullanıp kullanamayacağını bile sormuştu. Sonunda göz kapakları ağırlaştı ama

Kendisini eve getirmesine izin vermeyi reddetti, bunun yerine battaniyenin üzerine uzanıp göğsüne kıvrıldı.

Rhaego daha önce hiç bir kadınla yatmamıştı ve hareketsiz kalıp kendisini bir yastık gibi kullanmasına izin verip vermeyeceğini tam olarak bilmiyordu. Ama onun kararsızlığını görünce gülümsedi ve kolunu kendine doğru çekti,

Göğsüne daha sıkı sarıldı.

Kalbi göğüs kafesine sığmayacak kadar büyüktü, gözlerini olabildiğince uzun süre açık kalmaya zorladı, kollarında güven içinde uyuyan Aurora'nın görüntüsünü asla unutmak istemiyordu.

Ya bunu kaybederse?

Ya onu Tuva'dan çıkaramazsa?

Ya da... Ya hiç denemezse? Kaçmaya çalışmazsa, başarısız olamazdı. Başarısız olmasaydı, sürgüne gönderilmez ya da yakalanıp bir hapishane gemisine gönderilmezdi. Geliniyle evliliğini bitirebilir ve hayatını burada, Tuva'da onunla mutlu bir şekilde yaşayabilirdi.

Suçluluk duygusu boğazını ekşitti. İşte tam da bu yüzden henüz hiç izi yoktu. Böyle düşünceler.

Daha o sabah Verakko, Marsol'un durumu kötüleşiyordu. Bir panik nöbetinin ardından Zentithro'daki görevinden alınmıştı. Ani bir çılgınlıkla bağırmış ve ekibiyle savaşmış, muhtemelen doğrudan Diana'ya yüzmek için okyanusa kaçmaya çalışmıştı.

Onu zar zor yakalamışlardı. Onun gelişmiş gücü ve İşaretlerini aldıktan sonra kazandığı hız yakalanmasını zorlaştırmıştı. Onu zapt etmek için üç erkeğe ihtiyaç duymuşlardı ve ayıldığında, olayla ilgili hafızası belirsizdi. Görevden alındığını söylemek yeterliydi. gözetim altında hapsedildi. Bu kasvetli bir durumdu ve zaman geçtikçe daha da kötüleşecekti. O Şimdilik istikrarlı, ama bu ne kadar sürer?

Marsol ve Diana'yı bu kadar kolay terk eden Rhaego'ya Tanrıça neden eşini bahşetsin ki? Onu bu göreve atadığından emindi. Ve Aurora neden kalbini böyle bir şey yapabilecek iğrenç bir yaratığa versin ki?

Bölüm 31

Aurora yumruğunu havaya kaldırdı, bir aşağı bir yukarı zıpladı ve neredeyse ağzındaki kek lokmasıyla boğuluyordu. Bu
Lezzetli. Doku, mükemmel. Lezzet, mükemmel. Sihirli mi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Sessizce, günlerdir yarattıklarına büyü enjekte ediyordu.

Bazen şans ya da korunma için denerdi, ama her zaman, her zaman aşkı hayal ederdi. Ne zaman Rhaego odada olsa ve sessizce niyetine odaklansa, tatlı düşünceleri teşvik etmek için tatlı adlemia parçaları ve çekmek ve bağlamak için cloriticen kök tozu karıştırsa, kızarırdı.

Küçük test kekine baktı, sonra saçlarını kulağının arkasına attı ve üst kattaki Rhaego'dan bir işaret olup olmadığını dinledi. Hiçbir şey duymayınca pastaya doğru eğildi, elleriyle etrafında daireler çizdi ve fısıldadı, "Umarım
ancak kalpler istekliyse gerçekleşir."

Aurora onun kalbinin istekli olduğunu ve sihrinin teşvikine açık olduğunu düşünüyordu. Zaten ona güven ve şifa vermesi için büyülenmiş yiyecekler sunuyordu ama işin içine aşk girdiğinde büyükannesi bu küçük uyarıyı unutmaması konusunda uyarmıştı.

Ellerini silerek pastasını tabakladı, paketlediği deralja tenceresini aldı ve merdivenlerden hızla çıkarak iblis erkek arkadaşını aramaya başladı. Bugün ulaşmaya çalıştığı tek hedef aşk değildi. Yeni malzemeler keşfettikçe aklında başka bir fikir oluşmaya başlamıştı.
Öğle yemeği yarın olduğu için daha fazla zaman kaybedemezdi.

Onu dışarıda volta atarken ve telsizinden biriyle konuşurken buldu. Sanki onun orada olduğunu hissetmiş gibi döndü ve onu gördüğünde gözleri parladı. *Lanet olsun.* Eğer onun kalbi istekli değilse, o zaman onun kalbi de paramparça olacaktı.

İnlerinin akıntısı boyunca kıvrımlı yosunlardan oluşan yumuşak bir alan seçerek eşyalarını yerleştirdi ve beklemeye başladı.

"Koordinatları ayarladınız mı?" Rhaego sordu, sonra konuştuğu kişi cevap verince durakladı. "Kim olacak
nokta?" Kaşları çatıldı ve başını sallamadan önce kaşlarını ovuşturdu. "Anlaşıldı."

Aurora planını yeniden düşündü. Bugün onun üzerine daha fazla yük bindirmesine gerek yoktu. Zaten çok fazla şeyle uğraşıyordu. Kim oluyordu da böyle bir göreve yardım edebileceğini düşünüyordu?

Adam ona doğru yürürken yüzünde gergin bir gülümseme belirdi ve kadının kalbi sıkışmaya başladı. "Elinde ne var?" diye sordu ona bakarak.

"Aslında önemli bir şey değil. Endişelenmeyin." "Pastanı

mükemmelleştirdin mi?" Büyük bir sırıtış yayıldı
yüzünde. Çömeldi, pastayı inceledi ve kokladı. "Başardın." Adam ona gülümsedi ve kadın sanki parlıyormuş gibi hissetti. Kalçasının yanındaki deralja piposunu eline alarak sordu. "Peki ya bu?"

Aurora yutkundu. "Birlikte sigara içebileceğimizi düşünmüştüm. Kutlamada," diye ekledi, kalbi hızlanmıştı.

Çekilmiş kaşlarıyla zamanı değerlendirir gibi gökyüzüne baktı. "Daha erken," diye yorum yaptı, tam olarak karşı çıkıyormuş gibi görünmüyordu.

Aurora'nın kanıtlaması gereken kısım buydu, bu yüzden ona yaklaştı, öne doğru eğildi.
müstehcen ya da tamamen masum olarak değerlendirilebilir.
"Bugün yapman gereken başka bir şey var mı? Bu pastayı paylaşmamızı ve sigara içmemizi istiyorum. Burada birlikte geçireceğimiz son günün tadını çıkaralım," diye ekledi ve araya hüzünlü bir gülümseme sıkıştırdı.

Rhaego'nun gözleri yumuşadı. "Bu güzel olurdu. Benim de bazı hazırlıklar yapmam gerekiyor ama birkaç saat ara verebilirim."

Deralja piposunu çalıştırdı ve ona uzattı ama kadın eliyle onu geri çevirdi. "Önce sen. Bugün buna benden daha çok ihtiyacın var."

Uzattığı elinin yerinde durması tartışmak istediğini gösteriyordu.

"Israr ediyorum," diye zorladı. Sonunda pipoyu dudaklarına götürdü. Küçük bir nefes çeker çekmez kadın bağırdı,
"Dur!"

Vücudu dikleşti, başı dönerek tehlikeyi taradı.
Ama onun geniş gülümsemesini görünce gözleri şaşkına döndü.
"Nasıl?" diye sordu.

Rhaego'nun kafası bu tuhaf soru karşısında geri çekildi. Düşündü, sonra bir omzunu kaldırdı. "Peki." Tencereye baktı, kaşlarının arasında kırışıklıklar oluştu. "Neden? Olmamalı mı?"

Dizleri birbirine değene kadar ona doğru biraz daha yaklaştı ve boruyu ondan aldı. "Özür dilerim," diye kıkırdadı. "Ama geçen hafta pazardan aldığım quena yapraklarını hatırlıyor musun? Dükkân sahibi yardımcı olacaklarını söylemişti.

Uyu ama onlara dikkat et. Hatırladın mı?" diye tekrar sordu.

Rhaego kaşlarını çattı. "Evet," dedi yavaşça.

"Tencerenin yarısını o yapraklarla doldurdum."

Ağzının kenarı kalkarken bir dişi dışarı fırladı, yüzüne şaşkınlık kazınmıştı.

"Bir farkın kokusunu ya da tadını alabiliyor musun?" "Aurora," diye başladı, "anlamıyorum-"

"Kocalar," diye açıkladı. "Tek yapmam gereken kibarca rica etmekti ve sen de bütün tencereyi benimle paylaşmaya hazırdın ve bahse girerim sigara içmeye devam etmeni isteseydim ederdin, çünkü" -yanakları biraz kızardı- "sen benim kocamsın ve doğal olarak bunu yapmaya meyilli görünüyorsunuz. Sooo..." Dudaklarını yaladı, kalbi hâlâ pır pır ediyordu. "Yani Diana ve Maggie sorduysa..."

Anlamak Rhaego'nun gözlerini döndürdü. Tencereyi kaldırdı, kokladı ve içindekileri yeni bir ilgiyle inceledi. "Onları uyuşturmayı mı amaçlıyorsun?"

"*Teknik olarak* Diana ve Maggie'nin onları uyuşturmasını hedefliyorum. Ama özünde evet."

"Onları bilinçsiz hale getirmeyecek," diye nazikçe açıkladı.

Aurora daha geniş bir şekilde sırıttı. "Hayır. Ama onlara sprey vermenin sorununun, adamların spreyi kullanmaya fırsat bulamadan onları yakalayabilmesi olduğunu söylemiştiniz. Ama yeterince yorulurlarsa, yeterince yükselirlerse ve biraz da dikkatleri dağılırsa, o zaman..." Bir hareketle pastasını avucunun içine doğru çevirdi ve küçük bir uyku spreyi kutusuyla bir torba quena yaprağının bulunduğu oyuk tabanı gösterdi.

"Hepsi sersemlediğinde ve kendilerinden geçtiklerinde, kızlar püskürtün. Bu fikri dün sabah pastam ortasından çöktüğünde buldum" diye açıkladı.

Rhaego kutuyu iki pençesinin arasına aldı ve çenesi bir gerilip bir gevşeyerek çalıştı. Şüphe içinde kıpırdandı. Hiçbir şey söylemiyordu. Neden bir şey söylemiyordu?

Bir şey söylüyor musun?

"Berbat bir fikir, değil mi? Düşündüm de, buradaki tüm erkekler karılarının her istediğini yapmaya bu kadar hevesliyse ve sıcaklar yaklaştığı için daha da hevesliyseler, o zaman belki..."

"Bence işe yarayabilir. Arkadaşlarının böyle bir şey yapabileceklerini düşünüyor musun?"

"Oh, kesinlikle." Aurora derin bir nefes aldı. "Gerçekten iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona sırıttı ve ters çevrilmiş pastayı onun elinden aldı.

ve kokluyor. "Bir erkeğin karısıyla birlikte sigara içme teklifini geri çevirmesi için akla yatkın hiçbir neden olamaz, tabii eğer kendisi içmiyorsa."

"Yapıyorlar," diye hemen onayladı Aurora. "Kızlar öğle yemeğinde bundan bahsettiler ve bunu yaparken farklı pipolar kullandıklarını söylediler, böylece dozlanmış deralja içiyormuş gibi yapmak zorunda kalmayacaklarmış."

"Ve eğer onlar da senin kadar dikkat dağıtıcı olurlarsa, bu plan işe yarayacaktır. Aferin, küçük geyik."

"Harika." Oturduğu yerden ayağa fırladı. "Nereye

gidiyorsun?" diye sordu.

"Daha fazla pasta yapmak için. Şimdiye kadar sadece bir tane yaptım," diye açıkladı.

Aurora döndüğünde kapıya giden yolu yarılamıştı. "Oh, uh..." Ona bıraktığı pastayı işaret etti. "Ben yaptım
Bunu senin için özel olarak yaptım. Umarım beğenirsin." *Ve umarım onu yersin ve bana aşık olup sonsuz bağlılığını itiraf edersin.* Yanaklarındaki kızarıklığı gizlemek için arkasını döndü ve hızla mutfağa geri döndü.

***

Rhaego o akşam yemeğine kadar Aurora'yı bir daha görmedi. Bütün gününü erzaklarını toplayarak geçirmişti.
rotasını planlamak için uçurumun kenarında ve titiz bir
Kaslarının önündeki iş için hazır olduğundan emin olmak için esneme rejimi.

Bir pençesiyle yemeğini karıştırdı, tanıdık endişeli enerji, büyük bir tırmanışa her hazırlandığında yaptığı gibi kanını soğutmak için içeri sızdı.

"İyi değil mi?" Aurora sordu. Yavaşça çiğnedi, gözleri hayal kırıklığıyla kırışmıştı.

"Çok iyi," diye karşı çıktı, büyük bir ısırık aldı. Hazırladığı yemek hiçbir şekilde mükemmel değildi, ama onu bütün gün çalışırken gördüğü ve aklından bir angarya çıkarmak istediği gerçeği, ona sunduğu her yemeği
şimdiye kadar yediği en iyi yemeğe dönüştürdü.

"Gerginsin o zaman?" diye sordu, sanki adamın melankolisi onun da iştahını kaçırmış gibi kendi yemeğini itip kakarak.

Nasıl cevap vereceğini bilemedi. Gergin miydi? Öyle sanıyordu. Önümüzdeki üç gün

sayısız neden ve büyüdüğü yer
Aurora'nın yörüngesindeki her yerde rahatlık çekmeye alışkın olmak çok ama çok uzakta olurdu. "Bir görevden önce gergin olmamak akıllıca değil," diye cevap verdi kayıtsızca.

Eleştirel bakışları ona cevabın tam olarak doğru olmadığını bildiğini söylüyordu ama onun endişelerini yüklenmek istemiyordu.

Aç olmamasına rağmen yemeğinin geri kalanını yutarak ellerini birbirine vurdu. "Şimdi senin planını deneyelim mi?"

İçkisini dudaklarına götürmek üzereyken durakladı. "Planım mı?"

Rhaego başını salladı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve Quena yapraklarıyla akıllıca paketlediği deralja piposunu. "Zaten kendime bir uyku ilacı vermeyi planlıyordum, bu yüzden sağlam ve dinlendirici bir gece geçirebilir." Dönüp durmadığı ve ağrıyan sikini rahatlatmak için birkaç saatte bir uyanmadığı bir gece. "Tekrar uyuyabilmem ne kadar sürer bilmiyorum," diye açıkladı. "Neden planını test etmiyorsun? Bakalım bana doz verebilecek misin?"

"Ah." Bakışları yanan turuncu ufka doğru kaydı. "Şimdi mi?"

"En azından on saat uyumak istiyorum. Phirdo yarın öğleden sonra gelecek. Beni habersiz yakalamanızın ne kadar süreceğine bağlı olarak, bu doğru gibi geliyor
zaman." Tabağını işaret etti. "İşin bitince tabii ki. Oh." Cebinden küçük bir kutu çıkardı. "Sakıncası yoksa *bu* spreyi kullanıyorum. Düşük doz. "Bu spreyi

Diğer insanlara vereceklerimiz ise -eğer işe yararsa- üç kat daha güçlü olacak."

"Tamam." Yavaşça kutuyu aldı. Bakışları masada sabit kaldı, zihni çalışıyordu. "Rhaego," diye başladı, sesinde sıradan bir merak vardı, "odanı görebilir miyim?"

Onun kendisini bu kadar çabuk şaşırtmasını beklemiyordu ve kelimeleri kekeleyerek söyledi. "Ah, evet. Elbette.
Neden?"

Güzel bir gülümsemeyle ona bakarak omuz silkti. "Daha önce hiç görmedim."

Tipik bir koca gibi düşünmeye çalıştı. Bir eş odalarını görmek istese, bunu tuhaf bulur muydu? Belki de. Ama nabzı atan her erkek, bir kadını geri çevirecek kadar aptaldır.
yatak odasına girmek istedi.

Sessizce evin içinde ilerlediler. Teneke kutuyu saklamıştı ama nerede olduğunu görmemişti.

Bir parmağını kaldırarak olduğu yerde durdu. "Aslında seninle orada buluşuruz. Bir şeyler almam lazım."

Rhaego doğası gereği düzenli bir erkekti ama her sabah Aurora'yı görmek için acele ederken odasını ihmal etmişti. Dağınıklığın en kötüsünü düzeltmek için acele etti.

"Çok güzel." Kadının yumuşak sesi kapı aralığından
ona doğru süzüldü. Tam kız içeri bir adım atarken döndü
ve
durdu, ayaklarının üzerinde sallanıyordu, gözleri kayıyordu.
"Whoa." Göğsü genişledi. "Burası çok güzel kokuyor."

Rhaego'nun omuzları geri çekildi. Aurora ne zaman onun kokusundan hoşlandığından bahsetse egosunu sonuna kadar okşuyordu.

Sanki buraya daha önce yüzlerce kez gelmiş gibi yatağın yanına gitti ve üzerine tüneyerek ikinci bir deralja borusu kaldırdı Sonra da dumanı tüten bir kupayı kaldırdı. "Bunu senin için yaptım." Kupayı ona doğru uzattı. Adam bardağa baktı. İyi bir önlem için bu da dozlanacak mıydı? Eğer öyleyse arkadaşlarının kendi başlarına çay yapmayı bildiklerinden emin olmalıydı.

"Sadece çay. Söz veriyorum," diye fısıldadı, elini bir sırrı paylaşır gibi ağzına yaklaştırdı.

Yavaşça bardağı aldı. Kokladı ve
kupanın ağzına bağladığı düğümlü sarı kurdele. Acı kokuyordu ve yüzeyi sanki biraz yağlıymış gibi parlıyordu ama kötü kokan bir şey yoktu.

Tavrı bir an önceki soğukkanlılığına geri döndü. "Biz pipo keyfi yaparken sen de içersin diye düşündüm. Benimle tüttürmek ister misin?"

Rhaego çaydan büyük bir yudum aldı. Alışılmadıktı ama şüpheli değildi. "İsterdim," diye kabul etti uzun uzun.

Tenceresini çalıştırdı ve yanındaki yatağı okşadı.

Onun bir gösteri yaptığını, henüz yapıp yapmamaya karar vermediği bu küçük oyunun nasıl işe yarayacağını gösterdiğini biliyordu. Ama ateşi kabardı
Her neyse. Onu yatağına yatırmış, avucunun içine almıştı.

Çaydan bir yudum daha içtikten sonra piposunu yaktı ve diğer kocaların oturmayacağını düşündüğü kadar uzakta oturarak ona katıldı.
daha yakına davet etti.

Aurora dilini şaklattı, sonra ona doğru kaydı, her küçük adımda tatlı tatlı zıpladı. "Şerefe," dedi

dedi, kendi tenceresini ağzına götürmeden önce tencerelerini birbirine vurarak. Adam makul bir nefes aldı ve kadın güldü. Kadın
tekrar uzandı ve bir parmağını tencerenin tabanının altına yerleştirip yukarı doğru iterken göğüsleri adamın pazusuna sıkıca sürtündü. "Gerçekten mi? O kadar büyüksün ki, bu hiçbir işe yaramaz."

Dürtme nazikti ama yumuşak göğsünün verdiği hisle birleşen kelimeler dikkatini dağıtmaya ve ateşini yükseltmeye yetti ve daha derin bir nefes çekmek için dalgınca pipoyu ağzına götürmesine neden oldu. Çay ağzında hafif kaygan bir tabaka bırakmıştı ve bu da dumanın boğazından aşağıya tahriş olmadan süzülmesini sağlıyordu.

"İyi koca," diye mırıldandı ve dizlerinin üzerine kalkarak onun yanağını öptü.

Rhaego'nun içi kısa devre yaptı. Kuşkuları bir kenara bırakın, o kadar büyülenmişti ki, eğer Rhaego ondan bunu isteyebileceğini ima etse, seve seve tencereyi açar ve içindekileri yerdi.

Etkisini anlamış gibi görünerek sırıttı. Bakışları mekânın içinde gezindi. "Odanı beğendim." Kupasını işaret etti. "Bitti mi?"

İçkinin geri kalanını yuttu ve bardağı kadının uzattığı eline koydu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, kadın ayağa kalkıp boş bardağı masanın üzerine koyarken dikkatini ondan ayıramadı. yatağının başucundaki küçük rafa uzandı ve etrafı incelemeye başladı. Oda kullanışlıydı ama muhteşem değildi. Süslemeye zahmet etmemişti. Çoğu kişi bunu yapmazdı çünkü

kocaların, aynı yatağı paylaştıkları eşlerinin odalarını ziyaret etmeleri gerekiyordu, tersi değil.

Yavaş adımlarla mekânı dolaştı ve her yüzeye yayılmış ekipman koleksiyonuna baktı. O
Bir nefes daha çekerken ona katılmasını söyleyen bir hareketle deralja piposunu ona doğru kaldırdı. O da hiçbir şey düşünmeden yaptı.

Belki de quena yaprakları çoktan çalışmaya başlamıştı ya da belki de her gece onu hayal ederek kendini tatmin ettiği yerde dolaşan narin kokusu zihnini bulandırıyordu. Olduğu yerde durdu ve her ne gördüyse ona geri dönmeden önce omzunun üstünden onu inceleyen bir bakış fırlattı.

Rhaego'nun uzuvları onu ağırlaştırıyordu, bu yüzden sadece iç çekti ve kalçalarından eğilip ona muhteşem arka tarafını sunmasını izledi. Tekrar sigara içti, bu sefer ateşini düşürmek için.

"Bunu sakladın mı?" Geri döndüğünde elinde kırık bir boynuz tutuyordu. Kızın bu boynuzu saklamasından utanç duymalıydı. buldu. Mantıken bunu biliyordu ama umursamayacak kadar rahattı.

"Senin içindi," diye mırıldandı.

Aurora boynuza gözlerini kırpıştırarak baktı ve elinde evirip çevirdi. Ağzı yanlara doğru kıvrıldı ve ona doğru yürüdü. Sallanan kalçaları sanki bir nefes daha çekmiş gibi ona çarptı. İçgüdüsel olarak ya da belki de umutla, onun yaklaşmasıyla dizlerini açtı ve sessizce Tanrıça'ya gelinini bacaklarının arasına adım atmaya teşvik etmesi için yalvardı.

Kadın tam da bunu yaptığında mırıltısı canlandı.

Geniş kalçaları adamın iç uyluklarına sürtündü, gözleri neredeyse onunkiyle aynı hizadaydı. Parmakları onu yakalamak için kaşınıyordu. "Bir şey söyledin." Gözlerini kısarak boynuza baktı. "I

Bayılmadan hemen önce bunu bana uzattığını ve şöyle dediğini hatırlıyorum..."

"Senin için bir adak," diye hatırladı, kelimeler normalden biraz daha yavaş oluşuyordu. "Benim küçük karım."

Yanakları pembeleşti. Bir başlangıçla, aslında onun kalçalarını tuttuğunu fark etti, pençeler geri çekildi ve parmak uçları Belkemiğinin iki yanındaki yumuşak eti yoğuruyordu. Kadın onu durdurmadı. Onun yerine, içine pek bir şey çekmeden zarif bir nefes çekti, sonra da adamın atılmış piposunu kapıp dudaklarına götürdü. Adam içine çekti.

Kıvrılmış boynuzu eğerek ona baktı ve ucunu gövdesine, bıçaklandığı yere bastırdı. "Acıdı mı?" diye nefes aldı.

Görgü kuralları neredeyse unutulmuştu, bakışlarının onun her santimetresinde gezinmesine izin verdi, yakınlığının tadını çıkarıyordu. "Gururumu incitti," diye mırıldandı, burnunu onun boğazına daldırdı ve ciğerlerinde yer kalmayana kadar içine çekti.

"Yatağa uzan," diye yönlendirdi.

Kolları hışımla kadının kalçalarına dolandı ve onu göğsüne yaslanmaya zorladı.

"Beni de yanında götürebilirsin," diye mırıldandı kulağına, adam kıpırdamayı reddedince.

Ateşi yükseliyor, damarlarını ısıtıyordu. Geri çekilen Rhaego hayal kırıklığıyla hırladı. "Küçük dişi, bunu yapmama izin verirsen beni bayıltacak kadar güçlü bir ilaç yok."

Yüzünü köprücük kemiklerinin arasındaki çukura gömdü - burnunun onun yerine göğüslerinin arasında olmasını diledi - son bir nefes aldı, sonra yavaşça kalçalarını kavrayarak onu birkaç adım geri götür.

Bacakları ağır ve hareketleri beceriksizce, kendini yatağa sürükledi ve yastığının üzerine yığılacak kadar uzağa gidebildi. Quena yaprakları işe yarıyordu ama yine de Eğer gerçekten isterse onu püskürtmesini engelleyebilirdi.

Aurora onun yanına uzandı. İşaret parmağını hafifçe kaş kemiğine, sonra burun sırtına, sonra da yanaklarına dokundurduğunda göz kapakları düştü. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her zaman. Her zaman. Asla sormana gerek yok." Konuşurken sersemlemiş başı bir o yana bir bu yana eğildi.

"Yarın için gerginsin. Belli oluyor. Yüzme için mi endişeleniyorsun? Tırmanış için mi?"

Rhaego bunu düşündü, ancak şu anda düşüncelerine tutunması zordu. "Yüzmek yorucu olacak ama endişe verici değil. Tırmanış..." Ona tırmanışın da bir önemi olmadığını söylemek üzereydi -çünkü gerçekte öyle değildi- ama boğazında başka bir gerçek düğümlendi. Birkaç dakika sonra bunu yüksek sesle söyledi. "Babam tırmanırken öldü."

Eli hareketsiz kaldı.

"Bu bir Tuvastan'ın ölebileceği en utanç verici yollardan biri," diye sessizce itiraf etti.

"Çok özür dilerim." Avucunu adamın yanağına dayadı ve alnı adamın alnına dayandığında mırıldandı. "Başka bir yol bulabiliriz. Tırmanmak zorunda değilsin."

"Her zaman biraz korku duyarım ama bu mantıklı bir endişe değil.

Ben mükemmel bir tırmanıcıyım." Bu sözler, doğru olup olmadıklarına bakmaksızın, kendi kulaklarına kendini beğenmiş gibi geliyordu. Aurora aldırmıyor gibiydi.

"Peki, o zaman ne? Yarın için seni en çok ne geriyor? Ben mi?"

"Beni sinirlendiriyor musun?" Alçak sesle kıkırdamasını tutamadı. "Senin yanında zor *nefes alıyorum*."

Sessizlik çınladı ve kapattığını hatırlamadığı ağır göz kapaklarını açmaya zorladı. Başı
eliyle destekliyordu, yüzü onunkinin üzerinde geziniyordu. Kadın kalçasının üzerine uzanmıştı ve adam kadının vücudunun profiline bakarak inledi, avucunu kadının kıvrımlarında gezdirmek için yanıp tutuşuyordu.

Rhaego'nun başı, boynuzlarını yastığa bastırarak olabildiğince yana düştü. O kadar güzeldi ki. Tanrıça gözlerini oluşturmak için gökyüzünden parçalar çalmış ve soluk sabah güneşini saçlarına dokumuştu.

"Başarısız olacağımdan korkuyorum."

İçindeki şüphe yeniden kabardı. Boğazındaki bir düğümden sonra yutkundu.

"Korkarım sizi kazanamayacağım."

Aurora'nın soluk kaşları çatıldı ve yumuşak parmakları adamın şakağından geçip yanağından aşağı indi. "Neden böyle söyledin?" diye fısıldadı.

"Seni yakalamamam gerekiyordu, küçük geyik. Peşinden gitmem gereken Diana'ydı. Ama..." Bakışları kızın yüzünde gezindi, göğsünde acı verecek kadar derin bir özlem oluştu. "Açgözlü bir ruhum var," diye fısıldadı. "Lanetli bir ruh." Rhaego

dudaklarından dökülen kelimeleri anlayamadı. Buna inanmıyordu. Kendisine öğretilen saçmalıklara *aktif* olarak ve yıllar süren büyük bir çabayla inanmamıştı. Peki o zaman bu itiraf neden bu kadar doğru geliyordu? "Beni önemseyenlere bulaştırıyorum. Ben
düşmesinin sebebi."

"Bu doğru olamaz." Onun uyarılarına aldırmadan daha da yaklaştı.

Onun anlamasını sağlamalıydı. Ona henüz sahip olamazdı. Henüz ona layık değildi.

"Annen onun sarhoş olduğunu söylemişti. Bununla bir ilgisi var mı?"

"Ben gelmeden önce içmiyordu," diye üsteledi Rhaego. "Onu korkuttuğum için başlamış." Gözlerini kırpıştırdı ve tavana bakmaya başladı. "Annem aksini iddia ediyordu. Ama onu sorduğumda gözlerindeki gerçeği görebiliyordum."

Aurora başını kendisine doğru çekerek onu yüzleşmeye zorladı. Yüz ifadesi sertti. Sert. "*Hiçbir şey* yok
Senin sorunun. Ölümü mü? Bu bir korelasyon, nedensellik değil. Sen altın kalpli iyi bir adamsın." Sözleri acımasızdı ve arkasındaki nazik anlamı karıştırıyordu.

Rhaego sırıttı ve parmaklarını kızın çenesinde gezdirdi,
onun ateşli gözlerini seyrediyordu. "Senin de ateşin var mı, küçük dişi geyik?"

Bakışları yumuşadı ve derin bir nefes aldı. "Sadece sen söz konusu olduğunda."

Sonra onu öptü. Kalbini hoplatan tatlı, yumuşak bir öpücük.

"Beni çoktan hak ettin, Rhaego," diye fısıldadı, sözlerini reddetmesine rağmen onu ürpertti. "Ben zaten seninim."

Gözlerinin önünde gümüş rengi bir şey parladı ve neyi engellemeye çalıştığını hatırlayamadan zihni karardı.

***

Aurora parmaklarını Rhaego'nun vücudunda gezdirmeye devam etti.

uyuduktan çok sonra bile yakışıklı yüzündeydi. Onun kendisini yargılamasındaki sertlikten nefret ediyordu. Bu, hizmet ve kişisel fedakârlık eylemleriyle uzak tuttuğu bir kanser gibi içinde yaşıyor gibiydi.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye fısıldadı.

İç çekerek döndü ve boş kupayı kaptı. Dokuz düğüm attığı sarı kurdeleyi çıkardı - tamamlanma sayısı, büyüsünü tekrarlarken her bir düğümü bağladı ve sonra içerken kafasının içinde sessizce tekrarladı.

Aurora kurdeleyi bardağın içine bıraktı ve çayın tortusunun içine çekilmesine izin verdi. "Dedikodunun gürültüsü azalsın. Sadece doğruluk ve iyilik konuşulsun," diye tekrar mırıldandı, bu kez çayın sıcak kalıntılarının üzerinde, açık kahverengi sıvının sarı kumaşı doyurmasını izledi.

Bakışları tekrar Rhaego'ya kaydı, kaşları uykudayken bile gergindi. Belki bir gün, zaman ve biraz sihirle, kendisini *gerçekten* onun gördüğü gibi görmeye başlayacaktı. "Sen iyi bir adamsın," dedi Rhaego'nun saçlarının arasına bir öpücük kondururken.

Yüzündeki çizgiler gevşeyene ve dışarıdaki gökyüzü siyaha dönene kadar bu sözleri tekrarladı.

Bölüm 32

Aurora ellerinin titremesini engellemeye çalıştı ve
Rhaego öğle yemeği girişine yaklaştı. Her iki avucunda da birer kek tutuyordu. Onları düşürmek ihtiyacı olan son şey olurdu. Zihninde en kötü senaryoyu canlandırdı; kek avucundan kayıp düşecek ve
Merdivenlerden aşağıya inerken, etrafına sardığı koruyucu kumaş düşerek, yüzükoyun botun üzerine yuvarlanana kadar Büyük boynuzlu muhafız, güneşte herkesin görebileceği şekilde parlayan gümüş bir teneke kutuyla dolu gizli oyuk.

Parmakları sıkılaştı.

"İyi olacaksın," diye fısıldadı Rhaego.

Onu duyduğunu belirtmek için küçük bir homurtu çıkardı ama daha fazlasını yapamadı. Din adamları önlerindeki çiftin bağlarını çözerken beklediler. Sıra onlara geldiğinde, kızın ayakları işbirliği yapmadı. Rhaego bir adım attıktan sonra ona baktı ve o da kendini takip etmeye zorladı.

Genç din adamı bugün daha cesurdu. Daha önce rıhtımda, çenesini kaldırmış ve iş gibi bir tavırla öne çıkmıştı.
her zamanki tavrı. Rhaego'nun bileğini istediğinde eli sadece biraz titremişti.

Şimdi sorduğunda, yalpalama gitmişti.

"Ne var orada?" diye sordu bir muhafız yaşlı din adamının omzunun üzerinden.

Aurora boğazını hazırlamak için bir an durdu ve sesinin çatlamayacağından emin oldu. "Bunlar bir insan geleneği. Benim gezegenimde gelinler evlendikten sonra özel pastalar alırlar."

Kulağa prova gibi mi geldi?

Gardiyan uzun bir süre kadının elindeki paketlere baktı. "Onları içeri göndereceğim." Adam kadına doğru uzandı ve ilahi bir müdahaleyle kadın sıçramadı.

"Onları Diana ve Maggie'ye ben vermek istiyorum." O
Daha fazlasını söylemek, pastayı doğrudan vermesinin neden gerekli olduğunu açıklamak istiyordu. Bir gelenek ya da öyle bir şey. Ama
Fazla açıklama yapmanın her şeyden çok şüphe uyandıracağını biliyordu. Buradaki kadınlar herkesin aynı şeyi yapmasını beklerdi.
sordular. Bir eş neden kendini açıklamak zorunda olsun ki?
Gerekmezdi. Onun isteği yeterli olacaktır. Aurora
dişlerini sıktı, çenesini kaynakla kapattı.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından muhafız başını saygıyla geriye eğdi ve uzaklaştı.

Bir anda nefes vermeyin. Tuttuğu nefesi yavaşça bırakmaya çalıştı. Islık çaldı.

Rhaego onun sağ elindeki keklerden birini kopardı,
kalbinin teklemesine neden oldu. Adam bileğini uzattı ve kadın onun sarkan bağlama şeridinin geri kalanını yerine sarmasını beklediğini fark etti. Hızlı çalışmasının titremesini gizlemeye yeteceğini umarak yaptı.

"Umarım keyifli bir öğle yemeği yersiniz," dedi ağzı sıkı bir gülümsemeyle.

Rhaego'yu insan içinde görmek tuhaftı. O davrandı
Farklı bir şekilde. Onunla çalışma odasında yalnızken unutmaya başladığı tüm görgü kuralları, ayrıldıklarında tekrar yerine oturmuştu. Yapılacak en kibar şeyin bu olduğunu fark etti. Gerçekte
daha fazla çaba göstermesi gerekirdi.

ve kaba davranmamaya çalışıyordu ama onu böyle görmek yine de tuhaf geliyordu.

Dişlerini saklayarak ona gülümsedi ve kendinden emin göründüğünü umduğu bir baş hareketi yaptı.

Mağara son öğle yemeğinde olduğu gibi aynı görünüyordu ama kadınlar, boynuzları hariç, daha önce olduklarından daha fazla süslenmişlerdi. Geçen sefer, değerli metaller ve taşlar boynuzları boyunca sarkıyordu, ama şimdi hiçbir şey yoktu. Boyunlarından aşağısını kaplayan kilolarca mücevherin dengesiz görünmesine neden oluyordu.

Yaklaşan sıcaklığın bir başka işareti.

Zihni ormana geri döndü. Rhaego'nun sıcak ve içinde bulunacağı durumla ilgili uyarıları her gün beyninde dans ediyordu. Kırmızı gözleri. Dişleri. Onun... onun büyüklüğü.

Kızın içine endişe yerleştirmeyi başarmıştı ama karanlık bir merak da vardı. Rhaego istediği adamdı ve o da kendisi gibi biyolojisine bağlıydı. Bu sefer olmayacaktı, ama bir gün sıcakta ona katılması gerekecekti ve her türlü dürtüyü kabul etmesi gerekecekti.
onu tut.

Aurora ürperdi. Olduğundan daha fazla korkmuş olmalıydı.

"Gelip seni yeniden başlatmak zorunda mıyım?" Maggie yakındaki kalabalık bir masadan bağırarak Aurora'nın düşüncelerini çukurdan çıkardı.

Tam arkasından gelen bir ses, "Sanırsın hepsi eski dost," dedi ve Aurora yerden bir ayak sıçradı,

keklerle uğraşıyor.

Döndüğünde "Diana," diye nefes nefese kaldı.

"Biraz gerginiz, değil mi?" Diana fısıldadı, kara gözleri onu inceliyordu. "İyi ki hep ürkeksin, yoksa insanlar bir şeyler döndüğünü düşünebilirdi." Kızın dikkati Aurora'nın elinde kumaşa sarılmış paketler. "Nedir o?" "Bir kek,"

diye yutkundu Aurora, kuruyan boğazını yağlayarak. Etrafına bakındı ve açık büfe masada oturan Tuvastalı bir kadın gördü, kulak misafiri olabilecek kadar yakındı.

"Ah." Diana sarılmış pastayı aldı, heyecanlı görünmüyordu. "Teşekkürler."

"Başardım," diye nefes aldı Aurora, gözleri tekrar Yanındaki kadın hangi lezzetli et dilimini istediğine karar veremiyordu.

Diana cevap vermeyince ona baktı ve kızgın bir hayal kırıklığı ifadesinin Diana'nın kaşlarını çatmasına neden olduğunu gördü. "Sen de mi, ha?" Diana alay etti.

"Ben de mi?"

Elinde tuttuğu keki, büyüleyici bir maceranın ortasında görünen Maggie'yi işaret etmek için kullandı etrafındaki grubun geniş gözler ve ayrık dudaklarla dinlemesine dayanan bir hikaye. "İkiniz de burada kapana kısıldığımız için üzülmeyi unutarak yerleşiyorsunuz. Maggie *kocasına* tatlı davranıyor" -serbest eliyle tırnak işareti yaptı - "ve diğerleriyle birlikte balonun en güzel kızı. Ve sen." Aralarındaki pastayı kaldırdı. "Üç haftadır buradayız ve sen pasta yapmayı mı öğrendin? İkiniz de günlük işlerinizi nasıl yapabiliyorsunuz?"

Diana'nın sözcükleri sanki daha önce
Onları şişeleyip içimde iltihaplanmalarına izin veriyorum. "Bu doğru değil." Sesi çatallaştı. "Hiçbiri. Burada olmamamız gerekiyordu. Sadece bu şehirde değil, *burada* da. Bu gezegende.
Fare gibi hapsedilmişler ve sadece hamile bırakılmak için dışarı çıkarılıyorlar. İstedikleri kadar süslesinler, yeterince uzun süre hayır dersek ne olacağını sanıyorsunuz? Ben hiç evlenmemiş kadınla tanışmadım, ya siz? Ama teşekkür ederim," diye tükürdü. "Pasta için çok teşekkür ederim."

Diana'nın sözlerinin acısı önce hissedildi sonra geçti. Aurora'nın bir seçeneği vardı. Kendini kırılmış hissetmesine izin verebilirdi,
Keklerin amacını açıklayarak misilleme yapabilir ve Diana'nın kendini küçük hissetmesine neden olabilirdi. Ya da sesindeki zehrin ne olduğunu görebilirdi. Acı.

"Kimse unutmadı, Diana," dedi nazikçe, elini Diana'nın omzuna koyarak, o da hemen omuz silkti. "Ben bir cadıyım, bunu biliyor muydun?"

Diana öfkeyle yanağındaki bir damla gözyaşını sildi, gözleri Yuvarlandıktan sonra bir anlığına Aurora'ya doğru döndü ve kararlı bir şekilde uzaklara baktı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diye iç geçirdi. "Ben mutfakta çalışıyorum. Küçüklüğümden beri yaptığım şey bu. Bu şekilde başa çıkıyorum. Ailemin beni istemediği için gittiğini anlayacak kadar büyüdüğümde, mutfak benim güvenli yerimdi. Okulda zorbalığa uğradığımda, onları durdurmak için büyülerimi çalışırdım. Ne zaman..." Sesi kısıldı, boğazı düğümlendi. "Büyükannem öldüğünde, cenazesi için günlerce bir sürü şey pişirdim ve onu seven bir sürü insan ziyarete geldiğinde

ve iyileştirici sihirle dolu yemeğimi yediğimde kendimi daha iyi hissettim. Bunun aptalca olduğunu düşünebilirsiniz ve yaptığım şeyin gerçek olmadığını düşünebilirsiniz, ama yemek pişirerek kendime ve değer verdiğim insanlara yardım ediyorum. Yani evet, evimden kaçırıldığımda ve bildiğim, sevdiğim her şeyden uzaklaştırıldığımda üzülmedim, her zaman yaptığım şeyi yaptım. Kendime ve değer verdiklerime yardım etmenin bir yolunu buldum. Sen de dahil."

Diana bir damla gözyaşını daha sildi, çenesi sert, kolları çaprazdı.

"Sanırım Maggie de aynı şeyi yapıyor," dedi Aurora sessizce, gülen kadına bakarak. "Ama o ağzı bozuk bir güneş ışığı gibi davranıyor."

Bunun üzerine kıkırdadı, hüzünlü ve boğuk bir sesle, daha fazla gözyaşının yüzeye çıkmasına neden olmuş gibiydi.

Aurora tekrar omzuna dokunmayı denedi ve bu sefer onu omuz silkmedi. "Bu keki sıcaklık ve koruma için zimi, güç için kuğu kökü ile doldurdum." Yakınlarda gizlenen kadın sonunda gitti ve Aurora yaklaştı. "Ayrıca oraya başka bir şey daha koydum. İki gün sonra gün batımında Maggie'yle birlikte kullanmanızı istediğim bir şey."

Diana'nın kara kaşları birbirine yaklaştı. Burnunu çekti.

"Ne?" Maggie'nin masasından bir kahkaha patladı. Bütün Tuvastanlar kıkırdamalarını kibar bir ses seviyesine indirerek susturdular ama Maggie bunu yapmadı. Hâlâ kahkahalar atıyor ve yanındaki kıkırdayan Tuvastan kadının omzuna bir tokat atarak masadan kalkıyordu.

"Ve paten bile kaymadı," diye omzunun üzerinden masaya seslendi ve yeni bir kahkaha dalgası kazandı.

Parlak bir gülümseme ve adımlarıyla zıplayan turuncu saçlar, Maggie onlara yaklaştı. "Benim insan dostlarım," diye gürleyerek selamladı. Diana'nın yüzünü gördüğünde sırıtışı titredi. Kızarmış gözler. "Ne kaçırdım?"

Derin bir nefes alarak ve gelişigüzel bir şekilde Aurora elini uzattı. "Bence yüzmeye gitmeliyiz ama..." Keklere dikkatle baktı, sonra mağaranın etrafına göz gezdirdi. Onları karışılmayacakları bir yere koyabilir miydi?

"Bana bırak," diye teklif etti Diana. İkisini de Aurora'dan aldı ve duvarın yanındaki muhafızlardan birine doğru yürüdü. Aynı Aurora, bir hafta önce bağırdığı kişinin o olduğunu fark etti. Onların duyamayacağı bir şey söyledi ve gardiyanın sırtı dikleşti. Başını salladı.

Diana kekleri onun yanındaki masaya koydu ve onlara katıldı. "Hazır mısınız?"

"Emin... misin?" Aurora kaşlarını çatarak kekleri gözünün önünde tuttu.

"Evet," dedi Diana. "Bana vurulmuş gibi bir hali var. Sanırım yeterince nazikçe rica etsem sol kulağını keser."

Aurora kaşlarını kaldırarak, "Peki, tamam o zaman," dedi. "Hadi yüzelim."

***

Öğle yemeği bittiğinde Aurora'nın neşesi yerine gelmişti. Hâlâ her zamanki gibi gergindi ama

Her şeyi çok iyi açıklamıştı ve diğer eşlerin hiçbiri bir şeyden şüphelenmemişti. Bu işe yardım ettiği için gerçekten gurur duyuyordu.
Küçük bir şekilde, ve bu duygu sarhoş ediciydi. O kadar ki içinde bir heves oluştu. Sadece bir tane vardı
Yapboz parçası yerinden çıkmış.

Rhaego'nun annesi.

Aurora, Phirdo'nun taşıdığı çantayı almak için uzanarak, "Bunu benim için tuttuğun için teşekkür ederim," dedi.

Adam yüzünü buruşturdu. "Leydim, seve seve tutarım."

Doğru ya. Aurora elini geri çekti. Öğleden sonra onları aldığında Phirdo'nun ruh hali mutluydu ama içinde keklerin olduğu çantayı taşımasına izin vermeyince biraz bozulmuştu ve Ishara için bazı diğer güzellikler. Yoldan geçenler bu kez Rhaego yerine Phirdo'ya tuhaf bakışlar atarken o nedenini anladım. Bu onu tembel ve işinde kaytarıyormuş gibi gösteriyordu.

"Teşekkür ederim, Phirdo. Minnettarım."

Adam kaskatı kesildi. "Ben... Sen..." Minnettarlık ve kızgınlık arasında bir yerde kalmış gibiydi.

Göz ucuyla Rhaego'nun sırıtışını yakaladı. Bağlarını çekiştirdi.

Phirdo sakinliğini toplayarak keyiflendi. "Yuvaya geri mi döndün?" diye cıvıldadı, sahte neşesi bir kütüphanedeki ıslık gibi havada çınlıyordu.

Rhaego'nun adımları durakladı. Aurora'ya baktı. "Yapabiliriz," diye bastırdı. Annesine bu ziyaretten birkaç kez bahsetmiş ve onu ziyaret etmekten mutluluk duyacağını söylemişti.

o yemekteyken gitmişti. Ama Aurora onun gözlerinin ardındaki hüznü görmüştü. İster kabul etsin ister etmesin, yalnız gitmek istemiyordu.

Bu yüzden onu kendisini beklemesi için zorladı, Ishara'yı tekrar görmeyi dört gözle beklediğini söyledi ve ona
Onun için yaptığı çay ve kek.

"Eyrie'ye gidiyoruz," diye duyurdu Aurora Phirdo'ya, bir yandan da gözlerini Rhaego'dan ayırmıyordu. Ağzının köşesi yukarı doğru seğirdi ve göğsüne bir sıcaklık yayıldı.

Phirdo'ya odaklandı ve başının üstünden bir selam verdiler. "Karımın istediği gibi."

"Pekala."

Phirdo'nun sesi tuhaftı. Normalden daha sessiz ve her zamanki kibirden yoksundu. Eyrie'nin trenine doğru yola çıktıklarında ona baktı. Kaşları çekik, gözleri uzaktı.

Aurora onu bırakacaktı.
Sorunun ne olduğunu sorduğunda sinirlenmişti ama sonra konuştu. "Nasıl... Ishara nasıl?"

Rhaego gergin bir alışkanlıkla pençelerini geri çekip uzatırken gözüne siyah bir parıltı takıldı. "Onu tanıyor musun?" Sözleri suçlayıcı değildi, daha çok meraklıydı.

Onlar Aurora'nın iki yanında yürüyorlardı ve Aurora onların arasında bir ileri bir geri bakarken başının pinpon topu gibi görünmesini engellemeye çalışıyordu.

"Kişisel olarak değil," diye açıkladı Phirdo sessizce. "Ama *bildiğim*
onu."

Uygun değildi ama Aurora'nın umurunda değildi. Rhaego'nun elini tuttu ve Phirdo'nun söyleyeceği şeye hazırlanmak için sessizce ona destek oldu.

Kâhya çenesini kaldırarak Rhaego'ya baktı. "O Tuvastan erdeminin bir örneği."

Aurora'nın bakışları şaşkınlıkla Rhaego'dan uzaklaştı.

Phirdo'nun gözlerinde yanan samimiyet bir an için kafasını karıştırdı. Aurora önce Ishara'nın hayatını, sonra da Phirdo'nun kurallara ve görgü kurallarına bağlılığını düşündü ve sözleri mantıklı geldi. Elbette Rhaego'nun annesine büyük saygı duyardı. Tuvastalı bir kadın olarak, tam olarak yapması gerekeni yapmıştı. Yapması gerekenden *fazlasını* ve
herkesin beklediğinden daha uzun sürdü. Ishara hayatını kendi yöntemleriyle halkına adamıştı. Aurora, pek çok insanın Phirdo gibi hissettiğini öğrendiğinde şaşırmayacaktı.

Ama nasıl oluyor da Rhaego'nun annesine bu kadar hayranlık duyarken Rhaego'dan bu kadar rahatsız olabiliyordu?

Eğer Rhaego'nun bir bela olduğuna gerçekten inanıyorsa. İşte böyle.

Rhaego, Ishara'nın o doğduğunda zaten bazı alevlenme belirtileri gösterdiğine inandığını söylemişti. Yaşı düşünüldüğünde sıra dışı bir şey değildi, ama diğerlerine nasıl görünebilirdi? Onlar da
Ishara'nın ani düşüşünü yeni doğan bebeğinin sözde lanetinin bir sonucu olarak mı gördünüz?

Aurora onun elini daha sıkı kavradı. Belki de aralarındaki kırgınlık burada başlamıştı.

Rhaego Eyrie'ye olan yolculuğun geri kalanında sessizdi ve bunun nedenini düşünmek ona acı veriyordu. Adımları yavaştı.

koridorlarda Ishara'nın odasına doğru ilerliyordu ve bunu sadece kısa bacaklarının ayak uydurabilmesi için yapmıyordu. Oyalanıyordu.
Ishara'nın kapısına birkaç adım kala durdu ve bağlarını çekiştirerek onun dikkatini çekti.

Yavaşça gülümsedi ve kumaşı kullanarak onu kendine doğru çekti. Kendini onun kucağına bırakırken endişeli dudaklarında bir gülümseme parladı. "Beni kaldır ki iki büklüm olmak zorunda kalmayasın," diye fısıldadı.

Buna mecbur kaldı, bir koluyla onu kucakladı.
Kalçasının hemen altından, uyluklarının etrafından.
Boynuzlarından kaçınmaya dikkat ederek başını boynunun kıvrımına bastırdı ve
Tırnaklarını başının arkasına geçirdi. Onun tenine karşı mırıldandı.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

"Evet." Cevabı boğuktu. Kadın onun saçını çekiştirdi.

"Gerçekten mi?" diye bastırdı.

Kıkırdadı ve geri çekilerek ona sıcak bakışlarını yöneltti. "İyi olmadığım zamanlarda beni iyi yapıyorsun, küçük dişi domuz."

O beyaz cadı-kelebek büyüklüğündeki kanatlar karnına geri dönmüştü.

"Siz ikiniz benim için mi buradasınız?" Ishara kapı aralığında dikilmiş, son ziyaretlerinde olduğundan biraz daha öfkeli bir şekilde onlara bakıyordu.

"Ah, evet." Aurora, Rhaego onu yavaşça bırakana kadar kollarında kıpırdandı, sonra düşünmeden Ishara'ya doğru döndü. Bağlar yüzünden sadece olduğu yerde dönebildi ve Rhaego'nun kolunu etrafına sarmaya zorladı. Yanakları alev alev yanarken, bir daire çizerek geri döndü ve kendini çözdü.

Ishara kaşlarını çatarak ona baktı, bu aptallığı hiç hoşuna gitmemişti. Başka bir şey söylemeden dönüp içeri girdi ve onlar da onu takip etti.

Rhaego daha kapıyı kapatamadan Ishara, "Uzaylının takılıp bir yerini kırmadığından emin ol," diye tısladı. Sert bakışları Aurora'nın üzerine indi.

"Anne." Rhaego'nun sesi sertti, tek kelime bir uyarıydı.

"Sorun yok," diye güvence verdi Aurora, elini hızlıca sıkarak.

"Neden buradasın?" diye bağırdı evin diğer ucundaki bir oyuktan, bir dolabı karıştırıp bir şey arıyordu.

Rhaego'nun sırtı dikleşti. Yüzü Aurora'ya daha yakın olacak şekilde eğildi. "Biraz arkada bekler misin?"

Sessizce başını salladı.

Taşıdığı çantayı masanın üzerine bıraktı ve annesini evin diğer ucuna kadar takip etti. Aurora olabildiğince uzakta durdu ve mesafeyi açmak için kolunu uzattı. Rhaego, Aurora'nın duyamayacağı kadar sessiz konuşarak Ishara'ya fısıldadı. Bakışlarını kaçırarak ve gerinerek
Hediyelerini çantadan çıkarıp küçük masanın üzerine koydu. Buraya son gelişinde masa Ishara'nın mücevherli evlilik hediyeleriyle dolup taşmıştı. Şimdi temizdi. Bütün ev daha önce olduğundan daha temizdi ve Ishara daha kızgın olsa da bugün aklına daha hâkim görünüyordu.

"Yapamayacaksın," diye yüksek sesle tükürerek Aurora'nın dikkatini çekti.

Ishara, derin bir nefes alan Rhaego'yu iterek geçti,

yardım için gökyüzüne bakıyor.

"Üç gece, anne. Doğru zamanda orada olmana ihtiyacım var. Uzun süre bekleyemeyiz."

Ishara'nın çenesi kaskatı kesilmiş, gözleri kıpkırmızı olmuştu. Evin içinde tepinerek zaten düzgün olan eşyaları düzeltti ve Aurora'ya hançer fırlattı. "Bu da ne?" diye alay etti temiz masasının üzerindeki yabancı eşyalara.

"Sana bir şeyler hazırladım," diye açıkladı Aurora. "Çay ve birkaç kek."

"Neden senin pis 4. Sınıf ellerinle yapılmış bir şey isteyeyim ki?"

Aurora'nın kafası tokat yemiş gibi geriye gitti.

"Yeter," diye emretti Rhaego. Sesini yükseltmemişti ama bu söz evin içinde gümbür gümbür yankılandı.

Ishara kaskatı kesildi ve yana doğru baktı.

Aurora uzun bir nefes aldıktan sonra, "Rhaego," dedi, "neden annene ve bana çay yapmıyorum?"

"Bence gitmeliyiz," diye karşı çıktı. "Ona ihtiyacım olanı söyledim. Daha fazlasını duymak istemiyor."

"Önce onunla konuşmak istiyorum." Aurora dikkatini Ishara'ya çevirdi ve kendini çelikleştirdi.

Annesi Aurora'nın karşısındaki sandalyeye oturdu, göz teması kurarak ona meydan okudu.

"Sanmıyorum-" diye başladı Rhaego.

"Ben seni karısının isteklerini göz ardı eden bir erkek olarak yetiştirmedim," diye araya girdi Ishara bir çırpıda. "Çay içmek

mükemmel olacak. Dükkanlarımda bulunan rishipi karışımını bize hazırlayabilirsiniz."

Rhaego, Aurora'nın getirdiği çay kavanozuna bir el atıp masanın üzerinden kaydırmadan önce içsel bir tartışmayla mücadele ederek aralarında bakıştı. "*Bunu* ben yapacağım. Aurora aşılanmış, Anne. Onun demlemesi sana iyi gelebilir."

Ishara bunun üzerine göz temasını kesti, göz kapakları hafifçe genişledi. Rhaego'nun avucundaki kavanoza baktı ve sonunda başını salladı. Rhaego bir adım atamadan Ishara'nın eli parladı ve onu ön kolundan yakaladı. Gözleri Aurora'nın bileğine bağladığı lekeli, düğümlü kurdeleye takıldı. "Oğlumun kolundaki bu pislik de ne?"

Ishara tısladı. Rhaego sözünü kesmeden önce bir elini kaldırdı. "Sen burada yokmuşsun gibi konuşalım. İstediğin bu, değil mi insan?"

Aurora cesaretini toplayarak doğruldu ve başını salladı. Rhaego'ya güven verici bir gülümseme yöneltti ve sonunda Rhaego uzaklaşarak onları olabildiğince yalnız bıraktı.

Phirdo'nun da söylediği gibi Ishara *Tuvastan erdeminin* bir örneğiydi ve her ne kadar artık onların kibirli tavırlarıyla uğraşmıyor olsa da, o hâlâ bu toplumun bir ürünüydü. Bu gezegenin. Aurora onun saygısını kazanmak istiyorsa sertleşmeye ihtiyacı vardı. "Bu bir büyü," diye açıkladı.

"Onun dikkatini dağıtmak için bir büyü," diye tersledi annesi, gözleri ateşler içinde yanıyordu. "Gitmesini sağlamak için."

"Hayır." Aurora yanağını ısırdı, sonra sakinleştirici bir nefes aldı. "En son ne zaman bir arkadaşınla şehre gittin?

O mu?" diye sordu.

Ishara kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı. Sevindi.

Aurora, "Bir süre geçtiğini varsayıyorum," diye bastırdı. "Ona nasıl davrandıklarını biliyor musun? Şehir ona nasıl davranıyor?"

Kadının tedirgin kıpırdanışları duruldu ve bakışları Aurora'ya yeniden odaklandı. "Batıl inançları olan yarım akıllılar," diye nefes aldı.

"Biraz, belki." Aurora omuz silkti. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ onların nefretini hissediyor. Ve bunu kabul etse de etmese de" -kollarını kavuşturmuş, omuzları kaskatı kesilmiş bir halde yere bakan Rhaego'ya bir bakış attı- "bu onu etkiliyor. Onu incitiyor. Bu *çöp*, başkalarının onun hakkında dedikodu yapmasını engellemek için yaptığım bir büyü."

Ishara'nın çenesi ileri geri hareket etti. "Böyle bir şey giymesine şaşırdım." Sesinin tonu düştü, giderek zayıfladı. "Bu konuda hassas... Artık daha iyi olduğunu sanıyordum. Bana daha iyi olduğunu söylemişti."

"Ona ne için olduğunu söylemedim." Rhaego'yu buldu O sırada ona bakıyordu ve bir empati dalgası kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Ona şans için olduğunu söyledim, böylece utandım."

Ishara'nın ağzının kenarları aşağı doğru seğirdi, gözlerini kırpıştırıp arkasını dönmeden önce gözleri cam gibi oldu.

Aurora, "Bak, benden hoşlanmadığını biliyorum ama istesem de kalmasını sağlayamam," diye ısrar etti. "Onu bir daha asla görmemeye gerçekten hazır mısın?"

"Arayacaktır. Ve ben..." Pencereden dışarı bakarken bakışları dalgınlaştı, kaşları şüpheyle çatıldı. "Ziyarete gidebilirim."

"Belki," diye nefes aldı Aurora. "Özel bir iletişim cihazını saklayabileceğini düşünüyor musun? Bir telefon görüşmesi ayarlamak için gereken kodları hatırlayabiliyor musunuz? Rahat mısın
Tuva'yı tek başına mı terk edeceksin? Onu güvende tutmak için tüm bunları yapman gerekecek."

"Sır tutabilirim," diye fısıldadı pencereden dışarı bakarken, ama Aurora onun bakışlarındaki kesinliğin azaldığını gördü. Dikkati tekrar Aurora'ya döndü. "Sen onu
Kal. Sor ona. *Söyle* ona."

"Diana ve Marsol'u yeniden bir araya getirmeye çalışmazsa kendisiyle yaşayabileceğini sanmıyorum. Tanrıça'nın onu bu yola soktuğunu düşünüyor. Eşleri hatırlıyorsun, değil mi?"

"Tanrıça." Ishara yanaklarını sildi ve alay etti. "Ben her şeyimi Tanrıça'ya verdim. Her şeyimi. Benim için çizdiği yolu izlediğimi *sanıyordum*." Onu salladı
Dalgınca başını salladı. "Peki ben nasıl ödüllendiriliyorum? O benim
Aklını çeliyor ve içgüdülerinden birini tokamı çalması için gönderiyor." Gözlerinde bir ateş parlaması belirdi, Tanrıça'dan bahsetmek bile öfkesini körüklüyordu.

Aurora, "Bizimle gelebilirsin," diye ısrar etti. "Bizimle gelmeni istiyor. Hem de çaresizce. Seni burada bırakmayı düşünmek onu hasta ediyor." Gözlerini dikip ona bakmamak için kendini zor tuttu.
Rhaego'nun iyi olduğundan emin olmak istedi ama bunu yaparsa Ishara'yla olan ilişkisinin hızını keseceğini düşündü.

"Ama terk edecek," diye tükürdü. "Beni karısı için terk edecek, tıpkı benim onu kocalarım için terk ettiğim gibi. Tekrar ve tekrar." Sesi kırılmıştı ama teni öfkeden bordoya dönüyordu. "Ve beni unutacak."

"Anne?" Rhaego ileri atıldı.

"Seni terk etmek zorundaydım," diye bağırdı onu gördüğünde. Sanki onun orada olduğunu unutmuş gibiydi. "Bu benim görevimdi."

Aurora parmaklarını ağzına bastırdı, duyguları boğazını tıkamıştı. Kahretsin, her şeyi berbat etmişti. Ishara'yı daha da üzmüştü.

Rhaego Ishara'nın önünde diz çöktü. "Biliyorum. Biliyorum. Bu yüzden bizimle gelmelisin. Aksi takdirde sana nasıl geri döneceğimi bilmiyorum."

Ishara'nın bakışları aceleci ve şaşkın bir şekilde odanın içinde dolaştı. İşaret fişeği yine zihnini bulandırıyordu. "Babana sor. Seni beni görmeye getirecektir."

Rhaego'nun dudakları inceldi, çenesi gerildi. "Babam yapamaz... Baba, o..."

Ishara yüzünü buruşturdu, gözleri kapandı ve başını sallayarak temizledi. "Sefilin tekiydi. Ve bir sarhoştu," dedi. Sanki ölüm şeklini hatırlıyormuş gibi fısıldadı. "Sana çay yapayım

mı?" Rhaego kabı kaldırdı

yine söz konusu.

Ishara kendi kendine mırıldandı. Aurora, "Onunla kim ilgilenecek?" diye fısıldayana kadar sadece bazı şeyleri anlayabildi.

"Yapacağım," diye ağzından kaçırdı Aurora. Rhaego ile yanaklarını ısıtan bir bakış alışverişinde bulundu.

Ishara ona baktı, kaşları acımış gibi çatılmıştı, "Sen onun eşi değilsin. Onu terk etmek zorundasın. Bu senin görevin." Öne doğru eğildi, gözlerine biraz berraklık sızmaya başlamıştı. "Kalmak zalimlik olur."

Aurora boğazındaki düğümü yutkunarak geçiştirdi. "O zaman onunla *sen* ilgilenebilirsin," diye denedi. "Sadece bizimle gelmen gerekiyor."

"Üç gece içinde," diye sordu Rhaego, Ishara'nın elini çekerek geniş gözlerle. "Eğer eski doğu rıhtımına gidebilirsen, seni alabilirim. Ama zamanında orada olmalısın. Bunu yapabilir misin?"

Rhaego ona iletişim cihazındaki haritayı göstererek söz konusu rıhtımı işaret etti.

Ishara'nın yüzünün rengi biraz soldu, bakışları Rhaego'nun yüzünde gezindi. "Evet," diye fısıldadı. "Yapabilirim."

Bölüm 33

Rhaego uçurumun kenarından aşağı baktı, soğuk gece havası yüksek kömür yakasının altından süzülüyordu.

"Bundan emin misin?" Aurora arkasından sordu.

Kalbi kabardı. Kasabadan döndüklerinden beri bütün akşam gergindi. Ama sinirleri nerede
onu oyalamasını, boynuzları zonklayana ve ne yapması gerektiğine dair tüm fikirleri değişene kadar yumuşak öpücüklerle onu kızdırmasını istedi.
sinirler gitmesi için bağırıyordu.

Aurora annesini onlara katılmaya ikna etmeyi başarmıştı. Zeki küçük cadısı ve onun büyüsü. İstediği her şeyi alıp kaçabileceğini düşünmek onu ne kadar heyecanlandırdıysa, bir o kadar da sabırsızlandırmıştı.

Bu görev önünde beliriyor ve onu kaşındırıyordu. Bunu ne kadar çabuk tamamlarsa, annesini ve insanları Maxu'ya o kadar çabuk teslim edebilir, ateşini geçirmek için sakin bir yer bulabilirdi,
ve Aurora'ya yeni bir erkek olarak dönecekti, kalbini kazanmaya hazırdı ve bunu hak ettiğini biliyordu.

"Seni terk etmemeyi tercih ederim," diye itiraf etti, yüzünü ona dönerken parmaklarını esnetti. Aslında bir süredir tırmanmaya hazırdı ama ilk adımı atmaya bir türlü cesaret edemiyordu.

Endişeli bakışları adamın yerine sabitlediği ipe yapışmıştı. "Phirdo'dan daha fazla ip isteyemeyeceğimize emin misin? Neden ihtiyacımız olduğuna dair bir sebep uydurabiliriz."

"Çok riskli." Başını iki yana salladı. "Elimde beni yarısına kadar indirecek kadar var ve geri kalanını kolayca tırmanabilirim," dedi.

Yalan söyledim. Kolay olmayacaktı. Suya yaklaştıkça soğuk ve kaygan olacaktı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Zihninde alarmlar çalmasına rağmen aralarındaki mesafeyi kapattı. Ateşinin yükselmesine bir hafta kalmıştı, ateşi yükselmeden ona dokunabileceğini düşünemeyeceği kadar yakındı. Çenesinin altındaki çarpık parmağıyla onu kaldırdı. Yüzünü onunkine yaklaştırdı ve dudaklarına yumuşak, eğitilmemiş bir öpücük kondurdu.

Geri çekildiğinde Aurora'nın bakışları kapalıydı, bu yüzden çok kötü bir iş çıkarmadığını hissetti. Sıcaklığın hormonlarına hükmetmediği daha sonraki bir zamanda bu sanatı mükemmelleştirmeye hevesliydi. "Tek başına iyi olacak mısın?"

Göz kapakları dalgalandı. "Ben mi? Oh evet. Benim için endişelenme.
Kendimi meşgul tutacağım." Gülümsemesi sıkıydı ve blöfünü ortaya koyuyordu.

Bu yalan bile göğsünü ağrıtıyordu. Ondan kalmasını, burada kendisiyle birlikte yaşamasını ve bu görevi bırakmasını isterse, bunu yapacağına dair belirgin bir izlenimi vardı.

Rhaego uzaklaştı. Henüz bu tür bir bağlılığı hak etmiyordu.

"İki gün. Üç gece," diye hatırlattı, ipi tutmak için çömeldi. "Üç gece içinde senin için döneceğim. Be
Hazır. Ve kaşıma," diye emretti parmakları diğer elini kaşımak için hareket ederken.

Başını sallayarak onları hemen bıraktı. "Tamam. Tamam. Tamam. Dikkatli ol."

"Yapacağım." Adam uçuruma doğru ilerlemeye başladı, kadın da yaklaştı ve onu izlemek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Lütfen güvende ol," diye tekrarladı, başını uçurumun kenarından uzatarak inerken onu görebilmesini sağladı.

Rhaego sırıttı. "Yapacağım," diye tekrarladı. "Seninle içeride, dişi. Eğer bu dağdan düşersen tüm bunlar boşa gidecek."

Kız gözden kaybolduktan sonra bile içi hâlâ sevinçle doluydu. Bunu yapabilirdi. Yapabilirdi.

Hiç vakit kaybetmeden ipin ucuna ulaştı. Aurora zihninde o kadar ağırdı ki, sivri uçların ısırığını zar zor hissediyordu. Tırmanırken parmaklarına taş takıldı, ayağı kayıp sivri bir kenara takıldıktan sonra kolunda oluşan uzun yarayı fark etmedi.

Sonunda fiyordun soğuk sularına düştüğünde, kaslarını yağlamak için tek yapması gereken Aurora'nın yumuşak ağzını ve tatlı amını düşünmekti ve ateşi kükreyerek canlanacak, onu iliklerine kadar ısıtacak ve yüzmeye devam etmek için ihtiyaç duyduğu gücü verecekti.

***

Son iki gün Aurora'nın hatırlayabildiği en uzun gündü. İlk gece gözünü bile kırpmamıştı. Buna rağmen
Rhaego'nun bunu onaylamayacağını bildiği için bir battaniye alıp uçurumun kenarında kamp kurdu ve kenarından baktı.
Arada bir onu görüp göremeyeceğini görmek için. Asla bulamadı. Gri kıyafeti dağa uyum sağlamasını garanti ediyordu.

Ama yine de beklemiş, uzaktan gelecek bir çığlık ya da su sıçraması sesini dinlemiş, bir elini ipin üzerine koymuştu. İp her kıpırdayıp gerildiğinde kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

küçük bir sıçrama. Ama sonra gevşedi ve neredeyse
Mantıken bunun olması gerektiğini bilmesine rağmen kustu.

Adamın istediği gibi, yoldan geçen arabaların görmemesi için ipi yukarı çekmişti ama içeri girmeye cesaret edememişti. Güneş doğana kadar gözleri aşağıdaki karanlığa takılı kalmıştı.

Tanrıça, onun iyi olduğunu umuyordu. Aşağıdaki kayalıkların herhangi bir yerine yayılmış iri kızıl adamlara dair hiçbir iz yoktu. Kan da yoktu. Bir şeylerin ters gittiğine dair hiçbir işaret yoktu. Ama yine de endişeliydi.

Onun yokluğunda çalışma odası boş ve her santimetrekaresini dolduracak genişliği ve genişliği olmadan daha büyük hissediyordu. Yalnız geçirdiği ilk günün sonunda tüm eşyalarını toplamış ve
kapının yanına getirmeye karar verdikleri her şeyi, sonra oturma odasında bir sandalyeye yığılmış, ne yapacağını bilemez haldeydi.

İkinci gece uyuması gerektiğini biliyordu. Eğer her şey plana uygun giderse, yarın kaçacaklardı. O zaman uyumak için hiç zamanları olmayacaktı. Üç gün üst üste uykusuz kalmak onu sadece bir yük haline getirecekti. Bu yüzden sadece biraz suçluluk hissederek bir deralja piposu almış, Rhaego'nun boş odasına girmiş ve onun misk kokulu yorganının altına kıvrılmıştı.

İzi solmuştu ve onu çok özlüyordu. Duman ve adamın nefis baharatlı kokusu ciğerlerini doldurmuş, uyumasına izin vermişti ama ertesi sabah erkenden uyanmıştı.

Aurora bütün gün ürkek ve endişeli bir şekilde volta atmıştı. Şimdi her saniye sanki bir saat sürüyormuş gibi geliyordu, batan güneş

Sabırsız tenine her dokunduğunda kabarıyordu. Kadın Halıdaki patikanın o geri gelmeden önce kendini düzeltecek zamanı olmayacak kadar hızlı yürümeye odaklanmıştı, ama her zaman düzeliyordu ve çok geçmeden aceleyle gidip gelmekten kendini hasta etmişti.

"Bu çok saçma," diye bağırarak ellerini havaya kaldırdı. Evin önüne doğru kaçtı ve iskelenin yanına çökerek muhteşem gün batımına baktı. "Hazır," diye tısladı.

Aklından en kötü senaryolar geçiyordu. Kral ve bir muhafız sürüsü bir tür polis arabasıyla rıhtıma geliyordu. Onu götürüp hapsetmek. Ona Rhaego'nun tutuklandığını söylemek ya da daha kötüsü...

Bu durum onu ne kadar üzse de kıyamet ve kasvet düşünceleri zamanın geçmesine yardımcı oluyordu, bu yüzden onların gelmesine izin verdi. Daha kötü sonuçlardan bazıları kalbini parçaladıkça gözyaşları aktı. Aylar yükseldi; önce büyük olan, sonra küçük olan, gökyüzünde gittikçe yükseldi. Aurora onlara baktı.

İki ağda hilali. Bir ağda hilali, tezahür büyüsü çalışması için mükemmel bir zamandı. İki tanesi iki kat iyi sonuç verir mi?

Gözlerini kapattı ve nefesini derinleştirdi. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı.

Rhaego'yu arabalarının dümeninde, savaştan eve dönen bir deniz kaptanı kadar mutlu ve kendinden emin bir şekilde hayal etti. Başarı ondan yayılıyordu, gururlu omuzları geriye atılmıştı ve gülümsemesi geniş ve diş doluydu.

Bu sahneyi tekrar tekrar hayal etti, onun yolculuğunu saniye saniye hayal etmeye çalıştı, gözlerini
Geleceği anı tahmin ediyor, arabalarının tıpkı zihnindeki gibi ona doğru süzüldüğünü görmeyi umuyordu.

Ama olmadı.

Rhaego hiç ortaya çıkmadı.

Bölüm 34

Kırık camlar ay ışığında ayaklarının etrafında parıldıyordu. Rhaego çömelmiş, parçalanmış tahtaları ve kıvılcım saçan elektrik parçalarını karıştırıyor, arabalarına ne olduğunu açıklayacak bir şey arıyordu. Eldivenli avuç içleri kıymıklardan başka bir şey çıkmadı, ancak soğuk suda geçirdiği günler acı hissetmemesini sağladı.

Nefesi anlaşılmazdı, bağırsakları uyumsuz akorları tıngırdatıyordu.

Biri arabalarını mahvetmiş. Kaçış yolları.

Aptalın biri gemideki tüm konsolları kırmış,

Bu da arabanın uçmasını imkânsız hale getiriyordu. Rhaego çantasındaki özenle imal edilmiş baskı eldiveni düşündü, akıntıda kendisiyle birlikte sürüklemeye karar verdiği tek nesnelerden biriydi. Daha önce hiç şu anda olduğu kadar kurşun bir ağırlık gibi hissetmemişti.

Çaresizce baktı, sahilin tamamen terk edilmiş olmasına rağmen birinin onu fark etmesi ihtimaline karşı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. *Bunu kim yapmış olabilirdi?*

Araba henüz bulunamamıştı, bu da arabanın bu gece, belki de o gelmeden sadece birkaç dakika önce yok edildiği anlamına geliyordu.

Bu tesadüf olamazdı. Rhaego'nun nöronları ateşlenmeye başladı, şokun etkisi nihayet geçiyordu. Birisi

Blight'ın arabasını eğlence olsun diye mi tahrip etti? Hayır. Bu ona doğru bir açıklama gibi gelmedi. Bu çok... maksatlıydı.

Kumaş kanopiler, vagonun gövdesi gibi bozulmamıştı. Eğer birisi heyecan için yok etmek isteseydi, daha fazlasını yapardı. Bu konuda tekneyi batırabilirlerdi. Ama batırmamışlar. Onu burada bırakmışlardı, ana kontroller bir mesaj gönderircesine yok edilmişti: *Gitmiyorsunuz. Denemeyin.*

Anlamakla birlikte acı da geldi. Fiziksel ve zihinsel. Bu görevi tamamlamak için duyduğu aciliyet, kramp giren kaslarının gerginliğini hissetmesini ya da parmak uçlarının soluk, soluk pembe bir tona dönüştüğünü ve nasıl titrediklerini fark etmesini engellemişti.

Yine de onu karnının en yumuşak, en savunmasız yerinde yakalayan şey, olmuş olması gereken şeyin gerçeğiydi. Bunu her kim yaptıysa planının ne olduğunu biliyordu. Ama dahası, onu bir şekilde sabote etmeyi seçmişlerdi.
kaçmasını engelleyecek ama yakalanmasını da engelleyecek bir yol. Yoksa neden bu kadar zahmete girsin? Neden yetkililere bir araba kullanarak kaçmayı planladığını söyleyip onları kanıt olarak Rhaego'nun gelişini beklemeleri için rıhtıma göndermiyorsunuz?

Onu *durdurmak* istediler. Yakalanmasını değil.

Böyle bir şeyi isteyebilecek tek bir kişi aklına geliyordu ve bu onu paramparça etti.

Ishara.

Zihni ve ruhu uyuşan Rhaego sessizce suya geri kaydı. Yorgunluk onu ağırlaştırdı, akıntı
hatırladığından daha sert bir şekilde çekerek inine doğru yüzmeye başladı.

Başaramamıştı. Planını annesine açıklamak yanlış bir hesaplamaydı. Aptalca, zayıfça bir şey yapmıştı. Aurora'nın ve diğer herkesin hayatını tehlikeye atmıştı çünkü onu geride bırakmaya dayanamıyordu.

Yüzerken bulutlardan süzülen puslu yağmur damlaları sırtına çarptı. Damlaların onu batıran son ağırlık olmasına izin verme dürtüsüne karşı her kasını zorlayarak hareket etmeye devam etti. Aurora'yı hayal ederek ateşini yükseltmeye çalıştı ama bu onu sadece daha da üşüttü.

Onunla tekrar nasıl yüzleşebilirdi? Şimdi nasıl kaçacaklardı?

Düşünceler onu boğdu, bu yüzden zihnini temizledi ve odaklandı. *Yüz. Yüz. Yüz.*

Bölüm 35

Güneş doğduğunda Aurora'nın gözleri şişmiş ve çizik içindeki eli kan içindeydi. Kayalıkların kenarındaki yerinden ayrılmamakla kalmamış, gözlerini bile kırpmamıştı.

saatlerce nefes aldı. Neredeydi? Ne olmuştu?

Yakalanmış olsaydı şimdiye kadar bir şeyler duymuş olurdu. Ya yakalanmadıysa çünkü başaramadıysa? Karnı üzerinde sürünerek tekrar uçurumun kenarına geldi ve gözlerini kısarak aşağıdaki suya baktı. Peki ya

boğulsaydı? Ya düşseydi? Çok ağırdı. Eğer dibe battıysa, vücudunun tekrar yükselmesi ne kadar sürerdi?

Boğazından cızırtılı bir hıçkırık koptu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Neredesin?" diye haykırdı.

Saatler geçti ve Aurora olduğu yerde felçli gibi kaldı. Endişeden midesi sürekli bir kargaşa içindeydi. Ya hayattaysa ve yardıma ihtiyacı varsa? Phirdo'yu arayıp her şeyi anlatmalı mıydı? Düştüğünü söyleyip, makyaj yapabilirdi.

Bir şeyler. Ama ya tamamen iyiyse? Birine bir şey söylemek onu hapse ya da daha kötüsüne düşürebilirdi.

Çaresiz ve umutsuz bir şekilde oturmuş, parmak uçları kırmızıya boyanana kadar kaşınıyordu. Ve sonunda, iskele standından bir çan sesi yankılandı.

Aurora, hareket edebileceğini bildiğinden çok daha hızlı bir şekilde yerden kalktı. Gözlerini yanıp sönen standa dikti.

Bir anda, oraya nasıl geldiğini hatırlamadan iletişim cihazının önünde duruyordu. Ama kolları kaskatı kesilmiş, parmakları uyuşmuştu. Rhaego onu aramadı.

Bunun gibi. Kimdi peki? Ona hangi korkunç şeyi söyleyeceklerdi? Ya hiçbir şey değilse ve o da kendini
Normal bir konuşmayı hıçkıra hıçkıra ağlayarak bitirmek mi?

Parmakları titreyerek telefonu açtı, yutkundu ve "Alo?" diye mırıldandı.

"Leydim?" Phirdo'nun sesi rıhtımdan yankılandı.

Yanlış giden bir şeyler vardı - bunu ses tonundan anlayabiliyordu. Gözyaşları içinde patladı ama sesini olabildiğince sakin tuttu. "Evet."

"Bazı talihsiz haberlerim var."

"Ne?" Sesi yutkunduğu bir hıçkırıkla çatladı ve ona ihanet etti. Zihni dönmeye başladı, dünya uğulduyordu
onun etrafında.

"Bunu söylediğim için çok üzgünüm," diye devam etti Phirdo, her zamanki kırpılmış kibrinin aksine titrek bir ses tonuyla. Aurora yere çöktü, yüzünü çimenlere bastırarak kendini tutmaya çalıştı.
Boğazını yırtan hıçkırıkları bastırdı ve boğuklaştırdı. "Öğleden sonra erken saatlerde arabamızın tahrip edildiği haberini aldım. Kocanız yanınızda mı?"

Aurora başını kaldırdı, ağzı bir karış açık kaldı. "Arabamız mı?" diye yankılandı.

"Evet. Yetkililer olayı araştırıyor. Birinin size böyle bir şey yapmak istemesine üzüldüm. Kocanızın çok iyi bir üne sahip olmadığını biliyorum ama-"

"Bu ne zaman oldu?" diye araya girdi, yorgun zihni fazla mesai yapıyordu.

"Gecenin bir vakti olmuş olmalı. Chev rıhtıma geç gelmiş ve bir şey gördüğünü hatırlamıyor. Chev'in

Hasar miktarı... Gürültülü olurdu. Diğer görevliler bu sabah teslimat yapıyorlardı ve o sırada biri tahrip etseydi duyarlardı."

Aurora'nın bakışları uçurumun kenarına kaydı. Eğer Rhaego arabaya ulaştıysa ve onu yok edilmiş olarak bulduysa... Kalbi hızlandı.

Ya geri dönmeye çalışıyorsa? Aurora
bir elini boğazına bastırdı. Bu çok fazlaydı. Üç gece daha sürse bile...

Tüm bunları tekrar nasıl yapabilirdi *ki*?

"Leydim?" Phirdo sordu.

"Ne?" diye nefes aldı.

"Kocanız orada mı? Sizi bu konuda daha fazla rahatsız etmek istemiyorum."

Kanı buz gibi oldu. "Ah, hayır." Dudaklarını yaladı ve sanki iyi bir bahane aniden ortaya çıkacakmış gibi inlerine baktı. Bakışları bir demet bitkiye takıldı.
Kapının yanında asılı. "Bana ormandan çiçek getirmeye gitti. Bana ne söylemek istiyorsan söyleyebilirsin."

Diğer hatta hamile bir duraklama oldu ama
Ses tonu kararlıydı ve bir süre sonra Phirdo planladığı sonraki adımları açıkladı. Aurora sadece yarı yarıya dinledi.
söylediği bir şey gözlerini kırpıştırmasına neden oldu: "Yeni arabayı yarın erkenden size doğru yola çıkarabilirim.
programlama."

Dudağını ısırdı, şüphe uyandıracağı için hemen bir ret cevabı vermemeye çalıştı. Sakinleştirici bir nefes alarak, bunun gerekli olmadığına dair onu temin etti. "Gerek yok.

Bir şeye ihtiyacımız yoksa beklediğimizden erken gel. Planlandığı gibi öğle yemeği sabahı görüşürüz."

"Ama... ama bunun görülmesini istemiyor musunuz? Yeni arabayı onaylamak istemiyor musunuz?" Phirdo tartıştı.

"Eminim farkındasınızdır, sıcaklara bir haftadan az bir süre kaldı.

Şu anda ziyaretçi havasında değiliz." Bu mantıklı, değil mi? Muhtemelen sıcaklar yaklaştıkça kendilerini eve kapatan tonlarca çift vardı. Auora Tanrıça'ya bunun inandırıcı olması için dua etti.

"Ah... Uh, evet. O zaman ben çağrılmadığım sürece ikinizi de yalnız bırakayım." Hattan bir parça utanç sesi yükseldi. Phirdo'nun bundan sonra aramayı aceleye getirmesi kolay oldu.

Aurora uzaklara, Tuva'ya doğru baktı. "Dayan," diye seslendi sessizce. "Acele etme. Hazır olmadan tırmanma."

İçindeki umut tohumu yeniden yeşerdi. Filiz, onu çılgınca harekete geçirecek kadar büyüktü. O
kendini mutfağa gömmüş, büyü yapmaya çalışıyordu.

Hem tok hem de aç olduğunu söyleyen kafa karıştırıcı açlık sinyallerine rağmen, her ısırıkta tezahüre odaklanarak yarattıklarından bazılarını yedi.

Zaman bir sis içinde geçti. Evin içinde süzülüyordu, kendini hiç bilmediği bir yerde bulduğunda hep şaşırıyordu.
cesaretini hatırladı. Rhaego'nun tırmanma ipini her gece indirip her sabah kaldırmaya sıkı sıkıya bağlı kalmasının yanı sıra, bir bulanıklık içinde yaşıyordu.

Üçüncü öğleden sonra, Aurora kendini düşerken yakaladı.

Farkında olmadan uyuyakalmış. Mutfak tezgahında.

Rhaego'nun odasının zemininde ve çoğu zaman uçurumun kenarında sictiana kolyesini tutarken.

O dışarıda uyurken gece çökmüştü. Vücudunun hiçbir parçası çimenlerin üzerindeki cenin pozisyonundan kıpırdamadı ama gözleri, uçurumun kenarında eğilip kaybolan ipe kırpmadan bakmaya devam etti. Rüzgârın sallanan ucunu ileri geri sallamasının bir sonucu olarak sık sık seğiriyordu.

Kalbi hâlâ her hareket ettiğinde yerinden fırlıyordu.

Hazır olsun ya da olmasın, Phirdo iki gün içinde dönecekti. Ya Rhaego o zamana kadar dönmemiş olsaydı? Ya...

Gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldü. Bu düşünceleri susturdu ve bir kez daha güç için nenesine seslendi.

Sırt üstü dönerek aylara baktı. Neredeyse dolmuşlardı. İkisi de.

Rhaego ona eş zamanlı dolunayların yılda beş kez gerçekleştiğini ve bazı şehirlerde büyük kutlamalar yapıldığını söylemişti. Bu olaylara Lumina denirdi ve Tuvastan sıcağı yılda iki kez bu olaylara denk gelirdi. İki gece sonra, yılın ikinci Lumina'sında sıcaklar bastıracaktı.

Eğer şu anda dönüyor olmasaydı, Aurora buna hayret ederdi. Tuvastan bedenlerinin ay döngüleriyle olan bağlantısı hayret vericiydi.

Rüzgâr ipi gıcırdattı ve kadın bu sese karşı dişlerini sıktı.

Rhaego sıcakta onun yanında olmaya şiddetle karşıydı ama şimdi ne olacaktı? Belki de denerlerdi

sıcakta tekrar kaçmak. Her doğurgan Tuvastan'ın dikkati dağılırdı. Mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu. Ama bu yolculuğu üçüncü kez yapamazdı, değil mi?

Aurora boğazındaki yumruyu yuttu. Rhaego tanıdığı en güçlü adamdı ama yine de ölümlüydü. İp tekrar gıcırdadı, sonra tekrar. Gözleri irileşti. Dinledi, yuvarlanmaya ve henüz umut etmeye cesaret edemiyordu.

Ama seslerin belirgin bir düzeni vardı. Bir elin diğerinin üzerinden tekrar tekrar kalkması gibi. Sanki
Birisi tırmanıyordu.

Aurora elleri ve dizleri üzerinde sürünerek çıkıntıya doğru ilerledi, gözleri eşit aralıklarla çekilen ipin sabit ritmine inanmakta güçlük çekiyordu. Gözleri heyecanlı gözyaşlarıyla bulanıklaştı, bu yüzden karnının üzerine düştü ve kazara kenarı yanlış değerlendirip devrilmediğinden emin olmak için son ayağını kıvırdı.

Sonunda uçurumun kenarından baktığında, önündeki manzara onu mutlu hıçkırıklara boğdu. Neredeyse dolunay halindeki iki ayın parlak ışığında soluk ama belirgin kırmızı boynuzlar onu karşıladı. "Rhaego!" diye bağırdı.

Hareketleri durdu ve gözleri onunkilerle buluştu. Nefesi ciğerlerinden fırladı, paniğe kapıldı. Neyden görebiliyordu, adam *hiçbir şeye* tırmanacak durumda değildi. Omuzlarındaki kumaş yırtılmış, çiziklerle kaplı yüzünde sıyrıklar oluşmuş ve tırmanırken vücudu titriyordu.

Buraya kadar nasıl gelebildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dudaklarını mühürleyerek kaskatı ve hareketsiz kaldı.

herhangi bir dikkat dağıtıcı.

Yavaşça ve sessizce ayağa kalktı, kolları titriyordu ve yüzü acıyla buruşmuştu. O yaklaştıkça, kalbi daha çok
göğüs kafesine vurdu. Tutuşu zayıflayıp ipten bir karış aşağı kaydığında boğazına bir safra kaçtı.

İşkence dolu dakikalar ya da saatler sonra - hangisi olduğunu söyleyemedi

-Kanlı, yırtık pırtık pençeli eli çimenlerin üzerine yayılmıştı. Yine de pek yardımcı olmadığından emindi,
Aurora adamın giysilerini avuçladı ve adam tamamen çimlerin üzerine yığılana kadar tüm gücüyle çekti, nefesleri hızlı ve inceydi.

"İyi misin?" diye mırıldandı cılız bir sesle. Kırmızı teninden ayırt etmek zor olsa da ay ışığında başka kan izleri parlıyordu.

Konuşmadı - o anda konuşup *konuşamayacağını* da bilmiyordu. Göz kapakları, sanki bilinci gidip geliyormuş gibi gözlerini kapatmaya devam ediyordu.

"Hadi seni içeri götürelim." Bir şekilde onun tökezleyerek içeri girmesine yardım etti, daha doğrusu o tökezledi ve kadın da onu desteklemek ve ağırlığının altında ezilmemek için elinden geleni yaptı.

Kıyafetleri sadece omzundan değil, sanki bir şey tarafından saldırıya uğramış gibi her yerinden yırtılmıştı. Görünmeyen yaralarından pembe kan ve su lekeleri damlıyordu ve teni soğuktu. Onu en çok endişelendiren de buydu.
Rhaego *asla* üşümezdi. Ateşi bunu sağlıyordu.

İçgüdüsel olarak onu odasına yönlendirdi ve o da buna izin verdi. Onun boş ifadesine baktı. Ne kadar farkındaydı?

"Tamam, yakışıklı. Ayağa kalkabilir misin? Bu ıslak kıyafetleri üzerinden çıkarmamız gerek."

Rhaego dik durmaya çalıştı ama bir ileri bir geri yalpaladı.

Aurora hızla hareket ederek Rhaego'nun ıslak giysilerinin parçalarını üzerinden çekip aldı. Rhaego yatağa düşerken ve Aurora onun pantolonunu donmuş bacaklarından çekip çıkarırken bakışlarını özenle kaçırdı. Koşarak banyoya gitti, kucak dolusu havlu topladı, sonra onu kuruladı, fısıldayarak ve hafifçe itip kakarak yorganın altına girmesine yardım edecek kadar uyanık kalmasını sağladı.

"Sana ne oldu böyle?" dedi nefesinin altında, battaniyeleri üzerine çekene kadar yukarı doğru kaymasına yardım ederken.

Bakışları onunkilerle buluştu ve onu ilk kez gerçekten görüyor gibiydi. "Özür dilerim," diye fısıldadı, sesi sanki bir galon asit yutmuş gibi hışırtılı ve bozuktu. "Bizi hayal kırıklığına uğrattım."

Tartışmaya çalıştı, yapabileceği her şeyi yaptığına ve bunun onun hatası olmadığına onu ikna etmeye çalıştı. Ama gözleri Kapandı.

Kesiklerin kumaşla buluştuğu yerlerden çarşaflarına kan sızıyordu. Aurora endişe duyduğu her bölgeyi not aldı.
bir yandan da gözyaşlarını tutuyordu. Son birkaç gündür düşünmekten başka yapacak bir şeyi yoktu ve onlara kimin ihanet ettiği konusunda onunla aynı sonuçlara vardığından emindi.

Öfke ve acı, alışık olmadığı türden
ne zaman Ishara'yı düşünse, o duyguya kapılıyordu. Hastaydı ama bu bir mazeret değildi. Aklı başındaydı.

Rhaego'nun doğrudan suçlanmayacağı bir şekilde arabalarının parçalanmasını organize edecek kadar, ama onu gereksiz yere tehlikeye atmıştı. Onun güvenine ihanet etmişti.
Rhaego'nun verecek çok fazla sevgisi vardı ve içinde zaten çok fazla acı vardı.

Bu durum Aurora'nın aklından kötü düşüncelerin geçmesine neden oldu ama yüz hatlarını düzeltti. Eğer uyanırsa, onu kızgın ve acı dolu birinin karşılamasını istemiyordu. O yapmadı
Şu anda olumsuzluğa ihtiyacım var. Rhaego'nun güvenceye ve şefkate ihtiyacı vardı. İlk kaçış denemeleri başarısız olmuş olsa da, onun kendisine karşı hislerinin farklı olmadığını bilmeye ihtiyacı vardı. Aksine, onun gözünde daha da yükselmişti. Hem bedenen hem de ruhen bildiğinden daha güçlüydü ve tekrar aklı başına gelir gelmez bunu anlamasını sağlayacaktı.

Nabzını kontrol eden ve vücut ısısının yavaş ama emin adımlarla yükseldiğinden emin olan Aurora, mutfaktan ve Rhaego'nun odasından daha fazla malzeme topladı. Küçük ısırıklar etini kaplamıştı, sanki bir piranha sürüsü ondan bir şeyler atıştırmıştı.

Geceyi küçük el şifacısıyla yaralarına bakarak ve onu ılık nemli bezler ve temizleyici köpükle temizleyerek geçirdi. Uyanık olduğu anlarda, sırtını kaplayan daha büyük ısırıkları değiştirip iyileştirmeyi başardı, ardından kanlı çarşaflarda uyumak zorunda kalmaması için altına havlu serdi.

Yapabileceği her şeyi yaptıktan sonra Aurora onun yanına kıvrıldı.

ve avucunu kalbinin üzerine koydu. Kalbinin düzenli atışı, hızla ısınan teni gibi onu da sakinleştirdi. Neredeyse komaya girmiş olmasına rağmen boynuz bezleri hâlâ çalışıyor gibiydi. Kadın

Ona daha sıkı sarıldı, kendini onun lezzetli kokusuyla çevrelemek istiyordu.

Günler sonra ilk kez ikisi de uyudu.

Bölüm 36

Aurora'nın burnu seğirdi ve ona doğru hamle yaptı. Bir şey Tekrar gıdıklandı ve elinin tersiyle burnunu ovaladı. Bu bir böcek miydi yoksa kuş tüyü yastığından gelen bir tüy mü?

Gözlerini araladı, ki bu zor oldu, çünkü sanki zımpara kâğıdından lens kullanmış gibi hissediyordu. Tatlı, baharatlı ve son derece rahatlatıcı bir koku onu karşıladı ve tüm vücudunu saran bir memnuniyet ürpertisini iliklerine kadar hissetmesine neden oldu.

Bir şey yine burnunu gıdıkladı ve hapşırmak üzereyken nefesini içine çekti ama görüşü nihayet netleştiğinde nefesi boğazında düğümlendi. Yüzü koyu renkli, tüylü bir göğüs kılı yığınının içine gömülmüştü.

Rhaego.

Bu isim zihninde bir dua gibi yankılandı ve onun göğüs kaslarının arasındaki çukura daha da sokuldu, yanağını onun göğüs kıllarına sürttü ve onu daha da yakınlaştırmak için bir kolunu beline doladı. Adam inledi ve kadın ayağa fırladı, onu hemen serbest bırakmak.

Göz kapakları aralanmıştı ama bir erkeğin bakabileceği kadar bitkin görünüyordu.

"Özür dilerim. Seni incittim mi?" Onların durumunu değerlendirdi

gecenin bir vakti yan tarafına kıvrıldığını ve onu vücudunun sığınağına çektiğini görünce her yeri ısındı.

"Hayır, küçük doe. Bu acıya sen sebep olmadın." Yüzünü buruşturarak oturur pozisyona geçmeye çalıştı.

Aniden enerji dolu bir şekilde zıpladı ve onu geri itti. "Hayır, hayır. Dinlenmen gerek. Gidip seni getireceğim.

biraz yemek ve biraz çay. Başka neye ihtiyacınız var? Ne yardımcı olur?"

Küçük gülümsemesini hüzünlü bir gerginlik kapladı ve o konuşamadan Aurora elini kaldırdı. "Ben çok, *çok*, çok" - üçüncüsünde dikkatlice oturma pozisyonuna geçti
"Senden etkilendim."

"Aurora," diye inledi, onun söylediği tek kelimeye bile inanmamıştı. "Beni dinle," diye karşı çıktı, öne doğru dönerek neredeyse göğsüne yatıyor, öpücüklerini göğsüne bastırıyordu. yakışıklı yüzü. Boğazından küçük bir mırıltı yükseldi. "Kendine ne söylediğinin önemi yok, bu
senin yüzünden." Onun bakışlarını karşıladı ve ifadesini ciddileştirdi. "Sen değil, başka biri korkunç bir hata yaptı.
Geri dönerek her şeyi kurtardın. Ben bile yapamam
Bunu nasıl yapabildiğinizi hayal edin. Sizin sayenizde tekrar deneyebiliriz."

Rhaego'nun sıcak bakışları onun yüzünde gezindi ve
Bir elini fare yuvası saçlarının üzerinde gezdirdi. Söyleyeceklerini duymaktan hoşlandığı ama tek kelimesine bile güvenmediği izlenimini edinmişti.

"Keşke kalbinde daha az affedicilik olsaydı," diye geveledi gergin çenesinin arasından.

Aurora boğazındaki tıkanıklığı yuttu ve bir elini onun göğsüne koydu. "Keşke seninkinde daha çok olsaydı."

Adam onunla daha fazla tartışamadan Aurora yataktan kalktı. "Şimdi seni besleyeceğim ve seni iyi göreceğim. Senden hâlâ hepimizi kurtarmanı bekliyorum, o yüzden bu işten sıyrıldığını düşünme.

" Sırıttı, bu şakanın onun gerginliğini biraz olsun azaltacağını umuyordu. Ama öyle olmadı.

Rhaego'nun doymak bilmez iştahına yetişmek için mutfağa üç kez gitmek gerekti. Yumruk büyüklüğündeki yemek ısırıkları arasında
Tuva'ya yaptığı yolculuğu aktardı.

Yüzmekten başka çaresi olmayan fiyortun dar bir bölümüne yuva yapmış olan dikenli alugpia sürüsü tarafından iki kez saldırıya uğramıştı. Küçük bir kıyıya doğru yüzmeye çalışırken kayalara çarpmış ve
Gün boyunca uyumuş ama bir gece önce iyileştirdiği kaburgalarını kaplayan siyah çürük yüzerken onu etkilememiş gibi davranmış. Alugpia ayrıca
İkinci gece yiyecek çantasını ve küçük telsizini kaybetmiş, bu yüzden balık ve kıyıda yaşayan bitkileri yakalayıp çiğ çiğ yiyerek karnını doyurmuştu.

Yaşadığı onca şeye rağmen sözleri melankolikti.
Hep bu şekilde mi bilgi alırdı? Cesaretinin farkında değilmiş gibi kahramanlık ve metanet gösterilerinin üzerinden mi geçerdi? Ve tüm bu süre boyunca yenilgi gözlerinin ardında kaldı, onları soğuklaştırdı.

Rhaego, ona bir mektup göndermeyi başardı.
Sözcükleri gevelemeye başlamadan önce yedek iletişim cihazını kullanarak ekibine şifreli mesaj gönderdi, göz kapakları gittikçe aşağıya sarktı. Kadın devasa yemeği temizlemekten döndüğünde, adam yine derin bir uykuya dalmıştı ve öğleden sonraya kadar bir daha uyanmadı.

Aurora da yorgun olmasına rağmen, enerjisini yarınki öğle yemeği için hazırlık yapmaya harcadı. Zihni çok bulanıktı

Son üç gündür yatıp beklemekten başka bir şey yapamadığı için endişelenirken, şimdi yarından önce yapılması gerekenleri gözden geçiriyordu.

Phirdo'nun ertesi gün tekrar evlerine girme ihtimali yüksek olduğu için Aurora işe koyuldu
tüm bavullarını boşaltıyor ve evi eski haline getiriyor.
bozulmamış durumda. Her odayı iki kez kontrol etti, sonra
Sonunda çantalarını odasına sürükledi ve banyo yapıp uyku tulumunu giymeden önce dolabını olabildiğince sessiz bir şekilde boşalttı.

Rhaego'nun yeniden iştahla uyanması ihtimaline karşı yemesi için daha fazla yiyecek toplamak niyetiyle yatak odasının kapısını yarılamıştı ki, derin sesi ona seslenince sıçradı. "Saat kaç?"

Adamın sesindeki panik belirtisi, kadının koşarak adamın yanına dönmesine neden oldu. "Öğleden sonra. Merak etme, yarından önce uyumak için hâlâ bolca vaktin var."

Tam gücüne kavuşmamış olsa da Rhaego birkaç saat öncesine göre oldukça iyi görünüyordu. Cildine sağlıklı bir kırmızı parlaklık geri dönmüştü, yüz hatları artık sürekli acı çekmiyordu ve gözleri...

Kadının bol ama vücudu saran geceliğine bakarken gözlerinde ateşin ipuçları parlıyordu. Karnında çırpınmalar başladı. Sıcaklara sadece üç gece kalmıştı ve
Vücudu nihayet fark edecek kadar iyileşmiş gibiydi. *İyi,* diye düşündü. Onun gözlerinin döndüğünden beri taşıdığı buz gibi hüzün yerine ateşle ısınmış halini görmeyi tercih ediyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, yatakta onun yanına tüneyerek.

"Tuhaf," diye itiraf etti bir süre sonra. "Çok ağrım var ve çok yorgunum. Ama sanırım en iyisi bu."

Aurora'nın başı şaşkınlıkla bir parça geriye çekildi. "En iyisi için mi?"

Mırıldanarak onaylar gibi bir ses çıkardı. "Sıcak çok yakın. Şimdiye kadar kendimi senden soyutlamış olmayı umuyordum." Kadının vücuduna bakarken gözlerinde ateş belirdi, sonra bakışlarını uzaklaştırdı. "Sanırım odama dönsem iyi olacak."

Ayağa kalkmak istedi ve Aurora onu durdurmak için ellerini uzattı. "Bu gerçekten gerekli mi? Zar zor hareket edebiliyorsun."

"Kadın." Rhaego ona odaklandı, bakışları sert ve kırmızı parlıyordu. "Yatağında çırılçıplak yatıyorum ve sen de altındaki ziyafeti gizlemeye pek de yaramayan bir kumaşla önümde tünüyorsun. Bu
yorgunluk ateşimi uzak tutuyor - beklenmedik bir nimet
-Ama seni sırt üstü çevirmemi ne kadar engeller bilmiyorum."

Rhaego tekrar doğrulduğunda Aurora suratını asmamaya çalıştı. Yüzünü buruşturdu ve ara vermeden önce dirseklerine kadar geldi. Dizini bir bariyer gibi aralarında tuttu. Acaba saklanıyor.

"Şu anda ateşin olsa bile pek bir şey yapabileceğini sanmıyorum."

Gözlerinin kenarları daha da kırıştı. Onun sözleri gururunu biraz incitmiş olabilirdi ama umurunda değildi. Eğer o

onun istediği gibi olsaydı, birkaç dakika içinde her şeyi unuturdu.

"Bence," diye mırıldandı Aurora neredeyse, "kontrolünü kaybetsen bile fazla bir şey yapamayacak kadar yorgun ve zayıfsın." İki parmağını battaniyenin kenarına geçirdi ve aşağı doğru çekmeye başladı.

Rhaego onun hareketlerini durdurdu. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim, küçük geyik."

Aurora battaniyesini aşağıya doğru kaydırabilmek için dizini kaldırdı ve bileğindeki gevşek tutuşuna rağmen buna izin verdi. Karnında oluşan ısı onu cesaretlendirdi. Adamın elini kolundan çekerek ağzına götürdü. "Berbat bir hafta geçirdin." Bir parmak eklemini öptü ve bir mırıltı kazandı. "Ve acı çektiğini biliyorum." Başka bir parmak eklemi, başka bir öpücük. "Seni daha iyi hissettireceğim." *Öpücük.* "Söz veriyorum." Son parmak boğumuna ulaştığında, adam o kadar sert mırıldanıyordu ki parmak uçları gıdıklanıyordu.

Gözlerindeki kızıllık daha da parladı. Bir kez daha oturma pozisyonuna geçmeye çalıştı ve hafifçe yaslanmayı başardı. Aurora sırıttı. Kasları, ne kadar etkileyici olsalar da, aşırı kullanımdan bitkin düşmüşlerdi. O da bunu biliyordu. Miskinin kokusu derinleşti.

Aurora elini adamın yorganının altına daldırdı ve ne mutlu ki adam buna izin verdi, geniş göğsü derin ve titrek bir nefes aldı.

Elini adamın karnındaki kasların üzerinde gezdirdi, sonra daha aşağılara, adamın sert şaftının sıcak kadifemsi derisine kadar elinin tersini fırçaladı.

"Aurora, ben-" Kadın bir avucunu sikinin tabanının etrafına alabildiğine doladığında nefesini içine çekti. Yutkundu. Parmakları birbirine değmedi.

Adamın mırıltısı, aleti de dahil olmak üzere tüm vücudunu gümbürdetti ve kadın, aletinin içinde nasıl bir his uyandırabileceğini hayal ederek ürperdi.

Henüz yorganı çekip ona bakmamış olmasına rağmen göbeğinde nem birikmişti.

"Bunu teklif etmene gerek yok. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Kalbin bunu göremeyecek kadar iyi," diye homurdandı, gözleri ateş saçıyordu. İfadesi öylesine çizilmişti ki, sanki devam etse kırılacak, dursa parçalanacakmış gibi sefalet çizgisinde gidip geliyordu.

Onun sözleriyle Aurora'nın içinde kendi ateşi alevlendi ama şu anda onu gerçeğe ikna etmeye çalışacak havada değildi. Bu adam sakso çekmekten çok daha fazlasını hak ediyordu. Özellikle de adamın büyük bir kısmını ağzına alabileceğini sanmadığını düşünürsek. Ama her ne kadar çenesi gevşemese de, bunu coşku, yapabilirim tavrı ve bu tanrı gibi adamın yıldızları görmesini sağlamak için duyduğu derin ve kalıcı çaresizlikle telafi edebileceğini umuyordu.

Hızlı bir hamleyle battaniyeleri adamın alt bedeninin üzerinden attı ve dizlerinin arasında zıpladı. Odaya bir durgunluk çöktü, tek ses ağır nefes alış verişleriydi. Aurora, Rhaego'nun tüm çıplaklığıyla karşısında şaşkın şaşkın bakakaldı.

Yıkıcıydı. Ve korkunç. Ve çılgınca erotikti. Önce bir elini, sonra diğerini adamın sikinin etrafına sardı. Adam ayağa kalktı, onu uzaklaştırmak istiyordu ama kadın yumruklarını yumuşak, yavaş bir vuruşla aşağı yukarı pompaladı ve adamın koca vücudu titredi.

Sert ve tavizsiz bakışlarını adama dikerek başını adamın sikinin geniş mantar ucuna doğru eğdi ve "Seninle ilgilenmeme izin *vereceksin*, kocacığım" dedi.

Kendi taleplerini tekrar duyduğunda yüzünde beliren gülümseme, ihtiyacı olan tek motivasyondu. Aurora
Dilini adamın sikinin başında döndürdü, sonra da sikinin dibinden aşağıya, torbasına kadar uzun, sert bir nem çizgisi yaladı.

Yastıklarına yaslanırken Rhaego'nun gırtlağından çıkan mutluluk dolu inilti onu
Zihni bulanıklaştı ve amı sıkıştı. Hareketi tekrar tekrar tekrarlayarak onu ürpertti ve titretti. Parmaklarını sikinin dibinde sihirli miskinin bulunduğu parlak bölgede gezdirdi ve lezzetli sıvıyı avuç içleri kaygan vuruşlarla sikin uzunluğunda aşağı yukarı kayana kadar yaydı.

Başında bir damla prekum oluşmuştu ve kadın onu yalayarak temizledi, adamın lezzetli tadı karşısında iç geçirdi. Tadı da kokusu gibiydi
-Tatlı ve sıcak. Eklenen baharat, tarçına benzer bir şey, gözlerini devirmesine neden oldu. "Tadın tatlı gibi," diye inleyerek ağzına alabildiği kadarını aldı.

***

Aurora güzel ağzıyla onun sikini yalayarak tüm düşünceleri ve mantığı bulanıklaştırdı. Bunun tehlikeli bir oyun olduğunu biliyordu. Vücudu zayıf olabilirdi ama sıcağa bu kadar yakınken ateşi acı reseptörlerini geçersiz kılabilirdi.

Ama onun sikini o kadar tatlı, o kadar açgözlülükle pompaladı ki. Onu yutabildiği kadar derine çekip yanaklarını çukurlaştırdığında, Rhaego'nun gözlerinde yıldızlar dans etti. Daha önce hiç
böyle bir zevk yaşamamıştı. Onun amcığının dilinden bile daha iyi hissettireceğini bilmesine rağmen, ateşi bile durakladı. Bir yarısı onu ters çevirip içine gömülmek isterken, diğer yarısı bu alışılmadık zevkin her anını içine çekmekten başka bir şey istemiyordu.

Alçak karnı gerildi, pembe dili tohumunu her içtiğinde siki kanla kalınlaştı. Aurora
Sanki bunu arzuluyormuş gibi inledi ve bu onun ateşini daha da yaktı. Adamın geri kalanını emzirdiği gibi şaftını da emziriyordu. Bütün gücüyle.

Çenesi genişçe açılmıştı, daha fazla emmek için mücadele ederken başı ağzının yumuşak çatısı boyunca ilerliyordu. Tükürük, şişmiş dudaklarının dibinde toplandı ve yağlı miskiyle karışmak üzere aşağı damladı. Onun sert
Pompalayan eller bu karışımı boyunun şişen damarlarını kayganlaştırmak için kullandı.

Bu özverili bir hareketti, rahat olamayacağı bir hizmetle onu onurlandırıyordu. Ama havaya yayılan tatlı uyarılma kokusu onun bundan zevk aldığını gösteriyordu
Son derece. Ateşi kanına ulaştı, damarlarını ateşle kapladı ve zihni buharlaşmaya başladı, kalçaları onun sıcak ağzıyla aynı anda sallanıyordu.

Kendine rağmen onu yakalamak için uzandı, bir eli boynuyla omzunun birleştiği yeri sararken diğeri saçlarına gömüldü. Dizini kaldırdı ve

umutsuzca zihnini boşaltmak, kendini boğazına daha fazla pompalamak için yatağın üzerindeki topuğunu kullanmamak için. Elleri bükülmüştü, sanki onu sağarak kurutmak istiyormuş gibi sikini sıkarken uzunluğu boyunca kayıyordu.

Vücudu, kadının vermeye çok istekli olduğu aç, ıslak zevki alabilmek için hareketsiz kalma çabasıyla titredi.

Ateşli bir fısıltı zihninden geçerek ona önündeki mükemmel güzelliğin yetiştirilmesi gerektiğini hatırlattı. Tohumunun onun amının derinliklerine gömülmesi gerekiyordu. Yutulmamalıydı.

Aurora'nın önünde eğildiği, yüzünü yastıklara gömdüğü ve kıçını havaya kaldırdığı, dölünü tutmak için kanalını mükemmel bir açıyla eğdiği görüntüler zihnini işgal etti.

Yakında bir gün kendini onun içine boşaltacaktı. O kötü dilini kendine saklamazsa çok yakında, ama şimdilik onu mecbur bırakacak ve sikini onun salyalı, açgözlü ağzına boşaltacaktı. Kızın boğazını kendi kokusuyla kaplayacaktı.
Her nefes alışında, her ter damlasında onun kokusu vardı.

Adamın yumruğu kadının saçlarını sıkarak, başını aşağıya indirip onu daha ileri götürmesini engellemeye çalıştı. Onu uzaklaştırmak yerine, küçük bir zevk çığlığı attı. Onu kavrayan pençeler neden keskin bir korku uyandırmıyordu? Neden böyle olmak zorundaydı ki?
Tanrıçanın lanet olası isteği mi? Biraz utanç, ateşini körükleyen karanlık düşüncelerin yatışmasına yardımcı olabilirdi.

Adam kızın saçlarını tekrar sıkıca kavradı ve kızın çıkardığı inilti bir elektrik teli gibi adamın sikinin başından geçti. Karnı ve kalçaları onu karşılamak için dalgalar halinde yuvarlandı.

Dönen dil, hırıltılar ve mırıltılar daha önce hiç duymadığı acı dolu inlemelerle savaşıyordu.

"Sikim hiç bu kadar şımartılmamıştı, küçük dişi," dedi. bir iniltiyle nefes aldı. Etrafında inledi ve taşaklarına kadar keskin bir zonklama gönderdi.

Omzunu serbest bırakan Rhaego, şaftının hemen üstünden misk topladı. Başparmağıyla yanağının çukuruna izini yaydı, sonra elini omzunun kıvrımına geri götürerek kokuyu narin tenine sürdü. "Şimdi senin mükemmel boğazına gireyim mi?" Kızın başı
Biraz daha hızlı sallandı, elleri sadece heves olarak tanımlayabileceği bir şeyle sıkıyordu.

Bu onu ateşler içinde bıraktı.

Rhaego hareket ettiğinin sadece belli belirsiz farkındaydı. Gözlerini kırpıştırdığında, aşağıya baktı ve kendini Aurora'nın üzerinde, dizleri şişen göğsünü kavrarken buldu. Onu ters çevirmişti.

Ateşi tekrar yükselmeden önce mantığı sadece bir anlığına sürdü. Gök mavisi gözleri irileşmiş, şiş dudakları ve çenesi parlayarak ona baktı. Elini kafa derisine götürerek onu sikine doğru götürdü ve yavaşça dudaklarının arasına soktu. "Bu şekilde hepsini yutmak daha kolay, aşkım."

Dişi, bir eliyle yumruğunu horozu boyunca pompalayarak ve kıçını kavrayarak görevi hararetle üstlendi.
diğeriyle istikrar. Rhaego'nun kalçalarındaki kaslar titriyor, zevk neredeyse görüşünü yok ediyordu. O
boştaki elini yatak başlığının üstündeki duvara doğru uzattı ve vücudunu öne doğru eğerek kadının içine doğru sallandı

Bir yandan da elini saçlarında sıkıca tutuyordu. Başı öne eğildi, gözlerinin sulanmasını, ağzının ve elinin öfkeyle çalışmasını izlerken ısı dalgaları görüşünü bulanıklaştırmak için yükseldi.

Rhaego'nun felaketi, küçük tırnakları kıçından kaybolup bezine sürtünerek misk topladığında geldi. Parmakları eteğinin altına indi ve adam kırmızıyı gördü.

Sert bir eliyle başını sabit tuttu ve ağzına boşaldı, boğazının onu içine çekme çabasıyla sallanmasını izlerken hırladı ve nefes nefese kaldı. Kolundaki kaslar zıpladı ve kendini tatmin etmeye devam ederken göğüslerinin sallanmasına neden oldu.

Gelininin içine boşalırken zihni dalgalanıyor, dişleri zonkluyor ve ağzı sulanıyordu.

Yataktan bir adım attı ve onu hoş bir şekilde buruşuk bıraktı. O da açgözlüydü. "Buraya gel cadı," diye emretti. Cadı emre uymak için acele ederken pembe dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı.

Eğilerek onu gür kalçalarından kavradı ve amcığı ağzıyla aynı hizaya gelene kadar havaya kaldırdı
ve bacakları boynuzlarının altından adamın omuzlarına biniyordu. Aurora şaşkınlıkla ciyakladı ve boynuzlarını kavrayarak kendini dengeledi. Elini omurgasına koyarak uzak duvara doğru yürüdü ve elbisesini kalçalarının etrafında döndüğü yerden yukarı çekti. İşaretini yumuşak karnına sürttü, yemyeşil etini ısırmamak için kendini zor tuttu.

Onu duvara yaslayan adam, kalçalarını yukarı kalkık avuçlarının arasına alarak ağırlığını destekledi ve

seksi olması gereken yerdeydi. Elbisesi tekrar düştüğünde, "Elbiseni tut," diye homurdandı. O da tuttu.

Daha fazla zaman kaybetmeyen Rhaego, dişleriyle iç çamaşırını yırttı ve dilini kızın göbeğine sokarak, kızın ürettiği her bir uyarılma damlasını emmek için içeri girdi.

Uyluklarındaki kaslar kasıldı, zevkle inleyip titrerken bacaklarını birbirine doğru çekti. Elbisesini göğsüne tutmayan eli sağ boynuzuna kenetlendi ve sikini bir kez daha kanla doldurdu.

Rhaego, orantısal olarak büyük ve uzun dilini kullanarak kanalının sonuna kadar içeriye ulaşmak için onu sahip olduğu şekilde yuttu. Kalçaları sallandı ve
Boynuzunu sıkan eli, dilinin kızın içine girip çıkmasına rehberlik etti. Tutuşuyla kalçalarını genişçe açmaya devam etti, ama bir İçinden gelen yanık ses, ona, her ne kadar
ağzını sikmekten zevk alsa da, siki onu parçalara ayırmaya devam edecekti.

Tutuşunu değiştirerek dilini kızın içinden dışarı çıkardı, kaslarını kullanarak içeriden, kızın seksinin tepesindeki küçük demete ulaşana kadar sert bir yol yaladı. Topuğunu omzuna yaslaması için yönlendirdi, böylece eğer gerekirse ondan uzaklaşabilecekti.
çok fazla oldu, sonra iki parmağını içine gömdü, önce kalın bir tek parmağa alışmasına izin vermedi.

Aurora'nın amcığı titredi ve parmaklarının etrafında sıkıştı, ama geri çekilmedi. Elini hareketsiz tutarken
Çok geçmeden topuklarını adamın omzuna koyarak parmaklarını sikmeye başladı. Kadından gelen tiz nefesler ve inlemeler dilini tekrar harekete geçirdi. Yaladı ve

Çığlıkları ona sevdiği hareketi söyleyene kadar klitorisini emdi. Harekete odaklandı, sabit, sıkı bir ritimle tekrar tekrar tekrarladı. Acımasızca.

Eli kaplanana ve kızın hareketleri sıkılaşıp kontrollü hale gelene kadar bekledi, sonra dilini şişmiş küçük toptan çıkardı, avucundaki uyarılmayı ve amının etrafındaki sarışın bukleleri yaladı, sonra bir parmak daha ekledi, kız onlardan kurtulmaya çalışana kadar parmaklarını genişçe açtı.

Rhaego diğer eliyle kızın kalçasını kavrayarak onu sıkıca tuttu ve tekrar klitorisini okşamaya başladı. "Senin tadın Tanrım," diye inledi bir uyarılma dalgası parmaklarını kaplarken ve kalçaları yeniden sallanmaya başlarken.

Başparmağını kadının göbeğine doğru uzattı, parmaklarını horozunun şeklini ve boyutunu taklit edecek şekilde grupladı. Onu kolayca duvardan aşağı kaydırabilir ve içeri itebilirdi, ama neyse ki ateşli zihni şu anda onun spermini tatmakla daha çok ilgileniyordu.

Boynuzlarını iki eliyle kavrayıp ağzını tam istediği şekilde hareket ettirirken elbisesi tekrar düştü.

Rhaego bir hırıltıyla rahatsız edici kumaşı topladı ve ağzına götürdü, yoldan uzak tutmak için dişlerinin arasına bastırdı.

Parmakları onun seksine geri döndü, dili hiç ayrılmamıştı. Elini hızla hareket ettirdi, sonunda onu aldığında göstermeyi planladığı vahşilikle içine girip çıktı. Bu hissin etkisiyle felç olmuş gibiydi, kıpırdamadan duruyor ve haykırırken saldırıya izin veriyordu

Boğuk sesler ağzını tıkayan kumaşa karışıyordu. Aksi takdirde bunlar zevk çığlıkları olacaktı ve onları tamamen duyacağı günü iple çekiyordu.

Kalçaları adamın ağzına doğru kıvrıldı, omzunun üzerinde bükülen dizi hareketsiz kalma çabasıyla sallanıyordu.

Rhaego onun için mırıldandı, sesini bunca zaman içinde tuttu, onu göndereceği zaman serbest bırakmayı umuyordu uçurumun kenarından aşağı düşüyordu. Tam da öyle oldu.

Ağzındaki kumaşa doğru çığlık attı. Göbeği parmaklarının etrafında kasıldı ve titredi. Adam onun
Ağzı yerine kilitlenmişti, mırıltısı güçlü ve ağırdı, kalçaları sıkılaşana kadar ondan aldığı zevkin her zerresini sıkıyordu boynuzlarının etrafında.

Sonunda, onu destekleyen dizi çöktüğünde, şişmiş klitorisini serbest bıraktı. Onu temizlemek için zaman ayırdı, uyarılmışlığını ve kalçalarındaki teri yaladı.
dilinin uzun vuruşlarıyla. İçindeki hayvan hâlâ bu dişiye açlık duyuyordu. Kadın titredi, elbisesinin ıslak kumaşı ağzından düşerken dudaklarından iç çekişler ve sızlanmalar döküldü.

Rhaego onu kollarının arasına aldı, ateşi düşmeye başladıkça uzuvlarındaki sertlik ve ağrının geri döndüğünü hissetmeye başlamıştı. Hazinesini yatağa taşıdı, ikisini de bir battaniyeyle örttü ve burnunu saçlarına sokarak onu göğsüne yasladı. Kız ona sırıttı, göz kapakları ağırlaşmıştı ve nefesleri hala hızlı geliyordu.

Korkunç ve yürek parçalayıcı görevi nasıl böyle bir mutlulukla sona ermişti? Anlayamıyordu. Ama bir kereliğine de olsa

Mutluluğu galip geldi. Onun cinsel vahşiliğini kendi vahşiliğiyle karşılayan güzel, nazik insanına hayret etti.

Mırıltısı göğsünde hafifçe gümbürdedi ve kızın göz kapakları dalgalandı. Güzel ağzını ne kadar zorladığını hatırlayan adam onun narin çenesini kavradı ve kaslarına masaj yaptı. İçinden bir minnettarlık iniltisi sızdı. Kadın
yüzünü onun dokunuşuna daha derinden eğdi.

Bir ara uykuya daldılar. Uyandığında, gökyüzü kapkaraydı ve Aurora'nın uzuvları onunkilere o kadar dolanmıştı ki, derisinin içine girmeye çalışmış gibi görünüyordu
Gecenin bir vakti.

Rhaego sırıttı, yeniden canlanmıştı. Gerekirse şu anda kanalı tekrar yüzebilecekmiş gibi hissediyordu. O
yapacağı son şey olsa bile bu dişiyi şehrinden çıkarır ve kendine saklardı.

Bölüm 37

Sabah bir faaliyet karmaşası içinde geçmişti. Rhaego onu uyandırdıktan sonra Aurora'nın zihninin çalışmaya başlaması epey zaman almıştı. Ona izin vermediği için özür dilemişti. Ancak Phirdo'nun gelmesine fazla zaman kalmamıştı ve Verakko ile yaptığı telefon görüşmesine cevap verip olanları açıklaması ve hızla yeni bir plan yapması gerekiyordu.

Kodları girerken ve çağrıya giriş yaparken onu izledi, ancak sunacak herhangi bir yararlı öneri düşünemedi. Beyni tam olarak yüzde yüz çalışmıyordu ve Rhaego da düşünmesini biraz zorlaştırıyordu.

Şimdi ona baktığında, altı gün boyunca vücudunu cehenneme çevirdiğini asla tahmin edemezdi. Kendi türünün çabuk iyileştiğini alçakgönüllülükle açıklamıştı ama direncine hâlâ hayret ediyordu. Ayrıca kıyaslandığında kendisini mızmız bir zayıf gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Bu gün..." Rhaego söze başladı ve devam etmek için Verakko'nun şifreli cevabını bekledi.

Aurora bu sefer iletişim cihazını neden hoparlöre ayarlamadığını anlamamaya çalıştı.

İhtiyacı olan şeyi duymuş olmalı çünkü
bir açıklama yapmaya başladı. "Şu anda güvendeyiz. Havaya uçmadık. Ama ihanete uğradık." Dinlerken boğazı düğümlendi. Sonra yavaşça cevap verdi: "Annem."

Sesi o kadar zayıftı ki Aurora ayaklarının onu ona doğru götürmesine engel olamadı. Onun yanına oturdu ve elini avuçlarının içine aldı.

Ona bakmadı ama parmakları kıpırdadı ve gözleri yakut renginde parladı.

Yaklaşan sıcağın belirtileri kendini göstermeye başlamıştı ve Aurora bu konuda ne hissettiğine karar veremiyordu. Belki de önceki günlerde sıcaklığın etkilerini görmediği için, şu anki durumu başka türlü olacağından daha büyük bir şoktu.

Gergindi ve tuhaf bir enerjiyle dolup taşıyordu. Hayır. Mutlaka saldırgandı ama saldırgan da *değildi*. Etraftaki ağaçları işaretlemek için dışarı çıktığı onca zamandan beri boynuzları çizik içindeydi ve hamdı, yine de yaptığı gibi henüz onu işaretlemeyi istememişti. Etrafında zayıf bir kontrol havası vardı ve bu kontrolün ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Sabah boyunca birçok kez onu öylesine gizli bir açlıkla izlerken yakalamıştı ki, karnında sıcaklık birikirken bile bacakları aralarına mesafe koymak için kaşınıyordu. Ve onu rahatsız eden sadece uyarılma değildi. Onun
ruh hali de bir anda öfkeye dönüştü. Asla ona karşı değildi, ama yine de tatlı, kibar iblisinden mantıksız bir öfkenin döküldüğünü görmek rahatsız ediciydi.

"Hayır," diye homurdandı. Verakko'ya doğru yöneltilmişti, ama o
Bunu söylerken ayağa kalktı, onu tuttuğu yerden çekildi ve aralarına mesafe koydu. Adamın bakışları, kendini yerleştirdiği odanın öbür ucundan kızın üzerine dikilmişti ve kız ürperdi.

Aurora sabah kahvesini yudumladı ve hüzünlenmemeye çalıştı. Ne kadar odanın karşısına geçip
Kollarını onun boynuna doladığında, onun boşluk istediğini de açıkça görebiliyordu.

"Bir gün yetmez," diye homurdandı. "Sıcaklar yarın geliyor." Ana kattaki oturma odasının karşısından onu izliyordu, gözleri kıpkırmızı ve pençeleri bir kez daha keskin-
Geri çekiliyor ve uzuyor, yaslandığı adaçayı yeşili kanepenin arkasında delikler açıyordu.

Aurora gözlerini kaçırdı. Ayak parmaklarını kıvırarak geçirdikleri geceye rağmen, Aurora biraz... tam olarak utangaç olmadığını fark etti. Endişeli de değildi. Sadece... gergindi.

Böylesine yoğun bir fizyolojik olay yaşayan birinin yanında nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu.
Birden onun aldığı eğitimi kıskanmaya başladı. Regl olduğunda, kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olmak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Keşke bu konuda bir ders alsaydı diye düşündü.
Tuvastan sıcağını yönetmek.

Verakko'nun söylediği bir şey üzerine Rhaego'nun bakışları başka yöne kaydı ve yüz hatları sertleşti. Aurora hareketsiz kaldı. Bir şeyler olmuştu. "Emin misin?" Gözleri kapandı, dudakları Dişlerini hırıltı halinde gösterene kadar geri çekildi. "Yarın ayrılamam," diye bağırdı hatta. "İki gün. Aynı strateji. Aynı çıkarma noktası. Anlaştık mı?"

Aurora, Verakko'nun iletişim cihazını kapatmadan önce cevap verme şansı olup olmadığını bilmiyordu, sonra muhtemelen kendini toplamak için tek kelime etmeden dışarı çıktı. Onu biraz yalnız bırakmak için demine odaklandı.

Adamın ayak seslerinden önce miskinin kokusu çarptı burnuna ve yudumunu bitirip yeniden içeri giren adama gizlice baktı. Adamın bakışlarını ağzına diktiğini, gözlerinde ateşin uğuldadığını fark etti. Hiç düşünmeden
Pantolonuna baktı, uyarıldığının işaretlerini gün gibi açık bir şekilde göreceğinden emindi ama onu devasa bir şişkinlik karşılamadı. Belki de göründüğünden daha fazla kontrolü vardı.

"Ben kılıflıyım," diye homurdandı. Bir eliyle aşağı uzandı.
ve sağ uyluğundaki sert bir şeye çarptı.

Aurora'nın buna nasıl karşılık vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kayıtsız olmak istediği ama yüzde yüz *kayıtsız* olduğu anlaşılan tiz bir ses çıkardı.

Biberiye aşkına, kendini toparlaması gerekiyordu. "Ne oldu?"

"Ekibimiz Zentithro'yu terk etmek zorunda kaldı. Birisi onları güvenli evlerine kadar takip etmiş. Kraliçe neredeyse yakalanıyordu.
onları."

Gözlerini kısarak kapattı ve sersemlemiş beynini yokladı. "Bu bizim için ne anlama geliyor?"

"Mümkün olduğunca çabuk gitmemiz gerektiği anlamına geliyor. Marsol onu kurtarmak için geri dönmediğinde Kraliçe yanlış dişiyi yem olarak kullandığını anlayacak. Bu sadece bir zaman meselesi."

Aurora başını salladı, kalbi boğazında çarpıyordu. "Aynı strateji mi demiştiniz?"

Rhaego'nun ateşli bakışları kadının vücudunda gezindi. "Yeni bir şey tasarlayacak durumda değilim. Ama bir şey çalamam.

yine iskelemizden taşıyacağız. Fazladan
Eminim arabaların yanına güvenlik yerleştirilmiştir. Phirdo'yu çalışma odamıza çağırıp onu etkisiz hale getirmem gerekecek."

Aurora kaskatı kesildi. "Ama ben... bunun işe yaramayacağını söylemiştin çünkü-"

"İşe yaramayabilir. Başka seçeneğimiz yok," diye araya girdi. Rhaego onun sözünü *hiç kesmedi*.

"Tamam," diye nefes aldı. "Ve sen..." Sormak istediği şeyi onu kırmadan sormanın en iyi yolu neydi? "Olacaksın... ateşin olmayacak..." Şaşırdı. "Sıcaktan sonraki gün bunu yapabilecek misin?" diye ağzından kaçırdı.

Kaslı boynunun tendonları zıpladı. "Bugün olduğumdan daha kötü olmayacağım."

Bu bir cevap değildi ama kendini zorlamaktan alıkoydu. "Bu durumda, en iyi yol nedir... Yani... sana nasıl davranmamı istersin? Yani, bunu senin için kolaylaştırmak için ne yapabilirim?"

"Bu kadar güzel olmaktan kaçınırsan benim için çok faydalı olur." Bu iltifat öyle bir şiddetle söylenmişti ki, kız sadece yanağının içini çiğneyip bakabildi.

"Tabii, tabii," diye mırıldandı dalgınca. Onu böyle bir kayba uğratan şey onun yoğunluğuydu. Bu ona tek bir şeyi hatırlattı. bungee jumping yaptığı tek seferdi. Kendini bildi bileli bunu yapmak istiyordu ama kendini platformda utanç verici bir süre boyunca sıkışmış halde bulmuştu,
gerçekten kenardan adım atmaya çok korktum.

Şu anda Rhaego onun için buydu. Tehlikeli ve güvenli. Çekici ve korkutucu. O bir yolculuktu
umutsuzca binmek istiyordu. Ama onun uyarılarını dikkate almaz ve onu çok hızlı bir şekilde çok uzağa iterse, pişman olur muydu?

"Yapabileceğin hiçbir şey yok, küçük geyik." Adamın bu evcil hayvan ismini gümbür gümbür söyleyişinden ürperdi. Normalde bu sözler tatlılık ve sıcaklıkla doluydu. Ama şimdi nasıl söylemişti?

Kendini bir dişi geyik gibi hissediyordu ve adam dişlerini ona geçirmeye hazırdı.

"Mükemmelliğin... zor." Gözleri parladı ve vücudu karşılık verdi. "Endişelenme. Yarın sıcağın en kötüsüne katlanmak için izolasyon kulübemize yürüyeceğim."

"Kulübe burada mı?" Aurora neden şaşırdığını bilmiyordu. Öğle yemeğindeki kadınlar, eşleri kendilerini değersiz bulduğunda erkeklerin sıcakta barikat kurdukları özel kulübelerden bahsetmişlerdi. Ama o bunun başka bir yerde olduğunu düşünmüştü. Belki de kasabada.

Rhaego adım atmaya başladı, bakışları sanki elinde değilmiş gibi birkaç saniyede bir ona dönüp bakıyordu.

"Ormanımızın bir saat kadar güneyinde." Çenesindeki kaslar çalıştı, başarısızlığı hâlâ üzerinde ağır bir yüktü.

Bu kadar açık bir rahatsızlık hissederken tekrar ondan uzak kalacağını düşünmek kalbini sızlatıyordu. "Geceyi odanda geçiremez miydin?"

"Hayır." Rhaego güldü, karanlık ve uğursuz bir sesle. "Zihnim gece boyunca ateşler içinde gidip gelecek. Çok yakın olmamalıyım. Eğer olursam..."

Uyarılma ve buzun kafa karıştırıcı bir kombinasyonu vücuduna doldu ve beynine kısa devre yaptırdı. "Sanırım bir sonraki soruma bir cevabım var, yani yarın herkes meşgulken gitmeyi denememiz gerekmez mi?"

Rhaego sessizce başını salladı, bu fikri göz ardı etmek için hiç zamana ihtiyacı yoktu.

Aurora oturduğu yerden kalktı ve elleri kalçalarında Rhaego'nun adımlarını takip etti. "Eğer sıcak herkesi bu derece etkiliyorsa, neden bir gün önce öğle yemeği yiyoruz? Herkes bütün gün gergin ve mutsuz olmayacak mı?"

"Evet. Olacaklar." Öfkeyle elini uzattı. "Neden kendimizi buna zorluyoruz? Geleneksel cevap, bu gezinin zihin gücümüzün son bir testi gibi olduğudur.
Bağlı olacağımızı düşünürsek en zoru bu." Şu anda bile ona daha yakın olmayı hayal ediyormuş gibi gözleri parlıyordu. "Yine de bunun artık doğru olduğuna inanmıyorum.
Eşler ateşlerini paylaşıp paylaşmayacaklarına çoktan karar vermişlerdir. Bence bu dedikodu yapmak için bir bahane. Bir Eşler için partnerleriyle övünme ya da onları azarlama fırsatı." Sanki bir şey hatırlamış gibi aniden ona döndü. "Sorulduğunda benim hakkımda kötü konuşman ve arkadaşlarını da aynı şeyi yapmaları için teşvik etmen gerekecek.
kocalar."

"Hayır," diye alay etti Aurora. "Neden yapayım ki?"

"Eğer tecritteysem, bunun nedeni beni ısıdan mahrum bırakmış olmanızdır. Hastalık ben olduğum için, beni neden bir kez daha uygun bulmadığınızı öğrenmek için ağızlarının suyu akacaktır. En iyisi ve en kolayı sizin de onlarla birlikte oynamanız ve onlara anlatmanız. Yemeklerimin
Hastasın ya da duygularına çok ihtiyacım var. Herhangi bir mazeret yeterli olacaktır."

"Bunu yapmayacağım." Çenesini inatla dikleştirdi. Göğsü belirgin bir öfkeyle inip kalkıyordu, bu yüzden hızla
konuyu değiştirdi. "Diana ve Maggie'ye gideceğimizi ne zaman söyleyeyim?"

Bir dakika önce olduğu gibi volta atmaya devam etse de, kız bir şekilde ateşinin öfkeye dönüştüğünü anlayabiliyordu. Kaslarının ve kaşlarının duruşunda bir şey vardı.
açıkça belirtti. "En erken Lumina'dan bir gece sonra olabilir."

"Tamam. Onlara söyleyeceğim." Aurora ellerini ovuşturdu.

"Umarım
Quena yapraklarının hepsini kullanmadılar. Onlara verecek başka bir şeyim yok. Kocaları muhtemelen şimdi şüpheleniyordur.
Hem de çok. Bir doz kalmış olsa bile ikinci kez bu şekilde sigara içmelerini sağlayamayabilirler."

Rhaego'ya baktı, Rhaego yine ona bakıyor ve yemesine izin verilmediğini bildiği bir lezzete bakıyormuş gibi avucunu güçlü çenesinin üzerinde ovuşturuyordu.

"Onlara ellerinden gelenin en iyisini yapmalarını söyleyin. Tek umabileceğimiz bu. Annem bunu sağladı."

Kararsızca Rhaego'ya doğru baktı. Midesi
Yaptığı şeyi fark ettiğinden beri Ishara'yı her düşündüğünde olduğu gibi çukurlaştı.

"Are..." Yutkundu, adam odanın içinde dolaşırken gözleri onu takip ediyordu, o uzaklaştıkça kadın da ondan uzaklaşıyordu. "Onunla konuşacak mısın?"

Rhaego'nun adımları durdu, vücudu hareketsizleşti. Öfkenin sıcaklığının ona geri döndüğünü görmeyi bekliyordu ama dönmedi. Gözlerindeki ateş, sanki üzüntüsünün soğukluğu onu söndürmüş gibi azalmıştı. Çenesini sıkarak ve bakışlarını önündeki halının bir noktasına sabitleyerek cevap vermedi.

Aurora sonra bilmediğini fark etti.

Ona doğru bir adım attı. Omuzları kalktı ama atlamadı, o da birkaç adım daha attı. "Yine seninle gelebilir miyim?" diye teklif etti.

Başını iki yana salladı. "Eğer onu görmeyi seçersem, yalnız olacağım." "Ne söyleyeceğini biliyor musun?"

Parmaklarını saçlarında gezdirdi, pençeleri bir görünüp bir kayboluyordu. "Hayır." Bir süre daha hareketsiz kaldıktan sonra Kendini düşüncelerinden sıyırıp dışarı baktı. "Artık hazırlanmalısın. Phirdo yakında burada olacak."

Neredeyse bir kol mesafesine gelmişti. Vücudu öne doğru sallandı, içindeki görünmez bir mıknatıs onu daha yakına çağırıyordu.

Burun delikleri açılan ve kaşları çatılan Rhaego'nun gri gözleri onunkilerle buluştuğunda kıpkırmızı oldu. Kafa derisinden aşağıya elektrik sıçradı.

Aralarındaki hava cızırdıyor, ısı bir fırın gibi ondan yayılıyordu. Miskinin kokusu bugün biraz farklıydı - normalden daha baharatlıydı ve tatlılığın kahverengi şeker veya krem brüle gibi sıcak bir derinliği vardı. Sanki ateşi onun her parçasını değiştirmişti.

Parmakları uzanmak ister gibi kıpırdadı, sonra kıvrılıp yumruk oldular. "Birazdan döneceğim," diye ağzından kaçırdı, adımlar onunla ön giriş arasındaki boşluğu yiyordu. Aurora'nın omuzları düştü ve kafasının içinde sızlandı, *Beni işaretleyebilecekken neden ağaçları işaretleyesin ki?*

Bölüm 38

Rhaego bir ayağından diğerine geçerek annesinin kapısına baktı. Göğsü ağrıyordu.

Ona zaten bilmediği ne söyleyebilirdi ki?

Öfkeyle mi yaklaşmalı? Görmezden mi gelmeli?

İhanet mi? Bu konuşma nasıl geçerse geçsin Tuva'dan onsuz ayrılacaktı. Belki de her şeyi unutmalı ve ona sevgiyle veda etmeye çalışmalıydı.

Ne yaparsa yapsın, bir an önce karar vermesi gerekiyordu. O Aurora'yı öğle yemeğine bırakmıştı ve onu almakta geç kalamazdı. Zili çalıştırdı ve bekledi.

İçeriden hiçbir ses yankılanmadı. Zili tekrar çaldı. Hiçbir şey yoktu.

Rhaego, parmak izinin hâlâ kayıtlı olduğunu umarak elini kapıya koydu.

Öyleydi.

Kapı açıldı ve boğazındaki kelimeler kesildi. Yırtık kumaşlar, kırık seramikler ve camlar yere saçılmıştı. "Anne," diye seslendi sessiz evin içine.

Burnunu çekti, kulaklarını dikti ve önündeki enkaza kaşlarını çatarak baktı. Ev boştu; içeri girmesine gerek kalmadan bunu hissedebiliyordu.

Dağınıklığa bakarken uçucu ateşi köpürdü. "Arabam senin için yeterli değil miydi?"

Evini harabeye dönmüş halde bulduğu ilk sefer değildi bu. Yoğun duygusal olaylar onu böyle bir öfkeye sürükleyebilirdi. Bu seferki kışkırtıcı olayın ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

Paltosunu silkerek boşluğa doğru ilerledi, sonra durdu.

Ayakları olduğu yerde kaldı, bakışları bir parıltıya dönüştü, ateşi öfkeyle parladı. Neden ilk tepkisi onun arkasını toplamak olmuştu?

Bunu daha önce birçok kez yaptığı doğruydu ama neden şimdi yapsındı ki? Onun yaptıklarından sonra neden bu işi yapsın?

Öğleden sonra ışığı masasının yanındaki cam kırıklarından yansıyınca boğazı düğümlendi. Hizmet üyeleri ziyaret etti Her gün onun sağlığını görmek için. Onun için temizlik yaparlardı. Bu onun yapması *gereken* bir şey değildi.

Uzun bir nefes vererek, "Bu benim vedam olacak anne," diye fısıldadı. Evine tamamen girdi ve ortalığı toplamaya başladı.

Ayrıldıktan sonra Eyrie'den aceleyle geçti ama onun bakımından sorumlu ofise uğramayı ihmal etmedi. Durumu anlattı ve konuştuğu genç erkek şaşırmamış görünüyordu.

"Evet, bugün için programımızda onu eve götürmek vardı. Dün gece bulunduktan sonra böyle bir şey olmuş olabileceğini düşündük." Ekranına birkaç not girerek kızın adını programdan kaldırdı.

"Ne demek *bulundu*?" Rhaego annesinin Eyrie'de bir yerlerde olduğunu düşünmüştü. Genelde kasabaya pek inmezdi ama bu duyulmamış bir şey değildi, özellikle de dağınıklığından ya da ondan kaçıyorsa...

"Mekikte bir öfke patlaması yaşadı. Yanlış zaman olduğu için öfkelendi ve ağladı."

Başka bir bakıcı arka taraftan çıktı ve erkeğe doğru bir ekran uzatarak ona bir şey gösterdi.

"Ve?" Rhaego hırladı. Ateşi yükseliyordu, saldırganlığı bu erkeğin boynuzlarını ona doğru itmesine izin vermeyecek kadar yüzeye yakındı.

Erkeğin kendi gözleri canlandı, kırmızı kırmızı titreşiyordu. "*Ve* o zamandan beri Uluyan'da iyileşiyor. Sık sık yaptığı gibi."

Rhaego, erkeğin asidik tonu karşısında çenesinin düştüğünü fark etti. Burnundan nefes alarak kontrolü ele aldı. Başka bir şey söylemeden tezgâhtan uzaklaştı ve mekiğe doğru yürüdü.

Eyrie çoğu Tuvastan dişisi için bir sığınak olsa da, ziyaretçilere izin verilirdi. Ama Uluyan? Bu farklı bir hikayeydi. Sadece kadınlara izin verilen kutsal ve özel bir alandı. Kimse bu konu hakkında fazla detaylı konuşmazdı.

onun varlığını kabul etmekten daha iyi. Rhaego neye benzediğini bile bilmiyordu.

Ama gençken avludaki çeşmenin yanında oynadığı bir zamanı hatırladı. Yaşlı bir kadın onun yanına oturmayı görev bilmişti, o da elini çeşmede gezdiriyordu.

fokurdayan su, boynuzlarından sıkılmış.

Annesini sormuştu ve o da annesinin kısa süre önce evlilikten döndüğünü ve Uluyan'a gittiğini söylemişti. Kadının yüzünde beliren titreşimi hâlâ hatırlayabiliyordu. O anki duyguyu tanımlayamamıştı.

ama hiç gidip gitmediğini sormasına neden olacak kadar dikkat dağıtıcıydı.

Ciddiyetle başını salladı ve boynuzlarının arasındaki bir tutamı düzeltti. Sonra ona neden bu adı verdiklerini sormuş ve onun cevabını hiç unutmamıştı. *Uluyan Kanyon'da rüzgâr eser,* demişti. *Dişiler duyulmadan ağlamak için oraya giderler. Tanrıça'nın nefesi onların hüznünü alıp götürür.*

Rhaego o gün kadının ona gerçeği söyleyip söylemediğini bilmiyordu ama annesinin bu yüzden mi böyle davrandığını merak ediyordu.

oraya gitmişti. Ağlamak, çığlık atmak ya da o yerde her ne yapıyorsa onu yapmak için. Onun orada, yaptıklarından pişmanlık duyması fikrinin kendisini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğine karar veremiyordu.

Yaptıklarına rağmen, duygularının zihninin ön saflarında parıldadığı şu anda bile ancak bu kadar öfke toplayabilirdi. Onu seviyordu. Bunu biliyordu. Ama Tuva'yla olan bağı, onun damarlarında dolaşan kandan daha kalındı. Onunla birlikte gideceğini düşünmekle saflık etmişti.

Acısı dağıldı ama kalbinin etrafındaki kederli mengene kaldı.

Bölüm 39

Aurora, Rhaego'nun yatak odasının kapısında oyalanıyor, onun tecrit kulübesine gitmek üzere eşyalarını toplamasını izlerken somurtmamaya çalışıyordu. Kelimeler boğazında düğümlendi.

Dün, bir gün önce, bir gün sonra

Öğle yemeğinden dönmüşlerdi, bu yüzden bir gece daha yalnız kalmanın onu öldürmeyeceğini düşündü, ama yine de biraz hüzünlü hissediyordu. Aklı, kalmasını ve sıcaklığını onunla geçirmesini dilemekle, sonuçlarına lanet etmek arasında gidip geliyordu.

-Ve tüm uyarılarına kulak verdim.

Yanılmayı kaldırabilirdi. İşler istediğinden biraz daha zorlaşsa bile, ne kadar kötü olabilirdi ki? Bu *Rhaego*'ydu. Tatlı, şefkatli, aşırı özenli Rhaego. Acaba o

kalıcı hasara neden olacak kadar aklını kaçırmış olabilir mi? Yoksa içindeki şeytanlar yine özgüveniyle mi oynuyordu?

Ona kalması için yalvarsa ve sonunda iyileşme tüpüne girse bile bununla yaşayabilirdi. Onu asıl engelleyen şey, bunun Rhaego'ya neler yapabileceğiydi. Hatalı olmayı umursamasa da, ona zarar verirse kendini asla affetmeyeceğini biliyordu. İstese de istemese de. Kalbi zaten çok hassas bir yerdeydi, kendini sevmekle kendinden nefret etmek arasında gidip geliyordu. Onu en serbest haliyle görme fikri ona ne kadar sıcak ve iç gıcıklayıcı gelirse gelsin, kazara onu ikincisine doğru itmeyi reddediyordu.

Onu zorlamayacaktı... şimdilik. Ama sıcak bittiğinde? Bir dünya yatak odası jimnastiğine hazır olsa iyi olur. Artık "Kontrolümü kaybedebilirim." yok. Kız

bahaneye yeterince uzun süre katlandı ve Rhaego'nun Rhaego'dan kendisinin korkabileceğinden daha fazla korktuğuna karar verdi.

Yatağının altından başka bir çanta almak için eğildi ve kadın onun kıçının sert kıvrımına bakarak iç çekti.

Sadece bekle, diye sessizce söz verdi*. Seni yakalayacağım, güzelim.*

Bakışlarını kaçırarak, "Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona baktı, gözleri buluşur buluşmaz irislerinin kenarları kırmızılaştı. Göğsü ne kadar çok kızardığının kanıtı olarak onu istiyordu. Bir kız bu tür sürekli onaylamalara alışabilirdi. "Sıcaklık güneşin battığı saatlerde başlar. Ertesi gün kendime gelirim."

"Tamamen geçmesi ne kadar sürer?"

Göğsü genişledi, zorlukla dizginlenen hayal kırıklığı alnında çizgiler oluşturdu. "Birkaç gün."

Aurora hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. "Mantıklı."

Rhaego ona doğru bir adım attı, son bir gün içinde mecbur kalmadan yaklaştığı nadir anlardan biriydi. Bağlanmaları en hafif tabirle gergin olmuştu. Bu durumdan faydalanmıştı.
gevşek kumaşlarının tüm uzunluğu boyunca, o kadar uzağa yürüyordu ki, bağlı bileğini ona doğru uzatmak zorunda kalmıştı.

Onun dışında sessizdi, konsantrasyonunu kaybetmişti. Phirdo aynı olmuştu. Kâhyaları mesafesini korumuş ve bütün yolculuk boyunca onlara bakmayı reddetmişti.
tek bir kelime. Ama etrafta tanımadığı bir koku dolaşıyordu.

Gerçi bütün gün yabancı misk kokularının bombardımanına uğramıştı, bu yüzden ikisinin de şaşırmaması gerekirdi. Tuva birbiriyle yarışan kokularla dolup taşıyordu, her Tuvastan erkeği kendi kokusunu kontrol edemiyordu. Rhaego'nun hala en iyi kokanıydı ama Phirdo'nunki de fena değildi. Taze ve tatlı limon kokuluydu.

Rhaego'nun Phirdo'nun sırtını delen zehirli bakışları ona muhtemelen en iyisinin o yokmuş gibi davranmak olduğunu söylemişti. Ama sonra Rhaego'ya baktı ve bakışları kızardı ve Aurora aniden Phirdo'nun bezlerinin misk pompalamasına neden olanın kendisi olmadığını fark etti. Rhaego da bunu fark etmişe benziyordu çünkü öfkesi
karardı ve fuşya rengi kızardı.

Dünkü öğle yemeğini de benzer ama çarpıcı biçimde farklı bir enerji doldurmuştu. Tuvastan kadınları
sıcaklığı erkeklerden biraz daha farklı deneyimliyorlardı. Yoğunluk oradaydı, gözlerindeki ateşli parıltı bunu ortaya koyuyordu. Ancak kadınlar sertleşmek ve saldırganlaşmak yerine normal benliklerinin daha rahat versiyonları haline geldiler. Neredeyse
kafaları iyiydi ve sarhoş olma yolundaydılar.

Lasini, oturmuş olan ekşi ifadeli kadın
Promenade'de Aurora'nın yanındaydı ve ne zaman nefes alma mesafesine gelse sinirden kıkırdıyordu.
ona yanaştı. En son konuştuklarında dedikodu çıkardığı için onu azarlamış olmasına rağmen Rhaego ve sıcak hakkında sorular sorup duruyordu.

Aurora, Rhaego'nun kendisi hakkındaki olumsuz duygularına alet olmasını istediğini bilmesine rağmen

Bunu yapmak için kendisi. Lasini'ye gerçeği söyledi - adamın kendisi için çok iri olduğunu ve rahat hissetmeleri için daha fazla zamana ihtiyaçları olduğunu.

Yarı doğruydu. *Aurora* hazırdı.

Lasini burnunun ucuyla ona bakıp yarım bir sırıtışla her şeyi biliyormuş havası verdiğinde yaptığı açıklamadan hemen pişman olmuştu.
üstünlüğünü bilerek. "Ah, demek ona güvenmiyorsun. Seni suçlamıyorum."

Aurora sonraki birkaç dakikayı kendini bu çukurdan çıkarmaya çalışarak geçirmişti, ta ki Lasini kaşlarını kaldırıp bir şey bulmuş gibi başını eğene kadar. "Ama sanırım sıcağı hissetmiyorsun, bu yüzden daha zor olabilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye üsteledi.

Lasini, bir erkeğin sıcakta daha saldırgan, kovalamaya ve bastırmaya daha istekli hale gelirken, Tuvastan kadınlarının daha uysal olduğunu anlatmaya devam etmişti. Kolayca
tahrik olmuş ve boyun eğmeye yatkındı. Kaslarının gerçekten de daha gevşek, vücutlarının daha durgun olduğunu doğrulamıştı. herhangi bir sert muameleyi hafifletmeye yardımcı oldu. Bu tamamlayıcı bir sistemdi.

Aurora, Lasini deneyimlerini anlatırken onu dikkatle dinlemiş, zihninden notlar alıp ileride kullanmak üzere saklamıştı.

Maggie ve Diana *geldiklerinde*, ondan ipuçlarını almışlar ve sıcağın şiddetinden duydukları korkuyu teyit etmişlerdi.

kocaları uzakta. Bu da Aurora'nın hikayesini destekliyor gibiydi.

Neyse ki, sıkıcı bir hal aldı.

Aurora ve Rhaego'nun ayrı kalma yönündeki son derece mantıklı kararı öğle yemeğinde tembel bir nehir gibi yayılmıştı. Çok geçmeden insanlardan sıkılmışlardı,
başka bir yerde daha sulu dedikodular lehine onları terk etmek.

Bu durum Maggie ve Diana'yı suya girip onu soru yağmuruna tutmaları için açıkta bırakmıştı. Kaçış gecesi her şey plana göre gitmemişti. Maggie kocasına ilaç vermeyi başarmıştı ama Diana başaramamıştı. Kocasına sigara içirmeyi başarmıştı ama kocası ona sprey sıkarken kendini rahat hissedecek kadar gevşememişti. Bu yüzden yapmamıştı ve tekrar denemek için çok gergindi.

Bu Aurora'yı biraz kızdırdı ama daha çok Rhaego'nun hayatının biraz daha zorlaşacağı anlamına geliyordu. Yine de bu sefer yorgun olmayacağını tahmin ediyordu, bu yüzden adamı bastırmak büyük bir sorun olmayabilirdi.

Şimdi üç adamı sessizce bastırması gerekiyordu. Phirdo'nun yanı sıra Diana ve Maggie'nin kocaları.

Sprey, ateşleri ilaçları daha çabuk yaktığı için Tuvastanlar için uyarlanmış güçlü bir formüldü. Maggie'nin kocası neredeyse bir gündür baygındı ve kafası karışmış bir halde uyandı. Neyse ki yaşadığı utanç şüphesini bastırmış gibi görünüyordu ama üç kadın Maggie'nin bunu tekrar denemesinin akıllıca olmayacağı konusunda hemfikirdi.

Şimdi yatak odasının karşısında, Rhaego çantasına koymadan önce bir cihazla oynuyordu. Bakışları ona kaydı, sonra

Uzakta. Kaypak. "Mümkünse uyumak için kulübede biraz daha kalabilirim. Akşama kadar ayrılmayacağımıza göre."

Aurora dudaklarını büzdü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bakışları kadının göğüslerinin belirgin kabarıklığına kaydı ama kadın kollarını indirerek acısını hafifletmedi. "Yani yarın beni mümkün olduğunca az görmeye çalışacaksın çünkü-" Uzattığı elini adamın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirerek yüzüne indi. Dilini dişlerinden birinin üzerinde gezdirdi, parlayan bakışları kızın göğüs dekoltesine yöneldi ve alçak bir hırıltı çıkardı göğsünde gurulduyordu. "Bu," diye sözünü bitirdi, ne demek istediğini anlamıştı.

Zevkle bakarken yakalandığını anlayan Rhaego'nun ağzı kapandı ve doğruldu. Hakkını yemeyelim, suçlamasını reddetmedi. "Evet. Senin etrafında olmak... yorucu. Arabalara doğru yolculuğa çıkabilmek için toparlayabileceğim tüm güce ihtiyacım var. Seni tekrar hayal kırıklığına uğratmayı reddediyorum."

"Sen yapmadın-" İçgüdüsel olarak ona doğru adım atmıştı ama adam sert bir hırıltıyla onu durdurdu. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak geri geri odadan çıktı. "Özür dilerim. Üzgünüm."

Çantalarını gereğinden biraz daha güçlü bir şekilde kapattı ve tokalarından birini kopardı. O sevimli

İki pençesinin arasına sıkıştırılmış küçük kırık metal parçasına bakarken yanakları fuşya renginde kızardı ve kazınmış boynuzlarına tırmandı.

Aurora hayal kırıklığı içinde tepinmek istedi. Ona dokunamamak çıldırtıcıydı.

Utanmış bakışlarını kaçırarak çantaları sırtına geçirdi. Kayışlar geniş göğsünün üzerinde çaprazlama duruyordu. Ona doğru döndü ve ağır bir kaş kaldırdı.

Bekliyorum.

Yüzündeki ciddi ifadeye rağmen kıkırdamadan edemedi. Sanki kapıyı koruyan bir ejderhaymış gibi odasında oyalanıyordu. Kadın kıkırdadı, sonra geri çekildi.

Güvenli bir şekilde salona girdiğinde, kapı aralığından hızla geçti. Aurora, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi onu evin içinde takip ederken, o da piposunu ve

deralja, daha sonra bir araya getirdiği yiyecek torbasını almak için mutfağa yöneldi.

Adam arka kapıya doğru ilerlediğinde midesini bir endişe kapladı. Ona tek kelime bile etmeden gidecek miydi?

Ağzı açıldı, dilinin ucuna bir azarlama geldi ama adam onunla yüzleşmek için o anı seçti. Aurora yanağını ısırdı,

aptal gibi hissediyorum. Tabii ki öylece çekip gitmezdi. O çok saygılıydı. Çok iyiydi. Çok...Rhaego.

"Bunun zamanlaması için üzgünüm," diye başladı. "Gitmeden önce benden başka bir isteğiniz var mı?"

Tabii. Gitme. Ne kadar korkutucu olursa olsun hepinizi görmeme izin verin.

Sana aşık oluyorum.

"Hayır," diye iç geçirdi. "Ah bekle." Göğsünde bir kızarıklık belirdi ve saçlarını ensesinden çekti. "Yapman gerekmiyor mu... biliyor musun?" Ona baskı yapmamak, ellerini ve Rhaego takıntılı libidosunu kendine saklamak için elinden geleni yapmıştı,

ama işaretleme *ona* yardımcı olan bir şeydi ve vahşi doğaya vermesine rağmen bütün gün bunu yapmamıştı.
Onun bu kadar ilgisinin dışında, sınırdaki ağaçların çatlamış, kazınmış kabuklarını kıskanmaya başlamıştı.

Ateş saçan gözlerinin ardında bir savaş sürüyor, çenesindeki kaslar boynundaki tendonlar şişene kadar gıcırdıyordu. Hiçbir şey söylemedi ama ona doğru attığı kararlı adımlar yeterliydi.

Her ağır adım vücudunu elektriklendirdi. Başı boynuna doğru eğildiğinde, kadının boynunun arasında nem birikmişti. uylukları. Yumruğunu çantasının kayışlarına dolamış, onları cankurtaran gibi tutuyordu. Omzuna, boğazına, saçlarına sokulurken derisi, derin olmayan yaralarından dolayı pürüzlü ve kaşıntılıydı. Adamın kokusu kadının duyularını işgal ediyor, ağzını sulandırıyordu.

Kıpırdama. Kıpırdamadan dur. Onu kızdırmak istemedi,
Aslında onu kızdırmak istiyordu ama şu an doğru zaman değildi. Mücadele ediyordu ve onun seçimlerine saygı duymak istiyordu. Yine de bir dişini kulağına sürttüğünde, dudaklarından dökülen küçük çaresiz sese engel olamadı.

Rhaego dizlerinin üzerine çökmeden önce sadece bir an için kaskatı kesildi, öyle ki yer sarsıldı. Hiçbir uyarı olmadan,
Adam iki etli avucuyla kadının kıçını kavradı ve yüzünü kadının kalçalarının arasına soktu. Kadın tökezleyerek geri çekildi ama pençelerinin kadının kıçına batması fazla uzağa düşmemesini sağladı.

Kocaman bir nefes aldı, aldığından daha uzun süre içine çekti. mümkün olduğunu biliyordu. Sonra hepsini birden serbest bıraktı, belli belirsiz

Boynuzlarının ve burnunun tabanını kadının en hassas bölgesini örten kumaşa sürtüyordu.

Aurora'nın içinde bir sıcaklık oluştu ama onu bastırmaya çalıştı. "Uh, Rhaego?"

Mırıldandı, titreşim mükemmel noktaya doğru titreşiyordu. Dilini yutmaması bir anını aldı. "Rhaego," diye tekrarladı, bu sefer daha yüksek sesle ve sertçe.

Kıpırdamadan durdu, yüzü hâlâ ona çarpıyordu. Yavaşça pençelerinin geri çekildiğini hissetti. Elbisesinin kumaşını çekiştiriyorlardı.

Parasına bahse girerdi ki, baktığında adamın tırnaklarının delip geçtiği on tane mükemmel delik bulacaktı.

Rhaego uzun bir süre sonra yüzünü ondan çekti ve ayağa kalkarak geri çekildi. Yüzü utançtan alev alev yanıyordu, ateşli bakışları uzun dakikalar boyunca ondan kaçtı. Aurora sırıtmamak için dudağını ısırdı.

Boğazını temizledi. "Özür dilerim." Onun bakışlarıyla karşılaştı ve kızarması derinleşerek boynuzlarına tırmandı.

Çırpınışlar içinde patlamıştı. Ellerini arkasında kavuşturdu ve omuz silkerek bir o yana bir bu yana sallandı. "Üzülme. Bunu başka bir zamana saklayalım." Ona abartılı bir göz kırptı.

Rhaego yutkundu, yüz ifadesi acı içindeydi. Önce

Kız başka bir kelime daha söyleyemeden, adam kızın tam olarak anlayamadığı karışık bir vedayla kapıdan çıkıp gitti.

***

Rhaego izolasyon kulübesine rekor bir sürede ulaştı, ancak Aurora'dan uzaklaştığı her adımda sanki koşuyormuş gibi hissediyordu.

cam kırıkları. Kapıyı çarparak kapattı ve bavullarını hoyratça fırlatıp attı, sonra da kalçalarını tırmaladı.

Acı taşaklarına ve karnına yayıldı ve her zaman sert olan sikini kibar bir yerde sabitleyen kılıf sadece
işleri daha da kötüleştirdi. Tokaları koparırken, aceleyle derisini kesip kan akıtan pençelerinin acısını zar zor hissetti.

Kılıf yere düşmeden önce avuç içi şaftının etrafındaydı. Sadece birkaç sert vuruştan sonra bir iniltiyle boşaldı. Tohumu taş zemini boyadı. Başka türlü temiz olsa da, su birikintisi böyle bir yerde sıra dışı değildi.

Kulübe küçük ve sağlamdı, lüks adına çok az şey sunuyordu. Duvarlardaki pençe izleri ve derin oyuklar, nesillerdir erkeklerin saldırganlıklarını dışa vurduklarının kanıtlarıydı.
gece boyunca mücadele ederken. Sıcak bitmeden onlara ekleme yapacaktı.

Aurora'nın sözleri karşısında göğsünden soğuk bir ter boşandı. kalıcı koku burnunu okşadı. Basit ve kullanışlı yatağa doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi ve giysilerini çıkardı. Sırtı yatağa değmeden önce eliyle okşayarak Aurora'yı hayal etti.

Bölüm 40

Aurora alnında boncuk boncuk terler birikirken, "Bu neden hâlâ bu kadar zor," diye küfretti.

Nefes nefese kalıp soluklanırken dağ yolunun merdivenleri önünde uzanıyor gibiydi. Doğası gereği aşırı paketçiydi ama bu sefer kendini aşmıştı. Bu sefer

Sırtına bağladığı yirmi tonluk çanta onu neredeyse iki kez devirmişti bile.

Homurdanarak ve nefes alarak tekrar tırmanmaya başladı, her mantıksız yüksek merdiven basamağında kalçaları yanıyordu. "Rhaego'nun beni her yere taşımasına izin vermeyi gerçekten bırakmalıyım," diye hırıldadı. Aksi takdirde sahip olduğu kaslar bir ay içinde kullanılmamaktan kuruyacaktı.

Bir saat boyunca oflayıp pufladıktan sonra nihayet kır çiçekleri tarlasındaydı.

Yüzünü gökyüzüne çevirdi, batan güneşin ışıltısını içine çekti ve saçlarını karıştıran çiçek esintisinin tadını çıkardı. Birdenbire tırmanışa değdiğini hissetti.

Yürürken mırıldanarak uzun otların arasından ilerledi ve ormanın kenarına yaklaştıkça rengârenk çiçek denizine hayran kaldı. Geceyi geçirmek için mükemmel bir yer olacaktı.

Rhaego gittikten sonra in çok boş gelmişti.

Tıpkı ilk gittiğinde olduğu gibi. Ama *bu* sefer onun çılgınca volta attığı ve uykusuz gecelerinin anıları

sessizlikte ona saldırdı. O da *siktir et* dedi. O dönene kadar içeride kalıp geceyi somurtarak geçirebilir ya da bu boş zamandan faydalanabilirdi.

Dolunaylar, yeni aylar, mavi aylar. Hepsinin altında çalışmıştı. Ama kaç cadı söyleyebilir ki *iki* dolunay yaşadı? Böylesine mucizevi bir şeyin altında güneşlenme düşüncesi onu biraz olsun meraklandırdı.

Gerçek ve mevcut tehlikeler onun dikkatini ve yeni bir dünyaya tanıklık edebilmesinin ne kadar şaşırtıcı bir lütuf olduğunu fark etti. Yabancı bir gezegene.

Bu ayların enerjisi -Rhaego'nun deyimiyle Tanrıça'nın gözleri- nasıl bir his verirdi?

Akşamı yıldızların altında geçirmenin onu her neredeyse Rhaego'ya biraz daha yaklaştıracak olmasının da bir zararı yoktu.

Güneş tarlayı altın rengine boyarken Aurora ağaçların yakınında sessiz bir yer seçti. Bu şekilde hem ayın tüm enerjisini içine çekebilecek hem de keşif yapmak için ormana girebilecekti.

Çantasını buraya taşımak zor olsa da bunu başardığı için memnundu. Battaniyesini açtı ve uyumak için küçük bir alan hazırladı. Buranın sıcaklığının Başı açık uyuyabilmek için gün geceye karışıyordu. Eve dönme şansı ve mahremiyeti olduğunda, Dolunay altında çıplak olmayı tercih ederdi. Büyükannesi de öyleydi.

Rhaego'nun izolasyon kulübesi bir saat güneydeydi. İşte bu kadar.

söylemişti. Onun için bir saatlik yol, kadın için muhtemelen iki katıydı. Kilometrelerce uzakta olacaktı. Ve denstead'in kendisi her taraftan korunuyordu. Yine de, nihayet soyunmadan önce kendini daralmış gözlerle etrafı tararken buldu. O

doğduğu günkü gibi çırılçıplak durdu ve güneş ışığında gerindi.

İçinden mutlu ve altın sarısı bir memnuniyet duygusu akıyordu. Bir köpük banyosu ve dayanıksız bir bornozun ardından Aurora kendini temiz ve aylarla buluşmaya hazır hissetti. Ay ışığında şarj etmek için yanında getirdiği tüm eşyaları çıkarırken Rhaego'yu düşündü.

Karşı karşıya oldukları tehlikeye ve her ikisinin de yaşamak zorunda kaldığı acı ve kayıplara rağmen, hiç bu kadar rahat hissettiğini hatırlamıyordu. Bu mutluluğun sebebi Rhaego'ydu. Başka bir şey olamazdı.

Ona güçlü, desteklenmiş ve önemli olduğunu hissettirdi. Özel.

Ve onun da aynı şekilde hissetmesini sağlama arzusu onu daha cesur bir insan yapmıştı. Hâlâ karşı karşıya gelmekten hoşlanmıyordu ama eğer kavga Rhaego ile ilgiliyse, onu savunmak için en büyük Tuvastan'ın boynuzlarını itebilirdi.

O gün erken saatlerde aklından *aşk* kelimesi geçmiş ve kalbi bu kelimeye kilitlenmişti.

Düşmüyordu. Düşmüştü. Sert bir şekilde.

O kadar kötüydü ki, çantasından yırtık pırtık bir kâğıt çıkardığında gözlerinin dolduğunu fark etti.
Kovalamaca sırasında genç Tuvastan'ın kafasından kopardığı kanlı boynuz.

Bunu ona bir adak olarak sunmuştu. Bunlar ona söylediği ilk sözler olmuştu.

Ve dehşete düşmüştü.

Ama şimdi boynuzu kırılgan bir şahesermiş gibi düzleştirilmiş bir çim parçasının üzerine yerleştirdi. İç çekerek, boynuzun yanında şarj edilecek diğer bazı eşyaları da yerleştirdi. Bir kavanoz su, en sevdiği yemek pişirme aletleri, özellikle ilgi duyduğu taşlardan oluşan birkaç mücevher parçası. Hatta topladığı
Rhaego'nun bazı eşyaları da enerji yüklensin diye.

Battaniyesinin üzerine yerleşerek önündeki büyüleyici gün batımını seyretti ve evrene şükranlarını sundu. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de burayı özleyecekti.
Kusurlarına rağmen Tuva o güne kadar gördüğü en güzel yerdi ve alışması daha uzun sürse de insanları da bir o kadar büyüleyiciydi.

Kalbinin içinde kalan kedere odaklandı. Dünya'daki eski hayatı için duyduğu kedere. Tuva için keder. Rhaego'nun kaybettiği her şey için empatik keder.

Bir bakıma, bu paylaşacakları bir şeydi. Dünya hala
Evrende vardı ama Tuva'nın Rhaego için olduğu gibi onun için de ulaşılamazdı.

Güneş batarken ve ayın gümüş ışığı ormanın üzerinde süzülürken, Aurora tüm kasvetli düşünceleri serbest bıraktı. Artık ona hizmet etmedikleri için onları gönderdi ve kalbini geleceğe açtı. Eğer izin verirse, Rhaego ile birlikte inşa edecekleri bir geleceğe.

***

Ezilmiş taş parçaları Rhaego'nun parmak eklemlerindeki açık yaraları ısırdı. Yumruğunu daha da derine soktu ve acının ısırığı ateşini düşürmeye yetene kadar büktü.

Güneş daha yeni batmıştı ve o şimdiden perişan haldeydi. Vücudunun her bir gözeneği zonkluyordu. Hassas ama dokunulmak için yalvaran. Şaftına değen esinti bile onu ürpertmeye yetmişti.

O orada, diye tısladı zihni. *Bekliyor.*

Ergenliğe girdiğinden beri yılda iki kez sıcağa maruz kalmasına rağmen, bu deneyim açık ara en kötüsüydü. Bu Rüyalarının dişisi, Tanrıça'nın ona eş olarak bahşedeceğine hâlâ inandığı dişi o kadar yakındaydı ki aklını kaçırmasına neden oldu.

Ve sadece yakın değildi, *istekliydi* de.

Geçmişte ateşini kontrol etmek daha kolaydı çünkü arzuladığı kadının isteksiz olduğu bilgisiyle donanmıştı. Bu anlayış, kapıdan çıkıp gitme dürtüsü her yükseldiğinde ateşini söndürebileceği, sürekli dolan görkemli bir kova buzlu suydu.

Ama Aurora.

Örtülerini indirip onu yatağına buyur edecek miydi? Kremsi kalçalarını ayırırken onun ağzını kendi ağzıyla buluşması için aşağı çeker miydi?

Soğuk hava yüzüne çarptı ve gözlerini kırpıştırdı.

"Siktir," diye bağırdı gecenin içinde. Dışarıdaydı.

Ateşi tekrar yükselmeden önce, geri kaçtı. kulübeye girip kapıya barikat kurdu. Gerçekten çıkmak istiyorsa bu onu durdurmazdı ama ona zaman kazandırırdı.

Sert bir eliyle gözlerini ovuşturarak Aurora'ya dair tüm düşüncelerin zihninden kaybolmasını diledi.

Onun yerine, bükülmüş dizlerinin arasında diz çökmüş, gülümseyen bir kadın görüntüsü oluştu.

Omuzları düştü. Kemiklerinin arasındaki her bir kıkırdak parçasını çıkarmak, onu düşüncelerinden sıyırmaktan daha kolay olacaktı.

Küçük lavaboya geçerek yüzüne soğuk su çarptı. "O henüz senin *değil*," diye bağırdı paramparça aynaya. Neden burada olduğuna yeniden odaklandı ve kendini onu incittiğini hayal etmeye zorladı. Çığlıklar, kan ve gözyaşları. Kazara ona zarar verebileceği iğrenç yolları hayalinde canlandırdığı görüntüler midesini bulandıracak kadar iğrençti ama işe yarıyordu.

Ateşi düştü ve rahat bir nefes verdi. Çömelerek, deralja

piposunu bulmak için çantasını karıştırdı,

Ama küçük, yumuşak ve tanıdık olmayan bir şey dikkatini çekti. Eşyayı kaptığı gibi ayağa kalktı.

Aurora'nın küçük keklerinden biriydi. Ateşi alevlendi ama göğsünü de farklı bir sıcaklık kapladı. Sanki

Birisi içine bir fıçı şeker dökmüştü, alevler şekeri yapışkan bir hale getirmişti. O bakmıyorken şekeri gizlice çantasına sokmuş olmalıydı.

Aleti sallanıyor, gürleyen mırıltısı ayaklarının altındaki ahşap kalasları sallayarak ne kadar tatlı ve

şefkatli biriydi. Düşünceleri karardı. "Üzerime titremek ister misin, küçük geyik?" diye gürledi, şekerlemesini örten kumaşı açarken.

Parlak ve pembe bir şey yere doğru kanat çırptı. Aşağıya baktı. Gözlerine çarpan şey ateşinin tükürmesine neden oldu.

ve içindeki çatırtı. O şey miydi?

Pastayı bir kenara bırakarak eğildi ve bir pençeyle nesneyi kaldırdı. Küçük parmağından daha uzun olmayan iki küçük, saplı çiçekti. Biri kırmızı, diğeri sarıydı ve onları birbirine bağlayan da onun pembe simgesiydi.

Rhaego, Gezinti Yolu'ndaki ilk gün Aurora'nın standından kopardığı o küçük kumaş parçasını gizlice yanında taşımıştı. At arabalarından döndükten sonra onu kaybettiğini fark edince yıkılmış, fiyordun onu parçalanmış giysilerinden kurtardığını düşünmüştü.

Ama kaybetmemişti. Avucunun içinde duruyordu, kokusu liflere sinmişti.

Onu emzirdikten sonra ceplerinden birinde mi bulmuştu? Kalbi şiştiği için yırtılacakmış gibi hissediyordu.

Daha önce kendisine hiç jeton verilmemişti, hiç seçilmemiş ya da istenmemişti. Bu şekilde değil.

Rhaego'nun gözleri bakmaktan yanıyordu. Gözlerini kırpıştırdı ve ovuşturdu.

Yanık kaldı.

Parçalanmış aynaya baktı ve zaman durdu.

Ateş kırmızısı, iki mürekkep siyahı boşlukta yüzen yanan bir kömür gibi titreşiyordu.

Siyah.

Gözleri *siyahtı*.

Bir kükreme kulaklarını tırmaladı ve sesin kendisinden geldiğini fark etmesi bir anını aldı. Onun ateşi de düşmüştü, tıpkı kendisi gibi şok olmuştu. Ama şimdi daha önce hiç hissetmediği bir şiddetle yeniden yükselmişti.

Bir alevin sönmesi gibi, düşünceleri birer birer cızırdayarak söndü. Dünya bulanıklaştı, ona anlık olarak geliyordu.

Mobilyaları parçalıyor.

Ayağı ağır bir kapıya çarptı ve menteşelerini söktü.

Parlak ay, yumuşak toprak, ezilmiş yaprak kokusu. Ve sürekli tekrarlanan bir kelime.

Benimkini.

Bölüm 41

Aurora uzun bir nefes verdi ve ayağa kalkmadan önce olduğu yerde gerindi. Şimdiye kadar muhteşem bir gece olmuştu. Aylar tarlayı aydınlatacak kadar parlaktı ve çimenlerin salınışını dinlerken lezzetli bir pikniğin tadını çıkarmıştı.
cıvıl cıvıl böcekler. Tüm bunlar ay ışığında çırılçıplak yıkanırken olacak.

Arkasından gelen sesler dikkatini çekti ve merakı uyandı. Cübbesindeki kir parçalarını fırçalayarak yumuşak ayakkabılarıyla birlikte giydi ve ormanda dolaşmaya başladı.

Tarlanın aydınlık genişliğini sevmesine rağmen, bu yerde büyülü bir şey vardı. Ay ışığı gölgelikten içeri giriyor ve gece açan çiçeklerin üzerinde spot ışıkları parlatıyordu. Böceklerin uğultusu da burada daha güçlüydü; cıvıltılar, vızıltılar ve tıkırtılar rahatlatıcı bir kakofoni yaratıyordu.

Hatta daha sıcaktı. Solmakta olan sıcaklık yoğun yapraklara yapışarak sıcak bir koza oluşturdu. Devasa, bükülmüş bir ağaç gövdesindeki bir nokta bir ışık huzmesinin içine düştü ve Aurora
Gözlerini kısarak kabuğunda bir yol açan yaratığa baktı.

Bir sictiana tırtılı mı? Hayır. Başını eğdi ve daha yakından bakmak için ağaca doğru ilerledi.

Işık karardı, sonra yeniden yandı. Aurora dondu kaldı.

Adrenalin damarlarına hücum etti. Işık huzmesinin içinden bir şey mi geçmişti? Etrafında döndü.

Kalbi kulaklarında çınlayarak ormanı taradı ve cübbesini daha sıkı çekti. *Rhaego?*

"Alo?" diye seslendi karanlığa doğru. Eğer bu kadar korkmasaydı utançtan gözlerini kapatabilirdi. Korku filmlerindeki karakterleri bunu yaptıkları için hep azarlardı. Eğer Rhaego burada olsaydı, kendini belli ederdi.

Hiçbir ses ona doğru sürüklenmedi. Hiçbir hareket gözüne çarpmadı.

Muhtemelen sadece bir kuş ya da yarasaydı.

Bu fikir onu sakinleştirdi ve tarlaya doğru geri döndü.

Kırılan bir dalın sesi ağaçların arasında yankılandı ve adrenalini duyması gereken her şeyi duymuştu. Kaçtı.

Bacakları pompalıyor ve zihni yarışıyordu, içinden makul bir ses gelene kadar koştu ve koştu. Gölgelerin arasında kaybolmayı umarak sık ağaçlı bir alana girdi. Büyük bir ağacın arkasına saklanarak kalbinin yüksek sesle çarpmasını durdurması için yalvardı.

Nefesini tuttu, herhangi bir ses duymak için kulaklarını zorladı. Hiçbir şey yoktu.

Gördün mü? Sadece ürkek davranıyorsun. Sen sadece... sadece...

Tüyleri diken diken oldu. *Hiç* ses yoktu.

Yok.

Cıvıltı yok. Vızıldama yok. Tıkırtı yok.

Dünya sessizliğe gömülmüştü.

Aurora burnunu ve ağzını kapatarak keskin nefeslerini bastırmaya çalıştı. *Ne oluyor lan?*

Gözlerini kısarak ormana baktı ve destek için yanındaki ağacın gövdesine tutundu. Derisinin altına buz girdi, sinir uçlarını uyuşturuyor.

Sağ tarafındaki hareket onu ürküttü ve gölgelerin içine daha da sokuldu. Yaprakların arasında çırpınan şeyin bir sictiana olduğunu fark ettiğinde rahatlamaktan neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. Vücuduna geri dönen sıcaklığın bir kısmı
Panik yatıştı.

Sictiana ona doğru uçarak omzunun üzerinden ormanın derinliklerinde kayboldu. Bir an daha geçti ve başka bir sictiana gördü. O da hemen ileride kanat çırptı, durdu, sonra rotasını değiştirmiş gibi görünerek arkasına doğru dalıp gitti.

Dehşet, bir örümcek yuvası gibi derisinin üzerinde sıçradı.

Üçüncü ve dördüncü sictiana da diğerlerinin yolunu izledi. Aurora titremeye başladı, ayakları dondu.

Artık nefeslerini boğmasına gerek yoktu. Nefesi kalmamıştı.

Hissettiği sıcaklık, dehşeti arttıkça azalmadı. Çünkü bu ondan gelmiyordu. Başka bir şeyden geliyordu. Başka *birinden*.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu, arkasındaki birinin farkındalığı onu çarptı.

Koşun. K0Ş! Titreyerek donup kaldı.

Kürek kemikleri üzerinde belirgin bir sıcak nefes püskürdü. Bir çığlık atarak hızla uzaklaştı. Bu kez, takip sesi kulaklarına çarptı.

Koşarken dönmemesi gerektiğini biliyordu ama elinde değildi.

Rhaego?

Kocaman ve kırmızı olan kurtarıcısı, ay ışığı ve gölge huzmelerinin içinde bir görünüp bir kayboluyordu.

Ormanın kenarı ve ötesindeki tarla göründü,
Sanki Rhaego'yu ışığa çıkarmak onu korkutmaya yardımcı olacakmış gibi içgüdüsel olarak ona doğru koştu. Tökezledi açıklığa girdi ve hızla geri çekilmeye devam ederken ormanın kenarıyla yüzleşti.

Rhaego bir tür ilkel tanrı gibi karanlığın içinden çıktı. Adamın ağırlığı şaşırtıcıydı. Güç ve açlık kaslarından akarak dünyayı kıyaslandığında bulanık görünüyor.

Yarı çıplaktı, saçları dağınık ve rüzgârda savrulmuştu. Bir esinti dağınık dalgaları yüzünden uzaklaştırdı.

Gözleri... merkezlerinde parlayan kırmızı bir ateş halkası dışında gözleri siyahtı.

"Kahretsin," diye nefes aldı, karnı sevinç ve panik içinde takla atıyordu.

Tanıma mı?

Bakışları adamın ellerine kaydı. İz yok.

Ona doğru yırtıcı bir adım attı, başı ve omuzları saldırmaya hazır bir boğa gibi ona doğru eğildi.

"Çifte bok."

Önce bir adım, sonra bir adım daha geriye tökezledi. Ellerini havaya kaldırarak zihnine kendini toparlaması ve ona ne yapması gerektiğini söylemesi için yalvardı. Dudaklarını yaladı, cesaretini toplamaya ve boğazını tırmalayan içgüdüsel korkuyu bastırmaya çalıştı -zordu
daha da yaklaştı.

İstediğim buydu, unuttun mu*?* dedi kendi kendine titreyerek.

Ne kadar korkutucu olsa da, Rhaego'nun doğası buydu. Onu uyarmak için o kadar uğraştığı şey buydu. O
Sadece onun bu yönüyle başa çıkabileceğini kanıtlamak için bile olsa, ikisini de bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Onun bu yanını *istediğini.*

Ama lanet olsun... Nasıl? Ateşi var, sıcaktan bunalıyor,
ve tanıma gerçekleştiğinde her ne olduysa onu hissetmek- bu bir adam için kabus üçlüsü olmalı.
değerli kontrol.

Kız geri atıldığında sırıtarak dişlerini göstererek hamle yaptı, neredeyse ayakkabısına takılıp düşüyordu ama kendini tuttu.

"Rhaego?" diye seslendi. Aklı nasıl da gitmişti?

Sırıtışı, saldırmadan bir saniye önce daha da genişledi ve inanılmaz bir hızla ona doğru koşmaya başladı. Aurora döndü ve koşmaya başladı. Sonsuza kadar koşamayacağını biliyordu; sadece kulaklarında kükreyen kalp atışlarını düşünmek için lanet bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Bir şekilde onu solladı ve yüzünün altı metre önünde çömelmiş bir şekilde durdu. Kadın çığlık atıp ters yöne döndü ama ayağı takıldı ve yüzüstü yere yığıldı.
Çimenleri.

Öğle yemeğinde Tuvastalı bir kadının ateşi hakkında öğrendiği her şeyi hatırladı ve sırt üstü dönerek
Onu görüş alanında tut. *Rahatla*. Adam yaklaştıkça vücudunu gevşemeye ve uysallaşmaya zorladı.

Onun üzerine çıktı, ayaklarını bacaklarının iki yanına dikti. Sonra alçalarak kalçalarını yayılmış uyluklarının altına hapsetti. Yavaşça, ellerini kadının omuzlarına dayadı ve onun üzerinde durarak pencerenin parlak ışığını kararttı.

Aylar. Adamın sıcaklığı ve kokusu tenine sızarken nefesi titredi.

Parmakları çimlerin üzerinde kıvrıldı. Gözlerini kapattı, nefes nefese bekliyordu. Cüppesinin çapraz yakasını tırmalamadan bir an önce yukarıdan alçak ve yavaş bir homurtu yükseldi. Keskin bir pençeyle, bir çizgi çizdi
Cübbesinin kumaşı ayıran dikişini. Pençesi göğüslerinin arasında, kaburgalarının ve karnının üzerinde ve tümseğinin kıvrımlarından aşağı doğru bir yol çizdi, kumaş kayarak açılıp yanlarında birikene kadar bornozun gevşek kemerini çekti.

Serin hava tenine, meme uçlarına, amına çarptı ve titredi.

"Hepsi benim," diye homurdandı kendi kendine, sesi kalın ve sertti. Adamın kokusu havada çiğneyebileceği kadar yoğunlaşmıştı. Ağzı sulandı.

Dudaklarını yalayan Aurora gözlerini açtığında, adamın dizlerinin üzerine çökmüş, yüzsüzce her santimine baktığını gördü
bir yırtıcı hayvan gibi avının tadını çıkara çıkara vücudunu inceliyordu. Rhaego'nun eli pantolonunun paçalarına gitti ve onları yardı. Şaftının kumaşı zorlama şekliyle, zaten uzun süre dayanamazlardı.

Aleti serbest kaldı ve kadının boğazına bir inilti takıldı. *Çok büyük*. Bunu yavaşlatması gerekiyordu.

Santim santim önce dirseklerine, sonra avuçlarına doğru kalktı, kalbi boğazında atıyordu. Bornozunun ipeksi kumaşı trisepslerinden aşağı su gibi kayıyor ve onu ürpertiyordu. Rhaego onun hareketlerini şaşkınlıkla izliyordu.

Gürleyen hırıltısı ona her an saldırmaya hazır olduğunu söylüyordu.

Onun yüzüne uzandı. "Hepsi senin," diye titrek bir fısıltıyla kabul etti. *Sadece çkacıtmasın,* diye sessizce yalvardı.

Mırıltısı hırıltısıyla yarışırken, yüzünü kızın uzattığı avucuna doğru indirdi. Yumruğu kızın ön koluna kilitlendi ve kızın narin mavi bilek damarlarından orta parmağının ucuna doğru alev alev yanan bir yol yaladı. Bu hareket onun son korkusunu da toza çevirmeye yetmişti.

Vahşet onu ele geçirdi. Kıpırdanarak bacaklarını adamın bükülmüş dizlerinin arasından çıkarmaya çalıştı, böylece kalkıp onu öpebilecekti. Ama adam, kızın onu öpmeye çalıştığını düşünmüş olmalıydı.

Çünkü adam hırladı ve onu yere yapıştırdı. Yumruğuyla bileklerini başının üzerinde sabitledikten sonra dilini boğazında gezdirdi, sonra daha da aşağı indirdi. Yüzünü kadının Memelerinin yumuşak etine işaretini sürtüyor ve inliyordu. Pençeleri kızın hassas tenine sürtünürken, iri eliyle kızın göğüslerinden birini tutup sıktı.

Ona daha iyi erişim sağlamak için sırtını eğerek inledi. Nabzı şimdi yükseliyordu, klitorisinde oluşan baskının bir kısmını hafifletmek için uylukları birbirine sıkıyordu. O çevirdi
elini belinin altında tutarak ve onu dizlerinin üzerine çekerek kıçının içine girmesini sağladı.
havayı. Adam onu toprakta geriye doğru sürüklerken küçük sopalar ve kaba otlar hassas göğüslerini ve karnını çizdi. Ona bir an bile fırsat vermeden

Niyetini anlayan dili sert ve sıcak bir şekilde kızın üzerine indi. Kadın şaşkınlıkla inledi.

Dondurma külahını uzun uzun yalar gibi, klitorisinin üstündeki buklelerden, seksi boyunca ve kıçının yarığına kadar kaynar, kaba bir yol yaladı.
Dişleri hafifçe kıçının yağlarına battığında, kadın kemiksiz kalmıştı.

"Seni yakaladım, küçük dostum." Sözcükler hayvani olmaktan çok gırtlaktan gelen gürültülü bir sesle dökülüyordu.
Sıvı uyarılma onun çekirdeğine doğru fışkırdı.

Dili ikinci kez kızın cinsel organına sürtündü ama açı yüzünden hüsrana uğramış gibiydi. Bir hüsran sesi çıkardı, sonra onu kalçalarından kavradı ve göğsünde baş aşağı sallanana kadar yerden kaldırdı, uyluklarının üst kısımları omuzlarına dayanıyordu. Göğsündeki kılların pürüzlü çizikleri hassas karnını okşarken, onu göğsünden yukarıya, ağzına lezzetli bir bira götürür gibi sürükledi.

Adam onu kaldırdı ve kız bir an için nefessiz kalarak ağırlıksız kaldı. Ama sonra her iki kalın pazusu da beline dolandı ve onu sıkı bir ayı kucaklamasıyla yakaladı. Yerçekimi ve adamın demir tutuşu, dolgun poposunun adamın üzerine dökülmesine neden oldu.
Ön kolları ve hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordu. Yeni müstehcen açı karşısında memnuniyet dolu bir iç geçirdi ve dilini onun kalbine gömdü.

Saçlarını yüzünden çekmeye çalışıyordu ama adam memnuniyet dolu bir inilti ve mırıltı çıkardığında gümbürdeyerek canlandı, tüm düşünceler yanıp söndü.

Topuklarının üzerinde geriye doğru gevşedi, bir bağımlı bütün gün arzuladığı uyuşturucuyu sonunda almıştı. Rhaego onu en sevdiği yastığı göğsüne bastırır gibi havada tutuyordu. Aurora adam ona ziyafet çekerken inlemekten ve kıvranmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ve bu bir ziyafetti.

Daha önce yaptığı gibi kontrollü ve kararlı bir şekilde ritmik kalıplarla klitorisinin etrafında dönmedi. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yuttu. Aurora avuç içlerinin topuklarını kaldıraç olarak adamın kalçalarına gömdü ve kanın akmasını engellemek için başını kaldırdı.

Ama dudaklarının, dişlerinin, dilinin her sondaj geçişinde kolları pes etmekle tehdit ediyordu.

Rhaego yaladı, emdi ve önündeki her lokmayı istila etti, karnını çekiştirmek için gelişen bir doruğa zorladı. Daha önce hiç böyle boşalmamıştı, bu tür görkemli bir saldırıdan. Ancak dilinden ve çenesinden akan mırıltının titreşimi o kadar güçlüydü ki, ani ve şiddetli bir orgazm onu uyarmadan çarptı.

Karın kaslarına karşı haykırdı, sırtı kamburlaştı ve tırnakları pantolonunun kumaşına battı. Adam durmadı.

Adam o kadar uzundu ki, baş aşağı olmasına, göğüslerinin adamın göğsüne çarpmasına rağmen, aleti hala ağzıyla karşılık veremeyeceği kadar uzaktaydı. Bunun yerine onu eline aldı, başka bir sert orgazmın üzerine inşa ederken sıktı.

İlkinin hemen ardından.

Rhaego sanki kızın eli onu şok etmiş gibi davranarak küfretti.

Adam kızın kalçalarını omuzlarından silkti ve kızın kalçalarının düşmesine izin verdiğinde dünya gözlerinin önünde dönmeye başladı. Gözlerini kırpıştırdı,

Kendini dik, sırtını onun önüne dayamış, siki ayrılmış kalçalarının altından gururla ve sertçe çıkarken buldu. Bir kolunu göğsüne dolayarak dirseklerini yanlarına sabitledi. "Benim olduğunu biliyordum," diye inledi dilini ensesindeki sütundan yukarı sürükleyip kulağının etrafında döndürürken. Kukusu şaftının uzunluğuna yerleşene kadar onu indirdi.

"Öyleyim," diye soluk soluğa kaldı, gözleri, henüz içeri bastırmadan, seksi boyunca sallanırken amının dudakları arasında kayan horozun görüntüsüne perçinlendi.

Sert parmaklarıyla çenesini kavradı ve onu büktü. omzunun üzerinden ona bakana kadar başını kaldırdı. Başını öne eğdiğinde, adamın ürkütücü bakışları kızın ağzına yöneldi. Dudakları, ayak parmaklarını kıvıran bir öpücükle onunkilerle buluştu.

Her açıdan içine sızan mırıltı, Rhaego'nun aç dilinin ağzını keşfetmesine izin vererek nefes almasını sağladı. kekeledi. Aletinin kaygan başı girişine bastırana kadar onun ağırlığını değiştirdiğini neredeyse fark etmedi. Kendini içeri itti, dudaklarını ayırdı ve bir acı çığlığıyla ayrılana kadar çekirdeğini gerdi. Kanalı kasıldı, onu dışarı atmaya çalıştı.

Sığmıyor, diye bağırdı zihni panik içinde. Dizlerini adamın yayılmış kalçalarının üzerine koyarak yukarı doğru tırmandı ve adamın üzerinden kalkmaya çalıştı. Adam kulağına hırladı, ağır kolu memelerine yapışmış, sıkıyordu. "Kıpırdama, küçük geyik. Nefes al," diye homurdandı kulağına doğru ve kadının içine bir ürperti gönderdi. "Bu gece benimsin. Sen benim sikimi almak için yaratılmışsın."

Aurora inledi. Bu kelimeler nasıl hem bu kadar edepsiz hem de bu kadar romantik olabilirdi? Nasıl olur da içi
Rhaego'nun eşi olma düşüncesiyle baş döndürücü bir zevkle çırpınırken, o lanet olası bir beyzbol sopasını içine sokmaya mı çalışıyordu?

Nefes al. Gözlerini kapattı. *Nefes al,* diye bağırdı. *Sakinleş.*

Rhaego'nun serbest eli kıçının arkasına, vücutlarının arasına kaydı. Ona erişim sağlamak için öne doğru eğilmeye çalıştı. Aleti onu biraz daha derine soktu ve kadın tısladı. Aralarından çıkan eli parlıyordu. Yağlı miskle kaplanmıştı ve kadın kayganlaştırıcıyı görünce mutlu bir hıçkırık çıkardı.

Pençelerini geri çekerek parmaklarını bir damar şeklinde ayırdı ve
Göbeğinin gergin derisi üzerinde izlerini sürdü, amını ve şaftını kapladı. Cildi ısınmaya ve karıncalanmaya başladı ve dehşet içinde bir nefes çekti.

Daha sonra meme uçlarını kapladı, sert tepelerini parmaklarının arasında vızıldayıncaya kadar kıstırıp döndürdü. İri eli göğüslerini yoğururken Aurora inledi, sert başparmağını göğüs ucunda gezdirip omzunu ısırdığında nefesi kesildi.

Girişindeki yanmayı unutur unutmaz adam onu aşağı çekti ve mırıltısını yükseltirken sikinin bir santimini daha içine soktu.

Adamın *çok* büyük olduğunu haykıran bir alarm içinde çınladı, ama dili kulağının etrafında dönerken, dişleri lobu boyunca sürüklenirken, bu alarmlar sustu. Fark etti ki
Mırıltısının titreşiminde garip bir şey vardı.

Titrediğini fark etti, karın ve göğüs kaslarının şişkin kasları, sanki onu sikinin üzerine çekmemek için harcadığı çabayla titriyormuş gibi arkasında titriyordu.

Bunu fark ettiğinde cinsel organına şaşırtıcı bir sıcaklık aktı. Onun iyi olduğundan emin olmak için o kadar çok uğraşıyordu ki, şimdi bile bedeni ve zihni ilkel dürtülerin ağırlığı altında boyun eğmesi için ona öfkeleniyordu.

Bu onu suçlu hissettirdi ve içinde ateşli bir kararlılık uyandırdı. Eğer Tanrıça'nın kaderinde onun eşi olmak varsa, o zaman onu elde *edebilirdi*. Bu bilgi, acısını uyuşturmak için onun karıncalanma hissi veren kokusuyla birlikte işe yaradı.

"Daha fazla," diye inledi, başı geriye eğildi, kaşları çaresizlik içinde kıvrıldı. Adam ona baktı, mürekkep karası gözleri parlıyordu ve çenesi acıyla sıkılmıştı.

Geriye doğru uzandı ve güçlü çenesinin hemen altındaki gergin boynunun sert kaslarını yaladı. İnledi. Onun Sırtındaki göğüs hızlı nefeslerle genişledi ve adamın kolu onu daha da sıktı.

"Daha fazla," diye tekrar yalvardı, boynu garip açıdan kasılana kadar adamın terden boncuk boncuk olmuş adem elmasına öpücükler kondurdu.

Göğsüne bağlı olduğu için, adam hırıltılı bir homurtu çıkarıp onu aşağı sürüklediğinde, bu sefer kendini yarıya kadar soktuğunda sadece kıvranabildi. Aurora yanağını ısırdı, gözleri yanıyordu.

Adam nefes alıp verirken sikinin başı kadının iç duvarlarına sürtündü ve sonunda kadın

coşku onu bekliyordu. Zevk ve acının acısıyla gözlerini kırpıştırdı.

"Çok sıkı," diye hırladı saçlarına doğru, serbest elini klitorisini ovmak için dolaştırdı. Parmakları mırıltısıyla birlikte tıkırdadı, göz kapaklarının titremesine ve ağzının bir iniltiyle açılmasına neden oldu. Kalçalarını onun dokunuşuna doğru salladı, karnında bir sarmal sıkılaştı.

Rhaego onu çalıştırırken sikini daha derine sürmeye devam etti.

bir çılgınlığa dönüştü. Göğsünün derinliklerinde bir yerden gelen yankılı iniltiler nefesini kesiyordu. Bu şimdiye kadar duyduğu en ateşli sesti. Parmakları klitorisini doğru şekilde çalıştırırken gözleri geri yuvarlandı.

"Benim için iyi bir dost gibi gerin," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Ağzını kızın kulağına dayadı, dudaklarını geri çekti ve dişlerini gösterdi. "Amını bir kalıba dönüştüreceğim. Sikimin her damarı

içine işledi."

Kelimeler ona bir tren gibi çarptı ve boşaldı. Sertçe.

Adam onu kabzasına kadar gömülene kadar aşağı çekerken yakıcı bir acı ve zonklayan bir zevk içine çöktü. Kalçaları onunkilerin etrafında titriyor, başı öne düşüyordu. Onlar Nefes nefese kalmışlardı, terden kayganlaşmış tenleri birbirlerine sürtünüyordu.

Aurora daha önce hiç bu kadar dolu olmamıştı. Göğüslerini ve karnını iyice görebilmek için kalçalarını yukarı kaldırması gerekti ama bunu yaptığında, birbirine bağlı vücutlarının görüntüsü inlemesine neden oldu.

Amının her bir parçası adamın sikiyle o kadar sıkı bir şekilde birleşmişti ki, adamın çekiç darbelerinin güçlü tınısını gergin duvarlarında hissedebiliyordu.

İşe yaramamaları gerekirdi ama Tanrıça işe yaradılar. Başını arkaya doğru eğerek adamın boynunu tekrar öptü. Yüzü ona doğru eğilmişti, bu yüzden çenesini öptü, sonra dilini dudaklarının kenarında gezdirdi.

Rhaego'nun enerjisinde bir şeyler değişti. Her nefeste bir hırıltı yükseliyor ve kasları şişmeye başlıyordu. Bağlayıcı kolu, kalçalarına sarılana kadar vücudundan aşağı kaydı.

Öpücüğüne dilinin, gözlerinin önünde yıldızların dans etmesine neden olan durgun bir hareketiyle karşılık verdi ve sonra öpücüğünü kesti.
uzaklaştı. Pençeleri kadının omuzlarına sürtünerek terli saçlarını teninden ayırdı ve avucu kadının ensesine doğru uzandı. Boynundan tuttuğu kızı yavaşça ileriye doğru yönlendirdi, ta ki kız önünde dizlerinin üzerine çökünceye, yüzü ve omuzları yere doğru düzleşinceye ve kıçını yukarı kaldırıncaya kadar.

Aurora dudaklarını yaladı, ağzı kurumuştu. Pantolonunun kumaşı ikiye ayrılana kadar dizlerini daha geniş açmaya zorladı. Bunun ne olduğunu biliyordu. Kendini tutuyordu. Ama şimdi...

Rhaego onu istediği gibi becermek üzereydi. Kalbi hızlandı ve bir adrenalin dalgası yükseldi, onu seğirtir hale getirdi.

Kıpırdamadan durdu, yanağını yere eğdi, böylece omzunun üzerinden onu izleyebiliyordu. Gözleri buluştuğunda siyah bakışları karardı ve ateşin kırmızı halkası parladı. Şaft

Hâlâ derinlere gömülüyken mırıldandı, itaati için onu ödüllendiriyor gibiydi. Elleri çimlerin üzerinde kıvrıldı, dudakları ayrıldı.

İlk kez, sikini biraz dışarı kaydırdı, sonra tekrar içeri salladı. Bu his karşısında gözleri doldu. Onun için de aynı derecede akıl almaz bir his olmalıydı çünkü şimdiye kadar duyduğu en içgüdüsel iniltiyi çıkardı.

Bu ses omuriliğinin her bir omurunda sıçradı ve egosunu şişirdi. Yere yapışmış ve hareketsiz haldeyken bile amcığı bu sesi ondan çıkarmıştı. Vücudu.

O artık ona aitti. İçinden sahiplenici bir heyecan geçti.

Rhaego'nun parmağı omzunun etrafında kıvrıldı, tekrar tekrar içine pompaladı, her seferinde hızını artırdı, ta ki göğsünden bir hırıltı çıkana ve pençelerinin keskin kesiminin derisini ısırdığını hissedene kadar. Kalçaları piston gibi hareket etmeye başladı.

Etrafındaki dünya karardı; onu bu gerçekliğe bağlayan tek şey adamın sikinin içini doldurma hissiydi. Kalçalarının kıçına çarpması dişlerini takırdatacak kadar güçlüydü ama omzunu kavrayışı öne doğru savrulmamasını sağladı. Şişmiş dudaklarına ve klitorisine ılık, karıncalı bir sıvı damladı ve içinden bir elektrik vızıltısı gönderdi.

Miskini.

Aurora bir elini topraktan çıkardı ve bileğini kavramak için başının arkasına uzandı, ancak ona dokunmak istiyordu. yapabildi. Kemiklerini titreten güçlü bir mırıltıyla ödüllendirildi.

Orgazm olurken sırtı eğildi. Omzundan kaybolan pençeleri saçlarına saplandı. Kafa derisi onun cezalandırıcı tutuşundan acı çekerken, başını geri çekti
Ta ki dirseklerinin üzerine kalkıp baş aşağı adamın alev alev yanan gözlerine bakana kadar.

Bir çığlıkla boşaldı. Kendinden geçme dalgaları içinden geçerken parlak aylar bulanıklaştı. Vücudu adamın kollarında gevşedi ve sadece inleyip nefes alabildi.
Kalçalarının amansız vuruşu devam etti.

Rhaego'nun ritmi düzensizleştikçe gözleri kapandı, siki kadının içinde daha da şişti. Onun iniltisi
çaresiz ve gürültülü.

Kalçaları kızın üzerine düştü, iri vücudu kızın sırtına doğru uzandı, böylece kendini kızın içinde daha derine çekebildi. O kadar uzundu ki dirseği başının çok yukarısındaki çimenlere indi ve iri göğsü yanağının üzerinde durdu.
Rhaego kızın saçlarını serbest bıraktı ve pençeleri kızın yumuşak kalçasına saplandı.

Adamın ağırlığı Aurora'nın üst bedenini tekrar yere bastırdı ve gözleri parlayarak otları avuçladı. Adam terden sırılsıklam olmuş tenini tutmaya çalışırken inlemeleri çatırdadı ve aç iniltiler ve alçak hırıltılarla kesildi.
Gidecek başka bir yer olmamasına rağmen kendini daha da derine gömdü.

Güçlü vücudu onu yere doğru iterken zonklayan dizlerinin üzerinde toprak yığınları oluşuyor, içine her daldığında kıçına sürtünüyordu. Uzak bir yanı daha aktif bir katılımcı olmadığı için kendini suçlu hissediyordu ama o

onu hissetmek, kokusunu duymak, şeytanı tarafından sevgiyle kovalanma hissi onu öylesine sarmıştı ki, sadece terli ve yüksek bir mutluluk içinde süzülebiliyordu.

Yanan dizleri toprağın derinliklerine gömüldü ve gözleri doldu. Onu sığ bir mezara bile sokabilirdi ve o da mutlu ölürdü.

Adamın siki kadının içinde varlığından haberdar olmadığı bir yere çarptı ve kadının ağzı sessiz bir huşu içinde açıldı. "Ben... Ben boşalacağım
Tekrar," diye fısıldadı zayıfça toprağa. Kasları seğirmekten başka bir şey yapamayacak kadar vurulmuştu, bu doruk noktası onu derinden ve yavaşça vurdu.

Gırtlağını yırtarcasına bir çığlık attı ve yumrukları titrerken güçlü otları kökünden söktü. Rhaego böğürdü, kalçaları sarsılıyordu, sanki kadının kalbi o kadar sıkı kenetlenmişti ki yerinde kilitli kalmıştı. Sonunda dizlerinin bağı çözülene ve öne doğru kendi üzerine düşene kadar ona doğru sürdü.
göbek.

Boşalırken başı ön koluna düştü, siki kadının içinde zonkluyordu. Kalçaları yuvarlandı, şaftı sanki dölünü rahim ağzına doğru zorluyormuş gibi daha derine indi. Ve belki de öyleydi. Dürüst olmak gerekirse, ne kadar boşluk kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Rhaego onun üzerinde durduğu yerden aşağıya baktı ve kadın zayıfça ona doğru uzandı. Göz kapakları sarkıktı.

Karanlık bir kıkırdama gözlerini kırpıştırarak tekrar açmasına neden oldu. Dişleri hınzır bir sırıtışla parladı. Kaldırdı, sikini içinden çıkardı, sonra onu sırtüstü yatırdı ve geniş omuzları onu gölgede bırakarak üzerine çıktı.

"Sıcaklık daha yeni başladı." Gözlerindeki kızıl ateş daha da parladı. "Güç için Tanrıça'ya yalvar, küçük dişi."

Adamın ağzı kızın göğüslerinin arasına düştü ve kızın nefesi kesildi.

Adamın dili ve dişleri meme uçlarıyla oynarken, kız gözlerini kocaman açarak iki parlak aya baktı ve gerçekten de güç için yalvardı.

Bölüm 42

Şaftı yeniden kabarırken bile Rhaego'nun içinde utanç yanıyordu. Aurora'yı kucağına aldı ve omuzlayarak inlerine doğru ilerledi. Sırtına yığdığı çok sayıda çanta
kapının pervazına çarptı ve dondu kaldı, ama kadın en ufak bir kıpırdanma bile göstermedi. Yorgunluktan bayılmıştı.
güneş doğmaya başlamıştı. Büyük bir rahatlama yaşamasına rağmen, ateşi onu mantıklı bir şekilde vuracak kadar düşmüştü.

Evin içinde sürünerek ilerledi, onu olabildiğince nazikçe yatağına yatırdı, sonra şifacısını aradı ve sırtında sallanan çantada bir tane olduğunu hatırladı. Eşyaları durduğu yere fırlatarak kızın yanına döndü.

Ateşinin sonuçları güzel çıplak vücudunda parlıyordu - çürükler, pençe izleri, kir, sıyrıklar, tohumunun lekeleri. Mükemmel amcığı, tatlı göğüsleri ve kabarık dudakları gibi kızarmış ve şişmişti.

İçinden acınası bir nefes patladı. Onun sevilen vücudunu görünce siki kasılsa bile, suçluluk duygusu hala devam ediyordu.
onu rahatsız etti. O bir insandı. Daha narin bir tür. Tuvastan sertliğine alışık değildi ve daha dikkatli olacak gücü bulamadığı için kendine lanet etti.

Başucunda dizlerinin üzerine çökerek şifacıyı yaralarının üzerinde gezdirdi. Kalçasına kadar gelmişti ve kız "Günaydın" diye homurdandığında en kötü sıyrıklara ulaşabilmek için onu nazikçe kaldırıyordu.

Rhaego'nun teni onun çatlak sesiyle ısındı.
Ona çay ya da demlik getirmeyi aklına not etti.

Onu sıcak bir banyoya yerleştirdikten sonra. "İyi günler," diye düzeltti, cesaretini toplayıp onun gözlerine baktı.

Onun uykulu bir şekilde kendisine gülümsediğini görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Mavi gözleri adamın yüzünü tararken genişledi ve irkilerek doğruldu. "Neyin var? Hâlâ sıcak mı hissediyorsun?"

Sorgusuz sualsiz. "Hayır, geçti," diye yalan söyleyerek onu nazikçe yastıklarına bastırdı.

Şifacıyı, hayal meyal emdiğini hatırladığı uyluğunun iç kısmındaki kızgın deri çemberinin üzerinde gezdirerek işine geri döndü. "Nasıl hissediyorsun?" Onun cevabını beklemeye başladı.

"Hmm," diye düşündü. "Tanıdığım bir adam vardı Bisiklet sürerken araba çarpan bir üniversite öğrencisi." Rhaego'nun midesi boşalacak gibi oldu ve çenesini kaynakla kapattı. "İyiydi ama epey hırpalanmıştı. Onu hastanede ziyarete gittim ve perişan olacağını düşündüm, ama ona verdikleri ilaçlar yüzünden çok mutlu ve uçuyordu."

Ona bakarken yüzündeki şaşkınlığın belli olmasına izin verdi.

Gülümsedi. "Ağrım var. Yalan söylemeyeceğim. Ama hissediyorum..." Tavana bakıp gerinirken sırıtışı genişledi. "Öforik."

"Gerçekten mi?" diye sordu, umut etmeye cesaret edemeden.

"Ye-" Adam onun muhteşem seksini inceleyebilmek için kalçalarını ayırırken tısladı.

Boğazı düğümlendi. "Özür dilerim. Birazdan daha iyi hissedeceksin.

Ben, uh..." Dudaklarını yalayarak ona bir bakış fırlattı. "Yapabilirim

Ya seni uyuşturacak ya da tamamen iyileştirecek. Bir tercihiniz var mı?"

Aurora meraklı bir böceği inceler gibi kırışmış kaşlarıyla baktı. "Beni iyileştirmemek için bir neden var mı?"

"Şey... seni doğal yollarla iyileşmeye bırakırsam zamanla vücudun benim bedenime daha da alışacak. Ama eğer o acıyı tekrar hissetmek istemiyorsan-"

"Bekle," diye neredeyse bağıracak gibi oldu. "Seninle tekrar seks yapmak istemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, bu da ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyor gibiydi. Bıkkınlıkla güldü ve başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Yüzünü buruşturarak oturma pozisyonuna geçmeye çalıştı.

Kadın ayağa kalkarken Rhaego destek için ellerini uzattı. O da Bacaklarını yatağın kenarından sarkıttığında ve yüzünü iki yumuşak avucunun arasına aldığında dondu kaldı. "Bazen seni boynuzlarından tutup sarsmak istiyorum,"
sıkılmış dişlerinin arasından homurdanarak adamın burnunun ucuna kafa karıştırıcı bir öpücük kondurdu. "Dün gece yaptığımız her şeyi sevdim. Her pençe izini, her ısırığı, her acı noktayı seviyorum. Ben senin eşinim, unuttun mu?" Küçük gülümsemesi titredi, soluk kaşları birbirine yaklaştı. "Şey, muhtemelen.
Muhtemelen senin eşinim,
Değil mi? Henüz izleriniz yok ama-"

"Öylesin," demek için acele etti boğazının sıkışmasını geçerek. Duyguları kabarmıştı ve daha fazlasını söylemek istese de söyleyemedi.

Dudaklarına yumuşak bir gülümseme geri döndü. "O zaman neden bu kadar kalın kafalısın, ha?" diye alay etti. "Seni olduğun gibi istiyorum. Dur

Benden saklanıyorsun. I..." Dudakları sanki ne istediğini söyleyip söylememeyi tartışıyormuş gibi kapandı. "Ben sadece
Bunu senin eşin olduğum için söylüyorum. Seni sevdiğim için söylüyorum."

Rhaego şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Kelimeler zihninde çınlıyordu ama kesinlikle yanlış duymuştu. Dudağını çiğnedi, adam konuşmadan durdukça kaşları endişeyle kalkıyordu.

Eşliğin Clecania'ya geri döndüğünü öğrendiğinden beri, Rhaego diğer yarısını bulabileceğini umuyordu. Ama insanlar farklıydı. Bu bağ bir dereceye kadar tek taraflıydı. Arkadaşlarının eş bulduğuna ve aşklarını kazandığına şahit olmasına rağmen, bir parçası
bu şeylerden sadece biriyle kutsanacaktır, eğer varsa.

Ama onu sevdi? Bu kadar kolay mı?

O mu? Blight mı?

Duygular boğazını tıkadı ve gözlerini bulanıklaştırdı. Ne diyeceğini bilemedi. Şimdi öyle düşünebilirdi ama...

Rhaego'nun başı eğildi ve yanaklarını kavrayarak onu yukarı kaldırdı. "Boynuzlarını bana doğru itme dostum," diye azarladı, küçük sırıtışı sözlerinin altını çiziyordu. "Yapabilirim
kafanın içinde neler olduğunu görmeni ve onu kapatmanı istiyorum." Aurora gözlerini onunkilerle aynı hizaya getirdi. "Seni seviyorum. Seni seviyorum." Her kelimeyi ona zorla söyletmeye çalışıyormuş gibi tekrarladı. "Aşırı yorgun değilim, iyi davranmıyorum, korkmuyorum ya da kendine anlatmaya çalıştığın saçmalıklardan herhangi biri değil. Ben eminim. *Hep* emindim. Ve hiçbir şey fikrimi değiştiremeyecek."

Henüz nefes almamış olmasına rağmen mırıltısı ağrıyan göğsünde gümbürdedi.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu.

Dudakları aralandı. İnanıyor muydu?

Çalışma odasında hızlı bir çan sesi duyuldu ve Aurora sıçradı, elleri yüzünden düştü. "Ne...? Bu araba alarmı mı?"

Rhaego ayağa kalktı. Zihni hâlâ koşuşturuyordu ama gürültüyü yavaşlattı. Bir şeyler oluyordu ve düşüncelerinin berraklaşması gerekiyordu. "Phirdo yaklaşıyor. Planlanmamış," diye cevap verdi.

Aurora'nın nefesi kesildi. "Bu normal mi?"

"Hayır." Rhaego başını salladı, üzerine taş gibi bir kararlılık çökmüştü. "Burada kal."

Sıcağın en kötüsü geçmiş olmasına rağmen ateşi yükseldi. Bu sadece bir kişi olabilir: Phirdo. Üzerinde bir çift pantolon ve başka hiçbir şey olmadan kapıya doğru yürüdü. Bu kabalığa kendi kabalığıyla karşılık verecekti.

Neredeyse kolu kırmak üzereyken kapıyı öyle bir güçle açtı ki, düşen yapraklardan oluşan küçük bir girdap ayaklarının dibinde dönmeye başladı.

Araba hâlâ rıhtıma yanaşıyordu. Phirdo'nun iri gözleri, arabayı yerine yönlendirirken Rhaego'ya doğru parladı.

"Ne?" Rhaego arabaya doğru tepinerek ve pençelerini esneterek havladı.

Görevliden damlayan her zamanki kibirle karşılanmak yerine, yıpranmış ve
uysal bir erkek. Phirdo'nun yüzü solgun ve çizgiliydi, gözleri

Ateşten ziyade uykusuzluğun kırmızısı vardı. Ellerini önünde kavuşturmuş, özür diler gibi görünüyordu.

İşte o zaman Rhaego diğer erkeklerin kokusunu aldı. O
Ani bir vızıltıya doğru döndü ve eli tam zamanında göğsünden bir tranq dartı uzaklaştırmak için fırladı. Kraliyet muhafızlarının üniformalarını giymiş askerler ağaçların arasından sürünerek çıktı.

Düşünceler çok hızlı bir şekilde aklına geliyordu ama bir tanesi diğerlerinin önüne geçti: Aurora'yı ondan alacaklardı. Ateşi yüzeye çıktı ve saldırdı.

Göğsüne dolu gibi küçük darbeler yağdı, ama ateşi sakinleştiriciyi ateşleyebildiklerinden daha hızlı yaktı. Gördüğü ilk erkeğe doğru hamle yaptı,
Silahını elinden çekip aldı ve kafatasına değene kadar savurdu, kemik temasla parçalandı.

Yaklaşan bir sonraki erkeğe doğru sıçradı ama bacakları titriyordu, zayıflamıştı. Ateşi, sanki alevler oksijen kaybediyormuş gibi dalgalanıyordu.

"Rhaego!" İki büklüm oldu ve dizlerinin üzerine çökerken yer onu karşıladı. Aurora inlerinden ona doğru koşuyordu ve onu durdurmak için elini kaldırmak tüm çabasını aldı.
Histeri, vücudunun içinde hapsolmuş bir şekilde içini kemiriyordu. Ama felç onu ele geçirdi.

Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Askerler onun iyi işaretlenmiş bölgesini kokutuyordu. Onu güvende tutmayı başaramamıştı. Eşini. Aşkını.

Rhaego'nun görüşü tünelleşti ama Aurora'nın çığlıkları hâlâ kulağına geliyordu. Boynuzları çimenlere çarparken duyduğu son şey onlardı.

Bölüm 43

"Bir saniye dur ve konuş benimle!" Aurora, Phirdo'nun kamburlaşmış sırtına doğru bağırdı.

Çok öfkeliydi. Arkadaşı, onu korkaklar gibi sırtından vuran küçük bir ordu tarafından sürüklenerek götürülmüştü,
Ve şimdi bu pislik sanki ona bir iyilik yapıyormuş gibi eşyalarını topluyordu.

Adam cevap vermeyince öfkesi aklını başından aldı ve onu sertçe itti. "Cevap ver bana."

Phirdo tökezledi, sonra döndü. Çenesi çalışıyordu ama ifadesi taş gibi kalmıştı. Kadının son eşyalarını da sırtına alıp sürükledi. "Özür dilerim leydim. Bildiğim her şeyi sana anlattım." Onu iterek geçti ve
gözlerinden akan yaşlara bakıyordu. Duygusal durumu artık onu rahatsız etmiyor, aksine tedirgin ediyor gibiydi. "Yola çıkmadan önce istediğin başka bir şey var mı?"

"Nereye gidiyoruz?" diye bir ölüm perisi gibi çığlık attı.

Göğsü hızla inip kalkıyor, burun delikleri açılıyordu. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Phirdo bu durumdan hiç memnun değildi. Yırtık ifadesinden bunu anlayabiliyordu. Yutkunarak daha sakin bir tonda konuşmaya başladı. "O benim eşim, Phirdo." Yüzünü buruşturdu. Bunu ilk kez açıkladığından daha azdı ama bu küçük tepki, sözlerin onu etkilediğini göstermek için yeterliydi.

"Böyle bir konuda yalan söylememelisiniz leydim."

Aurora patlamamak için gözlerini kapatıp Tanrıça'ya kontrol için yalvarmak zorunda kaldı. Hayatının aşkı *gitmişti*. Ortadan kaybolmuştu. Ve kimse ona nereye götürüldüğünü söylemiyordu. "Yalan *söylemiyorum*. Gözleri değişti."

Phirdo'nun dudakları büzüldü. Kadın onu evin içinde kovaladı, sonunda dönene kadar arkasından yalvardı. Bakışları yere bakmaya devam etti. "Rhaego sorgulanmak üzere saraya getirildi." Aurora'nın midesi bulandı. Phirdo'nun bakışları onunkilerle buluşmak için yükseldi. "Kral sizin de hazır bulunmanızı istedi. Eğer söylediklerinizdoğruysa, ona söyleyin."

Adrenalin cildini vızıldatıyordu. Birden gitmek için sabırsızlanmaya başladı.

"Şimdi, çalışma odasından istediğin başka bir şey var mı?" Phirdo yutkundu. "Geri dönmeyeceksin."

"Evet," diye fısıldadı nefes nefese. "M... benim otlarım," diye yalan söyledi.

Adam onun tuhaf seçimini sorgulamadan başını salladı. "Bunları bırakıp kısa süre içinde döneceğim."

Aurora, Phirdo gözden kaybolur kaybolmaz Rhaego'nun odasına koştu ve geride bıraktığı hassas eşyalar için alanı taradı. Ama o adamlar her şeyi almışlardı. Gözleri masasının üzerine bıraktıkları dağınıklığa takıldı ve kalbi küt küt atmaya başladı.

Parmakları adak olarak sunduğu kırık boynuzun etrafına dolandı ve onu derin cebine attı. O olmayabilir Birini bıçaklayacak kadar güçlüydü ama kafasına vurabilirdi.

Aurora ne pahasına olursa olsun eşini geri alacaktı. Elbisesinin içine başka neler saklayabileceğini düşünürken bakışlarını kapıya çevirdi ve aklına tek bir şey geldi.

***

"Bok gibi görünüyorsun," diye küfretti Aurora.

Phirdo onu görmezden geldi ve arabayı inlerinden uzaklaştırırken göz temasından kaçınmaya devam etti. Ama gerçekten de bok gibi görünüyordu, saçları dökülmüş ve gözleri çökmüştü. Söylediğinden daha fazlasını biliyordu.

"Neden böyle pusuya düşürüldü?" diye trilyonuncu kez sordu.

Kâhya bir homurtuyu bastırdı. "Birisi sizinle birlikte kaçma niyetinde olduğunu bildirmiş. O bir Tuva haini," diye mırıldandı, "Bir bela."

Aurora ona doğru üç adım atmıştı.
Arabayı onun kullandığını ve bu şeyi nasıl kullanacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını hatırlamadan önce onu teknenin kenarına itti. Yine de avuç içleri ona tokat atma isteğiyle yanıyordu. Onun yerine cebindeki kornayı kavradı.

"Onu *kim* ihbar etti?"

Sessizlik.

Boynuzu daha sıkı sıktı. Onu kimin ihbar ettiğini biliyordu ve görüşünü renklendiren kırmızının ötesini düşünemiyordu. Ishara bunu tek oğluna nasıl yapabilirdi?

Aurora, Phirdo'nun kafasının arkasına dik dik baktı. *0 Tuvastan erdeminin bir örneği.* Şu anda bile buna inandığı açıktı.

Sadık bir kaltaktı-Aurora ona bunu verebilirdi. Sadakatinin kendi kanından ve canından birine değil de şehrine yönelik olması çok kötüydü. Ne düşünüyordu ki? Kilitleniyor muydu

gerçekten sürgünden daha iyi bir seçenek miydi? O kadar bencil miydi?

Araba saraya yaklaştıkça Aurora'nın öfkesi bir alevlenip bir sönüyordu. Kalbi kırılıyordu ve
Bunu durdurmak için muhtemelen yapabileceği hiçbir şey olmadığı bilgisi onu boğmakla tehdit ediyordu. O da bunun yerine öfkesini besledi,
parçalanmamak için dikkatini dağıtacak duygulara ihtiyacı vardı.

Aşina olduğu limanın yanından süzülerek geçtiler ve yüksek çağlayan şelalelerin arasından uçarak
özel kraliyet rıhtımı. Parıldayan yüksek teknoloji ürünü bir bariyer kayalıklar arasında geçit görevi görüyordu. Arabaları suya daldı ve ileride yükselen saraya doğru süzüldü.

Taştan oyulmuş devasa Tuvastan savaşçıları rıhtıma açılan dar kanalın üzerinde yükseliyordu. Boynuzları kilitlenmiş ve dişleri çekilmiş, yukarıdaki savaşta donup kalmışlardı. Saray sanki mimarlar tarafından kanyonun içine inşa edilmişti.
kazı yapmak yerine odaları boşluğa tıkıştırdı. Sanki bir ortaçağ kalesinin tabanı taşlar arasındaki boşluklarda eritilmiş, üst kısmı ise tamamen sağlam kalmış gibi görünüyordu.

İki iri asker tarafından nemli bir koridora götürüldüklerinde kaos hissi devam ediyordu. Çıkmaz sokakları olan salonlar, karanlığa doğru inen merdivenler ve yürüyüş yollarına saplanan yuvarlak kayalar sarayın derinliklerini
gerçek bir labirentin içine. Rhaego burada bir yerde mi tutuluyordu? Bu karanlık labirentte mi?

İçinden çıktıkları odanın güzelliği, sarayın bunaltıcı bağırsaklarında ilerledikten sonra ona kamçı etkisi yaptı. Aurora taş bir korkuluğa doğru adım attı ve
geniş bir avluya baktı. Oyma taş sütunlar ve kemerler açık alanın çevresine uzanıyor, her kat boyalı tavana doğru tırmanıyordu.

Askerler onu ve Phirdo'yu selamladı. Midesi bulandı. "Artık onları takip edebilirsiniz leydim."

"O bir Blight değil." Gözleri yaşararak çenesini kaldırıp Phirdo'ya döndü. "O bir hediye. Ve senin insanların
onu hak ediyor."

İki asker onu götürürken Phirdo'nun bakışları geniş ve gözlerini kırpmadan ona yapıştı. Kederli görünüyordu. Güzeldi.

Nefeslerini eşit tutarak, etrafını saran iki sessiz muhafızın arasına baktı. Ellerini ceplerine daldırıp tılsımlarını kavrarken omuzları kulaklarına kadar yükseldi.

Onu sarayın içinde gezdirirlerken dakikalar geçiyordu. Yukarı ve aşağı merdivenler, yükselen kemerlerin altı ve nihayet küçük ama gösterişli bir oturma odası. Birçok şey
dikkatini çekti: Gayri resmi bir tahttan başka bir şey olamayacak küçük bir platform üzerine yerleştirilmiş gösterişli bir sandalye. Boynuzları andıran binlerce kıvrımlı cam parçasından oluşan bir aydınlatma armatürü, tavanda bir
göz kamaştırıcı bir gösteri.

Ama kalbinin tamamen durmasına neden olan manzara Maggie ve Diana'nın tanıdık yüzleriydi. Pencerelerin yanında durmuş, onu gördüklerine hafifçe şaşırmış gibi bakıyorlardı.

Ayaklarını sürüyerek onlara doğru ilerledi, ayakları ağırlaştı ve ağzı genişledi. "Ne..."

"Burada ne işimiz var?" Maggie ellerini havaya kaldırarak biraz manyakça sırıttı. "Evet, bizim de hiçbir fikrimiz yok."

Diana kollarını kavuşturdu ve kalçasını kaldırdı.

Aurora, "Neden burada olduğumu biliyorum," diye karşı çıktı. "Sana ne söylediler?"

"Kralın bizi görmek istediğini," dedi Diana sessizce.

Öfke midesinde bir ateş gibi yanıyordu ama arkadaşlarını görmenin verdiği bir şey alevleri söndürdü. Bir sandalyeye çöktü, şimdiye kadar uzak tuttuğu boğucu hıçkırıklar boğazına kadar yükseldi. "Onu aldılar." Boğuldu.

Maggie onun yanına düştü ve Diana sessiz bir küfür savurdu.

Aurora olanları anlatırken ağladı. Boğazına sarılan mengene yüzünden boğazı yanıyordu ama
acının ötesine itti.

Güçlü olmalıydı. Akıllı olmalıydı. Rhaego'yu bulmalıydı.

Bölüm 44

Yanlışlık hissi Rhaego'nun damarlarından kalın bir asit gibi sızıyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Ama ne?

Kasları ağrıyordu ve uzuvları ıslak kumla doluymuş gibi ağırlaşmıştı. Yutkundu ve zihnini boşaltmaya çalıştı ama zonklayan başı bunu zorlaştırdı.

Aurora. Bu isim, boğulmuş ateşinden kıvrılan duman gibiydi. Cadısıyla ilgili düşünceler, ateşi besleyerek odak noktasına yerleşti.

Kızın çığlıklarının anıları, buruk korkusu, çığlığı bir hızlandırıcı gibi midesine yayıldı ve gözleri parlayarak açıldığında ateşi alevlendi. Yakalanmıştı. Başarısız olmuştu.

Oturduğu oda loş ve nemliydi. Penceresi yoktu. Tek bir kapı. Bir masa.

İki kişi.

Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş olan Kral Yaşkan'dı.

Rhaego mücadele etti ama kollarını arkadan ve ayak bileklerini sandalyenin ayaklarına bağlayan metal bağ sağlamdı. Sakinleştirici hala vücudunda dolaşırken artık kırılamazdı. Belki de hiçbir zaman.

"Zahmet etmeyin," dedi kral. "Kaçsanız bile, bu kapının dışında bir filo var."

Rhaego düğümlenmiş saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak ters ters baktı. "Neredeyim ben?"

"Daha iyi günler de görmüştünüz," dedi kral hafifçe, sorusunu görmezden geldi. Ağzının soğuk yapısı, gözlerinde parlayan ateş gibi hafif tonunu ele veriyordu.

Hırıltısı boğazını yakarken kralın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Sana yardım etmeye çalıştım," diye tısladı Yaskan, alçak ve zehirli bir sesle. "Kraliçe şüphelerini bana ilettiğinde onu tersledim. Bana insanlara dikkat etmemi söyledi çünkü onları çalmak isteyen bir grup kötü niyetli insan varmış. Ama bunun *sen* olamayacağını düşündüm. Büyük Ishara'nın oğlu değil."

Aurora neredeydi? İçinin boş olduğunu hissediyordu ama İçini çekiyordu. Bunun doğru olduğuna inanmasının hiçbir yolu yoktu ama kadının yakınlarda olduğunu hissediyordu. Öyle miydi? Rhaego'nun bakışları odanın kapısına kaydı. Kapı nereye açılıyordu? Sarayın zindanlarında mıydı?

"Bana bak, buck!" Kral Yaskan duvarları titreterek böğürdü.

Yavaşça yaptı. "Nerede o?" diye zehirli bir tıslamayla homurdandı.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" Kral bir kahkaha attı. "Sen şehrine ihanet eden birisin. Ailene. Ne için? Bir gelin için mi?"

Gülme sırası Rhaego'daydı. "Kraliçe böyle mi sana söyledi mi? Bir grup serserinin *neden* insanlarınızı çalmak istediğini biliyor musunuz?"

Başını eğdi ve kralın kaşları çatılınca sırıtarak dişlerini gösterdi. Artık Marsol'un sırrını saklamanın bir faydası yoktu. Yakalanmıştı ve Kraliçe'ye haber verilecekti.

Kral Yaskan'a Diana'dan bahsetmek bu durumdan kurtulmasının tek yolu olabilirdi. Ama erkekte hiç yürek kalmış mıydı? "O insanlardan birinin bir eşi var. Kraliçe sana bunu söyledi mi?"

Kral gözlerini kırpıştırdı ama bir şey
söylemedi. "Vila-"

"Kraliçe," diye düzeltti Kral Yaskan.

"Grubumdan biri tarafından tanındığını bildiği için insanı gönderdi."

Kralın zihni gri gözlerinin ardında çalışıyordu ve Rhaego'nun göğsünde umut kabardı. Kral düşündüğünden daha asil miydi? Aurora'nın kendisini kontrol etmek için kullanılacağından korkmadan onun ne olduğunu açıklayabilir miydi?

"Bu söylentiyi Kraliçe'ye ileteceğim." Yaskan'ın sesi çıplaklaşmıştı. Politik. Duygusuz.

"Bu bir söylenti değil." Rhaego onun tarafsızlığına neredeyse inanamıyordu. "Bu Tanrıçamızın planının iğrenç bir ihlali. Bunu bile bile onun yanında mı duracaksın?"

"Tanrıça bizi uzun zaman önce terk etti. Ben bizim için endişeleniyorum
İnsanlar. Eğer söylediklerin doğruysa, bu beni üzüyor. Ancak hepimiz için en iyisinin ne olduğunu düşünmek zorundayız."

"Kraliçe'nin önünde eğilmek bizim için en iyisi mi?" Rhaego'nun dudakları tiksintiyle büküldü. "Derebeyi olan bir kral olmak nasıl bir duygu? Annem bana senin bundan daha güçlü olduğunu söylemişti."

Kral Yaşkan'ın gözlerini parlak bir kızıllık kapladı ve sonra azaldı. O bir kontrol ustasıydı ama bu kontrol onu duygusuz mu yapmıştı? Kalbini ısıtacak bir ateş olmadan çok mu soğuktu?

"Ve annen *bana* senin bir felaket olmadığını söyledi. Ben de sende iyi bir şeyler gördüm, ama sen ikimizi de kanıtladın. bir kez ve herkes için yanlış, değil mi?"

Rhaego'nun göğsü genişledi, dişleri gıcırdadı. Bunu o mu yapmıştı? Kendi annesi mi? Ona ihanet mi etmişti? Kalbi bu fikre karşı isyan etti. O yapmazdı...

Yaşan sanki gitmeye hazırlanıyormuş gibi duvardan kalktı.

"Nerede o?" Rhaego tekrar sordu.

"Annen rahatça dinleniyor. Artık onunla *ben* ilgileneceğim. Artık endişelenmene gerek yok."

Aurora'yı kastetmişti ama kralın iddiası onu mizahsızca güldürdü. "Onu iksirle besleyerek ve ateşini körükleyerek mi ona bakacaksın?"

"Ona istediğini veriyorum," diye tısladı. "Her zaman verdim." "Seni hiç istememiş olması çok kötü."

Bunun üzerine kralın dudakları aralandı, boynuzlarından öfke fışkırdı.

"İnsanlar nerede?" Rhaego hırladı. Aurora'yı kastediyordu ama kralın Tanrıça'ya ve erkekliğe olan saygısızlığı doğrulandığına göre, onu bulma konusundaki çaresizliğini açığa vurmaktan korkuyordu.

Kral bunu anladı. "Gelininiz mi demek istiyorsunuz?" Kaşlarını kaldırdı, sonra içini çekti. "Sana acıyorum Buckling. Ben her zaman Ishara'ya seni çok muhtaç yetiştirdiğini söylemiş." Yakut rengi bakışları Rhaego'nunkilerle buluştu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bir dişiye duyulan açgözlülük, bir kez istila ettiğinde kurtulması zor bir enfeksiyondur. Eğer ben onu seni yetiştirdiği gibi yetiştirmekten vazgeçirebilseydim, vazgeçirirdim." Kapıya doğru bir adım attı. "Buraya geldim Çünkü bir mucize olur da bana bir açıklama yaparsın, anlamlandırabileceğim bir mazeret bulursun diye umuyordum. Ama

Görüyorum ki yanılmışım. İnsanı bir daha görmeyeceksin. Anneni bir daha göremeyeceksin."

Rhaego kükredi, zincirlerinin içinde çırpınıyordu.

Kral kapının girişinde durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Şehrine, halkına, annene ihanet ettin. Hepimizin başına bela oldun. Ve
Şimdi..." Kapıda oyalandı, küçümseme ondan zehirli bulutlar halinde sızıyordu. "Kaderin onun ellerinde."

O mu?

Rhaego'nun hesapçı zihni bunun üzerine duruldu. Kral giderken gözleri biriyle buluştu ve sonra o kişi
Odaya süzüldü ve kanının çekildiğini hissetti.

Vila. Kraliçe.

Yüksek yakalı, pileli, lavanta rengi bir elbise giymişti. Gümüş bir kuşak sol omzunun üzerinden zarif bir şekilde düşüyordu. Şok edici
Sarı saçları geriye doğru taranmıştı ve başının arkasında kulaktan kulağa uzanan, koyu mavi taşlarla süslü gümüş bir halkası vardı. Eşleşen geniş bir gümüş kemer belini sarıyordu. Bu zenginlik, başörtüsüyle tam bir tezat oluşturuyordu. Annesinin tercih ettiği sadelik.

"Sonunda sizinle tanışmak bir zevk," dedi sakin bir gülümsemeyle. "Son zamanlarda bana ve benimkilere epey sorun çıkardınız."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Rhaego ters ters baktı ve bileklerini ayırmak için zorladı.

"Mmm." Sarı gözleri adamın içine bakıyordu. "Oldukça güçlüsün, değil mi?"

Boynuzlarını itti ve kalın kaşlarının altından ona dik dik baktı, soğuk havayı içine çekip buharı dışarı verdi.

Bileğini açık kapıya doğru salladı ve yüzü koyu bir maskeyle örtülü bir muhafız içeri girdi.

Sadece altın rengi gözleri görünüyordu.

"Kontrolden çıkma ihtimaline karşı." Vila ona en yakın masanın kenarına tünedi. Adam hırladı ve Vila kıkırdadı. "Çok hızlısın. Yaskan'ın asla bir eş tutmayı başaramadığını söylemesine şaşmamalı. Annen örnek bir vatandaştı. Bu kadar... huysuz olmana şaşırdım."

"Annem hakkında konuşma," diye homurdandı Rhaego, kalbine bir acı saplanmıştı. Neden hâlâ onu savunuyordu?

Vila sıkılmış gibi hızlı bir nefes aldı.

Bir çocukla gökyüzünün rengini tartışırken. "Sizi anlamıyorum. Siz... muhalifler." Sırıttı. "Ben size *yardım* etmek için çalışıyorum. Bunu göremiyor musunuz? Dünya'nın yeniden sınıflandırılmasını istemiyor musunuz? Eşliğin geri gelmesini? Bir gün *sen* bile bir eş bulabilirsin.

Belki de bu saldırganlıktan hoşlanan biri."

Bu gibi durumlarda söylenecek en akıllıca şey *hiçbir şey* söylememektir.

Konuşma. Yalan söylemek için bile. Her zaman bir

ve Vila şeytani bir zekâya sahipti. Onu hafife almamalıydı. Ve yine de.

"Annen Tanrıça'nın yanında duruyor ve o

Senin tarafından küçük düşürüldüm." Kelimeleri kin gütmeden, ciddi bir gerçekmiş gibi söyledi. "Sen onun iyi adına sürülmüş bir lekesin."

Vila'nın maskesi düştü. Gözlerindeki hayat boşluğa dönüştü ve dudakları inceldi. "Sen bilirsin, değil mi?"

Rhaego cevap vermedi. Onun gibi değildi. Karşılaştırmanın yanlışlığı ona çarptı, bazılarının kilidini açtı
Kalbinin içindeki anlayışı.

Konuşmaması gerekiyordu ama kendini tutamadı. "Ruhun o kadar yozlaşmış ki yaptıklarından hiç pişmanlık duymuyorsun. Bitti mi? Arkadaşlarını parçalara ayırdın," diye bastırdı, içinde gerçek bir merak oluşmuştu. Nasıl bu kadar kötü biri olmuştu?

"Yapılması gerekeni yapıyorum." Bakışları uzaklaştı. "Başka kimsenin gücü yok."

"İnsanları piyon olarak kullanmak-"

"Evet," diye araya girdi, sesi bir oktav daha yükseldi ve öfkesini açığa vurdu. "Onlar piyon. Uzaktan bağlı olduğumuz, altımızdaki böcekler. Değerli bir kaynaktan faydalandığım için sizin kötü adamınız olarak gösterilmekten bıktım. İnsanlar bu evrende okyanusta bir damla. Peki *ya bizim* insanlarımız? Dişilerimiz? Çektiğimiz acıları görmüyor musunuz?" Öne doğru kıvrılarak gökyüzünü işaret etti. Solgun derisi narin kemiklerinin üzerinde gerilmiş, yüz hatlarını kuşa benzer ve keskin bir hale getirmişti. "Ulumalarınıza katıldım ve ne duydum biliyor musunuz? Taşları çatlatacak kadar yüksek çığlıklar. Dişilerimizin gücü arasında yaşadığın için kutsanmışsın ve onlar da sen duymayasın diye acılarını saklayarak seni ödüllendirmişler. Ama bu var. Bir avuç 4. Sınıf barbarın tercihleri umurumda değil. Onların sıkıntısı hiçbir şey. *Hiçbir şey*" -elini
"Her gün içimizde kafeste yaşayanlarla karşılaştırıldığında." Küçümsemesi hırçınlaştı. "Annene sorman yeterli."

"Acıya karşı acı cevap mı o zaman? Katrana bata çıka ilerliyorsunuz ve kıyıya lekesiz ulaşmayı umuyorsunuz."

Vila kollarını kavuşturarak kıkırdadı. Burnunun ucuyla ona baktı ve içini çekti. "Ben lekesiz *değilim*."

"Başarılı olursanız insanlara duyduğunuz bu nefretle ne yapacaksınız?"

"Onları kullanacağım elbette. Nasıl çalıştıklarını öğreneceğiz. İçgüdülerimizi harekete geçiren şeyin ne olduğunu öğreneceğiz. Belki de bu onların dünyasıdır. Atmosferleridir. Belki de DNA'larındaki bir bağdır.
Ya da belki beyinlerinde bir veri dizisi çıkarabiliriz.
ve kendimize enjekte etmeliyiz. Cevabın ne olduğu umurumda değil. Onlar bir amaç için araçtır."

"Yargıladığımız ve hapse attığımız PRIC üyeleri gibi konuşuyorsunuz."

Rhaego'nun çenesi çatladı, dişlerini öyle sert sıktı ki. "Ne zamandır üyesiniz?"

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, etkilenmemişti. Maskesi çıktığı gibi hızla yerine oturdu ve ellerini birbirine vurarak ayağa kalktı. "Bildiğin gibi, Galaksilerarası İttifak ile çok önemli bir duruşmam yaklaşıyor ve senin ve senin gibilerin neden olduğu bu sürekli kesintileri göze alamam. Öyleyse bir anlaşma yapalım, olur mu? Tüm küçük arkadaşlarınızı yakalamama yardım edin ve karşılığında..." Ellerini önünde kavuşturan Vila, Rhaego'ya kaşlarını kaldırarak baktı.

Kahkahası odada yankılandı. "Seninle anlaşma yapacağıma boynuzlarımı koparırım daha iyi."

Boynuzlarına hülyalı gözlerle baktı. "Bu ayarlanabilir." Başını hafifçe sallayarak devam etti. "Hadi ama, anlaşma yapmakta *çok* iyiyimdir. Ne istiyorsun?" O

daralmış gözlerle ona baktı, sanki soruyu ona değil de kendisine sormuştu ve şimdi onun ifadesinden cevabı okumaya çalışıyordu.

Rhaego dişlerini gösterdi.

Bir fikir titreşimi duygusuz bakışlarını aydınlattı. "Peki ya şu karın? Yaskan ona düşkün olduğunu söyledi." Ateş Rhaego'nun içini yaladı, ateşi kaynıyordu. "Ya onu sana verirsem?" dedi yavaşça.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "O *senin* değil ki veresin," demeyi başardı.

Vila omuzlarını kaldırdı. "Farklı düşünen meslektaşlarım var." Şeytani, iğrenç bir sırıtış dudaklarını büktü. "Ya onu *onlara* verirsem?"

Kırmızı görüşünü işgal etti, hırıltısı parçalanmış et ve fışkıran kan vaat ediyordu.

Tiz bir kahkaha zihnine çivi çakar gibi çakıldı. "Oh, bu harika," diye cıvıldadı mutlu bir şekilde.

Kafası karışmıştı ama sonra gözlerini incelerken kadının bakışlarındaki neşeyi gördü ve gözlerinin karardığını anladı. Nefesi kesildi.

"O senin eşin olabilir mi, buckling? Böyle kritik bir bilgiyi benden saklamanız ne kadar da sinsice. Ne zamandır tanıdınız mı?"

Rhaego ona doğru kükreyerek bağlarından kurtulmaya çalıştı. Sandalye uğursuz bir gıcırtı çıkardı.

Bunun üzerine iç çekti. "Evet, benimle bu tür bir eğlence için fazla güçlü olabilirsin. Bu hayal kırıklığı. Oh neyse. Şu anda senden başka bir şey istemiyorum." Vila

öfkesinden etkilenmeden kapıya doğru yürüdü. "Eşinden uzakta geçireceğin birkaç hafta olayları benim gibi görmene yardımcı olacaktır. Küçük dinsiz çetenizin nerede olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Kıkırdadı.

Ateşler içinde kıvranan Rhaego, kapı açıldığında boğazının tellerini yırtarcasına böğürdü. Aurora'yı ondan alamayacaklardı. Asla alamayacaklardı.

"Kadion," diye mırıldandı, bir elini muhafızın omzuna koyarak, "biz eve varmadan önce kuleye daha güçlü bağların teslim edildiğinden emin ol." Erkek başını salladı ve kapıdan çıkarken Kraliçe'sini takip etmek için döndü.

Zihni öfkeyle kaynayan Rhaego neredeyse
İsmi özledim. *Kadion.* Erkek daha önce onlarla birlikte savaşmıştı. Şimdi onların tarafında mıydı?

Vila çıkarken muhafıza baktı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Erkek kapıyı kapattı ama hâlâ bir çatlak boşluk kaldığında Kadion yakındaki başka bir askerle konuştu. "İşaretleri canlanmaya başladı. Ortaya çıkmaları ihtimaline karşı hemen daha güçlü bağlar toplamalısınız. Bu kelepçeler dayanmaz." Sessiz bir aradan sonra, "Kımıldayın" diye bağırdı. "Kımıldayın.
Ayaklarını sürüyerek uzaklaşan botların sesi, zihnindeki uğultunun ötesinde kulaklarına çarptı.

Erkek kapıyı son santimine kadar kapatmak için döndü ve dikkati Rhaego'ya yöneldi. Kadion'un bakışlarında, gözlerinin buluştuğu bir an için bir şey yandı.

Rhaego'nun bunu duymasını mı istemişti? İşaretleri titriyor muydu? Onu özgür kılacak eş gücünün elinin altında olduğunu mu göstermek istemişti?

Rhaego odaklandı ve parmakları boyunca dolaşan garip bir his hissetti. Bir kalbin atışı gibi nabız gibi atıyorlardı.

Olabilir mi?

Gözlerini zorla kapattı ve daha önce hiç olmadığı kadar konsantre oldu. Bağırarak verdiği talimatlar ona doğru süzülüyordu.

kapının dışında. Onları dışarıda bıraktı ve tek bir şey düşündü.

Aurora bir rüya gibi zihninde belirdi, yumuşak saçları Güneş ışığında parlıyordu, gözleri sıcaklıkla ışıldıyordu. Güzel dişlerini göstererek gülümsedi.

Seni seviyorum.

Kadının sözleri adamın şişen kalbinde yankılandı ve acıyı daha da yoğunlaştırdı.

Rhaego Aurora'yı ilk gördüğü andan beri seviyordu ve bu his o andan itibaren daha da derinleşmişti. Karnındaki çekişme arttı. Kız çok yakındaydı. Bunu hissedebiliyordu. Şimdi ona ihtiyacı vardı, Yaskan'ın, Kraliçe'nin ve Tuva'daki diğer herkesin onun olduğuna inandığından daha fazlası olmasına ihtiyacı vardı.

Onun inandığı gibi olması gerekiyordu.

Aurora'nın nazik gözleri onda asla korktuğu şeyi görmedi ve o da *aşılanmıştı*. Dünyanın enerjisini diğerlerinin hissedemediği şekillerde hissediyordu. Öyleyse neden onun değerinden bahsederken ondan şüphe ediyordu?

Rhaego'nun nefesleri düzleşti, zihninde çınlayan gürültü yok oldu.

O değersiz olamazdı. Çünkü o ilahiydi. Ve *0* onundu.

Odaya giren bot sesleri göz kapaklarını kaldırmasına neden oldu. Rhaego pazularını zorladı ve metal çatırdayarak ayrıldı. Kollarını önünde gerdi, gözleri yanıyordu. Yükselen duman gibi bukleler ellerinin üzerinde sürüklendi ve sırıttı.

O onundu.

Tranq dartları vücuduna yağdı ve keskin bir şey
Haşlama boynuna saplandı ve kaslarına elektrik akımı gönderdi. Bu sadece onları şişirdi. İçinden daha önce hiç hissetmediği kutsanmış bir güç aktı. Tanrıça ona eşini ve onunla birlikte gelen gelişmiş gücü armağan etmişti.

Kara sırıtışını erkeğe doğru çevirdi, yumruklarını sıktı. "Elleri...

Ellerini görüyor musun?" Mırıltılar koptu
Odanın karşısında.

Rhaego'nun hınzır gülümsemesi genişledi. Ateşinin ve eş bağının alevleri göğsünde dans etti, içgüdüsü sonunda tüm varlığı boyunca özlemini çektiği eşiyle buluştu. Kolay bir çekişle ayak bileğindeki bağlardan kurtuldu ve ayağa kalktı, boynuzlarını eğdi, dişlerini gösterdi.

Onu küçük bir odaya yerleştirerek hata yapmışlardı. Kapının dışında bir manga asker olabilirdi ama bir seferde sadece altı kişi içeri girebilirdi. Hırladı ve saldırdı, boynuzlarını çıkışını engelleyen erkeğe çarptı.
Hücumu o kadar güçlüydü ki, dört askerin arasından geçerek onları yanlara savurdu ve sonunda ilk erkeği hücre kapısının dışındaki tünelin karşı duvarına sıkıştırdı.

Mor üniforma kumaşının girdapları her taraftan etrafına doluşmuştu. Kaç erkekle savaşması gerektiğini bilmiyordu ama döktüğü her damla kanda ateşi yükseliyordu.

Rhaego yaklaşan asker çemberini yararak geçti, dişleri ve pençeleri ete battı ve tranq silahlarını sökerek çaba harcamadan ikiye böldü. Sağlam yumruğunun kaba kuvveti en iri askerleri bile hareketsiz bırakmaya yetiyordu.

Erkekleri bir alugpia sürüsünü keser gibi oydu. Darbeleri acıtıyordu ama yaralar
çizikten başka bir şey değildi. Bıçak yaraları bile onun kana susamış ilerleyişini kesmek için çok az şey yaptı.

Gelişmiş yetenekleri çok iyiydi. Onlar için çok hızlıydı. Çok güçlüydü. Aurora'yı düşündü ve eğer onunla cadısı arasında dururlarsa bütün bir orduyla başa çıkabileceğini hissetti. Üç asker elektrikli sopalarını onun önünde bir araya getirip boynuna sapladılar.

Pençeleri dışarı fırladı ve ikisini boğazlarından yakaladı. Ancak üçüncüsüyle mücadele edemeden, yeni bir asker arkadaşının kafasına vurdu.

Rhaego bu yardımsever jesti fark edecek kadar uzun süre kendini saldırmaktan alıkoydu. Erkek daha fazla askeri savuşturdu ve gözlerini ona dikti. Tanıdık geliyordu.

"Nerede olduğunu biliyorum," diye seslendi asker, gözleri telaşlı ve hareketleri keskindi. Kontrollü. İyi bir dövüşçüydü. Erkeğin gözleri Rhaego'nun işaretli ellerine kilitlendi. "Eşine ulaşmana yardım edebilirim."

Rhaego üzerine atlayan iki erkeği savurdu ve daha derin düşündü. Gözleri yardımsever askerin boynuzlarına kaydı ve sırıttı - biri düz genç bir boynuz, diğeri ise dibinden kırpılmıştı.

"Bu taraftan," diye seslendi erkek, arkalarından koridorda ilerlemeye çalışarak. Rhaego da onu takip etti.

Eşini geri alma zamanı.

Bölüm 45

Aurora burnunu çekti ve ağladığı yerden kalktı. Kapılara doğru uçtu, kapı kollarına vurdu ve yırttı. Kapılar kıpırdamadı.

Çılgınca, başka bir çıkış için alanı taradı. "Zahmet etmeyin," dedi Diana. "Biz zaten baktık her yerde."

"Kapa çeneni," diye tersledi Maggie. "Her yere baktım. Orada *onunla* birlikte kütük üzerindeki bir bok gibi oturuyordun."

"Kütüğe *çarpmak*."

"Her *neyse*."

Aurora didişen kadınların arasında gözlerini kırpıştırdı. "O mu?"

"Kralın da düzüşmeye karar verdiği bir kadın. Şuraya sürünerek girmiş." Maggie perdeli bir oyuğu işaret etti. odanın arka köşesinde.

Aurora ona doğru bir adım attı ama Maggie onu kolundan yakaladı. "Bekle." Oyuğa bir göz attı, sonra sessizce Aurora'yı süzdü ve parmağını şakağının yanında bir daire çizerek abartılı bir şekilde "*O deli" diyor.*

Omuz silkti ve karanlık küçük alana baktı, üzerinde kıvrılmış biri olan bir kanepe buldu. Kalbi boğazında atarken, "Ishara?" diye nefes aldı.

Kadın kıpırdandı. Başını kaldırdı ve karanlıkta gözlerinin damarları kıpkırmızı parladı. "Sen," diye fısıldadı.

Bir çığlık, Aurora'nın Ishara'nın üzerine çıkmadan önce sahip olduğu tek uyarı oldu, derisini kesmeye hazır ölümcül pençeli bir el kaldırdı. Çığlık atan Aurora, Ishara'yı itmeye çalıştı.

ama sadece hafifçe dengesini bozmayı başardı.

Bu, Maggie ve Diana'ya onu omuzlarından tutup tıslayarak tüküren kadını uzaklaştırmak için zaman kazandırmaya yetti. "Ne oluyor be?" Aurora ağladı.

"Nerede o?" Ishara çığlık atınca hem Diana hem de Maggie onu tutmaya çalışırken bir adım öne kaydılar.

"Sana söylemiştim," diye tersledi Maggie. "Deli."

"Kim? Rhaego mu?" Aurora Ishara'ya sordu. "Neden umursuyorsun ki?

Burada olmasının sebebi sensin."

Ishara'nın çırpınışı durdu. Bakışları Aurora'yı ürpertmeye yetmişti. "Beni arkada bırakmasına *sen* sebep oldun. Bekledim, bekledim ve o hiç gelmedi."

Aurora sakinleşti, iliklerine kadar sarsılmıştı. "Buraya hiç gelmedik çünkü arabamızı yok edecek birini buldun."

Şaşkın şaşkın bakma sırası Ishara'daydı. Çevirmeni çalışmayı durdurmuş gibi Aurora'ya göz kırptı.

"Bırakın onu." Aurora elini Maggie ve Diana'ya doğru salladı, onlar da kuşkulu görünseler de kadını yavaşça bıraktılar.

"Ishara," diye başladı, ona doğru bir adım atarak. "Rhaego'nun gitmesini istemedin, bu yüzden arabamızı mahvedecek birini buldun... değil mi?"

"Hayır," diye sevindi. "Bekledim. Bütün gece."

"Krala kaçmayı planladığını söylemedin mi?" Aurora'nın aklı karıştı.

Ishara'nın beti benzi attı ve Aurora'nın üzerine atılarak bu kez eliyle ağzını kapattı. "Kapa çeneni, seni aptal,

aptal insan." Sanki sırlar hakkında yüksek sesle konuştuklarını yeni fark etmiş gibiydi. Normalden daha mı kötü alevlenmişti? Ishara yaklaştı, neredeyse dudaklarını Aurora'nın ağzını kapatan ele bastıracaktı. "Böyle şeyleri burada söyleme. Seni duyabilir."

Aurora'nın gözlerinden yaşlar yükseldi. Kadının kafası karışmıştı. Elini yavaşça ağzından çekti ve fısıldadı,
"Kral biliyor. Biri ona söylemiş. Rhaego'yu götürdü ve bizi buraya getirdi."

Ishara tekrar gözlerini kırpıştırdı. Kaşları çatıldı ve başını salladı, gözleri odanın içinde zıplayıp duruyordu.
Nerede olduğunu ilk kez anlıyordu. Boğazından bir feryat koptu. "Kim? Yaşan'a kim söyledi?"

"Yapmadın... yapmadın mı?" Zavallı kadın bunu yanlışlıkla mı yapmıştı? Haberi var mıydı?

Ishara, gözyaşlarının yüzünden aşağı akmasına neden olan çenesini buyurgan bir şekilde kaldırarak Aurora'ya baktı.
"Kardeşime *asla* ihanet etmem. Asla. Sır tutabilirim."

"Ama bunu bilen tek kişi sizdiniz ve..." Aurora'nın
Bakışları önce Maggie'nin şaşkın ifadesine, sonra da Diana'ya kaydı.

Gözleri kararlı ve ağzı sıkılaşmış bir şekilde Diana'ya baktı.

Odadaki hava soğudu. Buz, boğazından aşağıya doğru bir yol izleyerek karnına kadar kristalleşti. Diana başka tarafa baktı.

"Sen mi?" Aurora nefes aldı.

Maggie ikisinin arasına baktı. "Neler oluyor?"

Diana kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudağını çiğniyordu. Omuz silkti. Ama bu hareket çok sarsıntılıydı, jestin soğukkanlılığını azaltıyordu.

Aurora'nın kalbinde acı birikti. "Neden?" diye mırıldandı, sesi kırılmıştı.

"Sadece bana söylediğini yaptım," diye fısıldadı Diana, meydan okuyan bakışları tekrar onunkilerle buluştu.

Aurora gözlerini dikmiş, her ne saçmalayacaksa onu bekliyordu.

"Kendime ve değer verdiklerime yardım etmenin bir yolunu buldum." Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "Sen de dahil."

"Bizim arabamız mı? O sen miydin?" Diana'yı rahatlatmak için önerdiği duyguyu duyunca Aurora'nın tüyleri diken diken oldu. bükülmüş ve ona geri fırlatılmıştı. Aklı başından gitti. "Nasıl? En başta arabamıza nasıl gelebildin?" Sözcükleri tek bir öfkeli nefes verişte yuvarlandı.

"Zor olmadı." Kaşlarını kaldırdı. "Öğle yemeğindeki muhafızlardan birine, teknenizi mahvederse onunla evleneceğimi söyledim."

Aurora onu izleyen gardiyanı fark etti. Bunu ne zaman yapmıştı? Öğle yemeklerini düşündü ve Diana'nın tek başına gittiği bir zamanı hatırlamaya çalıştı. Tiksintiyle hatırladı ki Diana her zaman
ayrılma vakti geldiğinde geride bıraktı.

"Orada oturup tüm planlarımızı dinledin... onların yapılmasına yardım ettin!" Aurora alay etti. "Ve tüm bu süre boyunca
Bizi nasıl sabote edeceğini mi düşünüyorsun? Neden? Bunu neden yaptınız?"

Maggie sonunda durumu kavradı ve sessiz bir küfür savurdu. "Diana. Hayır."

Gözleri Maggie'ye şimşekten daha hızlı kaydı. "Kimsenin yaralanmasını ya da yakalanmasını istemedim. Sadece seni durdurmak istedim. Kendi arabanı yok ettiğin için kimsenin senden şüphelenmeyeceğini biliyordum. Güvenli bir plan gibi görünüyordu ve o muhafız da bunu yapmaktan mutluydu." Yine dudağını ısırdı, parmakları dirseklerini öyle sıkı kavrıyordu ki eklemleri bembeyaz oldu.

"Oh." Maggie kollarını iki yana açtı ve olduğu yerde dönerek odayı sergiledi. "Planın mükemmel işledi o zaman!"

"Tekrar denemeye bu kadar kararlı olmasaydın olurdu," diye karşı çıktı ve bir adım geri çekildi. "Ama yapmadın, ben de yapmam gerekeni yapmak zorunda kaldım. Bir anlaşma yaptım," diye itiraf etti yutkunarak. "Bizim için. Zorla evlendirilmek yok. Özgürüz."

"Çoktan özgür olmuş olurduk," diye bağırdı Aurora, öfkeyle.

"Özgür olacaktın," diye bağırdı Diana. Boynundaki tendonlar zıpladı. "Sadece birkaç haftalığına bana sahip olduğunu düşünmeyen bir yabancıya teslim edilmiş olacaktım. *Sonsuza kadar*. Bunu anlamıyor musun?"

"İşler böyle yürümüyor. Sana söyledim..." Aurora ellerini uzattı ve parmaklarını kıvırarak sıkacak bir boyun aradı.

"Yakınlık. Tamam. Doğru. Elbette," dedi Diana alaycı bir kahkaha atarak. "Ve bunun için uzaylının sözüne inanmam gerekiyor, öyle mi? Neden onun söylediklerine güveneyim ki?"

"Onu tanımadığını biliyorum ama *beni* tanıyorsun. Neden *bana* güvenmedin? Marsol ölecek. Bu kararını etkilemedi mi?" Aurora, ona bunu hatırlatmak zorunda kaldığına bile inanamayarak konuştu.

"Ömür boyu hapis cezası için kendimi teslim etmem gerekiyor. Kocan sana her şeyin iyi olacağını söyledi diye mi? Bilmiyorum Rhaego," diye karşı çıktı, burnunu kırıştırarak, "Ve alınma ama senin parlak ve ışıltılı benliğinin iyi bir karakter yargıcı olduğuna güvenmiyorum."

Diana ellerini önünde salladı. "Bak, o adam için üzülüyorum - gerçekten üzülüyorum- ama bu benim sorunum değil. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Özellikle de hayat boyu yakınlığımı ona borçlu değilim,
Tabii tek istediğinin bu olduğunu varsayarsak, ki bundan şüpheliyim." Histerik bir kahkaha attı. "Sanki kaçınılmaz bir şeymiş gibi evlilikten bahsediyorlar. Kaçınılmaz. Gerçekten bir oda arkadaşına razı olacağını düşünüyor musun? Hayır. İttikçe iter. Ya da senin gibi mistik saçmalıklara inanan insanlar zorlar da zorlar ve *ona bir şans vermediğim* için kendimi suçlu hissetmeme neden olur." Son kısmı alaycı bir sızlanmayla söyledi. "Bunu *yapmayacağım*. I
Burada olmayı ben seçmedim ve kendime bir çıkış yolu buldum. *Hepimize* bir çıkış yolu buldum." Bir adım daha yaklaştı, kaşlarını kaldırarak Aurora'yı iyi tarafı görmeye çağırır gibiydi.

"Bekle," diye nefes aldı Maggie. "Bir anlaşma yaptığını söylemiştin. Kiminle? Nasıl?"

Diana yine yanağının içini çiğnedi ve Aurora'nın omurgasından aşağı korku süzüldü. "Cevap ver," diye talep etti.

"Siz tekrar kaçmak için can attıktan sonra kocam beni krala götürdü. O istemedi ama..."

Tekrar omuz silkti. "O yaptı. Tuva'da kalmanın iki kötüden daha iyi olduğuna karar vermiştim ve *sana* söyleyemeyeceğimi biliyordum. Kocan onun bir aziz olduğuna inanman için beynini yıkamış. Ben de krala söyledim. Kimin kaçmaya çalışacağını söylemedim," dedi, sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi. "Ona sadece *bir* bildiri yayınlaması ya da vagonlara daha fazla güvenlik koyması gerektiğini söyledim. Ertesi gün beni geri çağırdı.
sarayda ve o burada." Diana'nın gözleri önce Aurora'ya, sonra da yere kaydı, suçluluk duygusu yüzünü kapladı.

"Yutamıyorum. Tükürmek zorundayım, seni iki yüzlü çuval-"

Diana Maggie'nin sözünü keserek, "Kraliçe," dedi.

Aurora'nın dizleri bükülmek üzereydi. "*Onunla* bir anlaşma mı yaptın? Kraliçe'yle mi?" Nefes nefese kaldı. "Bizi en başta buraya gönderen Kraliçe'yle mi? Oy desteğine yapacağı katkı dışında yaşamamız ya da ölmemiz umurunda olmayan Kraliçe mi? O mu?"

"Hepimiz için bir anlaşma yaptım," diye bastırdı Diana, gözleri cam gibi olmuştu. "Bu yüzden şu anda hepimiz buradayız. Eğer ona hainin kim olduğunu söylersem, hepimizin geri dönmesine izin vereceğini söyledi.
Tremanta ve istediğimiz gibi yaşamak. Evlilik yok. Eş yok. Bizi bir daha asla böyle bir şeye zorlamayacağına söz verdi."

Aurora'dan kahkahalar yükseldi. "*Söz verdi*. Tıpkı *senin* o muhafıza onunla evleneceğine söz verdiğin gibi, değil mi? Vay be. Ne anlaşma ama. Pazarlık etmen gerekti mi? Şatosunda bize iyi bir park yeri bulmak için başkalarını otobüsün altına mı attın?"

Gözyaşları Diana'nın yanaklarından aşağı döküldü ama Aurora zorlamaya devam etti. "Sen yaptın, biliyorsun. Üç yeni kadını

otobüsün altında. Tremanta'ya geri dönersek ne olacağını düşünüyorsun? Üç yeni korkmuş insan buraya gönderilecek. Peki sen *gerçekten* ne yaptın? *Gerçekten* kime yardım ettin? Yardımsever bir şey yapmaya çalışıyormuşsun gibi davranma. Bu anlaşmayı *kendin* için yaptın çünkü bencilsin ve bizi de bu işin içine attın, böylece kendine bunu bizim için yaptığını söyleyebilecektin. Bil bakalım ne oldu? Hayatımı *mahvettin*," diye boğuldu Aurora, gözyaşları sel olup akıyordu. Kıvrılıp yatan Ishara'yı işaret etti.

Tahta oturmuş, ifadesi donuk. "*Onun* hayatını mahvettiniz." Konuşurken sesi kırıldı. "Ve eğer Kraliçe Rhaego'yu götürürse, muhtemelen bize yardım etmeye çalışan tüm muhaliflerin hayatını mahvetmiş olacaksın. Nerede olduklarını öğrenmek için ona işkence etmeyeceğini mi sanıyorsun? Seni bencil, fırsatçı, dostluk israfı."

"O iyi olacak." Diana dudağını sertçe çiğneyerek kan çekti. "Kraliçe dedi ki-"

"O benim eşim!" Aurora'nın sesi sonunda neredeyse feryat edecek kadar yükseldi. "Ona istediğini yaptırmak için beni kullanacak.

Aksini düşünüyorsanız hayal görüyorsunuz demektir. Ve-" Sesi titriyordu ve konuşmadan önce bir nefes daha aldı. "Onu seviyorum," diye nefes aldı, çenesi sallanıyordu. "Ve şimdi asla onu tekrar görmek."

Diana'nın dudakları aralandı. Geri adım atarak Aurora, sulu gözlerle bakan Maggie ve boş gözlerle yere bakan Ishara'nın arasına baktı.

"Bilmiyordum," diye tersledi. Suçlayıcı bir parmakla Aurora'yı işaret etti. "Yardım etmeye çalışıyordum."

"Kendine ne söylemen gerekiyorsa artık." Aurora alaycı bir şekilde güldü.

Odanın ağır kapıları açıldı ve tüm başlar döndü. Kral Yaskan yüzünde asık bir ifadeyle içeri girdi. Gözleri bir anda Ishara'nın üzerine dikildi ve yanına koşarak Aurora'nın anlayamadığı teselli sözcükleri fısıldadı.

Garip bir şekilde, onun elini tutarak kalkmasına yardım

etmesine izin verdi. "Rhaego nerede?" Ishara yalvardı.

Kral koştu

parmaklarını saçlarında gezdirdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Nerede o? Hâlâ burada mı? Kraliçe onu aldı mı?

Durdurun onu, lütfen." Aurora krala doğru koştu ama onun uyarı hırıltısıyla durdu.

"Bu benim elimde değil," diye homurdandı. "Rhaego iyi olacak," diye fısıldadı Ishara'ya ve onu odanın arka tarafındaki küçük oyuğa götürdü. Kız geri çekildi, belli ki daha ileri gitmek istemiyordu.

"Bu bir yalan," diye bağırdı Aurora, Ishara'ya doğru koşarken. Kadını daha fazla incitmek istemiyordu ama bu adamın oğluna ne yaptığını öğrenmesi gerekiyordu. "Kraliçe ondan bilgi almak isteyecektir. Bunu nasıl yapacağını düşünüyorsun? Kibarca sorarak mı?"

Ishara hıçkırıklara boğuldu ve gözlerinde bir parıltı belirdi.

Kral Aurora'ya doğru yürüdü, onu omzundan yakaladı ve alçak bir hırıltıyla Ishara'dan uzaklaştırdı. Ona bıkkınlıkla baktı. "Şehrimizi hizada tutmak benim görevim." Kaşları birbirine yaklaştı, yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi. "Yapmam gerekeni yaptım." Üç muhafız odaya girdi ve kralın dikkatini çekerek bekledi. "Bu

Queen'in üçünüz için hazır bir kruvazörü var. Çantalarınız gemide. Onları takip edin."

Hem Aurora hem de Maggie bir adım geri çekildi. Diana ise hiç düşünmeden adamlara doğru yürüdü. Kaçıyordu.

"Hey, Diana," diye seslendi Maggie.

Kaşlarını kaldırarak döndü ve bir muhafız kapılardan birini onun için açarken burnunu çekti.

Maggie'nin yüzü düştü. "Siktir git."

Diana kaşlarını çattı ve sözsüz bir şekilde kapıdan içeri süzüldü.

Maggie ellerini kavuşturarak, "Umarım önce bir telefon direğine düşersin, seni sümüklü, sinsi, bencil amcık," diye bağırdı.

Ancak Aurora'nın odağı, yavaşça onlara doğru ilerlemeye başlayan iki muhafıza sabitlenmişti.

"Maggie," diye tersledi ve dikkatini çekmek için adamlara doğru başını salladı. "Bekle. Sadece bekle." Ellerini muhafızlara doğru kaldırdı ve neyse ki durdular. Kral'a döndü. "Bana onun nerede olduğunu söyle. O benim eşim," diye yalvardı Aurora. "Sana söyledi mi?"

Yaskan, Ishara'yı yürümeye teşvik ederken yarı yolda dondu kaldı. Aurora'nın gözyaşlarına boğulmuş yüz ifadesine baktı, sonra gözleri kısıldı. "Hiçbir iz görmedim."

Onun yalan söylediğini düşündü. "Henüz gelmediler ama," diye soludu, "ama gözleri değişti."

Geri çekilirken ağır kaşları birbirine yaklaştı ve pençelerini salladı. Uzun bir sessizlik anından sonra başını salladı. "Nakil için hazırlanıyor. Orada

Yapabileceğim bir şey yok. Kraliçe ile birlikte giderseniz onu tekrar görme şansınız daha yüksek olur."

"Ama bunu durdurabilirsiniz. Senin şehrindeyiz, değil mi? Kral sensin. I-"

"Bu doğru mu?" Ishara, Yaskan'ın elinden kurtulup ona doğru ilerleyerek seslendi. Aurora'nın kolunu bir çürük bırakacak kadar sert kavradı. "Öyle mi? Seni tanıdı mı?"

"Evet." Aurora gözleri yaşararak gülümsedi. "Gözleri değişti."

Aurora bunu anlayamasa da Ishara'nın içini bir rahatlama kaplamış gibiydi. Sırıttı, gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

dalgalanan kırmızı ışık. "O zaman endişelenme," diye fısıldadı.

"Senin için gelecektir. O iyi bir at. Güçlüdür. Sadece dayan."

Umutsuzluk Aurora'nın kalbini parçaladı. Ishara anlamamıştı. Açıklamak için ağzını açtı, sonra durdu.

Bekle. Rhaego iyi bir adamdı. Tanıdığı en iyi adamdı. Kararlı, güçlü ve güvenilirdi. Onun bağlılığı doğaüstü bir şeydi. Ve ona söylememiş olmasına rağmen
Onu seviyordu, kalbinin derinliklerinde bunu biliyordu. Kaderlerinde birlikte olmak vardı.

Ishara'nın mutlu bakışlarıyla karşılaşınca bir damla gözyaşını geri çekti. Ishara haklıydı. Umut Aurora'nın göğsünü ısıttı. Rhaego gelecekti. Gözlerinde yaşlar yandı. Deneyecekti. Ama ya eş yoksunluğu onu öldürmeden önce başaramazsa?

Kral'ın gözleri Ishara ile onun arasında gidip geldi ve çenesi sertleşti. Muhafızları ileri doğru salladı. Kasları
atlamak için gerildi ama eğer Rhaego gerçekten Tremanta'ya götürülüyorsa, o zaman onun da orada olması gerekiyordu. Çünkü
ona olabildiğince yaklaştı. Ona çok şey söylemeye çalıştı.

Maggie, ama boğazındaki bir şey onu durdurdu, bekletti.

Sonra uzaklardan bir yerden bir böğürtü duyuldu ve hemen kesildi.

Odadaki herkes sessizliğe büründü ve gözlerini kapıya dikti. Bir başka çığlık ve gürültülü çarpışma Aurora'nın irkilmesine neden oldu. O
Maggie'yi dirseğinden tutarak kendine çekti ve sırıttı. Ishara

arkasından mırıldanarak, "O iyi bir geyik," diye tekrarladı.
onu. Aurora ona geniş bir gülümseme fırlattı.

Ayak seslerini dinlediler ve
Dışarıdaki kapıları tutan muhafızların bağırarak verdikleri emirler gittikçe daha yüksek sesle duyuluyordu. Yaşan gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Sana söyledim," diye alay etti. "O benim eşim."

Odadaki askerler sırtlarından uzun silahlarını çıkardılar ve Aurora'nın içi öfkeyle titredi. Bunlar onu sığınaklarının önünde vurmak için kullandıkları silahlarla aynıydı. "Bir daha olmayacak," diye söz verdi dişlerini sıkarak fısıltıyla.

"Kocanın desteğe ihtiyacı var mı?" Maggie ona baktı, sonra Sağ tarafına çömelmiş, devasa Tuvastan adamlarıyla dövüşmeye hazırmış gibi yumruklarını sıkıyordu. "Bir plan hakkında fikriniz var mı?"

Ceplerini karıştırdı ve kırık boynuzu gizlice Maggie'ye uzattı. Aurora tekrar içeri uzandı, parmakları gerçekten aradığı nesnenin etrafına dolandı. Onu sürükledi
hızla arkasına geçti. "Onları oyalayacak ve canlarına okuyacak tek kişi," dedi sessizce. "Sen mi?"

"Oyalamak benim için yeterince iyi."

"Kapıya barikat kurun," diye seslendi Yaşan, Ishara'yı iterek ve gizli cebinden kendi bıçağını çıkardı. Askerler uzun bir sapa sıçradı ve ağır bir sürgüyü yerine sürüklemeye başladı.

Aurora Maggie'ye, "Gidelim," diye fısıldadı.

İki askerin sırtına doğru sürünürken kralın gözleri onlara takıldı. "İnsanları koruyun!"

Muhafızlar üzerlerine döndü ve sürgüyü sadece yarıya kadar takılı bıraktı. Ama bu iyiydi. Hatta daha iyiydi. Yüzlerinin ona dönük olmasını istiyordu.

"Bu sadece bir kez işe yarayacak," diye uyardı Aurora onlar ilerlerken. Kulaklarında kan uğulduyor, elleri titriyordu. Arkasındaki nesneyi kurcaladı, kapağı açmak için çabaladı. "Arkanı dön ve gözlerini kapat."

Muhafızlar yaklaştı ve pençelerini onlara doğru uzattı.

"Emredersiniz kaptan." Maggie itiraz etmeden eğildi, Aurora nefesini tuttu, gözlerini kapadı ve siyah glothem tozu kavanozunun içindekileri iki adamın kafasına fırlattı.

Yere düştüler, barut gözlerine isabet edince miyavladılar. Yanan yüzlerini kaşıdılar ve Aurora
Fırsat. Maggie'nin kolunu tuttu ve kapıya doğru koşmaya başladı. "Çıkarmamız gerek-"

Onlar koşarken Yaskan'ın kükremesi sırtına çarptı. Sürgüyü bir santim bile geri çekemeden, elbiselerini avuçladı ve onları aşağıya doğru fırlattı.
Karşı duvar.

Ağırlıksız bir şekilde uçtular, sonra sert bir şekilde yere indiler, her ikisinin de rüzgârı kesildi.

"İyi denemeydi." Maggie elleri ve dizlerinin üzerine çökerken yere vurdu.

"Aptal, düşüncesiz küçük kemirgenler, hepiniz," diye bağırdı kral kuşkuyla. Gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Şimdi savaş sesleri gümbürdüyor, körükler, çatlaklar ve çınlayan metaller duvarlarda yankılanıyordu. Savaş
İçerideki askerler boğazlarını tutarak yerde kıvranıyorlardı. *Sadece şu kapıdan geç Rhaego*, diye elleri ve dizleri üzerinde yalvardı, parmakları taşa doğru kıvrılıyordu.

Bir kükreme odanın içinde yankılandı, yerleri salladı ve
Kemiklerine kadar titreşiyordu. Gülümsedi. *İşte benim iblisim.*

Bir anda Yaskan üzerine atladı ve onu göğsüne doğru sürükleyerek bıçağını boynuna dayadı. Gözleri kapıya perçinlenmiş halde, onun sıkı tutuşu karşısında kıkırdadı. "Bu onu daha da kızdıracak," dedi şarkılı bir sesle.

Dışarıdaki gürültü kakofonisi, birinin -muhtemelen bir duvara çarparak- yere yığılmasıyla kesildi. Odadaki herkesin kalp atışlarının gümbürtüsünü kendi kalp atışlarıymış gibi hissedebiliyordu.

Kapılara ağır bir şey çarptı.
koçbaşı. El değmemiş ahşap işçiliğinin üzerinde var olduğunu bilmediği toz bulutları havaya püskürdü.

Yaskan'ın tutuşu sıkılaştı.

Kapılar ikinci bir darbeyle tekrar sarsıldı, bir patlama boşlukta çınlıyordu. Yerine yarı sürüklenmiş olan cıvata kırıldı.

Aurora gözlerini kapattı ve kapılar menteşelerinden fırlayıp parçalanmış kalıntıları yere düşerken yüzünü başka yöne çevirdi.

Rhaego toz bulutu içinde duruyordu, öfkeliydi, giysileri Kimin olduğunu bilmese de yırtık ve sıçramış kanla kaplıydı. Kıpkırmızı, parlayan gözleri siyah havuzlarda yüzüyordu ve sanki tam olarak nerede duracağını biliyormuş gibi doğrudan ona odaklanmıştı.

"Merhaba bebeğim," diye seslendi sırıtarak.

Rhaego'nun bakışları Yaşkan'a kaydı. "Onu bırakırsan seni hemen öldürürüm."

Arkasından kıkırdadı ama ses gergin bir enerjiyle çınladı. "Daha fazla askerin yolda olmadığını mı düşünüyorsun? Sadece bu kadarıyla başa çıkabilirsin."

Ötedeki koridordan bir başka asker göründü. Panik yüzünden bağırarak yaptığı uyarı boğuk bir çığlığa dönüştü. Ama adam saldırmadı ve Rhaego sadece ona baktı. Bekle, bu...?

Askerin hararetli bakışları kralın üzerine düştü ve boynuzları itti, daha doğrusu... *boynuzları* itti. Tekil. "Sarayın bu bölümündeki iletişim devrelerini devre dışı bırakmamış olsaydım belki bu doğru olabilirdi," dedi asker kaşlarını çatarak.

Bu Khurrik'ti. Kovalamaca sırasında onu neredeyse yakalayan erkek. Boynuzu şu anda Maggie'nin titreyen avucunda olan erkek. Bu adama karşı içinde bir sevgi uyandı. Eşine yardım etmişti.

Rhaego başını adama doğru eğdi.

"*Şu adamın icabına bakın*. "İletişim yok." Sırıttı. "İstersem seni öldürmek için zaman ayırabilirim."

"Görünüşe göre Tuva hainlerle dolu," diye homurdandı kral.

Rhaego dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, gözleri gölgede kalana dek başını eğdi ama Khurrik bir adım öne çıktı. "Ellerini görüyorsunuz efendim. Size Kraliçe'nin yaptıklarını anlattı ama siz onu zincire vurdunuz ve şimdi de eşinin boğazına bıçak mı dayadınız? Eğer bu odada bir hain ya da melanet varsa, o da sensin." Sözlerini, arkalarındaki hüngür hüngür ağlayan, glotem kaplı askerleri birer okla vurarak noktaladı. Yere yığıldılar, hareketsiz kaldılar.

"Yaskan," diye bir ses tahtın arkasından süzüldü. Ishara tam boyuna doğru doğruldu. "Bırak onu gitsin."

Kral bakakaldı ama yumruğu bıçağının kabzasında gerildi.

"Seni öldürmeyecek," diye ısrar etti.

"Bana söz verme anne," diye homurdandı Rhaego, şişmiş kasları esniyordu. "Onları tutmayacağım."

Ishara öne doğru bir adım atarak adamların arasında durdu. Çenesini kaldırdı ve heybetli bakışları kralın üzerine dikildi. "Bırakın onu. Şimdi."

Aurora, Ishara'nın bir zamanlar olduğu kadının görüntüsünü gördü.

Güçlü, sadık bir Tuvastan, tıpkı oğlu gibi, inandığı şey için ayağa kalkmaya istekliydi. Kral bile onun bakışları altında bocaladı.

Sonunda Yaskan onun istediğini yaptı. Aurora sıçrayarak uzaklaştı ve Rhaego'nun saldırırken kükrediğini duydu.

Ishara'nın işkence görmüş yüz ifadesine bir kez bakmak Aurora'nın nedenini bilmese de, "Rhaego, dur," diye bağırmasına yetmişti.

Rhaego göğsü kabararak durdu. Hayal kırıklığı içinde hırladı, saçları vahşi ve boynuzlarının etrafına dökülüyordu.

Ishara oğlunun önüne geçerek bir elini onun göğsüne koydu.

"Onu öldüremezsin, benim küçük kovboyum. O senin baban."

Bölüm 46

"Kahretsin," diye hırladı diğer insan, Maggie, eşinin yanından. Diana neredeydi? Ve Maggie neden şimdi buradaydı? Ve annesi az önce ne demişti?

Rhaego onun sözlerini anlamaya çalıştı ama aklını bir türlü toparlayamadı. Kral da aynı durumdaymış gibi görünüyordu. Sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi Ishara'nın başının arkasına baktı.

"Sevgilim?" diye seslendi kral, Ishara'nın dikkatini çekerek.

Rhaego'nun göğsünde bir hırıltı yükseldi. Erkeğin daha önce böyle bir sevgi ifadesi kullandığını hiç duymamıştı ve bugün yaptıklarından sonra bundan hoşlanmamıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Ishara, gözlerini Yaskan'a dikerek. "O senin çocuğun."

Hayır. Bu doğru olamazdı. "Bunu sadece onu öldürmemi engellemek için söylüyorsun," diye homurdandı Rhaego, annesinin etrafından dolanarak. Pençeleri keskinleşti, başı eğildi.

Bir adım bile atamadan Aurora oradaydı ve onu geri çekiyordu. Zamanlaması daha kötü olamazdı ama mırıltısı temasla birlikte yükselme tehdidinde bulundu. Eşi. Güvendeydi. Onunlaydı. Ona ulaşmayı başarmıştı. Ve şimdi ikisini de buradan çıkarması gerekiyordu.

Avucunu onun yanağına doğru kaldırdı, soluk kaşları çatıldı. "Onun gözlerine sahipsin, Rhaego. Onun burnuna ve saçlarına sahipsin." Ateşi titredi. Taş rengindeki gözleriyle ona bakan krala baktı. Bu benzerliği daha önce hiç fark etmemişti.

"Hepsi benim suçum. Hepsi," diye mırıldandı Ishara, onun yanına giderek. "Bir kez evlendik ama hiç hamile kalamadık. Her şey bittikten sonra, ben... onun gitmesine izin veremedim." Odak noktasını Yaşkan'a çevirirken yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi. "Sonra o kral oldu ve... bunun yanlış olduğunu biliyordum. Rhaego'yu öğrendiğimde zaten Moushef ile evliydim. Evliliği ben yaptım.
onu babası olarak kabul etmeyi seçti. İkisi de benim hilemi asla bilmedi."

Rhaego'nun dudakları aralandı ama kral konuşmak için ondan önce davrandı. "Neden?" Yaskan haykırdı, şaşkın görünüyordu. Bakışları Rhaego'nunkilerle buluştu ve ilk kez birbirlerini net bir şekilde görerek birbirlerine baktılar. Ama Yaskan'ın yüzünde bir kayıp ifadesi vardı. Keder. Öfke. "Bir çocuğum vardı ve sen onu benden aldın, öyle mi?"

Ishara'nın gözlerindeki parıltı kalbindeki çılgınlığı ortaya çıkardı. "Her zaman Tuva'ya olan bağlılığından, halkımıza yardım etme görevimizden bahsederdin. Sana aşık olmamın nedenlerinden biri de bu," dedi kaşlarını kaldırarak. "Sen büyük bir kralsın aşkım. Ama *hem* baba *hem de* kral olamazsın."

"Kana bağlı değilim. Tebaamdan başka akrabam yok, Tuva'dan başka sevgim yok." Khurrik her hükümdarın tahta çıkmadan önce ettiği o tanıdık yemini okudu. Tüm bağlardan vazgeçen yemini. Bir kral ne bir çocuk ne de bir eş talep edebilirdi. Sadakatleri yalnızca şehirlerine idi.

"Ondan haberdar olsaydın, tahttan çekileceğini biliyordum," diye itiraf etti Ishara, yüzü acıyla gerilmişti. "Bunu halkımıza yapamazdım. Tuva'nın sana ihtiyacı vardı."

"Bu tek başına senin yapacağın bir seçim değildi," diye bağırdı, sesi boğuklaşıyordu. "Bunca zamandır, ben..." Çenesini kaldırıp Rhaego'ya bakarken gözleri cam gibi oldu. "Biz
olabilirdi..."

Rhaego'nun yalnız ve babasız hayatı zihninde canlandı. Moushef, Rhaego'nun kendisinden olmadığını hiç bilmiyordu. Yine de hissetmiş miydi? Yaskan babası olsaydı her şey ne kadar farklı olabilirdi. Rhaego'ya nasıl olması gerektiğini öğretebilir miydi?
Soğuk mu? Yoksa babalık sert erkeği yumuşatır mıydı?

Kral, Rhaego kendini bildi bileli Ishara için yanıp tutuşuyordu ama şimdi Yaskan'ın bunca zamandır asıl özlemini çektiği şeyin bir bağ, bir aile olup olmadığını merak ediyordu. Biri
Tuva kralının sahip olamayacağı bir şey. Rhaego için tahtından vazgeçer miydi? Kral ona baktı ve gözlerindeki kederli bakış Rhaego'nun bunu yapacağına inanmasını sağladı.

"Özür dilerim." Ishara'nın başı düştü. "Tanrıça beni lanetlediğinde bir hata yaptığımı biliyordum." Suçluluk ve acı dolu annesinin alev alev yanan bakışları Rhaego'ya kaydı. "Bu *hep* benim hatamdı. Sen hiçbir zaman yanık olmadın, Buckling. Bendim."

Gözlerini kırpıştırdı. Varoluşunu şekillendiren yalanı anlamak mümkün değildi. Rhaego buna karşı hissizleşmişti. Krala baktı, erkeğe yaptıklarından dolayı duyduğu öfke
Neredeyse eşine yapılanlar hâlâ damarlarında dolaşıyordu. Ama babasından nefret ediyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Onun kargaşasını hissetmiş gibi görünen Aurora elini sıktı. Elinde tuttuğunu fark etmemişti bile.

"Hayatlarımızı çaldın, Ishara!" Yaskan kükredi, göğsü sanki duyguları onu çökertmiş gibi düşüyordu.

Başını salladı, gözyaşları dökülürken bile onun sözlerini kabul etti. "Biliyorum. Ve şimdi senden bir iyilik isteyeceğim."

Kral esprili bir şekilde güldü, gri gözleri şişkinleşmişti.

"Oğlunuzun ve eşinin kaçmasına yardım edin."

Kralın başı geri döndü, isteği ona bir tokat gibi çarptı. "Daha önce sadece Tuva'ya olan görevimi önemsiyordunuz, şimdi ise bu sadakatten vazgeçmemi mi istiyorsunuz?"

Rhaego Aurora'yı kendine doğru çekmiş, gözlerini krala dikmişti.

Khurrik yalan söylemiyordu. Teslim olduğunda
Rhaego'yu çiftleşme izlerini gördükten sonra koridorlarda savaşırken buldu. Genç delikanlı, kralın eşleri ayırmak istediğini öğrenince en az onun kadar dehşete düşerek sarayda yolunu kesmesine yardım etmişti. Ama iletişimi geçici olarak kesmiş olsa da, sarayın diğer bölümlerinde dolaşan askerler bir şeyin farkına varacaktı
her an yanlış olabilirdi. Kral onlara yardım etmeyi seçmezse, tüm bunlar boşa gidecekti.

"Lütfen aşkım," diye ısrar etti Ishara. Yassan'la arasındaki mesafeyi kapattı ve avuçlarını Yassan'ın üzerine yerleştirdi. göğsünü kabarttı. İrkildi ama geri çekilmedi. "Kaçmalarına yardım et ve eğer beni hâlâ istiyorsan, burada seninle kalacağıma söz veriyorum."

Kralın yüzündeki kuşku kayboldu ve yüz hatlarında bir özlem parıltısı belirdi. Rhaego, Yaşan'ın bu teklif hakkında ne düşündüğünü tahmin edemiyordu. Onu şimdi ister miydi? İhanetinin derinliğini öğrendikten sonra mı?

Aurora'yı ve ona duyduğu umutsuz arzuyu düşündü ve cevabı biliyordu. Onun için hiçbir şey yoktu.
onu istememesi için hiçbir şey yapamazdı. Ondan nefret etse bile, onu isterdi.

Yaşan'ın da aynı sonuca vardığı anı gördü. Burun delikleri alevlendi, nefesi kesildi, başka seçeneği olmadığını biliyordu. Gözleri Ishara'nın gözlerine dikildi.
dikkatini Rhaego'ya çevirmeden önce bir süre daha bekledi. "Bir kaçak olacaksın ve sürgün edileceksin. Bu benim kontrolüm dışında."

Rhaego anlayışla başını salladı.

Bakışları Khurrik'i yaktı. "Sen de gitmelisin." Rhaego'nun midesi bulandı. Erkeğe bakmak için döndü.
Onuru ve ruhu vardı ve şimdi bunun için cezalandırılacaktı. Rhaego'ya yardım ettiği için.

Khurrik'in çenesi kalktı, ifadesi taş gibiydi. Göz göze geldiler ve Rhaego onlara katılabileceğini göstermek için ona küçük bir baş selamı gönderdi.

"Beni takip edin," diye homurdandı Yaskan. Adımları durdu ve Ishara'yı işaret etti. "Sen burada bekle," dedi. Kadın ciddiyetle başını salladı.

"O yapmadı." Aurora Rhaego'nun kolunu çekiştirince Rhaego ona döndü. "Bizi satan Diana'ydı. Ishara rıhtıma gitti, bütün gece bekledi. Seni çok seviyor."

Sözleri karşısında Rhaego'nun boğazı düğümlendi ve nefes almakta zorlandı. Başının arkasını kavradı ve alnına sert bir öpücük kondurabilmek için onu kendine çekti.

Arkadaşının elinden kurtulup annesinin yanına gitti. Annesinin onun orada olduğunu bildiğini ama gözleriyle buluşmayı reddettiğini söyleyebilirdi. Annesinin çenesini kaldırdı. "Bundan emin misin?" diye sordu.

Köşede sabırsızlıkla bekleyen Yaşan'a baktı. "Seni güvende tutmak için bildiğim en iyi yol bu." Bakışları titreyerek kalktı. "Arayacaksın, değil mi? Eğer yapabilirsen?"

"Elbette." Onu sert bir kucaklamanın içine çekti. "Elbette sarılacağım."

Ishara kendini onun elinden çekip aldı ve yüzündeki ıslaklığı sildi. Ona sırıtarak baktı ve bir elini onun yanağına koydu. "Oğlumun bir eşi var," diye fısıldadı, içinden gurur akıyordu. Rhaego sıcaklıkla şişti.

Elini bıraktı ve bir adım uzaklaşarak Aurora'ya yaklaştı. Aurora'nın anlayamadığı sözcüklerle konuştular, sonra Aurora ona sarıldı.

"*Artık* gitmemiz gerekiyor," diye homurdandı Yaskan.

Maggie yanından geçerken Ishara'ya garip bakışlar fırlattı. "Sana deli dediğim için özür dilerim," diye mırıldandı. Bazı insanların yaptığını gördüğü bir hareketle elini kaldırdı ve annesinin kendi eliyle tokat atmasını bekledi. Ishara şaşkınlıkla avucuna baktı ve bir süre sonra Maggie kolunu indirdi. "Önemli değil."

Duvara gömülü gizli bir kapıyı açan krala katıldılar. Önünde karanlık bir geçit aşağıya doğru uzanıyordu,
ve Yaskan içeri girdi, insanlar ve Khurrik de onları takip etti. Rhaego dönerek annesine son bir kez baktı, sonra döndü ve geçitte kayboldu.

Geçit kapısı arkasından kapandığında Aurora diğer tarafta bekliyordu. Yaskan önde, Maggie ve Khurrik yan yana yürüyordu. İnsanın sesi koridorda yankılandı. "Zor bir gündü, değil mi dostum? Doğru olanı yaptın
şey." Kaskatı kesilmiş askerin omzunu beceriksizce sıvazladı. "Beni biraz kovalasan daha iyi hissedecek misin? Beni yakalamana izin vereceğim."

Khurrik'in kafası Maggie'ye doğru eğildi, kaşları boynuzlarına doğru kalktı.

Aurora Rhaego'yu durdurdu. Kan çanağına dönmüş mavi gözleri endişe içindeydi. "İyi misin?"

Damarlarında sıcaklık dolaştı. "Yaralı erkeğin hastanede hissettiğini anlattığınız gibi hissediyorum."

Kaşları kalktı. "Sana araba çarpmış gibi mi?"

Ağzının köşesi kalktı. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve ellerini kalçalarının üzerinde kaydırarak onu göğsüne doğru çekti. "Kırılmış ama yükseliyor." Avuçlarını vücudunda, sırtında ve kollarında gezdirdi. Adam
eşine dokunmak. Geçici de olsa diğer tüm sıkıntıları azaltan bir sevinç.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, boynunu bükerek ona baktı.

Rhaego onun önünde diz çökerek yüzünü kendi yüzüyle aynı hizaya getirdi. Elini önce çenesine, sonra da saçlarına götürdü. Altın rengi buklelerinin arasından görünen çiftleşme izleri kalbini sızlattı. Kız onun dokunuşuna doğru eğildiğinde, adamın mırıltısı canlandı. "Üzülme, küçük geyik. Sen benim merhemimsin."

Avucu onunkini örtmek için yükseldi.

"Şu anda dünyam bulanık. Her şeyi anlamlandırmak için zamana ihtiyacım var," diye başladı. "Ama seni seviyorum Aurora. Eğer bu dünyada başka bir gerçek yoksa, bil ki bu hep böyle kalacak."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, sırıtışı her saniye daha da genişliyordu.

Ateşi her zaman içinde yaşamıştı, kömürleştiren ve kabartan bir sıcaklık. Yanmaya alışkındı.

Ama şimdi farklı hissediyordum.

Aurora'nın sevgisi onu yumuşattı. Ateşi artık acıtmıyordu. İçini ısıttı. Onun iyiliği, onun kalbi ruhunu yatıştırdı. "Ben

de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Gözlerinden parlayan içsel ışık, tünelin karanlığında bile güneşin tadını çıkarıyormuş gibi hissettiriyordu.

Sonsöz

"Bu işte gerçekten iyi olmaya başlıyorum." Aurora bir tabak doğranmış meyvenin yanına dumanı tüten bir somun ekmek koydu.

Rhaego gülümsedi ve pişirmeden önce somunun içine kestiği karmaşık desene hayran kaldı.

"Ve bir şey daha." Sırıtarak küçük mutfağa doğru hızla ilerledi.

Pencerede beliren bir ışık dikkatini çekti ve tam zamanında dışarı bakarak bir malginaşın süzülerek geçtiğini gördü. Dudakları titreyerek dağlara doğru uzanan kilometrelerce uzunluktaki kuma baktı ve Tuvastan fiyordunun kristal mavisi sularını düşündü.

Yaskan'ın tüneli onları bir ay önce Tuva'dan güvenli bir şekilde çıkaran bir mağaraya ve kraliyet kaçış denizaltısına götürmüştü. Yolculuk sessiz geçmişti; o, Aurora, Maggie ve Khurrik tedirgindi. Kral Yaskan suyun altında güvende olacaklarına ve hiçbir askerin onları takip etmeyeceğine söz vermiş olsa da, yine de şüphelenmişti. Ne de olsa babası olan kral ona yabancıydı.

Aralarındaki ilişki, eğer böyle bir şey denebilirse, gergin ve kafa karıştırıcıydı. Ama erkek annesine değer veriyordu, ve unvanı Rhaego'nun başka türlü sahip olamayacağı bir şekilde ona erişmesini sağladı. Şaşırtıcı derecede mutlu görünüyordu. bu günlerde. Alevlenmeleri eskisinden daha az oluyordu ve Tuva dışında ziyaretler ayarlamaktan bahsettiğinde neredeyse ona inanıyordu.

Aurora bu değişimin Yaşan'dan çok itirafıyla ilgili olduğunu düşünüyordu. Ve her şeyde olduğu gibi,

Rhaego arkadaşının haklı olduğunu hissetti.

Böyle bir sırrı bu kadar uzun süre taşımanın yükü düşünülemezdi. Bu ona Vila'nın söylediklerini hatırlattı. Clecanian dişileri gösterdiklerinden daha fazla acı barındırıyordu. Belki de hiç kimse ne kadar acı çektiğinin farkında değildi. Bu bilgi ne o zamanki, ne şimdiki, ne de gelecekteki davranışları için bir mazeret olamazdı ama sözlerini doğru olmaktan çıkarmazdı.

Yardım etmenin bir yolunu bulmaya kararlıydı. Görevler hâlâ önemliydi. İnsanları kurtarmak ve ellerinden geldiğince Kraliçe'nin planlarını bozmak

yapmaya devam ettiler. Ancak yaptıkları işin kapsamı genişlemiş ve daha karmaşık hale gelmişti.

Vila Dünya'yı açmayı hedefliyordu. Bu, Clecanianlar arasında evrensel olarak arzulanan bir hedefti. Ancak Vrulatica'nın insan kraliçesi Sophia'nın sık sık söylediği gibi, *nasıl olduğu* önemliydi.

Dünya'nın başarılı bir şekilde yeniden sınıflandırılmasını engellemeden *nasıl olduğunu* düzeltmek için birlikte çalışmaları gerekiyordu.

Vila'ya yakın birini yerleştirmeleri gerekecek. Güvenebileceği birini.

Görev imkansız gibi geliyordu.

Raporlar Kraliçe'nin bir ekip toplamaya başladığını gösteriyordu.

Ona Galaksiler Arası

İttifak ve davalarını tartışmak. Belki de bu şekilde saflarına bulaşabilirlerdi. İnsanların planının anahtarı olduğu bildiriliyordu, çünkü onların tanıklığı davası için çok önemli olacaktı. Diana da bu ekibin arasındaydı.

O ikiyüzlü insanı düşündükçe kanı hala donuyordu. Marsol şimdi ölüyordu.

Rhaego ne zaman Marsol'un ona duyduğu güveni ve nasıl başarısız olduğunu düşünse suçluluk duygusuna kapılıyordu. Diana'yı almak yerine Tuva'yı kendi eşiyle terk etmişti ve şimdi Marsol'un
Zihni normal bir hayat yaşayamayacak kadar bozulmuştu. Onu durağan hale getirmek gibi zor bir karar vermişlerdi. Bu onu hayatta tutmayacaktı ama belki de dejenerasyonunu yavaşlatacak ve acısını hafifletecekti. Rhaego'nun ağzı kurudu. Marsol kendi isteğiyle uyutulmamıştı.

Belki de Kraliçe'nin çevresine sızacak birini bulurlarsa, Diana'yı mantıklı düşünmeye ikna edebilirlerdi. Yine de o öyle düşünmüyordu. Dolapları karıştıran eşine baktı. Onun kalbini yumuşatabilecek biri varsa o da Aurora'ydı. Eğer o başaramadıysa, kimin başarabileceğini bilmiyordu.

Aradığı şeyi buldu ve küçük bir ses çıkardı
zaferin sesi. Büyük bir pencerenin altına yerleştirilmiş tezgâha doğru ilerleyerek bir şeylerle oynadı. Filtrelenmiş sert kırmızı ışık renkli camın arkasından parlıyordu. Aurora'yı kasvetli bir kızıllığa bürüyordu.

O asla güzel olamazdı ama Rhaego buranın ciddiyetinden hoşlanmıyordu. Aurora bunu kabul etmeyi reddetse de Vrulatica ikisine de uymuyordu. Çıplak çöl, sert çevre ve daha sert insanlar onunkilerle çatışıyordu.
eşinin yumuşaklığı ve doğa sevgisi. O loş, kanlı ışığa ait değildi. O güneşe, çiçeklerin, ağaçların ve parlak mavi gökyüzünün arasına aitti.

Yine de şehrin görebildiği tek iyi yanı, bazı teknolojilerden yoksun olmasıydı. Vrulan kralı ve kraliçesinin cömertçe sağladıkları küçük evin mutfağı

Dünya mutfağına Tuvastan'dakinden daha yakın olduğu anlaşılıyordu ve Aurora
Tariflerle uğraşır, sık sık ondan yardım ister, bu da göğsünün kabarmasına neden olurdu.

Rhaego onun çalışmasını izledi, göğsünden mırıltılar yükseliyordu. Önündeki nesnenin üzerine bir tutam ince toz serperken mırıldandı. Dikey şehirde hissettiği uyumsuzluğa rağmen, hiç olmadığı kadar mutluydu ve en sevdiği eğlencelerden biri, hayatını yaşayan eşine bakmaktı.

Aurora'yı seyretmek, ona bir şok gibi gelmedi.
Bir şimşek çakması ya da bir yumruk darbesi. O sadece bu şekilde var olduğunda ve o da bu varoluşa tanıklık etme ayrıcalığına sahip olduğunda, bu güzel bir denizin önünde oturup dalgaların çarpışmasını izlemek gibiydi. Bir ateşin hipnotik kıvrımlarına ve çıtırtılarına bakmak. Puslu bir sonbahar gününde hafifçe yağan yağmuru dinlemek. Ruhu besliyordu.

Aurora sırıtarak, elinde dumanı tüten bir kâseyle yürüdü. Gözleri kısıldı, burun delikleri açıldı. "Bu..."

"Evet," dedi, yüzünü içten içe aydınlatan bir heyecanla. "Sophia bana biraz toz fouthi bulabildi.
Baharat bölgesindeki bir tüccarın konsantresi." Sırıtışı titredi ve kâsenin içine baktı. "Tamamen aynı olmayacak ama-"

Rhaego onu nazikçe kucağına çekti, sıcak sıvının ellerine bulaşmaması için istediğinden daha yavaş çekti. Burnunu onun saçlarına gömdü ve kokusuyla mırıldandı.
Her seferinde onun ilgilenmesine izin verdiği tellerde kalan

solgun dalgaları. "Benim için mi bu kadar zahmete girdin, küçük geyik?"

Adam kulağına sokulduğunda ürperdi, sonra kıkırdadı ve omzunu kaldırdı, mırıltısı onu gıdıkladı. "Belki," dedi. "Yine de sadece biraz konsantre olabildim."

Yüzünü ona dönebilmek için yana doğru kıvrıldı.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve güzel yüz hatlarını yavaşça inceledi. Kadın kaseyi ona uzattı ve adam küçük bir yudum aldı. "Mmm."

"İyi mi?" diye sordu, gözlerini kocaman açarak. Endişeli.

"Lezzetli, aşkım," diye mırıldandı.

Uzun bir yudum aldı ve gözleri mutlulukla kapandı. Tekrar açıldığında küçük bir iç geçirdi. "Daha fazla olmaması çok kötü."

Rhaego kâseyi ondan aldı ve içindekilere kısık gözlerle bakarak bunu belli etti. "Büyünü yine benim üzerime mi yaptın?" diye alay etti.

"O bir köpek değil," diye kıkırdadı. "Ve hayır."

Haftalar önce bir sabah, ateşli bir sevişmeyle geçen uzun bir gecenin ardından yataklarına uzanmışlardı. Adam onun ağrıyan yerlerini şefkatle iyileştirirken inlerinde geçirdikleri zaman hakkında konuşmuşlardı. Yüzü kızararak, onun için yaptığı yemeklerin hepsinin olmasa da çoğunun aşk büyüsüyle dolu olduğunu itiraf etti. Rhaego

Aurora'yı sevmek için ilahi bir yardıma ihtiyacı yoktu ama onu kazanmak için bu kadar kararlı olduğunu öğrenmek egosunu şişirdi.

Saçlarını yumruğunun etrafına doladı ve ağzını boynuna daldırana kadar başını yana çekti. "Emin misin?" diye mırıldanırken boğazına doğru bir yol yaladı.

onu titretti. "*Kendimi* büyülenmiş *hissediyorum*. Büyün şu anda bile damarlarımda ve bana öyle müstehcen şeyler veriyor ki düşünceler."

Kıkırdadı ve başını ona doğru çevirerek demliği masanın üzerine koydu. Aurora ona doğru eğilerek dudaklarına doğru nefes aldı, "Bunu yapmak için büyüye ihtiyacım yok."

Kollarını onun boynuna dolamadan ve onu anlamsızca öpmeden önce sırıtışı bir anlığına bozuldu.

Ateşler içinde kıvranan Rhaego eşini kollarına aldı ve yataklarına doğru yürüdü, kendisine verilen eş için Tanrıça'ya teşekkür etti ve kazandığı sevgi için kendini övdü.

Yazar Hakkında

Victoria Aveline kendini iyi bir romantizme kaptırmaktan her zaman keyif almıştır. Alfa erkekleri onun zayıf noktasıdır, ancak sahiplenici baskın kahramanlar her zaman iç gıcıklayıcı olmuştur,
daha fazlasını arzuluyordu. Bu yüzden, yıkıcı derecede seksi erkeklerin agresif ve otoriter olabileceği ama yine de anaerkilliğe boyun eğebileceği bir dünya yaratmaya karar verdi.

Victoria kocası, köpekleri ve yaklaşık altmış çocuğuyla birlikte yaşıyor.
Bin belalı bal yapan kadın. Yazmadığı ya da gelecekteki karakterler hakkında fanteziler kurmadığı zamanlarda seyahat etmekten, okumaktan ve pahalı hipster kokteyllerini yudumlamaktan hoşlanıyor.

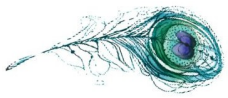

Yorumlar ve takipler her zaman takdir edilir!
Beni Bookbub'da takip edin @victoriaaveline

Web sitemi ziyaret edin victoriaaveline.com

Beni Instagram'da takip edin @victoriaavelineauthor

Beni Facebook'ta takip edin @VictoriaAvelineBooks

Okuma grubuma katılın Victoria Aveline's Reader Group

Bültenime kaydolun

Bana e-posta gönderin Victoriaavelineinfo@gmail.com Sizden haber almak isterim!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💝💜🦜💫⚜️